

Phản Chuyển Thú Nhân

Contents

Phản Chuyển Thú Nhân	2
1. Chương 1: Thiên Lôi Cuồn Cuồn	2
2. Chương 2: Thú Hùng Có Khác...	5
3. Chương 3: Những Đứa Con...	8
4. Chương 4: Các Ca Ca...	11
5. Chương 5: Hi Tư Lạc...	13
6. Chương 6: Rất Vô Liêm Sĩ	16
7. Chương 7: Đây Là Cầu Ái?	18
8. Chương 8: “kiểm Tra” Tập Tắc Nhĩ...	21
9. Chương 9: Sáng Tạo Văn Tự...	24
10. Chương 10: Bập Bênh Và Ban Tên	27
11. Chương 11: Qua Đêm	29
12. Chương 12: Ta Chính Là Giống Đực Của Hắn	33
13. Chương 13: Tranh Chấp Cái Tên...	36
14. Chương 14: Nạp Lan	39
15. Chương 15: Giữa Đường Gặp Hoa Lê...	42
16. Chương 16: Dụng Phải Khủng Long	44
17. Chương 17: Hoa Lê Bị Thương	47
18. Chương 18: Hóa Ra Là Bị Quyến Rũ!...	50
19. Chương 19: Lệ Châu Bối	53
20. Chương 20: Chính Thê Gương Mẫu	57
21. Chương 21: Hỏa Diễm Thiết Tượng	59
22. Chương 22: Vũ Đạo	62
23. Chương 23: Kỹ Thuật Của Hi Tư Lạc...	64
24. Chương 24: Hoa Lê Rời Đi	68
25. Chương 25: Trái Cây Huyền Bí...	70
26. Chương 26: Bộ Lạc Hội Nghị	72
27. Chương 27: Lễ Khí...	74
28. Chương 28: Quả Cam	77
29. Chương 29: Chỉ Cho Phép Người Khóc Như Đêm Nay	81
30. Chương 30: Lạc Mông Sứ Đoàn	84
31. Chương 31: Xuân Tiết Hiến Tế (nhất)	87
32. Chương 32: Xuân Tiết Hiến Tế (nhị)	89
33. Chương 33: Xuân Tiết Hiến Tế (tam)	92
34. Chương 34: Tiếp Sau Đó	95
35. Chương 35: Mài...	98
36. Chương 36: Khi Dễ Khóc Thật Không Phải Là Cố Ý	103
37. Chương 37: Hành Trình Mới	108
38. Chương 38: Thực Xin Lỗi, Tha Thứ Cho Ta	109
39. Chương 39: Ta Thích, Ta Sùng	112
40. Chương 40: Xấu Tính Là Phải Trả Giá Thật Nhiều	115
41. Chương 41: Ca Linh	118

42. Chương 42: Long Tước...	121
43. Chương 43: Chinh Phục	123
44. Chương 44: Lựa Chọn Không Có Đúng Hay Sai	126
45. Chương 45: Tiến Vào Khuê Hà	129
46. Chương 46: Sợ Nước Là Một Khuyết Điểm Tốt	132
47. Chương 47: Hiệu Quả Cá Siêu Cường	134
48. Chương 48: Mang Thai	138
49. Chương 49: Thánh Địa	141
50. Chương 50: Già Nam Tinh, Không Phải Địa Cầu Của Ta	144
51. Chương 51: Long Tước Rời Đi	146
52. Chương 52: Thần Long	148
53. Chương 53: Đoán Thử Ai Mang Thai	151
54. Chương 54: Di Dân	154
55. Chương 55: Mẫu Nào Tử Nấy	155
56. Chương 56: Đêm Cuối Cùng	157
57. Chương 57: Ngoại Truyện Chi Chứng Lo Âu Làm Ba Ba	165
58. Chương 58: Ngoại Truyện Chi Sanh Con Thật Đáng Sợ	167
59. Chương 59: Ngoại Truyện Chi Tiểu Hài Tử Đáng Sợ Hơn	169
60. Chương 60: Ngoại Truyện Chi Hai Người Tại Khuê Hà	172
61. Chương 61: Ngoại Truyện Chi Trung Thu Nguyệt Nhi Viên	174

Phản Chuyển Thú Nhân

Giới thiệu

Editor: Linh NhiThể loại: Dị giới, điền văn, đa thụ, thú nhân, xuyên không, trùng sinh, sinh tử. Người thú với thân hình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-chuyen-thu-nhan>

1. Chương 1: Thiên Lôi Cuồn Cuồn . . .

Thời điểm Lục Sanh Ca mở mắt ra, kỳ thật thực vui sướng. Kể lúc nào cũng có thể nổi sắc tâm lại phát hiện gương mặt đại thúc rất tuần tú đang tức giận xuất hiện trước mặt, còn âm thầm thấy may mắn bác sĩ bệnh viện cuối cùng cũng có người khoác áo trắng thật sự biến thành thiên sứ.

Gương mặt đại thúc này quả thật rất tuần tú, mày kiếm mắt sáng, mi cốt cao ngất, hốc mắt thâm thúy, mũi thẳng, môi mỏng nhìn qua rất lạnh khốc, lại đang khốc thút thút thực tang thương, tuyệt đối là soái đại thúc kết hợp của cả Trung Quốc và Phương Tây, có điều còn không kịp cảm thán mỹ mạo kia Lục Sanh Ca lập tức bị tiểu sùng trên đầu đại thúc kia làm chấn kinh rồi.

Đó là cái gì? Bác sĩ mà lại chơi cosplay trong bệnh viện sao? Đừng cho là ta không thấy được bộ y vàng nâu mặc trên người người cùng với ngọc thạch lóe sáng sau lưng, bệnh viện mặc đồng phục thời đồ đá này khẳng định không phải nơi cho kẻ trượt chân bị sét đánh như ta đi, nơi này rốt cuộc là làm sao.

Soái đại thúc miệng liên tiếp phun ra ngôn ngữ khó hiểu, nhìn đến Lục Sanh Ca lại biểu hiện hỗn loạn cùng khiếp sợ, y nhú chặt hai hàng lông mày, sau đó cúi đầu đến gần càng gần.

Người người người muốn làm gì, tuy rằng sức chống cự của ta với trai đẹp rất thấp nhưng mà ta rất trung tiết nha, đừng nhìn ta như gà bệnh nhưng kỳ thật ta là công a, hơn nữa là tổng công kiên quyết không làm thụ a, người cho dù dùng ánh mắt lẫn hô hấp quyến rũ ta ta cũng sẽ không thỏa hiệp.

Sau đó

“A a a a đây là gì!” Lục Sanh Ca bị thảm phát hiện soái đại thúc nhích lại cách mặt mình khoảng mười ly (cm) thì dừng lại, nguyên nhân không phải phía dưới đụng tới cái gì thô sấp hoặc là mũi kề đến mũi, mà là sừng của y đụng vào sừng Lục Sanh Ca.

Đụng vào cảm giác như quần áo trong mùa đông hanh khô sẽ tích điện vậy, có điểm đau đau.

Mà trọng điểm là cái sừng này từ đâu xuất hiện vậy! Lục Sanh Ca kinh sợ muốn giãy dụa, lại cảm giác luồng điện mong manh vừa rồi hiện tại trở nên giống như trực tiếp cầm tay vào ổ điện vậy, tuy rằng hắn chưa từng chọc tay vô lần nào. Lục Sanh Ca chỉ cảm thấy trên người nhất thời đau nhức, hắn phản xạ có điều kiện một phen đẩy soái đại thúc ra.

“Người làm gì! Người là muốn cắt thân ta sao! Người từ đâu tới!” Lục Sanh Ca phản nộ tru lên.

“Nhi tử, đừng làm loạn, để người ta nghe thấy thật không tốt.” Soái đại thúc bình tĩnh xoay người, Lục Sanh Ca nhìn thấy trên thân ‘bác sĩ’ kia tuy rằng không phải trường bào đặc biệt hoa lệ nhưng là rõ ràng rất cổ quái, còn có hai chân trần trụi, hắn vội vàng chạy theo ra cửa lớn, lại bắt gặp không trung xanh thẳm chưa từng bị ô nhiễm bởi công nghiệp hóa treo lên ba ánh trăng thật lớn, một ngân bạch, một thiên phấn, một thiên lục, tựa như lưu ly trong suốt treo tại không trung, mà ở giữa những ánh trăng xuất hiện con chim hai đầu khổng lồ rưng hai cánh tuyết trắng thật lớn gào thét xoay một vòng trên không rồi hạ xuống thôn làng, ngạc nhiên là cười phía trên một nam tử nhìn khá cường tráng.

Lục Sanh Ca chà chà mặt, xoay người nói với soái đại thúc theo từ trong phòng ra: “Cha! Ta không cần thân mất ký ức, vô luận trước kia xảy ra chuyện gì đều là lỗi của ta, thực xin lỗi, ta không nên khiến ngài thất vọng.”

Soái đại thúc ôn nhu mỉm cười, Lục Sanh Ca dưới tình huống hỗn loạn này vẫn nhìn không được mà mắt phát sáng, soái đại thúc vuốt sừng trên trán hắn mỉm cười nói: “Tuy rằng sớm biết ngày này sẽ đến, nhưng chuyện đã xảy ra vẫn thực khiến người ta thương tâm a.”

Lục Sanh Ca lẳng lẳng, không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười của soái đại thúc khắc sâu ưu thương, mà sự ưu thương giống như không khí siết chặt tim hắn.

“Ta gọi là Bạch Thiên, người hiện tại tên gọi là gì?” Soái đại thúc Bạch Thiên vuốt sừng của hắn hỏi.

“Ách ta gọi là Lục Sanh Ca.” Lục Sanh Ca thành thật trả lời, hắn cảm giác nếu mình trả lời bừa sẽ có chuyện không hay xảy ra.

“Đại Tể Ti.” Đột nhiên một đám nam tử vạm vỡ thân cao trên hai thước đi tới chỗ Bạch Thiên cùng Lục Sanh Ca, Lục Sanh Ca lại một lần nữa sắc tâm cuộn cuộn.

Người thấp nhất trong nhóm này cũng tuyệt đối cao hơn hai thước, đều có làn da màu, có đen, có màu cổ đồng, nhưng đại bộ phận đều là màu tiểu mạch bắt mắt. Trên người bọn họ đều khoác áo choàng thật dài, kéo đến mắt cá chân, chỉ lộ ra hai chân hữu lực còn đeo trang sức kiện mỹ. Phần thân trên trần trụi, chỉ bao bên hông loại quần thô, trên cổ đeo vài vòng châu xuyên hoặc là vòng cổ răng nanh, mà trên đầu, thì đeo lông vũ hoặc trăm cài, lông vũ hoặc nhiều hoặc ít cũng làm cho bọn họ càng tăng thêm vài phần ngỗ ngược. Bởi vì màu da sậm, ở dưới dương quang sáng sủa rất khó coi ra dung mạo, nhưng nhìn kỹ liền phát hiện thân mình họ liền anh tuấn kinh người, trang sức thiên nhiên càng khiến bọn họ giống như chiến thần từ viễn cổ đi tới.

Có lẽ thật sự là chiến thần cũng không chừng. Lục Sanh Ca kinh sợ nhìn những người này chính tề quì một gối: “Tham kiến Đại Tể Ti, tham kiến Kim Hi miện hạ.”

Kim Hi miện hạ, là nói ta sao? Lục Sanh Ca hậu tri hậu giác phát hiện mình đã có thể nghe hiểu ngôn ngữ của bọn họ, không khỏi sửng sốt tại chỗ. Soái đại thúc khí độ phi phàm phát phát tay, đoàn người tự động đứng lên: “Đại Tể Ti, đồ tể hôm nay đã đưa tới, xin người xem qua.” Bạch Thiên gật gật đầu, người thanh niên cuối hàng hô lên một tiếng, một con bạch điểu song đầu vững vàng đi tới, thân nó cao tới ba thước, nếu cánh mở ra phóng chừng tới mười thước, Bạch Thiên nhìn thoáng qua đồ tể trên lưng nó, là cái đầu voi với ba cặp ngà voi bạch ngọc dài gần ba thước, làn da đều là màu trắng, nhìn qua giống như thú cười của Văn Thù Bồ Tát.

(Ta vừa tra gg thì thấy là Phổ Hiền Bồ Tát mới là người cười voi trắng sáu ngà, nhưng tác giả viết sao thì ta giữ vậy chứ ta chẳng biết gì về vụ này.)

“Là sáu ngà voi trắng, ngày hôm nay các người khổ cực rồi, đem ngà voi đưa đến thần điện đi, đem thịt voi phân ra đi.” Bạch Thiên phát phát tay, một hàng người trẻ tuổi đều chuẩn bị lui ra, trong đó một thanh niên đứng phía trước bước nhanh tới: “Kim Hi, thân thể người đã tốt chưa?”

Người thanh niên này trong đám người kia thuộc tầm trung bình, nhìn ra hẳn hai thước có ngọn, khiến kẻ kiêu ngạo vì thân cao thước tám như Lục Sanh Ca thực đau lòng, có điều tuy rằng toàn thân phủ dưới áo choàng lông thú mềm mại phiêu dật, vẫn có thể nhìn ra hai vai rộng lớn của y, lộ ra cổ thon dài tuấn mỹ, trên đầu đeo ba sợi lông vũ rất dài màu đỏ, kết hợp với mái tóc ngắn vàng nâu của hẳn có vẻ thực anh khí, mà khi cười lông mi giãn ra, ngũ quan khắc sâu, đôi môi no đủ, gợi cảm như muốn tác hôn, song đồng kim nâu ôn nhu nhìn Lục Sanh Ca.

Tuy rằng ôn nhu, nhưng giả dối.

Lục Sanh Ca là một người có sắc tâm, cho nên hẳn am hiểu nhất là xem mắt người, nếu lúc hẳn rình coi mỹ sắc mà gặp đối phương tức giận, hẳn tuyệt đối sẽ thu hồi tầm mắt đáng khinh. Mà thanh niên trước mắt tuy rằng khoe miệng bày ra một độ cung, nhưng là rõ ràng tươi cười không phát ra từ tâm, chỉ là khách sáo.

“Ăn ta tốt hơn nhiều, cảm ơn quan tâm.” Lục Sanh Ca cũng không nói được gì, người ta không phải thật tâm cười với mình mình cũng không nhất thiết đáp lại, dù sao mình cũng có khi khách sáo hỏi thăm sức khỏe người khác, có thể thông cảm.

Thanh niên hơi có chút kinh ngạc, trong ánh mắt lóe sáng một chút: “Nghe nói cơ thể người thực suy yếu, ta đặc biệt hái Long đan quả.” Hẳn từ trong khe hở áo choàng chìa ra một bàn tay, cầm theo một cái túi vải. Lục Sanh Ca đưa tay nhận, từ trong khe hở mơ hồ có thể thấy được cơ bụng kiện mỹ.

“Ta đi trước.” Thanh niên chẳng biết tại sao đột nhiên đỏ mặt, liếc Lục Sanh Ca một cái liền xoay người rời đi.

“Bắt đầu từ giờ, trước mặt người ngoài, người kêu là Kim Hi.” Bạch Thiên ôn nhu vuốt sừng của Lục Sanh Ca, không, hiện tại sửa kêu Kim Hi.

Tên này thực ‘nhộn’, Kim Hi trong lòng oán thầm, tuy rằng tên trước kia của hẳn có chút nường khí, nhưng ít ra còn văn vẻ, này cái gì Kim Hi, cũng không khỏi quá tục tĩu lại tầm thường.

“Ta là nhi tử của người? Ta họ gì?” Kim Hi đồng học cổ tình hỏi một câu gốc gác.

“Kim Hi, Kim Hi? Morgan.” Bạch Thiên từ trong lồng ngực phát ra tiếng cười thâm trầm, “Vô luận người thích tên này hay không. Morgan là dòng họ Tế Ti của Bỉ Mông bộ lạc, là moottj trong số ít dòng họ tối cao của bộ lạc. Tuy rằng tên này thực bình thường, nhưng lại đại biểu cho hy vọng của ta đối với thiên phú tuyệt cao của người.”

“Thiên phú tuyệt cao? Ta?” Kim Hi lập tức chột dạ, trước khi xuyên qua hẳn cũng không phải ngư nhân vạm vỡ, kiến thức của hẳn chỉ đủ tiêu chuẩn làm một sinh viên bình thường, sau ba năm đắm chìm trong DOTA với WOW, năng lực học tập hiện tại của hẳn chỉ một ngày trước giờ thi mới bùng nổ, nói hẳn có thiên phú, gài bấy hẳn sao?

Hai người cùng nhau bước đi trong doanh địa, nơi này phòng ốc phần lớn đều rất cao, từ cự thạch dựng lên, giữa khe hở chất thứ sơn nào đó nhìn qua hẳn là chất lượng tốt, chắc là vì để thích hợp cho các “cao nhân” ở đây, trừ bỏ điều song đầu, còn có rất nhiều dã thú hung mãnh đứng ở vị trí chó giữ nhà, mà trong sân thì nuôi gia súc hình thể thật lớn. Ít nhất từ bề ngoài nhìn tới cuộc sống ở đây cũng không tệ lắm.

Cả bộ lạc lấy vị trí hai người vừa đi ra làm trung tâm, nhà cửa phân bố như mạng nhện khuếch tán ra bốn phía. Bộ lạc xây ở dưới chân ngọn núi nhỏ, hai người đang hướng đi lên núi.

“Đúng vậy, người xem sừng của ta, là màu gì, dài không?” Bạch Thiên chỉ vào sừng trên đầu, sừng của hẳn nằm ở giữa phần chân tóc trên trán, dài ước chừng năm phân, hơn nữa to độ bằng ngón cái, cho nên nhìn qua thực đáng yêu.

“Thân trắng gốc đen, khoảng năm phân?” Kim Hi sờ sờ sừng của mình, lập tức hoảng sợ, sừng của hắn còn dài hơn, phần gốc cơ hồ rộng tới nửa cái trán, ước chừng mười phân, cao cao vượt qua đầu.

“Kim bạch hồng hoàng lam, kim đại biểu cho năng lực cùng thiên phú cực mạnh.” Bạch Thiên vuốt ve sừng Kim Hi, mang đến một loại cảm xúc mềm nhẹ ôn nhu, thì ra cái sừng kia cũng có cảm giác, “Có điều bởi vì kim giác quá mức cường đại, cho nên cũng không ổn định, hoa văn trên sừng của người bẩm sinh đã rạn nứt, tùy thời có thể bùng nổ, ta vất vả áp chế hai mươi năm, nhưng lần trước sấm chớp công kích Bộ lạc quá mãnh liệt, ta nhất thời không tra xét, người liền biến thành cái dạng này.”

“Cái dạng này, làm sao vậy?” Kim Hi kinh sợ, chẳng lẽ mình không chỉ có trường giác, còn biến thành hình tượng gì quái lạ sao?

“Tinh thần lực của người quá mạnh mẽ, lại bị sét đánh kích thích, hiện tại sản sinh ra linh hồn mới, ta vừa mới kiểm tra linh hồn của người, xem ra Kim Hi ban đầu, đã hoàn toàn biến thành người.” Bạch Thiên rót cuộc ức chế không nổi ưu thương, vẻ mặt âm đạm đang nhìn ba luồng sáng trên không.

“Tinh thần lực, linh hồn, đó là thứ gì?” Kim Hi cảm giác nghe được thứ huyền diệu gì đó.

Bạch Thiên không nói gì, hắn duỗi ra tay trái, một con lợn rừng lớn hai thước trong vườn một nhà bên cạnh một nhà, thất kinh bồng bềnh giữa không trung, tứ chi lộn xộn, ngao ngao kêu loạn.

Kim Hi mắt phát sáng, siêu năng lực!

“Hiện tại hoa văn của người đã tu bổ hoàn chỉnh, chỉ cần trải qua rèn luyện, người chắc chắn còn cường đại hơn cả ta, đây cũng là sứ mệnh của huyết mạch Morgan.” Bạch Thiên hai tay đặt trên vai Kim Hi, vẻ mặt cổ vũ.

Từ từ cái loại ngữ điệu phó thác trọng trách này thật muốn nổi gai ốc a, thế giới thú nhân không nên như hủ nữ viết, nhiều nam nhân đều có thể biến thành giống cái xinh đẹp, vận khí không tốt có một thú nhân thích, vận khí tốt có một đàn thú nhân thích, còn phải làm mấy loại cách mạng đốt đất dẫn dắt nông nghiệp, cố gắng no bụng gì đó a, như thế nào đến hắn tới nơi này liền lập tức triển khai tới siêu năng lực a, người muốn hại ta sao! (hắn đang than vãn vì hoàn cảnh xuyên không của hắn quá tốt đấy ạ =.=!!!)

.

2. Chương 2: Thú Hùng Có Khác...

“Gia tộc Morgan nhiều thế hệ đều là Tế ti của Bĩ Mông bộ lạc, đại biểu cho chiến lực cực mạnh của bộ lạc, thủ hộ bộ tộc, là trách nhiệm của chúng ta.” Bạch Thiên tự nhiên mở ra hai tay, tay áo thật dài theo lên những hoa văn mọc mọc cổ sơ, bị gió nhẹ gọi lên, hướng về dưới bộ lạc dưới núi cuộn động.

Kiến trúc phòng ốc chằng chịt vây quanh Bạch Thạch ở giữa cao ngất, khuếch trương ra bốn phương tám hướng, loài chim thật lớn, sinh vật quái kỳ, còn có thân thể nam giới cao lớn, hoặc là trên thân trần trụi hoặc khoác áo choàng, ở phía ngoài còn xây lên một vòng tường đá vây quanh, ngoài tường là dòng sông nhỏ từ núi đưa xuống, núi nhỏ giống tường hậu phía sau bộ lạc, mà dòng sông cuộn cuộn đã trở thành nơi hiểm yếu. Cả bộ lạc sinh cơ bừng bừng, thịnh vượng phát đạt. Tiếp tục xa xa là thảo nguyên xanh biếc chạy dài không dứt, nhìn lại bờ sông đối diện, thì không xa vài dặm liền tiến vào rừng rậm, thật sự là vùng đất trù phú đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi thích hợp an cư.

Kim Hi trong lòng không khỏi nghĩ, sau khi xuyên qua không cần trải qua cuộc sống ăn tươi nuốt sống thật tốt quá. Hắn quay đầu lại liếc Bạch Thiên, Bạch Thiên lại vẫn đang đưa tay chỉ vào bộ lạc, để cho hắn tiếp tục quan sát. Núi này cũng không quá cao, hơn nữa nhãn lực của Kim Hi tựa hồ cũng tốt hơn không ít, ngay cả mặt người phần lớn đều có thể thấy rõ. Hắn giờ phút này nhìn thấy mỗi con người trong bộ lạc tuy rằng bận rộn nhưng cũng không nghèo khổ, khuôn mặt luôn tươi cười, phỏng đoán cuộc sống trùng sinh có bao nhiêu tốt đẹp, nhưng không lâu sau, hắn đột nhiên phát hiện một điểm lạ.

“Thế nào lại không có nữ nhân cùng nhi đồng?” Kim Hi chần chờ hỏi.

“Nữ nhân?” Bạch Thiên nghe được một từ ngữ xa lạ, không khỏi lặp lại, ngôn ngữ nơi này cùng Hán ngữ cũng không giống nhau, Kim Hi nhiều khi có thể lý giải ý của bọn hắn, lại không thể nghe hiểu phát âm,

điều này thực kỳ quái, tựa như người xem một câu ngoại văn, người một chữ cũng không nhận ra, lại biết nó viết cái gì. Mà hần lúc nói chuyện, trong đầu biết mình muốn nói cái gì, lại hoàn toàn không ý thức nổi mình nói ngôn ngữ thành dạng gì, tựa như miệng mình có đeo máy thông dịch vậy, thẳng đến khi những lời này nói ra, hần mới phát hiện bản thân vẫn luôn dùng một loại ngôn ngữ âm điệu độc đáo khác nói chuyện, chỉ có từ ‘nữ nhân’ này là Trung văn. Mà Bạch Thiên đồng dạng dùng ngữ điệu có chút khó hiểu thuật lại từ Trung văn này.

“Ách, chính là, người sinh ra nhi đồng.” Kim Hi chỉ có thể giải thích như vậy.

Bạch Thiên lựa chọn mi có chút khó hiểu: “Nơi này không phải đều là Thú nhân sao?”

“Ta biết là Thú nhân, ta là nói người phụ trách sinh con ấy?” Kim Hi tò mò nhìn xung quanh, lại không phát hiện một ai phù hợp với tiêu chuẩn giống cái trong lòng hần.

“Bọn hần không phải là Thú nhân phụ trách sinh đẻ sao?” Mà Bạch Thiên như cũ nghi hoặc khó hiểu đưa tay chỉ khắp bộ lạc, tựa hồ khắp nơi đều có Giống cái vậy.

Ách, cả bộ lạc, khắp nơi đều có chỉ có một loại người.

“Người nói, này đó.” Kim Hi vất vả vung vung tay ở trên đầu tỏ vẻ thân cao hai thước, lại vòng cánh tay tỏ vẻ cơ thể, “Là Giống cái?”

“Đúng vậy. Thú nhân phụ trách sinh đẻ cùng săn bắn, Giống đực thì phụ trách quản lý cùng chiến tranh, tất cả người đều quên sao?” Bạch Thiên vừa lo vừa bị thương.

Kim Hi rốt cuộc hiểu rõ, thì ra mấy người tráng kiện kia đều kêu là Thú nhân, chỉ là bọn họ phụ trách sinh đẻ? Là mình lý giải nhầm lẫn sao?

“Gi? Là xã hội mẫu hệ?” Chứng kiến Bạch Thiên lại nghi hoặc, Kim Hi không nói gì nói, “Chẳng lẽ bây giờ địa vị Thú nhân rất cao sao?”

Bạch Thiên nở nụ cười, vỗ vỗ đầu hần: “Làm sao có thể, Giống đực thừa thớt như vậy, hơn nữa Giống đực lực lượng nếu so với Thú nhân còn cao hơn nhiều, trọng yếu hơn nhiều, đương nhiên là Giống đực địa vị cao a.”

“Giống đực địa vị cao? Nhưng mà ta căn bản không có nhìn thấy Giống đực a!” Kim Hi rầu rĩ cúi đầu.

“Hôm nay là Tam nguyệt huy trú (ba mặt trăng cùng chiếu sáng) hiếm thấy, một tháng chỉ có một lần, cấp sừng dưới bạch giác, đều chịu không được ánh sáng cả ba mặt trăng cùng chiếu tới.” Bạch Thiên chỉ vào không trung, “Ban ngày là mặt trời chiếu rọi thế giới, ban đêm là ánh trăng ấm áp chúng sinh, vào đầu tháng nữ thần Essmay ở Ngân Nguyệt màu bạc sẽ dâng lên đầu tiên, ngày hôm sau nữ thần Allure sẽ dâng lên cùng Đường nguyệt phần hồng, ngày cuối cùng Pofrey nữ thần Vũ Nguyệt màu lục mới có thể xuất hiện, sau đó nó sẽ hạ xuống đầu tiên, sau đó là Đường nguyệt, sau đó là Ngân Nguyệt, mà sau khi lặp lại ba lượt, ba mặt trăng sẽ cùng nắm tay nhau du ngoạn vào ban ngày, đêm hôm đó sẽ không có trăng, ban ngày rực rỡ nhất, vào ban ngày, Giống đực cùng hài tử sẽ không ra ngoài.”

Kim Hi nghĩ một lát mới hiểu được, thứ hai Ngân Nguyệt dâng lên, thứ ba Đường nguyệt cũng dâng lên, thứ tư Vũ Nguyệt cũng dâng lên, thứ năm Vũ Nguyệt hạ xuống trước, thứ sáu Đường nguyệt cũng hạ xuống, thứ bảy Ngân Nguyệt mới hạ xuống, liền hoàn tất một vòng, mà sau ba vòng cũng chính là ngày thứ mười chín, buổi tối ba ánh trăng đều cùng biến mất, sau đó sẽ hiện ra vào ban ngày, ngày hôm đó ánh sáng sẽ rất mạnh, thế cho nên Giống đực đều không thể ra ngoài.

Có điều, dựa theo thuyết lực vạn vật hấp dẫn, chính là mặt trăng đã hoàn thành một vòng quay quanh tinh cầu đi!

Vấn đề về thiên văn học như vậy Kim Hi cũng chỉ là dựa hứng thú của mình mà cảm thấy nghi hoặc, muốn coi bỏ nghi vấn về năng lực huyền bí đó. Hần chỉ biết mình cùng người cha hờ này tựa hồ lực lượng rất mạnh, mới có thể ở xuất hiện giữa ngày Tam nguyệt huy trú.

“Người có thể kháng trụ được quang mang từ Tam nguyệt huy trú, thuyết minh thân thể của người đã hoàn toàn trưởng thành, cũng có thể đảm nhiệm trách nhiệm của Tế ti.” Bạch Thiên tươi cười ôn nhu, như là một đại thúc hòa ái.

“Này uy uy, người nói lời này không phải là người có bệnh nan y gì không lâu sẽ rời nhân thể hoặc là vì nguyên nhân gì phải rời khỏi đi, loại lời kịch này ta không thích a!” Kim Hi mới vừa mắng xong đã bị Bạch Thiên hung hăng gõ một cái, cười đến càng hòa ái Bạch Thiên nhất thời có khí chất của đại thúc phúc hắc tà ác.

“Đi thôi, cùng ta đi gặp tộc trưởng.” Bạch Thiên thân thể thẳng tắp đi lên phía trước, thật sự là thẳng tắp nga, trực tiếp nổi giữa không trung nga

~Con bà nó không cần đột nhiên đi trình diễn cái siêu năng kinh sợ như vậy được không, sẽ làm phàm nhân như ta đây dọa dẫm a!

Bạch Thiên xem hắn vẻ mặt ngây ngốc đứng tại chỗ, liền đi qua dắt tay hắn: “Ta dùng lực lượng của ta bao lấy người, dạy người đi như thế nào.” Kim Hi thật sự cảm giác có một loại lực lượng bao lấy hai chân mình, giúp mình có thể đứng giữa không trung, “Nhận thức loại cảm giác này, tin tưởng dưới mỗi bước chân mình đều có thể đạp trên đất, cảm thụ một chút ta dẫn dắt lực lượng của người.”

Kim Hi cứ như vậy đi bước một lên phía trước, chậm rãi cách mặt đất càng ngày càng cao, dưới chân như giẫm phải vật gì đó rất nặng, lại giống áng mây nhẹ nhàng, hai tay hắn xiêu xiêu vẹo vẹo lay động, cảm giác dưới lòng bàn chân tựa hồ có tấm đệm thủy tinh vô hình, “Thật thần kỳ, thật sự có thể đi da!” Kim Hi ngẩng đầu phấn khởi nói, sau đó phát hiện Bạch Thiên đã lặng lẽ đứng ở phía sau, hắn nhất thời lơ là lực lượng của mình, liền lập tức rơi xuống dưới, hắn chỉ ngán ngùng kinh hô một tiếng, liền có một cổ lực lượng đưa hắn kéo tới bên cạnh Bạch Thiên.

“Ta xem người luôn không quá tin tưởng, có điều người xem, người không phải đã làm được sao?” Bạch Thiên tươi cười, khiến Kim Hi nhớ lại mới trước đây học đi xe đạp, cha mẹ sẽ một mực ở phía sau giúp đỡ, cái tình cảnh này dẫn đến bao hoài niệm.

Kim Hi nháy mắt lại bị phẫn, bản thân đột nhiên xuyên qua đến thế giới khác còn chưa tính, bây giờ còn trên đầu mọc trường giác dưới chân lơ lửng, sao lại nháo thành như vậy, đây là muốn nghịch thiên a, hắn vì cái gì tinh thần cứng cổ như vậy bây giờ còn nghĩ có thể dùng siêu năng lực nhìn xuyên qua quần áo những người ưa nhìn hay không, có sắc tâm lại không có sắc dâm thực muốn dâm mù hai mắt mình!

Bạch Thiên trong thời gian tiếp theo huấn luyện hắn thật lâu, Kim Hi một bên cảm thán mình rốt cuộc biến thành cái thứ gì một bên vui vẻ thể nghiệm siêu năng lực. Cái loại gọi là siêu năng lực này, Kim Hi xem ra đều không phải là mấy động tác phức tạp như trong mấy bộ phim anh hùng của Mỹ, trước mắt là phương diện vận dụng tinh thần lực tinh khiết, cũng là vận dụng thuần túy nhất. Chỉ cần hắn tin tưởng dưới chân có một loại lực lượng, lại thật sự có thể đứng trong không khí, chỉ cần hắn tin tưởng có thể thay đổi vị trí tảng đá, liền thật sự có thể thay đổi vị trí tảng đá, tựa như một bàn tay vô hình vô ảnh, tự nhiên mà vậy đi học biết điều khiển.

“Đây chỉ là cách vận dụng đầu tiên, sau này người còn phải học rất nhiều.” Ba trắng phản chiếu, ánh mặt trời dư huy, Bạch Thiên rốt cuộc đình chỉ huấn luyện với hắn, “Mặc dù quá khứ người khiến người ta không thích, nhưng bất kể thế nào đều là nhi tử của ta. Hiện tại người rốt cuộc có thể nhận huấn luyện của ta, ta vốn nên rất vui vẻ, nhưng mà...” Hắn nói tới đây, không được tự nhiên ho một tiếng, “Dù sao sau này người phải thực chuẩn bị, không được lơ là, mới xứng với dòng họ Morgan này.”

Kim Hi xấu hổ sờ sờ cái mũi, để hắn đối với vị đại thúc này diễn cảnh quần quýt như trẻ nhỏ bám cha mẹ thật đúng là khó khăn, nhưng đại thúc đối với hắn quan tâm thật sự rõ ràng, khiến hắn có vài phần hưởng thụ.

“Đi thôi, hiện tại thật sự nên đi gặp tộc trưởng.” Bạch Thiên lôi kéo tay hắn, lại nhẹ nhàng phiêu tới nơi cách mặt đất ba mươi centimet, đi đường xa như vậy lại tiêu sái nhẹ nhàng hơn đi đường bộ nhiều lắm, có điều Kim Hi hiện tại tập trung lực còn không đủ mạnh mẽ, có đôi khi sẽ giống như đi trên con đường gỗ ghề. Nhưng khi vừa mới bắt đầu thời gian một khi thả không liền gặp ngã sắp xuống, hiện tại hắn đã có thể một lần nữa ngưng tụ tín niệm. Phương pháp của hắn thậm chí so với tin tưởng dưới chân mình là mặt đất, hắn tự nói với mình dưới chân đều là thủy tinh, bao phủ trên mặt đất, quả nhiên có vài phần cảm giác.

Thời gian đi xuống triền núi, đội ngũ săn bắn buổi chiều cũng trở về đến đây, mà trong phòng rốt cuộc đi ra cái gọi là Giống đực. Lúc này có thể rõ ràng nhìn ra địa vị Giống đực Giống cái, Thú nhân sẽ tới trước mặt

Bạch Thiên cùng Kim Hi quỳ một gối hành lễ, mà Giống đực thì chỉ cần cúi đầu. Phòng ốc phía ngoài của bộ lạc, đều là nơi ở của Thú nhân độc thân, thân thể của bọn họ mặc áo choàng da thú hoặc là da áo trấn thủ, ở trong sân viện xử lý thực vật, đặc chế thuốc da, xử lý gỗ cùng lương thực, mỗi người đều có việc phải làm. Mà chỉ có đến gần phòng ốc thần miếu đá trắng, mới có Giống đực sôi nổi ra khỏi nhà.

Bọn hần thấp hơn Thú nhân nhiều, đa số đều khoảng một thước bảy, Kim Hi không khỏi may mắn thì ra mình còn thuộc loại tương đối cao. Mà da của bọn hần cũng trắng nõn, tướng mạo có hơi hướng tây phương, nhưng ngũ quan tinh tế, màu mắt cùng màu tóc thì không có giới hạn, tối độc đáo chính là sừng trên đầu bọn hần, phía trên là một lớp màu đen mỏng nhợt nhạt, mặt trên là các loại hoa văn, phần lớn là màu lam cùng màu vàng, ngẫu nhiên xuất hiện mấy màu đỏ, Bạch Thiên đều thân thiết kêu tên bọn họ, thái độ, thân mình liền đại biểu cho địa vị. Mà bọn hần chứng kiến Kim Hi đứng bên cạnh Bạch Thiên, trên mặt đều là biểu tình rất quái dị.

Ở nhà Thú nhân chỉ quần quăn mỏng, lộ ra thân hình khoẻ đẹp, mẩy cơ ngực cường tráng, cơ bụng tràn ngập lực lượng, vai rộng eo chặt, cơ thể giống như mấy người châu Âu, lại có đường nét mềm mẫn của người Á Châu, quả thực là Chúa sáng thế trời cho, mang theo lực lượng rung động làm cho người ta. Thú nhân độc thân phần lớn ở trên đầu đội mào hoặc lông chim, mà Thú nhân có gia đình thì tương phản, ở trên cổ đeo vòng cổ có răng nanh cùng lông chim, hơn nữa chính giữa vòng cổ, là thứ gì tạo hình như vỏ sò, hoặc là một con quay, nhưng là hình ảnh trực tiếp như vậy, làm Kim Hi đỏ mặt, đó là điều khi hần đang tối nhón nhạo trong tưởng tượng thường xuyên xuất hiện.

3. Chương 3: Những Đứa Con...

Bạch Thiên nói Thú nhân phụ trách săn bắn và sinh dục, Giống đực phụ trách bảo hộ và chinh chiến, vốn Kim Hi nghe có chút khó hiểu, thân thể Thú nhân cường tráng như vậy, rõ ràng phải là chủ lực chiến đấu mới đúng, vì sao lại nói Giống đực là chủ lực? Nhưng càng tới trung tâm bộ lạc, màn đêm càng sâu, giống đực xuất hiện càng nhiều. Bọn họ phần lớn đều có siêu năng lực, có đem ngưng nước thành cầu giữa không trung, có thể thao túng hỏa cầu.

Mẹ nó, thế giới ma huyền pháp sư đương nhiên ‘trâu bò’ hơn chiến sĩ rồi, là vũ khí hạng nặng tuyệt đối đó, chẳng lẽ chiến tranh bộ lạc chính là những kẻ dị năng giao tranh, đất đá bay tứ tung. Đầu óc Kim Hi tràn ngập hình ảnh liên minh anh hùng chiến đấu.

“Đó chỉ là phương thức vận dụng tinh thần lực cơ bản, người còn phải học tập những kỹ năng cao thâm khác, năng lực của người sẽ ngày càng mạnh, đến khi có thể bảo hộ toàn bộ lạc.” Bạch Thiên tiếp tục đi, phương hướng chính là thần miếu bằng đá trắng to lớn cũng chính là nhà của Tộc trưởng. Khi bộ lạc kiến thiết, cũng đã trừ tính sự phát triển mấy trăm năm sau, mỗi một sân nhà đều rất lớn, trước mắt trừ phòng ở còn có thể dựng khu vườn nhỏ, đợi sau này dân cư bộ lạc ngày càng nhiều, có thể biến sân thành phòng ốc, còn đất canh tác sẽ chuyển ra ngoài bộ lạc. Nếu lại tiếp tục phát triển, địa bàn bộ lạc không đủ, có thể mở rộng bức tường bảo hộ bộ lạc, thành lập bộ lạc lớn hơn nữa, nhưng đó còn là một tương lai xa rất xa.

“Tộc trưởng tên là Khang Định, họ Pháp Lạp. Trở thành gia tộc của Tộc trưởng đã là vinh hạnh, còn được bộ lạc vô cùng kính yêu.” Bạch Thiên thuận miệng kể lịch sử bộ lạc, “Lịch sử đều là truyền lại bằng miệng, cần Tế ti nhớ kỹ, người phải nhớ cho tốt.”

“Truyền miệng, trong bộ lạc không có văn tự sao?” Kim Hi tò mò.

“Văn tự, là cái gì?” Bạch Thiên cảm thấy khái niệm này rất mới mẻ.

Kim Hi không khỏi phù ngạch: “Trong bộ lạc không có loại ký hiệu gì ghi lại sự kiện sao?”

Bạch Thiên tự lý giải một hồi: “Thời gian khắc vào bức tường, chuyện trọng đại lông chim, răng nanh, da lông tỏ vẻ sự kiện khác biệt, nhưng những cái đó chỉ có Tế ti hiểu được.”

Kim Hi yên lặng tự hỏi một chút, theo tình huống thì hần đã hiểu, khả năng sinh sản của bộ lạc đã đạt tới mức nhất định, trong bộ lạc xuất hiện thừa kế nhưng không phải do gia tộc Tộc trưởng gia tộc và gia tộc Tế ti tuyệt đối thống trị, điều này thuyết minh mọi người đều đã dưỡng thành thói quen tuân thủ quy tắc nhất định, người biết rõ sự việc của bộ lạc sự và gia tộc của người đó đều có địa vị cao, đây là điều kiện ban

sơ hình thành chế độ xã hội. Nhưng không có văn tự, khó lưu lại ý nghĩa trọng đại của việc phát triển văn minh, thật sự có chút phiền não.

Đi vào nhà Tộc trưởng Khang Dịch, liền thấy một nam nhân trung niên diện mạo anh tuấn đang ngồi trên ghế đá giữa vườn chỉ huy các Thú nhân trong nhà làm việc. Trong viện có năm Thú nhân tuổi không nhỏ, một trong đó chính là đầu lĩnh hôm nay đến thần miếu cống hiến con mồi. Bọn họ đều chỉ vây quần da, trên cổ đeo vòng, lộ ra thân thể kiện mỹ, người phụ trách cắt xẻ con mồi, người giã gạo, còn có người mang thịt lên tảng đá trong vườn để nướng. Đá phiến thịt nướng! Kim Hi nhìn mà thêm nhỏ dãi.

“Bạch Thiên tôn.” Giống đực duy nhất trong viện, hẳn chính là Khang Dịch Tộc trưởng đứng lên, “Kim Hi miện hạ.” Bạch Thiên cùng hắn đồng thời cúi đầu chào: “Khang Dịch Tộc trưởng.”

Mà năm Thú nhân khác đều quỳ một gối hành lễ.

“Khang Dịch Tộc trưởng.” Kim Hi vừa nhìn vừa học hành lễ. Khang Dịch không khỏi sửng sốt: “Kim Hi miện hạ rất cục đã khỏe, thân thể không còn trở ngại đi.”

“Cám ơn Khang Dịch Tộc trưởng quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều.” Kim Hi sờ sờ đầu, Khang Dịch Tộc trưởng diện mạo so với lão cha tiện nghi còn anh tuấn hơn, nhìn qua mới ba mươi tuổi, hẳn lại không biết xấu hổ không có chút thẹn thùng.

“Phụ thân đại nhân, ta đã xử lý xong ngựa voi.” Một thanh niên ôm tam cặp ngựa voi đi đến, nhìn thấy Kim Hi cùng Bạch Thiên không khỏi sửng sốt. Kim Hi nhìn thấy thanh niên này không khỏi hí mắt, đối phương diện mạo anh tuấn, khi cười tạo ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu, răng nanh tuyết trắng tựa ánh mặt trời chói sáng, so với thời điểm đưa Long đan quả cho hắn đáng yêu hơn, quả nhiên khi đó là giả bộ.

“Hi Tư Lạc càng ngày càng lợi hại.” Bạch Thiên thân nhiên khen một câu, Kim Hi phát hiện suất đại thúc từ khi vào bộ lạc biểu tình trên mặt đậm nhạt hơn, bày bộ dạng khốc thật sự có phong phạm.

“Để ta trực tiếp mang về thần miếu đi.” Kim Hi nắm chặt hai tay, ngưng thần nhìn chăm chăm vào ba cặp ngựa voi, một cổ lực lượng vô hình khiến ba cái ngựa nhảy lên không trung, sau đó rơi tán loạn trên đất.

Người phía sau nhanh nhẹn xuất hiện gom ngựa voi từ trên trời giáng xuống, áo choàng màu đen phấp phới giữa không trung, đôi môi ngay cả kinh hô cũng không hề phát ra, liền bình tĩnh dừng lại trên đất.

Lại là anh đẹp trai, ánh mắt Kim Hi trợn tròn, đều ở nhà Tộc trưởng, hẳn là huynh đệ mới đúng, nhưng Hi Tư Lạc là tóc ngắn kim sắc, người tới lại là tóc dài hắc sắc, miệng y khe nhếch, biểu tình nghiêm túc, mày hơi nhíu, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, y quỳ một gối giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Tham kiến Bạch Thiên tôn, Kim Hi miện hạ.” Hi Tư Lạc lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng chào.

“Miễn lễ. Người thử lại lần nữa.” Bạch Thiên không mảy không nhạt mở miệng. Kim Hi trong lòng lưu luyến, nhưng vẫn thu hồi ánh mắt, năng lực hiện tại của hắn còn chưa cao, chỉ có thể tập trung tinh thần hết cỡ mới có thể ôm lấy đồng ngựa voi này. Kim Hi hai mắt gắt gao nhìn ngựa voi trên mặt đất, sáu cái ngựa voi trắng nõn như ngọc dài một thước dần dần lơ lửng, hẳn về mặt chuyên chú nhìn ngựa voi.

“Người mang ngựa voi trở về trước đi.” Bạch Thiên vờ vờ vai hắn, lực lượng vô hình trấn an tâm linh Kim Hi, để hắn có thể thoải mái hơn một ít, “Kim Hi vừa mới thức tỉnh, trong trí nhớ cũng không nhớ rõ, để Bạch Linh đưa hắn về đi.”

Khang Dịch vui mừng nhìn Kim Hi, không có mở miệng, phía sau lại truyền đến thanh âm vui vẻ: “Đến đây, ba ba, chuyện gì?”

Phía sau chạy ra một Giống đực, bộ dạng hắn thậm chí có điểm xinh đẹp ngụy nương (như con gái), da thịt trắng tuyết, tóc vàng mắt xanh, bạch sừng trên trán hoa văn điểm lệ, nhìn qua thập phần tinh thần.

“Người cùng Kim Hi miện hạ trở về.” Khang Dịch cười sờ sờ đầu hắn.

Ánh mắt Bạch Linh phát quang, đôi mắt như ngọc lục bảo nhìn chăm chăm về mặt chuyên chú của Kim Hi, qua đi nắm lấy cánh tay Kim Hi liền đi ra ngoài. Tựa hồ nhìn ra Kim Hi có chút cố hết sức, một cổ lực lượng vô hình thấu qua trợ giúp Kim Hi nâng ngựa voi. Tựa như cánh tay có bàn chống đỡ, Kim Hi cũng cảm giác được có gì đó chống đỡ giúp tinh thần lực của mình, hắn rốt cục thở phào một hơi: “Thật cảm ơn người, ta hôm nay mới học cái này, còn chưa thuần thục.”

“Người hôm nay mới bắt đầu học? Thật lợi hại, ta lúc ấy học chừng mười ngày mới có thể nâng đồ vật gì đó lên, không hổ là kim giác a!” Bạch Linh tò mò nhìn Kim Hi, tươi cười tỏa nắng.

Kim giác, người là ngân giác sao. Kim Hi không nói gì phun ra: “Ta cũng biết thực khó, ta hiện tại nắm giữ cũng không được tốt.”

“Đã rất lợi hại rồi được không, người nói như vậy ta thì thế nào.” Bạch Linh mắt híp trả lời.

Kim Hi không nghĩ tới Bạch Linh liền lộ giọng điệu mắt híp như vậy, bất đắc dĩ nói: “A ta không phải ý đó, có thể là Bạch... Ba ba của ta huấn dạy rất nghiêm đi, thực muốn ép chết ta.”

“Lúc Bạch Thiên tôn dạy người cũng rất hung sao?” Bạch Linh nghe đến đề tài này rất vui vẻ, hai người liền càng nói càng thân, Kim Hi thế mới biết, lúc Bạch Linh học tập, Khang Định là bắt hắn từ trên bàn nhảy xuống để học tập, đáng vẻ không ‘trâu bò’ như Bạch Thiên, trực tiếp từ trên núi ‘đi’ xuống, này so với điều hâu còn ngoan độc hơn. Một đường nói nói cười cười, thoáng cái liền tới trước thần miếu đá trắng.

“Kim Hi, người thật sự thay đổi, ta mới vừa rồi còn chưa tin.” Bạch Linh cười ngăn lại bả vai Kim Hi, tươi cười chân thành hơn. Kim Hi cũng miễn cưỡng phát giác, vừa rồi Bạch Linh kỳ thật nói rất nhiều về cái nhìn của Kim Hi đối sự vật, này kỳ thật là đang thăm dò tính cách Kim Hi đi, chỉ sợ ngay cả ban đầu mắt híp đều là cố ý khiêu khích Kim Hi xem phản ứng của hắn đi.

“Ta trước kia là cái dạng gì? Sau khi tỉnh lại, ta cái gì cũng không nhớ rõ.” Kim Hi không chút để ý hỏi lại.

“Người nha, trước kia rất ương ngạnh, chẳng làm được gì, còn mỗi ngày miện hạ ta miện hạ ta, nơi nơi trách phạt kẻ khiến người khó chịu, quả thực làm người người oán trách.” Bạch Linh ôm cổ hắn, “Ta nghĩ người về sau nhất định sẽ không như vậy đi.”

Tuy rằng nhắc nhở quá mức trắng trợn làm Kim Hi xấu hổ, nhưng thái độ của Bạch Linh quả thật rất thành khẩn, hai người dọc theo bậc thang bằng đá trắng đi lên, thần miếu đá trắng hình kim tự tháp là kiến trúc hùng vĩ nhất của toàn bộ lạc, nếu không phải cần không chế nga voi, Kim Hi nhất định sẽ thưởng thức một chút.

“Ta đưa người tới đây thôi, ngày mai sẽ tìm người chơi.” Bạch Linh chỉ đưa đến cửa thần miếu liền đứng lại, hắn rõ ràng cao gấp ba Kim Hi, lại cố ý xoa xoa tóc Kim Hi, Kim Hi làm bộ xấu hổ nào cho hắn một quyền, vậy tay từ biệt.

Chính điện thần miếu đá trắng thờ phụng một bức tranh tường đại thần, là một vị lão tử râu dài chấm đất, trên đầu lão và hai vành tai giắt ba vàng trắng sáng, ánh trắng trong bức tranh là ba vị nữ thần, hoặc nắm hoặc ngồi, tuy rằng bút họa thô cuồng, nhưng cảm giác thần thánh lại không mấy suy giảm. Thần miếu ba tầng đầu là nơi cử hành hiến tế, từ sau tượng thần thạch bích có bậc thang đi xuống phía dưới, đến tầng thứ tư mới là nơi ở của Tế ti. Dọc đường đi có ba bốn Giống đực xuất hiện, đều cung kính hành lễ.

Tầng thứ năm của thần miếu đá trắng là nơi ở của người nhà và con cái của Tế ti, xem ra tôn giáo này không hạn hôn phối, mặt Kim Hi không khỏi nóng lên, chẳng lẽ tương lai bản thân cũng có một Thú nhân làm “Thê tử”, hắn thấy một loạt Thú nhân xấu xí nhất, loại chuyện tốt có thể phát sinh này thực khiến người ta tổn thương?

“Đệ đệ đã trở lại.” Ba Thú nhân thân hình cao lớn câu nệ đi tới, trong đó cũng có một người lúc hiến tế với Bạch Thiên đã gặp qua.

“Các ca ca hảo.” Kim Hi có chút xấu hổ nhìn ba vị ca ca tiện nghi, gen của suất đại thúc quả nhiên là tốt, ba vị ca ca đều là bả vai kiêu đồn, vóc người đẹp vô cùng, ở nhà chỉ mặc áo da cộc tay và quần da, hiện tại thấy Kim Hi xuất hiện, đều đứng chung một chỗ, không giống như nghênh đón đệ đệ, càng giống nghênh đón chủ nhân, “Ngà voi này đặt ở chỗ nào?”

Ba người ngơ ngác nhìn đại ca của hắn, rốt cục thoát khỏi trạng thái ngốc lảng, vội vàng đón lấy: “Đệ chúng ta mang đi, để chúng ta.”

“A nha không có việc gì, để ta mang đi, vừa lúc luyện tập năng lực của ta, ca ca, người có thể dẫn ta tới chỗ để nga voi chứ?” Kim Hi đáng thương hề hề nhìn một người trong đó, nếu đã kêu mình là đệ đệ, như

vậy nói như thế hẳn không có việc gì đi. Không nghĩ tới đối phương rùng mình một cái, nhìn nhìn huynh đệ hai bên, chân tay có chút cứng còng đi về phía trước.

4. Chương 4: Các Ca Ca...

“Đệ đệ người rất cục tính, chúng ta đều thực lo lắng cho người.” Tiếng y vang lên giữa hành lang bằng đá kéo theo một hồi rung động. Thần miếu có tới bốn năm tầng, nhưng là cửa sổ cả tòa thần miếu đều cực ít, đa số là khảm đá phát sáng ở vách tường, ánh lên làn da trắng nõn của Kim Hi tựa như quỷ mỹ, nhưng trên làn da Thú nhân lại gợi cảm giống như thoa lớp dầu ô liu.

Dừng dừng dừng, đây là anh người! Người nghĩ gì thế! Kim Hi hung hăng phỉ nhổ bản thân. Hai người tới nhà kho, bên trong bày đầy da thú, các loại răng thú và bình gốm gì gì đó chất thành đống, tận cùng bên trong bày hơn mười cái ngà voi, tuy nhìn qua số lượng rất nhiều, nhưng nếu tính số ngà trắng, phỏng chừng cũng chỉ có hai ba cái mà thôi.

“Ca ca, ngà voi trắng thực hiếm sao? Thế nào ngà voi lại ít như vậy.” Kim Hi làm cục cưng hiếu học.

“Không phải, ngà trắng tuy hiếm, lại có năng lực cường đại, nhưng hàng năm đều có thể săn được vài đầu, nhưng vì ngà voi là bảo vật trân quý, chỗ cần dùng rất nhiều, cho nên tiêu hao rất lớn.” Có lẽ là dọc theo đường đi thái độ của Kim Hi tốt lắm, vị ca ca này rất cục không còn gò bó nữa, mà có chút ngại ngùng mở miệng.

“Cái kia, ca ca, người cũng biết ta vừa mới tỉnh lại, nhưng ta tuy đã tỉnh lại, kỳ thật đã mất trí nhớ, ta hiện tại ngay cả tên người là gì cũng không biết, ngay cả cuộc sống bình thường thế nào cũng không biết, ca ca người dạy dạy ta đi.” Kim Hi một bên phỉ nhổ mình một bên ý vào ưu thế thấp hơn ca hẳn một đầu giữa mặt cầu xin. Hắn cố ý nhảy mất mấy cái, tuy rằng không biết hiệu quả như thế nào, nhưng hiển nhiên đã thành công đánh trúng vị ca ca này.

“Ta là nhị ca của người, ta gọi là Bác Nhã.” Y nhúc nhúc, coi Kim Hi ôm cánh tay y làm nũng, trên thực tế là chen tay vào giữa khuỷu tay và thắt lưng y ăn đậu hũ, có điểm bất lực.

“Ca ca, ta trước kia là cái dạng gì, Bạch Linh nói ta thực khiến người chán ghét, phải không?” Kim Hi vẽ mặt bi thương hỏi.

“Không, không phải vậy, người kỳ thật vẫn rất tốt.” Bác Nhã không tự giác sờ sờ cái mũi, đây là dấu hiệu nói dối.

“Người gạt ta, ta hồi đó nhất định rất xấu, có phải ta đã thương tổn đến ca ca, ca ca mới không chịu nói thật với ta, để cho ta sửa lại sai lầm, ca ca người có phải không thích ta hay không.” Kim Hi một bên cục lực phỉ nhổ mình vô sỉ, một bên phát huy bản lĩnh đáng khinh vô hạn đã rèn luyện hàng năm.

“Không phải vậy.” Bác Nhã nhúc nhúc, “Người dù sao cũng là nhi tử duy nhất của phụ thân đại nhân, tương lai nhất định là Đại Tế Ti của bộ lạc, người chỉ là tính cách có một chút, một chút, nóng nảy.”

Kim Hi không khỏi cảm lạnh, có bao nhiêu nóng nảy ngang ngược, mới có thể khiến ca ca mình sợ hãi đến vậy. Có điều cẩn thận ngẫm lại, Bác Nhã là Thú nhân, tương đương với thân phận tỷ tỷ, với một xã hội mà Giống đực có địa vị cực cao, hẳn là đệ đệ duy nhất là Giống đực chân chính, địa vị so với ba vị ca ca còn cao hơn nhiều lắm, không khác biệt lắm với nam hài ở xã hội phong kiến. Hắn tin tưởng bản thân từ hiện đại xuyên qua nhất định có thể làm người khác một lần nữa nhận biết mình.

Kỳ thật ý tưởng hiện tại của Kim Hi cũng có chút sai lầm, rất nhiều người đều cho rằng tới hiện đại mới xuất hiện khái niệm nam nữ bình đẳng, nhưng trên thực tế ở xã hội nguyên thủy, tại phụ hệ thị tộc, địa vị nữ giới cũng là ngang hàng. Nam giới có thể săn bắn được loại thịt chất lượng tốt, nhưng thực vật chủ yếu ở xã hội nguyên thủy vẫn là do nữ giới thu thập, nam nữ trong việc cống hiến thực vật đều giống nhau, cho nên địa vị nam nữ cũng ngang hàng, này là phong tục mà rất nhiều bộ lạc bên ngoài xã hội hiện đại vẫn đang duy trì, hơn nữa địa vị nam nữ bình đẳng đã được kiểm chứng.

Mà tuy rằng Giống đực ở Bộ lạc Bể Mông khan hiếm, nhưng Thú nhân vẫn là những người chủ yếu cung ứng thực vật cho Bộ lạc, chỉ là tương đối thấp mà thôi. Chỉ có thể nói Kim Hi trước đây tính cách bạo

ngược mà ương ngạnh, ngấm lại một kẻ bầm sinh mất đi năng lực Đại Tế Ti đã đành, sừng lại không có chút năng lực, tính cách không bình thường cũng là chuyện dễ hiểu.

Đối với việc Kim Hi biến hóa, đại ca Nhĩ Nhã, tam ca Thư Nhã đều lộ vẻ ngạc nhiên. Kim Hi lần này hiểu được, Bạch Thiên không chỉ dạy hắn dùng ý niệm khống chế vật, lại càng muốn để hắn thể hiện những biến hóa này cho Bạch Linh cùng nhóm ca ca hắn, để bọn họ tiếp nhận Kim Hi mới tinh này.

Qua chốc lát Bạch Thiên mới về nhà, sáu Thú nhân khác từ trong phòng đi ra, bọn hắn quang lõa thân trên, chỉ mặc quần da, điều này thuyết minh bọn họ đều là Thú nhân đã kết hôn. Kim Hi vốn đang nghi hoặc bọn họ đều xuất hiện để làm gì, sau đó liền phát hiện một sự thật đáng sợ.

Sáu Thú nhân cao lớn sôi nổi đi tới giúp Bạch Thiên cởi trường bào và vòng cổ, còn có hai cái Thú nhân hợp lực bưng tới một phiến đá mỏng, đặt ở gò đá giữa vườn, sau đó đặt mấy thứ đồ gốm dơ sơ lên trên, bên trong bày đầy loại thực vật phong phú.

Những người này, lại có thể đều là Thú nhân của lão cha tiện nghi, đại thúc ngài thực ‘trâu bò’, bộ dạng soái cũng không nên ăn nhiều như vậy a!

Bạch Thiên ngồi ở gốc cây làm thành ghế, hướng Kim Hi vẫy tay, bên phiến đá chỉ còn lại có hai cái gốc cây, sau khi Kim Hi ngồi xuống, gốc cây đối diện là một trong sáu vị Thú nhân, bộ dạng y không hung hãn như các Thú nhân khác, ngược lại mang theo một loại khí chất văn nhã, lúc này hàm chứa nước mắt nhìn Kim Hi.

“Nghe nói ngươi mới thức tỉnh, ta nên sớm trở về nhìn ngươi. Mà ngươi thật quá ngoan tâm, Hi nhi mới vừa tỉnh, lại ép hắn huấn luyện.” Tuy giọng điệu có chút hương vị thê tử, nhưng Thú nhân đại thúc khí chất tốt lắm, tuyệt không ọ, thanh âm như ngọc thạch, làm Kim Hi huân huân lại thực hưởng thụ.

“Hi nhi mất trí nhớ, sau này có gì ngươi dạy lại hắn. Hi nhi, đây là mẫu mực của ngươi.” Bạch Thiên ném một câu làm Kim Hi hoàn toàn chấn kinh, hóa ra đây là mẹ đẻ của khối thân thể này?

“Mẫu mực.” Kim Hi có chút xấu hổ mở miệng.

“Ồi chào, mau ăn đồ ăn.” Mẫu mực ngay cả tên cũng chưa giới thiệu đã dùng lá cây bao lấy đồ ăn đặt trước mặt Kim Hi, Kim Hi không nói gì, dù rằng ngài là mẹ đẻ khối thân thể này, nhưng cái cách ăn này thực khiến ta khó có thể thừa nhận a, ta tưởng lá cây là giấy ăn còn cảm thấy Thú nhân Bộ lạc thật cao cấp, hóa ra đây lại là đồ ăn, đây thật sự là đồ ăn sao.

“Chờ.” Kim Hi bước nhanh tới nhà kho vừa rồi, hắn nhớ rõ có thấy loại xương tinh tế chất trong đám lọ bình, hắn chọn trong đồng xương chất đầy ra hai mươi hai cái, ách, này tựa hồ là xương cá dài xấp xỉ nhau, phía cuối bén nhọn, phần rễ góc to. Hắn cầm lấy xương cá chạy về nhà ăn.

“Chạy tới chạy lui, còn ra thể thống gì!” Bạch Thiên tuy rằng răn dạy và quả mắng, nhưng hiển nhiên chỉ là vì giữ hình ảnh uy nghiêm của phụ thân, hắn cũng thấy tò mò với hành vi cổ quái của Kim Hi.

Kim Hi nhìn một vòng, phát hiện một con dao thái, tay hắn gơ dao chém, chặt xương cá thành những chiếc đũa ngay ngắn, đặt lên bàn, cầm lấy một đôi đũa linh hoạt gấp rau.

“Ngươi lại quấy phá.” Bạch Thiên uy nghiêm trừng mắt nhìn Kim Hi, lại vẫn đưa tay cầm đũa lên. Tuy rằng dùng lá cây bọc cơm là đã có khái niệm vệ sinh, nhưng lá cây dù sao cũng không tiện, cũng thường xuyên vùng vãi khắp nơi. Đũa là công cụ ẩm thực truyền thừa ngàn năm của Trung Quốc, đương nhiên tiên tiến hơn. Bạch Thiên liếc mắt một cái liền phát hiện thứ này làm thì đơn giản lại có tác dụng thực tế lâu dài.

Ngoài Bạch Thiên có thể nhanh chóng thuần thục sử dụng thứ này, sáu Thú nhân cùng ba ca ca đều phải học chậm một chút, có điều bọn hắn cảm thấy thực mới lạ, cố gắng học tập công cụ ẩm thực mới này, xem ra việc dùng lá cây cũng đã khó chịu từ lâu. Kim Hi vừa ăn cơm, vừa trộm quan sát Thú nhân trong phòng, ba ca ca cùng ba Thú nhân ngồi một chỗ, làm thành bàn cơm nhỏ, hai cái Thú nhân khác thì hợp lại làm một bàn, bọn hắn cũng không có toàn bộ thực vật như trên bàn ăn lớn, nhưng nhìn cũng rất phong phú.

“Vì sao mọi người không cùng ăn cơm?” Mặc dù Kim Hi biết vấn đề này có thể chạm đến luân lý đạo đức của xã hội này, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi.

“Trong gia đình, Giống đực là gia trưởng, mà Thú nhân có thể sinh hạ Giống đực, chính là chính thể. Các ca ca người sớm muộn gì cũng là người nhà người ta, cho nên không thể ăn ở bàn chính.” Bạch Thiên thực đương nhiên nói.

“Kia, bọn họ là?” Kim Hi chần chờ chỉ vào sáu Thú nhân xuất hiện sau, vừa rồi bởi vì có rất nhiều người cho nên không nhìn kỹ, hiện tại xem, cả đám đều thật dễ nhìn, so tuổi xấp xỉ Bạch Thiên chỉ có mẫu mụ hắc cùng mẫu mụ đại ca nhị ca, còn ba người khác nhìn qua rõ ràng nhỏ hơn Bạch Thiên, mấy cơ thể cường tráng dưới ánh sáng tinh thạch lóe lên cơ nhục tràn ngập sức sống, làm cho người ta muốn... sờ mó một phen.

“Bọn họ đều là tiểu thiếp của ta, người có thể gọi là thứ. Có điều người là trưởng tử trong nhà, tương lai người cần chèo lái gia đình này, cho nên bọn hắc tôn kính người là đương nhiên, người không cần cảm thấy không thoải mái.” Bạch Thiên tựa hồ nhìn ra thái độ của Kim Hi khác với trước đây, cho nên giải thích như vậy.

Kim Hi đầu đầy mồ hôi, lão cha anh tuấn thật sự thật mạnh, mẫu mụ hắc cùng mẫu mụ đại ca nhị ca tuổi xấp xỉ, đã là đại thúc thành thực, còn chưa tính, mẫu mụ tam ca Thư Nhã cùng hai vị thứ còn lại, rõ ràng nhỏ hơn Bạch Thiên ít nhất năm tuổi, này có tính là trâu già gặm cỏ non không? Nhất phu đa thê, Giống đực tôn quý, xã hội này không phải quá không có nhân quyền.

Có điều sau lại chứng minh Kim Hi lại nghĩ nhiều, hắc còn tưởng rằng nhóm thứ phải như nữ phó hay đám tiểu thiếp xã hội phong kiến gặp hắc phải hành lễ gì đó, kỳ thật chỉ là cần gánh vác việc lập nghiệp mà thôi. Sau khi cơm nước xong hắc chỉ cần ngồi ở đó, thứ cùng các ca ca liền tới dọn bàn.

Kim Hi ngồi ở đó vô cùng buồn chán, sau đó diễn cảm run rẩy, thiếu chút nữa phun máu mũi. Nhìn tới người nhỏ tuổi nhất trong năm thứ, hắc là chỉ có hai ba hai tư tuổi, đang xoay người ôm lấy bình trên bàn thì tên Bạch Thiên già mà không kính này lại luôn tay vào quần da của y. Thứ xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, hai chân đều run lên, nhưng vẫn đứng đó bất động. Tuy rằng quần mỏng dài tới đầu gối, nhưng không chịu nổi cánh tay đáng khinh của Bạch Thiên từ phía sau chuyển lên phía trước, vỗ về chơi đùa, làm quần mỏng lung lay lung lay.

Càng kích thích là, thứ bộ dạng thực đáng yêu có điểm trong sáng, lại có thể lộ ra một cái đuôi trên cặp quần, khuyến khích lông xù màu vàng, trên đầu cũng nhếch lên một đôi cẩu nhĩ đáng yêu, còn không ngừng run lên. Bạch Thiên đáng khinh cư nhiên còn có thể bảo trì biểu tình đạo mạo, rút tay ra.

Kim Hi yên lặng quay mặt đi, trên tay dính sợi tơ bạc gì đó, có cần như vậy không a.

“Hi nhi then thùng.” Mẫu mụ vẫn luôn ngồi bên cạnh nhẹ giọng nở nụ cười, nam tử trưởng thành thân cao hai thước, khi cười lộ lên lồng ngực phập phồng phát ra giọng thấp khiến Kim Hi càng thêm ngượng ngùng, thật sự sản sinh vài phần cảm xúc khi bắt gặp cha mẹ làm chuyện xấu hổ kia.

“Hi nhi cũng sớm đến tuổi, trước kia tính cách hắc không tốt, hiện tại, ha ha.” Bạch Thiên cái lão mắt nết, lúc nói chuyện với người có thể buông tay ra hay không, tiểu thứ đáng thương còn tại liếm tay người kia, nga trời ạ người làm ta sưng lên rồi làm sao đây! Kim Hi cuống quýt đứng lên, vài bước liền chạy trốn ra ngoài, tuy rằng hắc có sắc tâm, nhưng lại không có sắc dâm, tiết mục tán tỉnh trắng trợn như vậy trình diễn trước mắt, cũng khiến người ta thực then a.

5. Chương 5: Hi Tư Lạc...

Kim Hi đi đến cửa thần miếu, không trung đã hoàn toàn tiến vào màn đêm, chỉ còn sao sáng đầy trời, sông ngân phủ lên tấm áo mây mờ lộng lẫy, kia cũng không phải mây mù thực sự, mà là hằng hà sa số ngôi sao nhỏ tụ lại. Ban đêm trong bộ lạc đèn đuốc thưa thớt, tinh quang có vẻ càng sáng ngời. Kim Hi ngồi trước cửa thần miếu, nhìn trời đêm, bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Chuyện xảy ra trong một ngày này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, hắc có thể hiểu được, Bạch Thiên thật ra là sợ hắc vừa mới tỉnh lại, không nắm rõ tình huống mà cảm thấy sợ hãi hoặc tịch mịch, mới tìm nhiều chuyện để hắc làm như vậy. Nhưng chung quy, y vẫn muốn hảo hảo xem mình, một linh hồn xuyên vào xác Kim Hi, tới thế giới này rốt cuộc là vì cái gì.

Hắn chỉ là một sinh viên bình thường, học chuyên ngành cơ giới, cả ngày trốn học lên mạng chơi game, điểm chuyên ngành tích lũy miễn cưỡng có thể qua được, chưa từng tìm hiểu về các loại kỹ thuật, thậm chí cả ngũ cốc cũng không phân biệt được hết, mà Bộ lạc tựa hồ cũng không cần mấy thứ đó để thay đổi phương pháp sản xuất thực phẩm, hắn có thể làm gì cho Bộ lạc đây?

Càng đáng lo hơn, không hề quen thuộc chế độ ở xã hội này, hắn không biết mình đến tột cùng có thể sống yên ổn ở đây hay không, có thể gánh vác cái gọi là chức trách Tế Ti hay không, nếu hắn biểu hiện quá kém, bị mọi người đuổi đi thì sao? Hắn mờ mịt miên man suy nghĩ.

Bỗng nhiên trong đêm tối hai điểm tinh quang từ mặt đất bay về phía hắn, hắn không chú ý tới bản thân chẳng biết từ lúc nào lại trở nên đặc biệt nhạy bén. Hắn chỉ nhìn thấy hai điểm song song nhẹ nhàng tiến tới, tinh thần buộc chặt, cố gắng muốn nhìn rõ, sau đó hắn đột nhiên cảm giác tinh thần lực của mình tựa hồ bao lấy thứ gì đó, có thể nhận ra thân thể to lớn kia là một thân người, hắn thế mà lại thấy được, giữa đêm tối như vậy hắn lại có thể nhìn ra đó là một con người, dùng, cũng không phải là ánh mắt, mà là tinh thần chạm tới.

“A, buông ra!” Kim Hi bị tiếng kêu làm hoảng sợ, tinh thần lực rung chuyển như thủy ngân rơi xuống đất. Đốm nhỏ đến gần, đó là một đôi mắt sáng ngời, khoác áo choàng da thú mềm mại, trên đầu không đội lông chim như ban ngày, mà để mái tóc vàng thả rơi tự nhiên.

“Sao lại ngồi ở đây.” Hi Tư Lạc sờ sờ cái mũi mình, có chút mất tự nhiên, nhưng bởi vì đêm quá sâu, Kim Hi cũng không phát hiện ra vẻ ngượng ngùng của y.

“Ngồi đây hóng gió.” Kim Hi cũng rất xấu hổ, hắn cũng không thể nói nhìn không nổi cha với thứ tán tỉnh nhau, cho nên trốn ra đây.

“Ta nghe Bạch Thiên tôn nói, ngươi mất trí nhớ.” Hi Tư Lạc ngồi bên cạnh Kim Hi, cơ thể tuổi trẻ tràn ngập sức sống cách tầng da thú tản mát ra nhiệt lượng.

Kim Hi đầu mi rung động: “Ta đã từng thương tổn người? Vô luận ta đã làm cái gì, ta đều thành thật xin lỗi người, hi vọng người có thể tha thứ cho ta.”

“Ách không có không có, tuy rằng ngươi từng có chút bạo lực, cũng chỉ là hung ác một ít, nhưng thật ra không dám khi dễ ta.” Hi Tư Lạc vội vàng làm rõ, y sờ sờ tóc, sau đó mạnh vỗ tay, “A đúng rồi, buổi trưa ta tặng ngươi một túi Long đan quả, ngươi không ăn sao?”

“Long đan quả?” Kim Hi lúc này mới nhớ tới cái túi kia, trên người hắn cũng mặc trường bào, có điều chiều dài xấp xỉ quần áo Hy Lạp cổ, màu trắng thuần, giống như lông trắng trứng, lúc đó hắn thuận tay treo nó ở eo, hiện tại lấy túi ra, mở ra nhìn, bên trong tối đen chẳng thấy gì.

“Đừng!” Hi Tư Lạc còn chưa kịp ngăn cản, Kim Hi đã dùng vẻ mặt bất đắc dĩ rút ngón tay ra, ngón tay như đụng phải quả cầu gai. Hi Tư Lạc cố gắng nhịn xuống, vẫn là nhịn không được phì cười, y tháo xuống thứ như quả trứng chim, gai nhọn bao trùm một nửa thứ quả kỳ quái. Gai nhọn dày đặc, ngược lại lại không đâm bị thương, Hi Tư Lạc dùng cả cay nâng Long đan quả, chỉ có cảm giác hơi hơi ngứa.

Hi Tư Lạc cẩn thận nhìn nhìn Long đan quả, sau đó ngón tay dùng sức ấn. Kim Hi trừng lớn mắt, còn chưa kịp lo lắng, liền chứng kiến Long đan quả run lên, toàn bộ gai đều mềm xuống, Hi Tư Lạc tay chân lạnh lẽo mở trái cây, bóc thịt quả trắng tinh từ trong ra, đưa đến bên miệng Kim Hi, Kim Hi đỏ mặt, hắn không tự giác nuốt trái cây, lúc này Hi Tư Lạc hậu tri hậu giác ý thức được bản thân vừa làm cái gì, hiện tại có ánh sáng tinh thạch, có thể rõ ràng chứng kiến Kim Hi đỏ mặt, y cũng nhịn không được hai má đỏ bừng, hai người cùng lâm vào trầm mặc cổ quái.

“Cái đó, phải ăn như thế nào?”

“Để ta dạy ngươi bóc Long đan quả!” Hai người lại không hẹn mà cùng mở miệng, nhất thời không khí càng thêm xấu hổ, Kim Hi quyết đoán cúi đầu: “Đây là cái quỷ gì, cổ quái như vậy.”

“Đây là nước miếng của long làm mềm gai Long đan quả, bị ảnh hưởng bởi nước miếng long lông tơ sẽ biến thành cứng rắn, nhưng ở đây có một cái mắt nhỏ, nếu dùng sức đâm vào một chút gai cứng sẽ mềm đi trong chớp lát, nhanh chóng tách ra thì được rồi.” Hi Tư Lạc tiếp tục tách trái cây, đưa cho Kim Hi, lúc này Kim Hi mới thật sự nhấm nháp, có đúng khí nuốt thịt quả ngọt lành, rất mong nước, lại không có hột.

“Long đan quả đối với thân thể tốt lắm, thân thể ngươi từng rất yếu, cần ăn nhiều.” Hi Tư Lạc giúp Kim Hi tách hết trái cây, Kim Hi ngoài trái đầu tự lột thử, còn lại cơ bản là không cần động.

“Ngươi cũng ăn đi, không cần cho ta hết.” Kim Hi lại ngượng ngùng, gương mặt anh tuần của Hi Tư Lạc dưới ánh sáng tinh thạch, hai mắt lóe ra lên tinh huy, nghiêm túc bóc trái cây giúp Kim Hi, nhìn qua chuyên chú mà anh tuần, làm Kim Hi nhin không được tim đập thành thịch. Không nghĩ tới những lời này làm Hi Tư Lạc ngẩng đầu: “Thân thể ta rất tốt, không cần ăn cái này.”

“Ách, cái này còn có cách dùng khác? Ta căn bản không biết a.” Kim Hi buồn bực, nơi này quy củ thật nhiều a.

Hi Tư Lạc lúc này mới nhớ tới Kim Hi quên hết thấy, y ngập ngừng nói: “Chỉ có Thú nhân mang thai mới cần ăn Long đan quả.”

Kim Hi nhìn Hi Tư Lạc, một người thân cao hai thước, vai rộng lưng dài kiện mỹ ưa nhìn, dùng giọng điệu như thiếu nữ mộng mơ nói về vấn đề mang thai, không hiểu sao lại thấy thật đáng yêu. Kim Hi muốn hỏi một chút người cũng có thể sanh con sao, nhưng hắn còn không ngốc đến nỗi thốt ra câu hỏi này, cái đó giống như hỏi một nữ nhân ở địa cầu “Người có thể sanh con sao”, quá thất lễ đi.

“Cái kia, đã trễ thế này sao ngươi còn tới đây?” Kim Hi đành phải tìm chủ đề khác.

Hi Tư Lạc dừng lại, nói mập mờ: “Là phụ thân đại nhân của ta bảo ta tới xem ngươi, phụ thân đại nhân cùng Bạch Thiên tôn vẫn luôn là hảo hữu chí giao, hai chúng ta trước đây cũng thường chơi đùa với nhau, ngươi còn từng ký thú hình của ta.” Nói đến đây giọng điệu Hi Tư Lạc dần mơ hồ.

“Thú hình, ngươi thật sự có thể biến thành dã thú sao, cho ta xem được không?” Kim Hi phấn khởi hỏi, Hi Tư Lạc thực xấu hổ, diễn cảm cứng ngắc, Kim Hi không nói gì: “Có phải ta, nói gì không đúng sao?”

“Cũng không phải, chỉ là, thú hình, này.” Hi Tư Lạc như là không biết giải thích thế nào, nửa ngày vẫn không nói ra lời.

“Thôi đi, nếu khó khăn cũng đừng cố.” Kim Hi vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, lúc ta ở nhà, thấy mẹ đẻ kêu là mẫu mụ, thê tử khác của phụ thân kêu là thứ, như vậy xưng hô phụ thân thế nào, ta phát hiện ngươi luôn kêu phụ thân đại nhân, Bạch Linh cũng gọi ba ba.”

“Ấn đúng vậy, con trai trưởng có thể kêu ba ba, mà nhi tử chỉ có thể gọi là phụ thân đại nhân. Có điều vì phụ thân chúng ta đều có chức vị, cho nên khi ở bên ngoài chúng ta hay gọi là tộc trưởng cùng Bạch Thiên tôn cũng có thể, chỗ riêng tư thì không cần.” Hi Tư Lạc khi giải thích diễn cảm thực đương nhiên, Kim Hi cũng không ngốc đến độ hỏi người không thể gọi ba ba thì có cảm thấy bất công hay không, nếu Bộ lạc đã dựa theo quy củ này truyền thừa lâu như vậy, tự nhiên tất cả mọi người đều đã cho rằng đây là bình thường, hắn cũng không phải đần mà khơi mào cách mạng người người bình đẳng ở xã hội nguyên thủy này.

“Ôi chao, đúng rồi tinh thạch này lấy từ đâu, vì sao lại sáng vậy?” Kim Hi làm bảo bảo tò mò.

“Đây là nguyệt trường thạch ở đáy sông Ách Tô Lạp, chúng có thể hấp thu ánh sáng ngân nguyệt, có thể tỏa sáng trong bóng tối, phơi dưới ánh trăng một đêm có thể chiếu sáng một tuần. Cho nên nữ thần Ngân nguyệt Y Tư Mai cũng là nữ thần Quang minh, bởi vì nàng ban cho chúng ta ánh sáng và nguyệt trường thạch.” Hi Tư Lạc bóc trái Long đan quả cuối cùng, Kim Hi giành trước cầm lên đưa tới bên miệng Hi Tư Lạc: “Ta biết ngươi thân thể hảo, có điều ngươi cũng ăn một cái đi, nếu không ta sẽ thấy ngại.”

Hi Tư Lạc lặng đi một chút, mới mặt đỏ hồng vươn đầu lưỡi đón lấy Long đan quả. Phần Kim Hi nắm trong tay có chút lớn, cho nên đầu lưỡi Hi Tư Lạc quét đến lòng bàn tay hắn, đầu lưỡi tựa hồ có nhú (chồi cảm giác) rất nhỏ ma sát qua, mang đến một trận tê dại.

Vốn Kim Hi còn định trêu chọc soái ca này, nháy mắt lại sợ, sắc mặt đỏ bừng rút tay về. Mà Hi Tư Lạc tựa hồ hồn nhiên không biết đầu lưỡi mình khiến cho Kim Hi bỗng nhiên kích động, y đứng lên vỗ vỗ bụi đất: “Đêm đã khuya, ta phải trở về, ngày mai có thời gian tới tìm ngươi, có thể chứ?”

“Có thể, đương nhiên có thể, ta có rất nhiều điều muốn biết đó.” Kim Hi cũng đứng lên, nhìn Hi Tư Lạc mặc áo da thú sẫm màu ở trong bóng đêm càng chạy càng xa.

6. Chương 6: Rất Vô Liêm Sĩ

Kim Hi vội vội vàng vàng chạy đến, thậm chí quên hỏi phòng mình ở đâu, hần bước vào tầng bốn liền mù quáng chạy loạn, chợt nghe được từ gian phòng nào đó truyền đến thanh âm cổ quái, trong hành lang u ám, càng như khóc như than, khiến người sợ hãi. Lá gan Kim Hi vốn nhỏ, nhưng lòng hiếu kỳ hại chết miếu, thần miếu nguyên thủy này có nhiều người như vậy, hần không có gì đáng sợ đi.

Hần chậm chậm đi qua, thanh âm nỉ non kia liền biến điệu, hoàn toàn rời khỏi phạm vi khủng bố, hần tới gần phiến gỗ dày làm thành cửa kia, cánh cửa không quá chắc chắn để lộ một khe hở không lớn không nhỏ, Kim Hi chậm rãi tìm hiểu một chút, nhất thời máu mũi cuồn phun.

Lão cha tiện nghi của hần, soái đại thúc Bạch Thiên đồng chí đang nằm nghiêng trên giường, một chân duỗi thẳng, một chân gấp khúc, mà Thứ mẫu đáng yêu vừa bị Bạch Thiên trêu chọc, lúc này hai chân quỳ thẳng trên đùi Bạch Thiên, hai tay chống ở bên hai chân, thân thể lên xuống biên độ cực lớn, y ‘ư ư a a’ rên rỉ căn bản không lẩn át được thanh âm ‘bành bạch’ dày đặc, giữa côn thịt giữa hai chân nhô lên chảy ra dòng lệ trong suốt chói lọi, phát ra phản chiếu oánh lạng dâm mỹ. Lão lưu manh Bạch Thiên này tay phải nắm khuỷu vĩ của Thứ mẫu đáng yêu, không ngừng vuốt, mỗi một lần nhu động lại làm tiếng rên rỉ của Thứ mẫu càng như tru như tréo. Mà ngồi bên trái của lão là một vị Thứ mẫu không có con khác, cơ ngực no đủ, cơ bụng căng đầy, diện mạo y và Thứ mẫu đáng yêu rất giống nhau, ngay cả màu lông đuôi đều giống nhau. Y không chút thẹn thùng mở hai đầu gối quỳ trước mặt Bạch Thiên, khuỷu vĩ thật dài không ngừng đong đưa, tay Bạch Thiên không ngừng chạy trên người y, ngón tay trắng nõn mơn trớn làn da màu đồng cổ, màu sắc đối lập đánh sâu vào thị giác. Bạch Thiên dùng tay trái cầm thịt trụ của y, bàn tay bao lấy quy đầu thô to vuốt ve, y thét lên một tiếng, kéo qua Thứ mẫu vẫn đang chịu kích thích, hai thiếu niên lộ đôi khuỷu nhĩ màu vàng đáng yêu thân thiết ôm hôn.

Cảnh tượng này tràn ngập vẻ đẹp nguyên thủy, Kim Hi chỉ cảm thấy máu từ đỉnh đầu muốn phun lên. Lúc này một bàn tay bịt miệng Kim Hi kéo hần sang một bên, Kim Hi vốn muốn giãy dụa, nhưng bản năng đi trước đại não, phán đoán trên người người tới có hơi thở quen thuộc. Hần nhìn lại, là Mẫu mẹ của hần.

Mẫu mẹ thấy Kim Hi nhận ra mình, buông tay xuống, khoa tay làm động tác ‘xuyt’, lôi kéo Kim Hi tới một gian phòng cách đó không xa, bên trong có một cái giường gỗ rất lớn, nhưng cấu tạo giường rất thông thường, chỉ dùng một khối gỗ hình chữ nhật chắc chắn tạo thành, phía trên phủ lông chim làm sàng đan, còn có một mảnh da hổ sặc sỡ.

“Ha ha Hi nhi trưởng thành, biết thấy hứng thú với chuyện đó.” Mẫu mẹ sờ sờ đầu Kim Hi, để Kim Hi ngồi trên giường. Nội tâm Kim Hi tru lên, trưởng thành? Trưởng thành con khỉ, lão tử căn bản tâm lý chưa coi lão làm cha coi người làm mẹ thôi, lại còn tận mắt thấy người khác bắn a, còn là 3P a, còn là trâu già gặm cỏ non, một chơi hai a, loại phần tử hủ bại này ở xã hội hiện đại đều sẽ bị trấn áp tàn khốc a, người bảo ta làm thế nào bình tĩnh a, không cần dùng giọng điệu vui mừng mà nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy a, cho dù ta là thân nhi tử chứng kiến cha cùng nữ nhân khác làm ta cũng khó chịu a, người không cần phải hiền lành như vậy a!

“Cái gì?” Mẫu mẹ sững sờ dừng trải giường chiếu, y đang dùng bàn tay thon dài mạnh mẽ của mình cảm thắm lông chim, muốn làm nó mềm hơn.

Kim Hi lúc này mới phát giác mình lại nói câu đó khỏi miệng, hần chứng kiến Mẫu mẹ cau mày chờ hần trả lời, đành phải sửa ngôn từ: “Mẫu mẹ, người không để ý sao? Ba ba hần và Thứ mẫu khác...”

Mẫu mẹ vẻ mặt khó hiểu xoa xoa tóc hần: “Sao người lại nghĩ như vậy? Mẫu mẹ đã có người, đây là ân huệ tốt nhất phụ thân người cho ta, hần không chỉ là của ta, cũng là của Á Thuật cùng Á Hi. Á Thuật cùng Á Hi vốn là tù binh từ Bộ lạc Bắc Man, lại không có hài tử, nếu phụ thân người không sủng ái bọn hần hơn một chút, để bọn họ sớm có hài tử, thì đợi một ngày khi phụ thân người già đi, vị trí Á Thuật cùng Á Hi sẽ thực xấu hổ.”

“Tù binh?” Kim Hi chấn kinh, thì ra hai vị dễ nhìn kia thân phận thấp như vậy sao?

“Phải, bọn họ là Vương trưởng tại Bộ lạc Bắc Man, đó là lần đầu tiên phụ thân người tham gia chiến tranh, Bộ lạc Bắc Man bị đánh vô cùng thảm, đành phải đem hai Vương trưởng giao cho Bộ lạc Bỉ Mông. Lúc ấy trong cao tầng trong Bộ lạc, chỉ có phụ thân người ít Tắt nhĩ nhất, hơn nữa địa vị cũng cao, cho nên mới

giao Á Thuật cùng Á Hi cho phụ thân người. Có điều người cũng không thể vì bọn họ là người Bộ lạc Bắc Man mà khi dễ bọn họ, bọn họ cũng là Thù mồi của người a, Thù nhân tương lai bọn họ sinh hạ, sẽ gả cho Giống đực trong tộc, duy trì giống nòi cho bộ tộc a.” Nói đến đây Mẫu mục thần sắc có chút mất tự nhiên, “Này, ta sao có thể dạy người mấy thứ đó, nghĩ như vậy không tốt.”

Không tốt? Loại lợi dụng quyền lực thế này ở thời đại phong kiến rất bình thường a, tuy rằng ta cũng không đồng ý dùng tỷ muội của mình (nghĩ vậy Kim Hi lại rét lạnh một chút) mượn sức nhân mạch, nhưng ở thời đại nguyên thủy này quan hệ huyết thống và thông gia cũng không có ràng buộc vững chắc, Mẫu mục người không cần đơn thuần như vậy a.

“Nhưng mà Tát nhĩ của ba ba đã rất nhiều rồi a.” Tát nhĩ là thê tử, Na nhĩ là trượng phu, tuy rằng trực tiếp phiên dịch thì tốt hơn một chút, nhưng Kim Hi thật sự chịu không nổi việc kêu Thù nhân cường tráng là thê tử, lão lưu manh gây yếu kia kêu là trượng phu.

“Không coi là nhiều a.” Mẫu mục nghi hoặc khó hiểu, “Phụ thân người chính là Tế Ti a, năng lực sinh dục rất mạnh, thêm bốn Tát nhĩ nữa cũng vô sự.”

Người đừng có hiền lành như vậy a. Kim Hi muốn học máu: “Nhưng mà, ba ba một mình cưới nhiều như vậy có được không, ngoài hẳn ra những Giống đực khác làm sao bây giờ?”

“Không nói đến số lượng Giống đực vốn rất ít, cũng chỉ chiếm khoảng một phần mười Bộ lạc. Xét về năng lực, ba ba người chính là bạch giác hiếm thấy, xác suất thụ thai thành công lớn, đương nhiên càng nên cố gắng vì sinh con nối dõi nhiều hơn, Kim Hi sẽ không lo lắng ba ba lại sinh một Đích tử nữa chứ, đó chính là đệ đệ của người a.” Mẫu mục có chút tức giận.

“Sinh dục, có quan hệ gì với sừng.” Kim Hi a, sao lại có cái quy định kỳ lạ như vậy.

“Đương nhiên có quan hệ, lực lượng bạch giác cường đại, cơ hội thụ thai thành công cũng lớn hơn, năng lực thụ thai cũng mạnh, hồng giác hoàng giác cùng lam giác, cho dù muốn thụ thai nhiều nhất cũng chỉ có thể thành công vài lần.” Nói đến đây, Mẫu mục bỗng nhiên có chút vui mừng lại ngưng ngừng nói, “Hi nhi là kim giác hiếm thấy a, năng lực của người bây giờ cũng thức tỉnh rồi, sau này nhất định sẽ có rất nhiều bảo bảo, có lẽ sẽ sinh ra hai Đích tử không chừng.”

“Đích tử hóa ra không phải chỉ hạn định một đứa, là càng nhiều càng tốt a.” Kim Hi có chút minh bạch rồi, xem ra trong việc sinh dục Giống đực cũng chiếm vị trí rất trọng yếu, vì kéo dài chủng tộc, nhất định cần cam đoan số lượng Giống đực đủ, nếu không cuối cùng cả tộc đều sẽ diệt sạch.

“Đúng vậy, tiêu chuẩn xây dựng thần miếu là có bốn vị Tế Ti, nhưng mà gia tộc Tế Ti dần dần tuyệt tự, ngay cả Ma Căn cũng chỉ là độc đinh mấy đời, nếu như có thể bổ sung đủ số Tế Ti, Bộ lạc sẽ càng cường đại hơn.” Mẫu mục thực ưu thương nói, “Bộ lạc Bắc Man hiện tại đã mất đi Tế Ti truyền thừa, nếu không cũng sẽ không thua thảm trong chiến tranh như vậy, nhưng dùng một hồi thất bại cùng hai vị Vương trưởng đổi lấy Tế Ti phù hộ, tộc trưởng Bộ lạc Bắc Man kỳ thật cũng rất thông tuệ, hiện tại Bắc Man cùng Bỉ Mông liên hợp, ngay cả Bộ lạc Lạc Mông cũng không dám động thủ.”

“Trước khi ta hôn mê, là Bộ lạc Lạc Mông đến tập kích?” Kim Hi còn nhớ rõ Bạch Thiên từng nói như vậy.

“Đúng vậy, bởi vì người trời sinh thể nhược, mặc dù là kim giác hiếm thấy nhưng lại có chút không bình thường, cho nên bọn chúng muốn cướp người để đoạn tuyệt truyền thừa của Bỉ Mông Tế Ti. Nhưng đã bị phụ thân người đánh bại, còn trong họa có phúc, khiến người tốt lên.” Mẫu mục cười đến vui vẻ, như trút được gánh nặng.

Vô luận Lạc Mông thành công hay bản thân không thức tỉnh, Bạch Thiên nếu như không có Đích tử mới, Bộ lạc cũng sẽ mất đi Tế Ti truyền thừa, trở nên thực bi thảm đi, hóa ra nhiệm vụ Tế Ti quan trọng như vậy, Kim Hi có chút khẩn trương.

Tựa hồ cảm giác được cái gì, Mẫu mục cười kéo Kim Hi, bàn tay to của y bao lấy toàn bộ bàn tay Kim Hi, truyền đến một loại ấm áp khiến Kim Hi an bình, nhưng mà, sao người lại kéo ta về phòng Bạch Thiên xem như thế này chứ?

Mẫu mục lại khoa tay ‘xuyt’ một cái, lôi kéo Kim Hi nhìn vào trong.

Tính cả chạy ra ngoài, ngồi nửa ngày, cùng Hi Tư Lạc nói chuyện phiếm, cùng Mẫu mụ nói chuyện phiếm, Bạch Thiên đại thúc, năng lực của ngài khiến ta thật sự nhìn với cặp mắt khác xưa nha. Kim Hi không nói gì phun một hơi. Lúc này lão lưu manh rốt cục cũng làm xong, hai vị Thứ mẫu Á Thuật cùng Á Hi song song quỳ gối trên giường, hướng về phía cửa. Trong tay Bạch Thiên cầm thứ gì đó rất giống cái nút, chặn lại chất lỏng trắng đục đang muốn trào ra khỏi bộ vị đồ tươ phía sau, sau đó xuyên tặc vào! Cái vỏ sò kia tạo hình kỳ lạ, lúc nhét vào chỉ lộ ra cái chuôi nho nhỏ, trên đó nối với một sợi dây có thể bị lôi ra dễ dàng. Hóa ra trang sức trên cổ lại sử dụng như vậy, đám người này lại có thể mỗi ngày đeo thứ này trước ngực, rất vô liêm sỉ ngaaaaaa.

Xem tới bước này, Mẫu mụ lại lôi kéo Kim Hi bỏ chạy... về phòng. Trên khuôn mặt nho nhã của y lộ ra một nét thẹn thùng lại trộm cười: “Hi nhi học hết chưa? Thời gian tới, Hi nhi cũng phải đi nhật Lệ châu bồi, đeo lên cổ Thú nhân người để ý.”

Lời này giống như mẹ dặn dò nhi tử phải nhớ mua ‘áo mưa’ vậy, trên mặt Kim Hi nóng muốn bốc hơi, sắp bị tộc nhân dưng mãnh này hoàn toàn đả bại.

“Kim Hi không hiểu chuyện, người cũng hồ nháo theo.” Soái đại thúc Bạch Thiên đồng chí xuất hiện trong phòng, “Xem đủ rồi nhanh chóng đi ngủ, ngày mai còn có việc cho người làm.” Kim Hi bĩu môi bò lên giường, hần cũng thực sự mệt mỏi. Kết quả hần tận mắt thấy tay lão lưu manh vói vào quần da của Mẫu mụ hần, lão lưu manh so với Mẫu mụ thấp hơn một cái đầu, thoáng nâng cánh tay lên liền vừa vặn có thể ngắm toàn cảnh dưới quần da. Kim Hi lập tức che kín mặt, thực vô liêm sỉ, làm trò trước mặt nhi tử trên chộc mụ mụ, đến tột cùng nên kêu người tư tưởng tiến bộ hay vô liêm sỉ a!

7. Chương 7: Đây Là Cầu Ái?

Ngày hôm sau quả thật có chuyện làm, Kim Hi cùng Bạch Linh tới hang phơi Nguyệt trường thạch để đổi Nguyệt trường thạch. Cùng đi chính là Nhĩ Nhã, Bác Nhã, Hi Tư Lạc cùng thiếu niên tóc đen dễ nhìn đã gặp ngày hôm qua Nạp Lan, bọn hần cầm Nguyệt trường thạch ánh sáng đã ảm đạm ở trong bộ lạc. Nguyệt trường thạch phơi ở chỗ đất trống là được, nhưng hiệu suất khá thấp, cổ nhân phát minh hang phơi, hang động sâu hơn mặt đất khoảng hai đến ba thước, đặt hết Nguyệt trường thạch ở bên trong, ánh trăng từ cửa hang chiếu xuống, giữa những viên Nguyệt trường thạch không ngừng phản xạ, sẽ tự được ánh sáng càng mạnh. Để cho tiện thu thập, hang không chỉ có một cửa trên mặt đất, dưới nền đất cũng có thông đạo, xây theo sườn dốc từ mặt đất đi xuống, đỉnh đầu là vách hang cầm đầy Nguyệt trường thạch, hái Nguyệt trường thạch xuống chính là nhiệm vụ của Kim Hi cùng Bạch Linh.

Bạch Linh thực lực cao siêu, thường thường một lần có thể cuốn nửa hang tinh thạch cất vào túi to, sau đó đem Nguyệt trường thạch mất ánh sáng gắn lại. Mà Kim Hi tuy rằng vừa mới bắt đầu không quá thuần thực, nhưng sau đó hần lại càng lúc càng nhanh, dần dần vượt qua tốc độ của Bạch Linh, làm Bạch Linh luôn luôn kêu gào: “Loại thiên tài như ngươi thật đáng ghét khiến ta không có đường sống aaa”. Đi đến chỗ sâu trong hang, bỗng nhiên từ trên đỉnh hang nhảy xuống một bóng dáng cao lớn, khiến tất cả mọi người hoảng sợ. Bốn Thú nhân đồng thời làm ra tư thế công kích, Bạch Linh cũng không chịu đứng sau ai.

Nhưng Kim Hi lại rất bình tĩnh, nơi này là địa bàn Bộ lạc Bỉ Mông, lại cách Bộ lạc không xa, nên sẽ không có cái gì ngoài ý muốn.

“Là Tập Tắc Nhĩ thủ hộ nơi này.” Nhĩ Nhã liền nhận ra người tới. Kim Hi thì đã sớm bắt đầu đánh giá thanh niên so với Hi Tư Lạc còn cao hơn mấy centimet này, y chỉ mặc áo da cộc tay cùng quần mỏng, cũng chính là cách ăn mặc ở nhà, hiển nhiên là sợ Nguyệt trường thạch làm hồng áo choàng da thú, áo da mỏng rộng mở lộ ra cơ ngực khoẻ đẹp, nhưng từ bên trái ngực trên tới bên phải dưới ngực có một vết đao thẳng tắp, tuy rằng không phải sẹo để lại sau khi miệng vết thương đã khép, nhưng có thể thấy rõ ràng một vết thương nhàn nhạt hiện lên giữa làn da yếu lược. Mà mắt trái y cũng có một vết đao, vuông góc với chân mày kéo dài đến hai má, nhìn qua đặc biệt giống vết sẹo của Kakashi.

“Vết sẹo thực soái.” Kim Hi kỳ thật là loại sẹo khổng (như công khổng đãng, thụ khổng đãng,...), nhìn vết sẹo đặt ở chỗ soái như vậy, hưng phấn như được ăn xuân được.

Nghe được tiếng nói chuyện Táp Tắc Nhĩ mới kịp phản ứng, “Tham kiến Bạch Linh thiếu tộc trưởng, Kim Hi miện hạ.” Y quỳ một gối, vội vàng hành lễ, trên mặt tràn đầy khủng hoảng. Kim Hi cũng có chút ngượng ngùng, bản thân có điểm rất cần rở.

“Không có việc gì không có việc gì, đứng lên đi, người không phải trông coi nơi này sao, đều tại bọn ta không nói trước cho người một tiếng.” Kim Hi pha trò đổi đề tài, Táp Tắc Nhĩ hiển nhiên rất bất ngờ, lằng lằng đứng lên. Nếu như không có vết sẹo, mặt Táp Tắc Nhĩ cũng không phải anh tuấn, mà rất khí phách, lông mày đậm, mũi thẳng, cằm còn có râu mọc lún phún, như là một binh sĩ hung hãn, hoặc là, Husky? Kim Hi chợt phát hiện Táp Tắc Nhĩ ngậy ngốc nhìn qua rất giống giống Husky lạnh lùng kì thực lại rất ngốc, không khỏi cười to: “Bộ dạng người thực giống Husky a.” Nói xong mới cảm thấy có chút không ổn lắm, không khỏi cứng đờ.

“Husky là cái gì?” Hi Tư Lạc tò mò hỏi.

“Là, là một loại cẩu... thực uy phong rất tuấn tú. Thực xin lỗi a ta không nên hình dung người như vậy, người đừng giận ta a.” Kim Hi thực xấu hổ không cẩn thận nói thành lời, trong trường hợp xấu hổ này, hẳn thường thường không thể điều khiển tự động nói ra lời rất dọa người aa. Nhưng thần sắc Táp Tắc Nhĩ lại xấu hổ cứng ngắc, hoặc như là không quá tin tưởng.

Hi Tư Lạc thần sắc cổ quái, y biết Kim Hi mất trí nhớ, cũng không hiểu rõ: “Táp Tắc Nhĩ thú hình chính là khuyến loại, khen hẳn giống Husky, thật là khéo ca ngợi.” Kỳ thật không chỉ là khéo như vậy, nhưng Hi Tư Lạc lại cố ý đổi thành ý này. Nạp Lan một mực giữ im lặng ở phía sau bất động thanh sắc nhìn Hi Tư Lạc cùng Kim Hi một cái, rồi chuyển tầm mắt rời đi.

“Nga nga, vậy là tốt rồi, bởi vì ta thật sự cảm thấy Táp Tắc Nhĩ rất tuấn tú a, vết sẹo rất đẹp, ta có thể sờ sờ không?” Những lời này của Kim Hi, lại khiến tất cả mọi người cứng đờ.

“Cái kia.” Bạch Linh tay run run chụp lên bả vai Kim Hi, “Người thật muốn sờ?”

“Chẳng lẽ không được.” Kim Hi hết chỗ nói rồi, lão lưu manh không phải sống rất phóng khoáng sao, thế nào đến hần làm gì cũng như phạm tội vậy a.

“Có thể thì có thể, nhưng có nhiều người như vậy.” Bạch Linh trừng hần một cái, tựa hồ Kim Hi làm gì đó thập phần xấu xa.

“Kim Hi miện hạ nhất định đang nói giỡn, cảm ơn Kim Hi miện hạ.” Táp Tắc Nhĩ thực chưa sót nói.

“Ách, người cũng không nguyện ý sao?” Cách nói của Táp Tắc Nhĩ, nghe giống như uyển chuyển cự tuyệt, nhưng tính Kim Hi luôn vào trình hướng khẩn trương không tự giác nói thật, cho nên làm chuyện không nên làm rõ liền làm rõ hết. Táp Tắc Nhĩ khó xử nhìn ánh mắt phức tạp của mấy người, lại không thể không trả lời: “Ta đương nhiên thực nguyện ý để Kim Hi miện hạ sờ.”

“Được rồi được rồi, nếu Kim Hi miện hạ muốn sờ, chúng ta trước hết đi ra ngoài đi, dù sao cũng đã thu thập đủ Nguyệt trường thạch.” Bạch Linh bực bội phát tay, đẩy người ra ngoài, “Tuy rằng không biết người muốn làm cái quỷ gì, nhưng Táp Tắc Nhĩ là một người tốt, bị thương không phải sai lầm của hần, người phải hảo hảo đối đãi hần a, nếu người để ta biết đây là đùa giỡn, ta nhất định đánh chết người!”

A, thế nào giọng điệu như giao phó nữ nhi vậy, các người thế nào lại đi hết rồi, đây là để làm chi a? Kim Hi vẫn không rõ tình huống, đành phải quay đầu chuẩn bị hỏi Táp Tắc Nhĩ người duy nhất ở lại, sau đó, hần há to miệng ngây dại.

Táp Tắc Nhĩ đã cởi bỏ áo da của mình, thân thể khỏe đẹp hoàn toàn bại lộ trước mặt Kim Hi. Tóc y rất ngắn, khuôn mặt cương nghị, ánh mắt cùng vết sẹo trên ngực làm cho y nhìn qua có chút hung ác, nhưng lại che không được cơ ngực căng đầy, cơ bụng tám khối sinh đẹp sắp hàng chỉnh tề cùng vòng eo hữu lực, vô luận hình dạng hay độ dày đều xinh đẹp hơn nhiều so với người mẫu tí mĩ khổ luyện, hơn nữa là bát khối hàng thật giá thật rành rành! Hai chân dài kiện mỹ gấp khúc, quỳ gối trước mặt Kim Hi!

“Ta biết miện hạ chỉ là muốn đùa giỡn với ta, nhưng Táp Tắc Nhĩ cũng không ngại, miện hạ, thỉnh, thỉnh tận tình kiểm tra thân thể Táp Tắc Nhĩ đi.” Táp Tắc Nhĩ ngượng ngùng dùng cánh tay trái che mắt, thanh âm khàn khàn, cánh tay phải nắm mắt cá chân mình, cái tư thế này để cho những bộ phận tối khỏe đẹp của y đều bại lộ đầy đủ ra ngoài.

“Này, đây là có chuyện gì.” Kim Hi tâm nhảy bang bang, nói thật, hẳn không phải người tốt, háo sắc lại nhất gan, nhìn thấy người dễ nhìn trong đầu liền y y vô hạn lại không dám hành động gì, lý tính của hắn luôn đứng thứ nhất, cảm tình chỉ là thứ hai. Hẳn giống như mọi thanh niên cùng tuổi trong đầu tràn đầy dục vọng đối khát, nhưng không có nghĩa là đối mặt với Tập Tắc Nhĩ có vết sẹo ưa nhìn hẳn rất thích lại còn bày ra loại tư thế mê người này, hẳn liền lập tức mất đi lý trí, vì cảnh tượng này triển khai thật sự rất thánh khiết.

“Cái kia, người nên biết ta lúc trước từng hôn mê, tỉnh lại liền mất ký ức, đối với chuyện Bộ lạc hết thấy ta đều không hiểu, nếu ta mạo phạm người, người liền nói lại, ta nhất định sẽ nhận lỗi. Người có thể giải thích, người, người vì sao phải như vậy.” Kim Hi thành khẩn ngồi trước mặt Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ kinh ngạc buông cánh tay, y nhìn ra được sự thành khẩn của Kim Hi, nháy mắt khó có thể che dấu được sự mất mát hiện trên khuôn mặt.

“Nếu, Giống được yêu cầu sờ thân thể Thú nhân, đây là cầu ái, mà nếu Thú nhân nguyện ý nhận Giống được cầu ái, liền cởi sạch y phục, dâng lên thân thể của mình, mặc cho Giống được kiểm tra, nếu Giống được vừa lòng với thân thể Thú nhân, Thú nhân có thể trở thành Tát nhĩ của Giống được.” Bàn tay Tập Tắc Nhĩ siết chặt lấy nhau.

“A, ta đây chẳng phải là!” Kim Hi kinh ngạc vạn phần, hẳn không nghĩ tới bản thân lại phạm vào sai lầm lớn như vậy.

“Không có chuyện gì, Kim Hi miện hạ cũng không biết chuyện này, Tập Tắc Nhĩ sẽ không để ý, cũng sẽ không nói cho người khác biết.” Tập Tắc Nhĩ chưa sót cảm lấy áo, chuẩn bị che lại thân thể mình, nhưng trong mắt đã ức chế không nổi lệ quang trong suốt.

“Đợi đã!” Kim Hi giữ lấy áo, khó tin hỏi, “Như người vừa mới lột sạch quần áo, đây không phải đại biểu người tiếp nhận ta cầu ái rồi, như vậy cũng có thể đình chỉ sao?”

“Không, không sao, trên người Tập Tắc Nhĩ có tích sẹo, bộ dạng xấu, có đôi khi Giống được sẽ nói giỡn với Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ cũng không để ý.” Tập Tắc Nhĩ quay đầu, nhếch môi, tuy rằng ba quang trong ánh mắt lóe lên, nhưng không có một giọt lệ nào trào ra.

“Vì sao chứ, lại có người làm chuyện tồi tệ như vậy sao?” Kim Hi không phải đứa ngốc, ở trong Bộ lạc đang yên đang lành, lại chạy đến thủ hộ hang Nguyệt trường thạch, hơn nữa theo như y nói, có rất nhiều người đùa giỡn y như thế, này rõ ràng thuyết minh tình cảnh Tập Tắc Nhĩ cũng không tốt, “Để người cười hết, lại nói một câu vui đùa coi như xong?”

“Cho dù đã kiểm tra thân thể Tập Tắc Nhĩ, chỉ cần nói không hài lòng cũng có thể cự tuyệt.” Tập Tắc Nhĩ dùng áo choàng che đầy thân thể mình, “Tuy rằng trong bộ lạc không đồng ý việc liên tục cầu ái nhưng không cầu hôn, nhưng thân thể Tập Tắc Nhĩ quả thật có sẹo, Giống được có thể cự tuyệt.”

Kim Hi nhìn Tập Tắc Nhĩ, không nghĩ tới hai vết sẹo, cũng có thể hủy diệt nhân sinh một người, xem ra trong bộ lạc cũng không hẳn là bình yên. “Ta cảm thấy rất dễ nhìn a, vết sẹo này, hơn nữa vừa đúng, lại có vẻ anh tuấn, cũng không dữ tợn, ta thích nhất vết sẹo như vậy.” Kim Hi ôn nhu vươn ngón tay vuốt mi cốt Tập Tắc Nhĩ, sau đó đụng đến ánh mắt Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ từ từ nhắm hai mắt, mí mắt run rẩy, y lên lút xả áo xuống, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng cơ ngực bắt mắt, tuy rằng y tự cho là động tác rất nhẹ, nhưng biến hóa rõ ràng như vậy, vẫn chạy không khỏi ánh mắt Kim Hi.

“Người, người nói kiểm tra là có ý gì.” Kim Hi cảm thấy có điểm miệng đắng lưỡi khô, đây chính là một khối lửa thề! So với hắn cùng đồng học tắm rửa cọ lưng cho nhau lại càng mờ ám hơn, có trời mới biết hắn cố thể nào để hỏi vấn đề này mà không phải lập tức nhào lên.

“Chính là kiểm tra thân thể Thú nhân có thể khiến Giống được thích hay không, trừ bỏ bên ngoài, toàn thân, cũng có thể kiểm tra.” Tập Tắc Nhĩ đỏ bừng mặt, từ từ nhắm hai mắt không dám nhìn Kim Hi.

“Thế nhưng người cũng không biết ta có phải người tốt hay không, cũng nguyện ý để cho ta kiểm tra sao?” Kim Hi có chút đau lòng, hơn nữa nghĩ đến không biết bao nhiêu người chạm qua thân thể Tập Tắc Nhĩ, không khỏi cảm thấy phẫn nộ.

“Không phải, nếu quả thật kiểm tra rồi, lại không chịu cầu hôn, phải bồi thường Tập Tắc Nhĩ thứ gì đó, cho

nên rất nhiều người chỉ là nhìn xem, nhìn đến vết sẹo của Tập Tắc Nhĩ liền dừng lại, nhiều lắm chỉ là sờ vết sẹo của Tập Tắc Nhĩ mà thôi.” Tập Tắc Nhĩ sắc mặt có chút đau khổ, hiển nhiên lại nhớ tới chuyện trước kia.

“Vết sẹo xinh đẹp như vậy, vì sao lại bị coi là xấu xí chứ?” Kim Hi vốn chỉ là yêu thích, nhưng nghe chuyện Tập Tắc Nhĩ gặp phải, ngược lại cảm thấy vết sẹo trên ngực y càng ngày càng xinh đẹp, hần nhẹn không được dùng ngón tay vuốt ve dọc theo vết sẹo, tay càng vuốt càng ái muội, bao trùm toàn bộ ngực Tập Tắc Nhĩ, cảm thụ được hơi thở Tập Tắc Nhĩ và hần càng ngày càng dồn dập.

“Người cũng không xác định ta là người tốt hay không, liền chịu nhận ta cầu ái sao?” Kim Hi không phải loại ngây thơ cho rằng phải yêu mới ở bên nhau, nhưng đối với việc Tập Tắc Nhĩ tiếp nhận mình nhanh như vậy, cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Kim Hi miện hạ là hài tử của Đại Tế Ti, còn là kim giác trong tộc, ta đương nhiên nguyện ý.” Đáp án của Tập Tắc Nhĩ kỳ thật không có gì đáng trách, Kim Hi liền tương đương với loại nhị thể gia có quyền có thế. Kim Hi không phải đứa ngốc mà kêu gào ‘người phải yêu bản nhân ta chứ không phải bối cảnh nhà ta’, vận mệnh trời sinh, gia thế bối cảnh cùng bản nhân làm sao có thể tách rời chứ? Nhưng nếu là nhìn trúng thân phận của hần, cũng làm cho hần có hơi thất vọng.

“Hơn nữa, ta cảm thấy Kim Hi miện hạ, thật sự yêu thích vết sẹo của ta, điều này làm cho ta rất vui vẻ, thực, thực thích.” Tập Tắc Nhĩ bổ sung một câu đúng lúc chữa khỏi tâm bệnh của Kim Hi, Tập Tắc Nhĩ a Tập Tắc Nhĩ, người đừng có dùng khuôn mặt anh tuấn mà nói ra một câu mạnh như vậy a, như một con Husky trung thành, chờ đợi chủ nhân vuốt ve a!

8. Chương 8: “kiểm Tra” Tập Tắc Nhĩ...

Kim Hi liếm liếm môi, đưa tay kéo áo choàng trên người Tập Tắc Nhĩ, thân thể xinh đẹp lại hoàn toàn bày ra trước mặt Kim Hi, chung quanh Nguyệt trường thạch phát ra quang mang nhẹ nhàng, chiếu sáng thân thể Tập Tắc Nhĩ, như là dùng sĩ Hy Lạp bôi trên mình một lớp dầu ô liu, bày ra vẻ đẹp tối nguyên thủy.

Bàn tay Kim Hi lưu luyến dán trên cơ ngực Tập Tắc Nhĩ, cơ ngực chắc nịch hình thoi hoàn mỹ, từ xương quai xanh xuống dưới nách tạo thành độ cong mềm mại, hở ra cơ ngực như hai gò đất, mà giữa vết sẹo còn một khe rãnh thật sâu, khiến nó nhìn qua càng tràn ngập hơi thở Giống đực. Làm một tên từ trung học sơ cấp đã phát hiện bản thân là gay, bình thường cùng đồng học chơi đùa thỉnh thoảng ăn đậu hủ cũng là chuyện thường, Kim Hi đáng khinh luôn lấy thể làm vui, nhưng lần đầu tiên, có một người, diện mạo y cương nghị thậm chí là hung ác, như một dã thú hình người, thân thể cường tráng mà dương cương, năng lực đủ để hoàn toàn áp chế hần, lại dịu ngoan quỳ trước mặt hần, bộ dạng phục tùng, hiển dâng thân thể, toàn tâm thuận theo, làm cho phân tử ‘công’ trong hần mạnh mẽ bùng nổ.

Trong hang đất thực âm mát, nhưng thân thể Tập Tắc Nhĩ lại rực lửa nóng, y đang trong niên kỷ dục hỏa tối vượng, thân thể tràn ngập sức sống rực lửa, thân thể như nằm trên bếp lửa, da thịt y không phải đặc biệt bóng loáng, nhưng lại có xúc cảm ran rát nhẹ, hút chặt lấy tay Kim Hi. Được rồi, thật sự là Kim Hi rất lưu luyến dùng hai tay vuốt ve cơ ngực Tập Tắc Nhĩ. Tập Tắc Nhĩ hai tay nắm mắt cá chân mình, tư thế quỳ để hoàn toàn thân thể lộ ra, nhìn rất vất vả.

“Nằm xuống đi.” Kim Hi có chút không đành lòng nói. Tập Tắc Nhĩ ngoan ngoãn buông hai tay, lui về phía sau, ngã người nằm xuống, lúc cúi hai chân về phía trước, tự nhiên mà mở ra, nửa thân dưới chỉ mặc quần mỏng, bên trong căn bản không có cái gì, nhục côn ngủ đông dưới đám hắc mao đã muốn hơi nhô lên. Tập Tắc Nhĩ túm chặt áo choàng dài dưới thân, hiển nhiên là khấn trương tới cực điểm, ngón tay gắt gao nắm chặt da thú. Kim Hi nghiêng người qua, bàn tay vuốt ve dọc theo đường nét cơ ngực cùng cơ bụng, cơ thể nam giới khỏe đẹp, tích tụ lực lượng cường đại, lúc này kích động phập phồng. Ngón tay hần vuốt theo khe giữa hai khối cơ bụng, đường rãnh dừng lại tới rốn, từ rốn là mảng hắc mao nhàn nhạt kéo dài dần che khuất dưới lớp quần da, hai khối cơ bụng đặc biệt săn chắc, Kim Hi vuốt ve một khối bên phải, Tập Tắc Nhĩ khó nhẹn rên rỉ ra tiếng. Tiếng rên rỉ khàn khàn của Giống đực làm Kim Hi càng thêm hưng phấn, quần mỏng cao cao nhô lên, lộ ra thịt trụ bán cương bên trong. Kim Hi đưa tay cầm lấy nhục côn kia, vẫn chưa hoàn toàn cương cứng cũng đã lấp đầy nắm tay của hần, lúc hần nắm lấy, kinh mạch trên thịt trụ căng lên, cả căn thịt trụ nháy mắt to lên một vòng, nóng đến phồng tay, so với mạch đập còn nhảy nhanh hơn, Kim

Hi dùng ngón tay nắm lấy lớp da mỏng bao ở đỉnh, xem ra Táp Tắc Nhĩ thật sự rất ít thậm chí còn chưa từng tự mình lột qua.

“Ách a!” Táp Tắc Nhĩ run rẩy nâng hai chân lên, đầu gối chạm tới lồng ngực, một cái đuôi xám trắng từ phía dưới eo dài ra. Khó trách lúc bắt đầu Táp Tắc Nhĩ muốn dùng tư thế xấu hổ như vậy, sau khi có cái đuôi quá thật so với tư thế hiện tại thì thoải mái hơn nhiều lắm. Kim Hi rốt cuộc biết lão lưu manh rốt cuộc làm cái gì với Thứ mẫu Á Hi, không nghĩ tới mới một ngày, bản thân cũng làm cái chuyện này, nhưng cảm giác này, khiến kẻ lấy dục vọng làm ưu tiên Kim Hi muốn ngừng mà không được.

“Người, người vẫn là ngồi dậy đi.” Kim Hi có chút ngượng ngùng, mà Táp Tắc Nhĩ lại một điểm sinh khí cũng không có, y rử mi mắt, xấu hổ lúng túng ngồi dậy, quần mỏng bị nhắc lên đã mất đi hiệu quả che chắn, y cởi bỏ nút thắt phía sau, đem quần mỏng hoàn toàn ném xuống. Cũng ngồi xổm xuống, Kim Hi thấp hơn Táp Tắc Nhĩ gần một cái đầu, trước mắt chính là cái cảm cùng hầu kết khô gợn của Táp Tắc Nhĩ, đang rung động vì dồn dập thở gấp. Hắn ngẩng đầu, Táp Tắc Nhĩ đang trộm nhìn hắn, ánh mắt chuyên chú mà thuần khiết, trên đỉnh đầu dựng lên một đôi nhĩ khuyển, hơi hơi rung động. Kim Hi đưa tay giữ lấy cổ Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ thuận theo cúi đầu, môi lưỡi đụng nhau, môi Táp Tắc Nhĩ cũng rất no đủ, tiếp xúc nháy mắt hơi thở ấm áp hòa vào nhau. Kinh nghiệm hôn môi của Kim Hi cũng cực nhỏ, nhưng ít nhất còn từng được TV truyền thông hiện đại khai phá, hắn đem đầu lưỡi tham tiến vào miệng Táp Tắc Nhĩ, không lo lắng miệng y hôi, miệng Táp Tắc Nhĩ là hơi thở nóng rực sạch sẽ, đầu lưỡi nhút nhát bị Kim Hi đẩy vào sâu phía trong, không biết làm thế nào cho phải, Kim Hi vô sự tự thông nghiêng đầu chặn miệng Táp Tắc Nhĩ, đầu lưỡi không ngừng thăm dò khoang miệng Táp Tắc Nhĩ. Tay hắn vuốt ve lỗ tai Táp Tắc Nhĩ, khiến Táp Tắc Nhĩ cả người run rẩy, Táp Tắc Nhĩ mù quáng mà đưa tay sờ soạng lên quần áo Kim Hi, Kim Hi cởi bỏ y phục rối rắm trên người, làm làn da ấm áp của Táp Tắc Nhĩ càng kề sát mình, làn da tiếp xúc ấm áp khiến Kim Hi thích ý rên rỉ một tiếng, tay trái lần xuống phía dưới nắm lấy nhục côn của Táp Tắc Nhĩ. Kim Hi thân cao phổng chừng khoảng một thước bát, bàn tay tự nhiên không nhỏ, nhưng hắn dùng đầu ngón tay đặt tại gốc nhục côn của Táp Tắc Nhĩ, mà cổ tay mà cổ tay còn cách quy đầu khoảng hai ba centimet, phổng chừng chiều dài cỡ hai mươi centimet, thịt trụ sung mãn ấm áp bóng loáng, xúc cảm thật tốt, Kim Hi lần đầu tiên phát hiện bộ vị này hóa ra lại gợi cảm như vậy, sờ thư thái như vậy, quả thực làm hắn yêu thích không buông tay, bàn tay hắn bao lấy trụ thân, vẫn không buông được ra, có đôi khi còn có thể dời lên, dùng bàn tay bao lấy quy đầu non mềm bóng loáng, hắn từng nghĩ nơi này hẳn là thực cứng rắn, nhưng thực tế xúc cảm lại rất mềm mại, dùng sức nắm chặt mới có thể phát hiện hạch thô trong thịt mềm. Động tác này khiến Táp Tắc Nhĩ rên rỉ nhịn không được né tránh, phía trên chảy ra một mảng niêm dịch trong suốt.

Táp Tắc Nhĩ né tránh rồi mới phát hiện mình làm cái gì, thực kinh hoảng nhìn Kim Hi. Kim Hi nhìn chỉ bạc dính trên ngón tay, ngón tay dâm mỹ xoa xoa vài cái, làm niêm dịch dính đầy bàn tay, lại tiếp tục khuấy động.

“Đừng, đừng.” Táp Tắc Nhĩ biết mình không nên cự tuyệt, nhưng lại khắc chế không được, chỉ có thể gào thét lấy cánh tay che miệng mình, nhưng tiếng nức nở vẫn đứt đoạn truyền ra, đùi cùng cơ bụng đều không ngừng run rẩy, thở gấp càng ngày càng kịch liệt. Kim Hi đã cười lên hai chân Táp Tắc Nhĩ, dương vật của hắn cùng Táp Tắc Nhĩ kề sát nhau, đáng giá cao hứng chính là bộ vị kia của hắn cũng tiến hoá, tựa hồ so với Táp Tắc Nhĩ còn dài hơn một ít.

“Người tới.” Kim Hi kéo tay Táp Tắc Nhĩ, đồng thời bao lấy hai cây nhục côn, tay Táp Tắc Nhĩ còn lớn hơn Kim Hi, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng bao được hai cây nhục côn, mà trên thực tế y đều tham lam vuốt ve nhục côn của Kim Hi. Kim Hi ngăn Táp Tắc Nhĩ lại, một lần nữa hôn lên bờ môi y, tay vẫn không ngừng chạy trên thân thể Táp Tắc Nhĩ, dùng phía dưới hung hăng đè lên thân thể Táp Tắc Nhĩ. Thịt trụ cứng rắn của Táp Tắc Nhĩ bị ép dán vào cơ bụng, nhưng bản năng cương cứng khiến nó không ngừng nhô lên, đụng vào nhục côn của Kim Hi chất lỏng dính nị dính đầy bụng hai người. Kim Hi cùng Táp Tắc Nhĩ cơ hồ đều là lần đầu, không kiên trì được bao lâu liền rên rỉ ngày càng ồ ồ, Kim Hi cũng đưa tay cầm nhục côn của Táp Tắc Nhĩ, từ trên xuống dưới triệt lộ, mang đến khoái cảm sâu đậm, hai người run rẩy bắn ra chất lỏng màu trắng, bởi vì tư thế đè nặng, cơ hồ đều bắn lên người Táp Tắc Nhĩ, thậm chí phun lên tới cằm y.

Táp Tắc Nhĩ ngồi trên cẳng chân mình, Kim Hi chống ngực y ngồi trên đùi y, thở gấp thật lâu sau mới chậm rãi yên tĩnh trở lại. Ngón tay Kim Hi dính thật nhiều chất lỏng trắng đục, kéo ra sợi chỉ trắng dâm mỹ.

Tạp Tắc Nhĩ nắm tay Kim Hi, chìa đầu lưỡi phấn nộn, linh hoạt liếm đi chất lỏng trên tay Kim Hi, cảm giác được đầu lưỡi ran rát, mà cảnh này đập vào thị giác lại càng thêm mãnh liệt. Cảm nhận được Kim Hi lại một lần nữa nổi lên dục vọng, Tạp Tắc Nhĩ dừng động tác, ánh mắt trong veo nhìn Kim Hi, tựa hồ đang đợi động tác kế tiếp của hắn.

“Bọn hắn còn đang chờ bên ngoài.” Kim Hi thật sự muốn làm lần nữa, nhưng hắn cũng không quên hai người vừa quyết định đã pháo trước mắt bao người, cao trào qua đi cảm giác xấu hổ lại nổi lên. Hắn nhìn quanh một vòng, cuối cùng là Tạp Tắc Nhĩ nhặt áo mình lên, lau sạch chất lỏng trên người hai người.

“Cái kia, như vậy, sẽ tốt hơn.” Kim Hi nhúc nhúc, tình cảm mãnh liệt đi qua, hắn mới cảm giác hành vi của mình có bao nhiêu lớn mật, vừa thẹn lại bối rối, nhưng hiển nhiên, Tạp Tắc Nhĩ so với hắn lại càng thẹn thùng hơn, áo của y đã không thể dùng, mặc áo choàng lên mà bên trong cái gì cũng không có, da thú lau cũng không sạch sẽ, chất lỏng dính nhớp sau khi khô lại, ở trên làn da tiểu mạch của y càng đặc biệt rõ ràng.

“Nếu người vừa lòng về ta, sẽ đeo Lệ châu bồi cho ta.” Tạp Tắc Nhĩ khẩn trương nhỏ giọng nói.

“A, nhưng mà, thứ đó ta còn chưa đi nhặt.” Hắn nhớ rõ hôm qua Mẫu mục có đề cập tới vật này, không nghĩ tới hôm nay đã cần dùng tới.

“Khụ khụ, cái kia, ta có Lệ châu bồi đây, người muốn dùng hay không.” Bạch Linh sắc mặt đỏ bừng đi tới, Tạp Tắc Nhĩ lập tức tránh phía sau Kim Hi, vóc dáng y cao hơn Kim Hi nhiều, cúi đầu cũng chỉ ngang với Kim Hi, hơi thở phun vào cổ hắn, làm Kim Hi cả người ngứa ngáy.

Kim Hi híp mắt, hắn mới không tin Bạch Linh lại tình cờ vào đúng lúc như thế, nhưng hiện tại dù sao cũng cần hỗ trợ, đành phải từ chối hắn một cái: “Dùng như thế nào.”

“Rất đơn giản.” Bạch Linh lấy ra một cái vỏ sò, hai mảnh vỏ màu đen bề mặt sáng bóng trơn trượt, cầm cũng không nặng, nhưng rất cứng. Hắn cầm vỏ sò chạm lên sừng của Kim Hi, ban đầu có chút lạnh lẽo, rồi một tia hỏa lạt lạt từ sừng truyền đến, Bạch Linh cầm vỏ sò, bề ngoài màu đen bị bao trùm bởi hoa văn màu vàng, là từng chuỗi văn tự cổ quái, Kim Hi đoán hoa văn này hẳn là giống như hoa văn trên sừng hắn. Tiếp xúc qua, vỏ sò trở nên nặng hơn một chút, nhưng vẫn rất nhẹ, chỉ nặng bằng nửa quả trứng chim, còn nhẹ hơn những trang sức bình thường.

Kim Hi đặt vỏ sò vào tay Tạp Tắc Nhĩ, hai tay Tạp Tắc Nhĩ cầm có chút không biết phải làm sao, hai người đều là lần đầu tiên tiến hành tập tục này, đều cảm thấy trong thời gian ngắn như vậy, liền xác định một mối quan hệ liên quan tới cả đời, có điểm mờ mịt, có điểm vui sướng, có điểm phấn khởi. Bạch Linh hung hăng ôm Kim Hi: “Người được đẩy tiểu tử, còn trước tìm được Tất nhĩ trước cả ta. Chờ trở về, Tạp Tắc Nhĩ đeo Lệ châu bồi trên cổ, toàn bộ Bộ lạc sẽ biết tin này. Có điều chuyện này đối với Tạp Tắc Nhĩ mà nói, hoàn toàn là một chuyện tốt.”

“Chẳng lẽ bọn hắn còn có thể chi phối quyết định của ta.” Kim Hi tuy rằng thần sắc giọng điệu đều thực bình thản, nhưng một cỗ bá đạo vẫn tự nhiên tản ra, tuy rằng đột nhiên xây dựng quan hệ thân mật còn chưa sâu sắc, nhưng Tạp Tắc Nhĩ cùng hắn thật sự đã làm đến bước này, cho dù Tạp Tắc Nhĩ nhìn qua cường tráng hơn hắn nhiều lắm, hắn vẫn muốn nhận trách nhiệm bảo hộ Tạp Tắc Nhĩ, không bao giờ để kẻ khác khi dễ y nữa...

“Không phải vậy. Kỳ thật, Tạp Tắc Nhĩ cũng không phải người Bộ lạc Bỉ Mông, hắn là con của tù binh Bộ lạc Bắc Man, vết thương trên người hắn cũng là do người Bộ lạc chúng ta lỏng thương trong chiến tranh. Người nhận Tạp Tắc Nhĩ, đối với Tạp Tắc Nhĩ mà nói là một việc rất trọng đại, thuyết minh cả Bộ lạc đều phải nhận thân phận chính thức của hắn. Nhưng trước khi người tìm được Tất nhĩ là người trong Bộ lạc, tốt nhất không nên cử hành hôn lễ với Tạp Tắc Nhĩ, nếu không sẽ làm lòng người trong bộ lạc sinh bất mãn. Nếu người cưới Tất nhĩ trong Bộ lạc rồi mới cưới Tạp Tắc Nhĩ, tâm lý mọi người cũng dễ nhận hơn. Có điều trước khi người cùng Tạp Tắc Nhĩ cử hành nghi thức, người còn bảo lưu quyền từ hôn, cho nên vì để Tạp Tắc Nhĩ yên tâm, cũng làm cho người trong Bộ lạc dần chấp nhận thân phận của Tạp Tắc Nhĩ, người cần thường xuyên đến ở trong nhà Tạp Tắc Nhĩ.”

Bạch Linh tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng nói chuyện có trật tự, lo lắng toàn diện, giọng điệu nói chuyện cũng rất giống góc độ Tộc trưởng lo lắng cho toàn thể Bộ lạc.

Kim Hi nghi hoặc: “Ta tới nhà Táp Tắc Nhĩ, sao không phải hấn tới nhà ta?”

“Bởi vì các người còn chưa cử hành nghi thức a! Trước khi cử hành nghi thức, Giống đực có thể thường xuyên tới nhà Thú nhân ở chung cùng Thú nhân, khảo sát năng lực các phương diện của Thú nhân, nếu có chỗ không hài lòng, hơn nữa lý do đầy đủ, có thể xin Tộc trưởng cùng Tế Ti từ hôn.”

“Còn có chuyện như vậy, không phải quá bất công với Thú nhân sao.” Kim Hi không khỏi chán nản.

Bạch Linh trịnh trọng lắc đầu: “Cũng không phải, tình huống giống như Táp Tắc Nhĩ, bởi vì hấn là người Bộ lạc khác, mới xảy ra những chuyện không hay như vậy, nhưng là toàn thể Bộ lạc vẫn bảo hộ hấn. Mà đối với Thú nhân khác mà nói, tuy rằng bộ dạng đẹp, nhưng là năng lực sinh hoạt không được, không thể lo liệu việc nhà, Giống đực chắc chắn sẽ không cần. Có điều Táp Tắc Nhĩ chính là tay thiện nghệ nổi danh trong Bộ lạc, một tay làm mộc cực giỏi, người nhặt được bảo vật đó nghe.”

Lúc Kim Hi cùng Bạch Linh nói chuyện, Táp Tắc Nhĩ một mực ở bên lắng nghe như giống đại khuyến trung thành, nghe đến đó không khỏi lại đỏ bừng mặt. Kim Hi nhìn không được vói vào trong áo choàng hung hăng néo mỏng y một cái, bộ vị này vừa rồi còn chưa hảo hảo kiểm tra đâu.

“Các quy chế trong Bộ lạc đều là truyền miệng, dựa vào Tộc trưởng cùng Tế Ti quyết định, ta xem cần phải phát minh một bộ văn tự, để có thể truyền thừa điều lệ chế độ của Bộ lạc, đây đối với nền văn minh có ý nghĩa cực kỳ trọng đại.” Kim Hi không hề phát giác, sau khi phát sinh quan hệ với Táp Tắc Nhĩ, suy nghĩ của hấn rất nhanh chuyển hướng làm một thành viên trong Bộ lạc, bắt đầu lo lắng làm thế nào dùng khả năng của mình công hiến cho Bộ lạc.

Đề nghị này khiến cho Bạch Linh thật tò mò, hai người vừa đi vừa thảo luận khái niệm cùng ý nghĩa của văn tự, mà một đám Thú nhân cũng theo phía sau. Nhĩ Nhã cùng Bác Nhã đương nhiên thật cao hứng, hai người sớm biết nhân phẩm của Táp Tắc Nhĩ tốt lắm, nhưng giờ phút này vẫn nhìn không được gần Táp Tắc Nhĩ, nói bóng nói gió hỏi một vài vấn đề. Mà Hi Tư Lạc cùng Nạp Lan thì đều đi ở phía sau, một bên nghe câu hỏi của Nhĩ Nhã cùng Bác Nhã, một bên nhìn Kim Hi cùng Bạch Linh nói chuyện ở phía trước, trong ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc cùng tự hỏi.

9. Chương 9: Sáng Tạo Văn Tự...

Trở lại thần miếu, Bạch Linh cùng Kim Hi cùng tới trước tượng thần của Bộ lạc, dưới vách tường có một ít ký hiệu và hoa văn, đại biểu cho việc hiến tế quan trọng dâng lên thần, mà phía sau thạch bích đặt một tảng đá bày các loại tảng đá cùng lông chim răng nanh tạo thành bản ghi chép, mỗi thứ đại biểu cho một sự kiện quan trọng trong Bộ lạc.

Việc phát minh văn tự, ở rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua đến thế giới Thú nhân đều chưa từng miêu tả, nhưng văn tự đối với Bộ lạc ý nghĩa trọng đại là không thể nghi ngờ. Trao đổi, giáo dục, truyền thừa nền văn minh, có lịch sử, Bộ lạc mới có tương lai. Mà sự kiện đối với Kim Hi mà nói, bắt đầu đã có ưu thế rất lớn. Hấn là xuyên qua, hơn nữa hấn và Bạch Thiên trao đổi, thật ra đều là dùng tinh thần lực trao đổi, khiến cho rất nhiều từ ngữ trừu tượng cũng dễ dàng được lý giải. Mà chỉ cần từng bước thay những từ ngữ thường dùng đổi thành Hán ngữ, sau đó xây dựng một quyển từ điển riêng cho Bộ lạc, có thể cho hài tử trong Bộ lạc nắm vững loại ngôn ngữ này, dần học tập nó. Lúc này Kim Hi chỉ là muốn Bộ lạc có thể có cách văn minh rõ ràng hơn để ghi lại sự kiện, còn chưa ý thức được việc sáng tạo văn tự rất cuộc có ảnh hưởng sâu tới mức nào.

Lúc này Kim Hi mới nhìn thấy tượng thần của Bộ lạc, đôi mắt của lão giả cao lớn nhất, kỳ thật là hai khối tinh thạch âm u.

“Đó là phụ thần Áo Lạp Hách, mắt của ngài dùng hắc thủy tinh làm, Tế Ti có thể kích hoạt năng lượng hắc thủy tinh, mang đến lực lượng cho cả Bộ lạc.” Bạch Linh theo ánh mắt Kim Hi nhìn lại, dùng giọng điệu kính sợ giải thích, “Ngân nguyệt Y Tư Mai chưởng quản quang minh cùng sức mạnh, Đường nguyệt Ngã Lộ Ni chưởng quản chiến tranh cùng trí tuệ, Vũ nguyệt Bảo Phù Thụy chưởng quản sinh sản cùng trưởng thành, mà Phụ thần nắm trong tay tạo hoá cùng hủy diệt.”

Đồ án phía dưới Phụ thần chỉ có Tế Ti mới biết được, mà bản ghi chép phía sau, là thời điểm tộc trưởng hiến tế thần minh mà chuẩn bị, cho nên Bạch Linh cũng biết nó đại biểu cho cái gì.

Kỳ thật ngày hội của Bộ lạc cũng không nhiều, cứ mười chín ngày làm một tháng, cứ mười hai tháng làm một năm. Năm là dùng chu kỳ mặt trời xác định, giống như phương pháp niên khuê của Trung Quốc cổ đại. Ngày đầu tiên của tháng một, Ngân nguyệt bắt đầu dâng lên, là ngày hội của nữ thần Y Tư Mai, cũng là ngày bắt đầu của một năm. Ngày thứ ba của tháng ba, Vũ nguyệt dâng lên, là ngày hội của nữ thần Bảo Phù Thụy, cũng là ngày mặt đất hồi xuân vạn vật nảy mầm. Ngày thứ hai của tháng tám, Đường nguyệt dâng lên, là ngày hội của nữ thần Ngã Lộ Ni, mùa thu hoạch nông sản của Bộ lạc. Mà ngày cuối cùng ba ánh trăng cùng chiếu sáng, chính là ngày hội của Phụ thần Áo Lạp Hách. Mỗi ngày hội này đều nghi thức hiến tế khác nhau, công phẩm dâng lên cũng khác nhau.

Đi tới phía sau, Kim Hi mới ý thức tới không có gì có thể dùng để ghi chép, nhưng hắn nhớ tới dưới nhà kho có vài thứ có thể dùng được, chỗ đó có chút da lông phế liệu chồng chất trong góc, phần lớn đều là hình chữ nhật hoặc tam giác. Hắn ở trong nhà kho tuyển một khúc than giữ ấm mùa đông, dùng một mảnh da thú bọc lại, tuy rằng như vậy chữ viết xuống rất khó coi, nhưng không ai đi trách hắn không phải sao?

Hắn suy nghĩ thật lâu, căn cứ theo ý nghĩa khác nhau của từng ngày hội, cuối cùng trên giấy viết: “Mùng một tháng một, năm mới, mùng ba tháng ba, tết âm, mùng hai tháng tám, ngày mùa, mười chín tháng mười hai, cuối năm.”

Khi hắn viết mấy thứ này, hoàn toàn không phát hiện Bạch Linh đã muốn ngừng thở rồi. Hắn trải mảnh da thú ra, cho Bạch Linh xem. Bạch Linh run rẩy nói: “Người không phải nói cần sáng tạo văn tự sao, vì cái gì người lại có thể trực tiếp viết ra? Làm thế nào người học được?”

Kim Hi lúc này mới ý thức được, dùng chữ Hán đầy tính mỹ học, cho dù hoàn toàn không hiểu, cũng có thể nhìn ra đây là một hệ thống văn tự uyên thâm, hắn chỉ đành nói bừa: “Lúc ta hôn mê, có người dạy cho ta.”

“Nhất định là Thần ban cho chúng ta ngôn ngữ.” Bạch Linh cầm cuốn da thú, hắn có thể nhìn ra vài ký tự trên đó là lặp lại, cũng có ký tự không giống vậy.

Kim Hi giật mình: “Lúc ta hôn mê, tựa hồ có một thứ ánh sáng chói lòa bao phủ lấy ta, dạy ta mấy thứ đó, nhưng mà ta cũng không nhớ rõ bộ dáng người đó.”

“Nhất định là Đường nguyệt nữ thần Ngã Lộ Ni! Kim Hi, người nhất định là được thần chiếu cố.” Bạch Linh hưng phấn mà nói, sau đó hắn thật cẩn thận hỏi, “Kim Hi miện hạ, người có thể dạy văn tự đó cho ta không?”

Hai ngày này tình hữu nghị giữa hai người tăng mạnh, đã sớm bỏ đi mấy cái tôn xưng, nhưng lúc này lại gọi miện hạ, liền tỏ rõ Bạch Linh đang lấy thân phận Thiếu tộc trưởng đưa ra thỉnh cầu. Kim Hi cũng sắc mặt nghiêm túc nói: “Văn tự này là để tạo phúc cho Bộ lạc, ta đương nhiên sẽ dạy cho người, trước tiên ta sẽ dạy người con số đi.”

Đối với một Bộ lạc mà nói, ý nghĩa của con số đương nhiên là tối trọng yếu, Kim Hi dạy Bạch Linh con số Ả rập và con số Hán ngữ, nhưng con số ngân hàng (mệnh giá tiền tệ) thì không có dạy cho hắn. Bạch Linh thực thông tuệ học vô cùng nhanh, hắn phần khởi nói: “Cái này đêm nay là có thể dùng đến, ta có thể dùng để đánh giá lượng thú săn tối nay.”

Này lập tức làm Kim Hi nghĩ tới đo lường: “Trong Bộ lạc dùng cái gì làm tiêu chuẩn đánh giá?”

“Dùng thân thể.” Bạch Linh không biết Kim Hi vì sao lại hỏi như vậy, vì thế nói tất cả về tiêu chuẩn đo lường của Bộ lạc.

Kim Hi không khỏi lắc đầu, đo lường đối với văn minh phát triển cũng cực kỳ trọng yếu, thống nhất đơn vị đo lường, có thể thông nhất tiêu chuẩn sản xuất, vừa để việc phân phối càng thêm công bằng, vừa là công cụ tính giá trị trao đổi. Hắn ở trong nhà kho chọn thật lâu, chiếu theo tiêu chuẩn Địa Cầu, cuối cùng quyết định dùng đoạn xương sống của lồi lang, làm một cái thước dài, trong đó mỗi một đốt thì kêu là một tấc. Hắn lại chọn vài trái cây tròn xoe, làm một gam tiêu chuẩn, sau đó hắn vết sạch ruột của một trái dưa, lấy một bầu dưa đó làm một lít. Hắn liền gọi trái cây này là thăng qua (dưa một lít), cũng viết luôn lên bản ghi chép. Bạch Linh làm chủ lấy một tấm da mỏng dài chất liệu tốt làm giấy, loại da này bóng loáng giống

như tấm da dê, viết đứng cảm giác tốt lắm, bên trên ghi lại ngày hội đầu tiên, con số đầu tiên, đơn vị đo lường đầu tiên của Bộ lạc.

Hai người vội một ngày, dùng các loại đồ vật phụ trợ cho nội dung Kim Hi nghĩ đến, mà Kim Hi rất cục cựa ý thức được công việc này so với hần tướng tượng lại càng phức tạp, hần vừa là người kế thừa ngôn ngữ lại là người sáng tạo ra, hần lại lo lắng đến tính logic của Hán ngữ, hơn nữa phải kết hợp với tình huống hiện tại của Bộ lạc, tỷ như khái niệm về thước đo này, bởi vì độ dài của con mồi cũng rất quan trọng, văn tự mà một chữ nhiều nghĩa đối với sự phát triển ban đầu là rất bất lợi, theo Bạch Linh đề nghị, dùng một loại hạt giống như hạt thóc làm thước đo, còn bọc trong trấu hoặc gạo đã giã còn vế thêm đường kẻ chia phần, tận lực làm một chữ chỉ đại biểu một loại ý tứ. (đoạn cuối này không hiểu lắm T^T)

Đột nhiên Bạch Linh kêu lên: “Kim Hi, tên, tên của ta!”

Kim Hi lúc này mới nghĩ đến còn vấn đề tên, tên dùng hảo tự, có thể đại biểu địa vị càng tôn quý. Bạch Linh giải thích, tên của hần là vì bạch giác trời sinh, hơn nữa hoa văn như là lông trên đầu con hạc, cho nên kêu là Linh. Mà chữ Linh này, kỳ thật là một loại phát âm, bởi vì loại lông chim này ở giữa có ánh sáng trên châu, sẽ phát ra tiếng linh linh. Giữa Giống đực đều dùng tinh thần lực trao đổi, bọn hần thật ra cũng đều không có tên, cũng chỉ là trực tiếp dùng tinh thần lực chào hỏi, mà Giống đực cùng Thú nhân, Thú nhân cùng Thú nhân trao đổi, mới cần dùng đến ngôn ngữ, mà ngôn ngữ Bộ lạc vốn không phong phú bằng tinh thần lực, cho nên Thú nhân trong Bộ lạc tri thức kém xa so với Giống đực, bọn họ đại bộ phận đều trầm mặc ít lời, ý nghĩ quan trọng đều giao cho Giống đực diễn tả.

Kim Hi vào giờ khắc này, tìm tòi khái niệm từ trong lịch sử tới hiện đại, nghĩ tới một loài chim tương tự như hoa văn của Bạch Linh, mệnh danh là chu hạc (cò quăm mào của Nhật), viết thành một chữ phức tạp để thể hiện sự thiêng liêng, hơn nữa chỉ có lông chu hạc mới giữ lại chữ ‘Linh’ (), nhắc đến loài chim khác đều bỏ đi một chữ ‘Vũ’ (). Mà Kim Hi đặt tên mình là Hi (), đại biểu cho nữ thần Y Tư Mai chói lọi. Mà nhằm vào bạch cùng kim, màu sắc trong Bộ lạc cũng được xác định, trắng là màu ngà của voi sáu ngà, kim là màu vàng ròng sang quý.

Bạch Linh mặc dù lớn lên ở xã hội nguyên thủy, nhưng hiện đại nghiên cứu học hỏi, ngoại trừ hoàn cảnh bất đồng, có được trí tuệ nhân loại một vạn năm, cùng với cấu tạo đại não không khác gì người hiện đại, nếu bọn hần sinh ra ở hiện đại, lớn lên, học tập, lại có gì khác biệt với người hiện đại đây. Mà Bạch Linh lại biểu hiện ra trí tuệ ngang ngửa Kim Hi, hần nhận thức đầy đủ tính thần thánh cùng đại biểu địa vị thể hiện trong tên mình. Giờ khắc này hai người bắt đầu đem mình thần thánh hóa, một loại liên kết quan trọng hình thành trong quan hệ của hai người, đó là bọn hần nắm trong tay quyền lực thiêng liêng.

Buổi tối đội ngũ sẵn sẵn trở lại. Đối với con mồi mà nói, trước mắt chỉ cần biết chiều dài cùng sức nặng. Chiều dài xương sống lồi lang đủ để xử lý, khó khăn chính là sức nặng của con mồi. Đại bộ phận con mồi đều nặng trăm mấy ký, sức nặng của thăng qua quá nhỏ, không thể dùng để cân con mồi lớn như vậy. Bạch Linh cùng Kim Hi tìm Hi Tư Lạc, Nạp Lan cùng Nhĩ Nhã, Bác Nhã đến, để bọn họ hỗ trợ.

“Có vật nào thể tích nhỏ, nhưng sức nặng lớn không?” Kim Hi không quen thể giới này, cho nên hỏi.

Mọi người suy nghĩ thật lâu, cuối cùng là Nạp Lan luôn luôn trầm mặc mở miệng: “Có thể dùng áp thạch.”

Áp thạch là loại đá làm móng khi dựng nhà, bọn họ đã biết đầm nền, loại áp thạch này thể tích nhỏ mà sức nặng lớn, chỉ dùng để làm búa. Ở trong nhà Tộc trưởng đặt rất nhiều áp thạch vô dụng, bốn Thú nhân cường tráng phụ trách đi khuôn vác áp thạch.

Mà Kim Hi thì cùng Bạch Linh mang một khối đá phẳng vốn dùng làm bàn cơm đến, ở trên đặt tấm ván gỗ dài và hẹp. Không lâu bốn Thú nhân thân mạnh thể tráng quay về, Kim Hi lấy tay thử thử, khối lớn nhất hần căn bản là ôm không nổi! Chỉ ít phải trên hai trăm ký! May mắn Bạch Linh nghĩ chu đáo, dựa theo hần đánh giá để bốn Thú nhân tự đánh giá sức nặng rồi xếp theo thứ tự. Bốn Thú nhân ngày hôm nay nhận nhiệm vụ chính là thu Nguyệt trường thạch, xem như Tộc trưởng cùng Tế Ti đặc biệt chiếu cố bọn họ, bọn họ không nghĩ tới hôm nay lại có thể chứng kiến chuyện thú vị như vậy, cho nên đều ở một bên nhìn.

Kim Hi ở một bên đá phiến đặt thăng qua, một bên khác thì đặt áp thạch, tính toán ra sức nặng của hòn đá nhỏ, giữ lại những hòn đá có thể dùng một lượng số nguyên thăng qua, không hợp cách liền quăng, như vậy con số nguyên thủy xuất hiện, theo thứ tự là một kilogam thăng qua, thập kilogam áp thạch, hai mươi

kilogam, năm mươi kilogam, sáu mươi kilogam, bảy mươi kilogam, một trăm hai mươi kilogam. Đây là bởi vì tảng đá lớn nhỏ không giống nhau, cho nên không thể tăng lượng theo thứ tự, chờ sau này có thời gian, có thể dùng cách riêng để đo lường áp thạch. Chứng kiến Bạch Linh chủ động viết lên hòn đá mười thăng qua, hai mươi thăng qua, năm mươi thăng qua, Kim Hi thấy thực muốn cười, mà bọn Hi Tư Lạc cũng rất tò mò.

“Đây là cái gì?” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, Kim Hi ngẩng đầu nhìn, không ngờ là Nạp Lan rất ít nói chuyện, nhìn gần càng cảm thấy tiểu tử này soái đến đáng giận, y mắt sáng môi mỏng, tổng mang theo một tia lạnh lùng, tựa hồ khinh thường hết thảy, làm cho người ta cảm giác bị khinh thường.

“Là nữ thần Ngã Lộ Ni trong lúc ta hôn mê, dạy văn tự cho ta, cái đó đại biểu cho sức nặng.” Kim Hi khinh miêu đậm đậm lời nói, lại làm cho các Thú nhân đều thực khiếp sợ, đồng thời vẻ mặt là không tin.

“Người nói thật sự?” Lúc này ca ca của Kim Hi ngược lại không tới gần phía trước, đều đến bên cạnh Bạch Linh, mà Hi Tư Lạc thì đi tới bên Kim Hi, Kim Hi cũng không chú ý tới điều đó.

“Đây là văn tự nữ thần Ngã Lộ Ni dạy cho ta, có lẽ người hiện tại còn không thể hiểu ý nghĩa của nó, nhưng tương lai liền biết sự vĩ đại của Ngã Lộ Ni nữ thần.” Kim Hi nhếch khóe miệng, giờ khắc này cười đến thập phần tự tin, làm Hi Tư Lạc không khỏi ngưng thần nhìn vẻ mặt của hắn, yên lặng xuất thần.

Đội ngũ sẵn sẵn sắp trở lại, Bạch Linh cùng Kim Hi bảo bốn Thú nhân ôm những công cụ đó, đi đến bãi phân chia con mồi.

10. Chương 10: Bập Bênh Và Ban Tên

“Kỳ thật không cần sau này, hiện tại có thể sinh ra tác dụng cực lớn.” Bạch Linh nhỏ giọng nói với Kim Hi, “Trước đây phân chia thực vật, dựa theo sức nặng để tính công, người phụ trách cắt chỉ có thể dùng hai tay cảm giác, nhiều khi cũng không chính xác, thường xuyên dẫn tới khác khẩu, cho nên cần ta ở một bên giám sát, phân xét, hiện tại có cái này, bất luận kẻ nào cũng không thể làm giả.”

“Đây là chỗ tốt của đo lường.” Kim Hi cười gật gật đầu, có tiêu chuẩn thống nhất, có thể thiết thực cảm nhận được khái niệm công bằng.

Đội sẵn sẵn đã chờ được Bạch Linh tới, lại dẫn theo Kim Hi miện hạ nóng nảy hay phạt người, tất cả đều tỏ ra vài phần mơ hồ bất mãn cùng sợ hãi, mà đối với những thứ bốn Thú nhân ôm, bọn hắn đại đa số đều không để ý.

“Các vị, hôm nay chúng ta cách tính công chia thực vật, không do Đức Lỗ Đặc phụ trách, mà do người này, Kim Hi miện hạ trong lúc hôn mê đã theo nữ thần Ngã Lộ Ni học tri thức, tiến hành đánh giá.” Bạch Linh đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của Kim Hi, mà mình chỉ là người chấp hành.

Trên thực tế phát minh của Kim Hi cũng không tính là vĩ đại, nhưng lịch sử cho thấy, sáng tạo bình thường mà vĩ đại, thường thường đều từ một linh cảm lóe sáng của một người, trước khi tia sáng ấy lóe lên, dù ai cũng không thể theo lối suy nghĩ bình thường mà tìm ra con đường mới.

Ý nghĩa của bập bênh là rất lớn, tất cả mọi người biết áp thạch kiên cố mà ổn định, sẽ không dễ dàng biến hóa, bọn hắn tận mắt thấy hai khối áp thạch làm bập bênh bảo trì cân bằng, mà một đầu heo rừng nhỏ có thể giữ cân bằng với năm mươi kilogam áp thạch. Kim Hi thì phụ trách ghi chép cống hiến của những người này, bởi vì hệ thống văn tự còn chưa quyết định, cho nên hắn dùng ghép vần ghi tên, dùng số Ả rập và hệ thống đo lường tỏ vẻ cống hiến.

Hoàn thành xong công tác thống kê, Thú nhân thông minh đều hiểu được bộ tiêu chuẩn trọng lượng này. Kim Hi một lần nữa đọc chậm một lần cống hiến của mọi người, trước kia con mồi kích thước tương tự liền tính công lao ngang nhau, hiện tại vì có chiều dài cùng sức nặng đương nhiên sẽ có phân biệt.

Đọc xong, Kim Hi linh cơ vừa động, cao giọng nói: “Phi Nhi Lạc ngày hôm nay sẵn được một con mao ngư, là con mồi có sức nặng lớn nhất, để thưởng cho, ta quyết định ban cho hắn, tên!”

“Tên, tên là cái gì?” Mọi người nghị luận sôi nổi, cũng không biết đó là cái gì vậy, ‘tên (danh tự)’ này Hán ngữ hai âm tiết, đối với Thần thú không thể dùng tinh thần lực trao đổi mà nói, đều là phương thức phát âm mới lạ.

Kim Hi lấy ra một mảnh giấy dai, dùng than viết lên ba chữ “Phi Nhĩ Lặc”, sau đó ôn hòa nói: “Từ hôm nay trở đi, ba ký tự này chính là đại biểu cho người, chỉ đại biểu một mình người, đây là xưng hô thuộc về mình người, mỗi phần cống hiến của người cho Bộ lạc, đều được viết sau ba ký tự, toàn bộ vật của người, người viết lên ba chữ kia, liền đại biểu nó thuộc về người, người khác không thể lấy, khi người chết đi, chúng ta sẽ khắc tên người lên phần mộ của người, mỗi người đều sẽ biết nơi đó an táng dừng sĩ Bộ lạc Phi Nhĩ Lặc, chờ người chết đi mấy chục năm mấy trăm năm, con cháu người vẫn có thể chỉ vào ba ký tự này nói, tổ tiên của chúng ta Phi Nhĩ Lặc, từng sản được một con mao ngư nặng tám trăm thăng qua.”

Lời Kim Hi rất có tính mê hoặc, tác dụng lớn nhất của cái tên, khác nhau giữa mình với người, cùng với “thanh danh”, danh cùng lợi, cho dù là người nguyên thủy cũng không tách được hai chữ này.

Phi Nhĩ Lặc kích động đến rơi nước mắt, hai đầu gối quỳ trên mặt đất càng không ngừng lễ bái, ở trong Bộ lạc, tên của y chỉ là một âm tiết, dùng để gọi y, mà hiện tại, âm tiết này biến thành ký tự, y thành người có tên, người có thân phận, y chỉ có thể nhớ rõ cha ông mình gọi là gì, nhưng không biết tổ tiên gọi là gì, mà hiện tại, con cháu y đều sẽ biết y gọi là gì. Y từ nay về sau, gia tộc y có một gia phả riêng, trở thành sự tồn tại cho dù chết cũng không thể gạt bỏ.

Giờ phút này y chỉ có thể cảm nhận được những tác dụng ban đầu của cái tên này, sau khi Kim Hi hoàn thiện luật pháp và chế độ cho Bộ lạc, tên càng lúc càng sử dụng phổ biến, văn tự trở thành tri thức cường đại, y – người đầu tiên được ban tên trong lịch sử, cũng có ý nghĩa lịch sử phi phàm.

“Chỉ cần mọi người biểu hiện vĩ đại, vì Bộ lạc cống hiến, để khen thưởng, ta sẽ ban tên cho mọi người, nữ thần Ngã Lộ Ni dạy cho ta văn tự viết thành tên.” Kim Hi mở hai tay, giọng điệu vô cùng vang dội mà khẳng khái, thần khí mười phần.

Lúc này trời chiều rủ xuống, trên mặt nhấp nháy ánh đỏ, đã tràn ngập sức sống, bọn hắn vung tay hô to: “Kim Hi, Kim Hi, Bạch Linh, Bạch Linh.” Để biểu đạt vui sướng của bọn họ. Kim Hi cùng Bạch Linh nhìn nhau cười, đều tự đáy lòng cảm thấy cao hứng.

“Kim Hi, Kim Hi, phụ thân đại nhân gọi người qua.” Là tiểu ca ca Thư Nhã của Kim Hi. Kim Hi lặng lẽ làm cái thủ thế với Bạch Linh, Bạch Linh hiểu ý gật đầu, Kim Hi lập tức đi theo Thư Nhã về Bạch Thạch thần miếu.

Đoạn đường này, trời chiều đã chìm xuống, chỉ có ánh tàn cuối chân trời. Bạch Thiên cầm cuốn giấy dai thật dài, nhú mày nhìn văn tự trên đó. Kim Hi tuy rằng trình độ hội họa cũng thường thường, nhưng là học sinh cơ giới khả năng vẽ bản đồ cũng tương đối thuần thực, khả năng sao chép cũng không nhỏ, cho nên đầu tiên vẽ lại tượng thần ba nữ thần cùng phụ thần, con số phía dưới, vẽ lấy đường dựng thẳng thể hiện con số, còn dùng hình minh họa và chú giải.

“Đây là vật gì.” Bạch Thiên cảm thấy vật này tràn ngập tính thần bí, hắn đã mơ hồ nhìn ra quy luật trong đó.

“Đây là trong lúc ta hôn mê, thứ này liền hiện ra trong đầu, gọi là văn tự.” Kim Hi có chút khẩn trương nhìn Bạch Thiên, “Lúc ta hôn mê thấy thứ ánh sáng hồng nhạt, Bạch Linh nói nhất định là nữ thần Ngã Lộ Ni dạy ta.”

Bạch Thiên liếc xéo hắn một cái, lời nói dối này Bạch Linh có lẽ sẽ tin, Bạch Thiên lại vẫn có chút hoài nghi, dù sao làm Tế Ti, nữ thần rốt cuộc có tồn tại hay không, bọn hắn nghi vấn so với bất kỳ ai đều lớn hơn.

Kim Hi nhu thuận nói ra hành động hôm nay của mình. Bạch Thiên trầm ngâm thật lâu sau, chậm rãi nói: “Đây là sự nghiệp vĩ đại, tên của người, sẽ vĩnh viễn được Bộ lạc Bể Mông, được toàn bộ người trong Bộ lạc nhớ kỹ, lan truyền, người có thể càng thêm vĩ đại hơn cả ta.”

Đúng lúc này, không trung bỗng nhiên xẹt qua một điểm sáng, sao chổi theo ánh sáng hoa lệ xuyên qua không trung, lúc này Ngân Nguyệt đã dâng lên, sông ngân trở nên rực rỡ, càng nhuốm đầy ngân sắc, điểm

sáng này hết sức rõ ràng, một điểm hai điểm, không lâu, một cơn mưa sao băng xuyên qua không trung, Ngân hà rực rỡ cùng Ngân Nguyệt trắng lẹ chỉ có thể lui qua một bên, tựa như một thần tích.

“Đây là, thần tích sao?” Bạch Thiên đang cầm giấy dai trong tay, nhìn mưa sao giữa không trung, kính sợ quỳ xuống, Kim Hi vốn muốn giải thích căn nguyên, nhưng nghĩ nghĩ, hấn cũng quỳ xuống.

“Bạch Thiên tôn, Bạch Thiên tôn!” Khang Dịch tộc trưởng mang theo Bạch Linh vội vàng chạy tới, toàn bộ Bộ lạc đều hướng về thần miếu. Dị tượng giữa không trung rất rõ ràng, Tế Ti cần giải thích tin tức này, “Đây là có chuyện gì, có tai họa gì sắp xảy ra sao?”

Kim Hi cùng Bạch Linh liếc nhau, trong mắt hiện lên quang mang ẩn ý, Kim Hi tiến lên: “Không phải, dị tượng này là bởi vì ta hôm nay sáng tạo ra văn tự, nữ thần Ngã Lộ Ni đang biểu thị thần uy của nàng.”

“Văn tự, văn tự là cái gì?” Khang Dịch mê mang hỏi.

Bạch Thiên làm Đại Tế Ti trong Bộ lạc, đối với tôn giáo tự nhiên đã có suy xét, hướng chi cơn mưa sao này thật sự quá trùng hợp, làm hấn thật sự kính sợ.

“Nữ thần Ngã Lộ Ni phù hộ cho Bộ lạc Bỉ Mông, ban cho nhi tử của ta, Đại Tế Ti tương lai của Bộ lạc, Kim Hi, thần văn Ngã Lộ Ni, thần văn là tri thức của nữ thần Ngã Lộ Ni, dẫn đường cho Bộ lạc Bỉ Mông thống nhất Hồ Luân thảo nguyên, nghênh đón phồn vinh hưng thịnh!” Giọng Bạch Thiên mang theo âm rung rung động lòng người, thần khí đến cực điểm. Kim Hi lại gần, cầm văn tự mình viết giờ lên cao cao, song nguyệt treo cao, mưa sao càng thêm mãnh liệt, trên bậc thang Bạch Thạch thần miếu Kim Hi giống như thần sử giáng xuống, thần thánh không thể nhìn thẳng.

Người trong Bộ lạc đều quỳ xuống đất hô to: “Bỉ Mông thần phù hộ! Bỉ Mông thần phù hộ!” Người người quỳ lạy rất lâu mới chậm rãi tán đi, Khang Dịch cùng Bạch Linh ba bước cũng chỉ cần hai bước bước lên bậc thang.

Khang Dịch làm tộc trưởng, hơn nữa so với Bạch Thiên càng lời đời, đương nhiên rất nhanh liền hiểu những văn tự ít ỏi vừa sáng tạo, hấn cầm giấy dai, không đành lòng buông tay, thần tình kính sợ: “Đây là tri thức của thần a, thật sự là vĩ đại, thật sự là thần kỳ.”

“Ta sẽ chậm rãi đem tri thức truyền miệng trong Bộ lạc, đều chuyển thành văn tự, việc truyền thừa cho thế hệ sau, sau này cũng sẽ không bị thất lạc.” Kim Hi cười híp mắt nói.

“Đúng vậy đúng vậy, kỳ thật phụ thân truyền cho ta rất nhiều thứ, ta cũng không hiểu bất giác đã quên, có đôi khi cần dùng đến, mới phát hiện mình nghĩ không ra, nếu có văn tự, như vậy đời đời con cháu của ta đều có thể biết tổ tiên Khang Dịch của bọn chúng lưu lại cái gì cho chúng.” Khang Dịch giống như mê muội mà mở miệng.

Kim Hi cười thầm, nếu Bộ lạc có truyền thừa trong gia tộc tộc trưởng, liền hiểu được khái niệm quyền lực, đã xuất hiện trong văn minh Bộ lạc. Tên cùng lịch sử là công cụ quan trọng xác định thân phận cao quý, Lưu Bị không phải há mồm ngậm miệng trước Tỉnh Vương sao, không có gia phả chứng minh huyết thống, già làm sao có thể mở miệng khoe khoang? Một khi có văn tự, thì có lịch sử, có lịch sử, liền tất nhiên nhân vật lịch sử và phối hợp diễn, người nắm trong tay văn tự, cũng nắm trong tay lịch sử. Không quản chuyện sau khi chết chỉ là số ít, ai không hi vọng qua ngàn năm vạn năm, vẫn có người nhớ rõ bản thân? Lo lắng trước cuộc sống ngắn ngủi, kính sợ vũ trụ vô tận, khiến cho nhân loại tôn trọng lịch sử, bởi vì lịch sử có thể khiến bọn hấn trở thành vĩnh hằng.

11. Chương 11: Qua Đêm

“Kim Hi miện hạ, ta có một điều thỉnh cầu, có thể ban cho ta một cái tên sao?” Khang Dịch kính sợ mở miệng, giọng điệu không yên.

Kim Hi liếc nhìn Bạch Thiên một cái, ngồi xếp bằng, lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, diễn cảm nghiêm túc: “Đó là đương nhiên, làm Tộc trưởng đương nhiệm, tên của ngài sẽ trở thành Tộc trưởng đầu tiên trong lịch sử của Bộ lạc Bỉ Mông được ghi lại, ngài nói lời sẽ bị ghi chép lại, mấy chục mấy trăm thế hệ sau, vào thời điểm hiển tế nữ thần Ngã Lộ Ni đều sẽ nói ‘Đây là dựa theo phương pháp hiển tế của Khang

Địch Tộc trưởng, tổ tiên truyền cho chúng ta’ “. Lời nói này khiến Khang Địch kích động vui sướng, Kim Hi viết xuống hai chữ Khang Địch, hơn nữa giải thích chữ ‘Khang’ là dư dả, sung túc cùng ‘Địch’ là dẫn dắt, ý là Khang Địch dẫn dắt Bộ lạc mang đến sự sung túc ấm no cho con cháu.

Có Tộc trưởng cùng Tế Ti trợ giúp, việc sáng tạo văn tự của Kim Hi nhanh hơn rất nhiều, ít nhất đã ghi lại được hết việc hiến tế cùng công việc trọng đại trong Bộ lạc, trí nhớ của Giống được quả thật kinh người, sự việc diễn ra ba đời đều đã được ghi chép lại.

Mấy người bàn bạc đến khuya, Khang Địch cùng Bạch Linh mới cáo từ mà đi.

Kim Hi đối mặt với Bạch Thiên, hai người đều nhất thời trầm mặc. Sau đó Bạch Thiên cố tình khụ khụ hai tiếng: “Khi ta sinh ra, đúng vào tháng sáu, ngày đó ve (thiên) trên đồng cỏ bắt đầu kêu, cho nên gọi ta là Bạch Thiên.”

Kim Hi ngẩn người: “Đoán chừng là vừa đúng ngày lễ, thực trùng hợp.”

Bạch Thiên hung hăng trừng mắt, Kim Hi đột nhiên kịp phản ứng, hắn cầm lấy một trang giấy, nghĩ nửa ngày, mùa hè ve kêu, hắn hình dung về ve, sau viết xuống hai chữ Bạch Thiên, đồng cỏ tháng sáu bắt đầu rõ tiếng kêu réo, loài này được gọi là ve, thanh âm chúng được cho là âm thanh báo hiệu mùa thu hoạch, là sứ giả của nữ thần.

Bạch Thiên cầm mảnh giấy nhỏ kia, mặt không chút thay đổi, nhưng bàn tay run rẩy vẫn bán đứng hắn, hắn làm như không có việc gì, gấp giấy thập phần chỉnh tề, nhét vào trong tay áo, lại lấy ra nhét vào đai lưng, lại cảm thấy không ổn, cuối cùng vẫn nắm trong tay. Kim Hi nhìn nhìn nín cười thực vất vả, Bạch Thiên cố ý hung tợn trừng mắt: “Vốn muốn giáo huấn việc người mạo muội cầu ái, nhưng hiện tại xem ra, người chính chán hơn ta nghĩ. Người phải biết rằng, tuy rằng người là con trai của Tế Ti, lại được thần ban tri thức, nếu người từ hôn trong tộc cũng không ai phản đối. Nhưng làm phụ thân của người, ta tuyệt đối không cho phép người cô phụ Tập Tắc Nhĩ. Sau này ra ngoài hái hoa ngắt cỏ đều cẩn thận cho ta, nếu đối phương tuyệt người cầu ái, chính là người đã đánh mất mặt mũi của ta, nếu đối phương tiếp nhận, người phải phụ trách, cho nên người cẩn thận một chút cho ta, nếu dám nơi nơi trêu chọc Thú nhân, cho dù người là sứ giả của thần ta cũng sẽ giáo huấn người!”

“Sứ giả của thần.” Kim Hi khẽ lẩm nhẩm mấy chữ này, mấy chữ này chỉ sợ rất nhanh sẽ trở thành xưng hô đặc biệt của hắn.

Hắn thành khẩn gật đầu, chuẩn bị cùng Bạch Thiên vào thần miếu, Bạch Thiên lại vỗ đầu hắn: “Người cũng đã là người có Thú nhân, Lệ châu bối cũng đã tặng, sao còn không tới nhà Tập Tắc Nhĩ ở!”

“A, có thể chứ? Đã trẻ thế này, quấy rầy hắn không tốt lắm đi?” Kim Hi có chút do dự.

Chứng kiến Kim Hi săn sóc Tập Tắc Nhĩ như vậy, thần sắc Bạch Thiên dịu đi một ít: “Đi đi, vừa cầu ái thành công, không tới nhà Tập Tắc Nhĩ sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của hắn. Có điều...” Gương mặt nghiêm nghị đột nhiên phun ra một loại khí chất đáng khinh, “Tuổi còn trẻ, không được xằng bậy, tình dịch của người phải lưu nhét vào bụng Tập Tắc Nhĩ, để hắn mang hài tử, chưa chính thức kết hôn thì không được làm tới cùng.”

Kim Hi thật sự chịu không nổi Bạch Thiên dùng tư cách phụ thân lại dùng giọng điệu trêu chọc để dạy hắn về vấn đề này, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, vội vàng chạy trốn. Hắn chạy xuống thêm đá được Ngân Nguyệt chói lọi phủ lên lớp bạch quang, mới nhớ tới hắn còn không biết nhà Tập Tắc Nhĩ ở nơi nào, không khỏi ngây ngẩn ngừng bước.

“Kim Hi miện hạ.” Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên bên vách tường một gian nhà, một bóng dáng cao lớn đi ra. Thời tiết ở thế giới này ẩm áp, cho nên bốn người ngồi ở cửa thần miếu Bạch Thạch thảo luận rất lâu mà không thấy lạnh, mà Thú nhân thân thể cường tráng, có lửa thân trên cũng có thể chạy tới chạy lui. Người tới, ngực dưới ánh trăng hiện lên một vết sẹo hung ác như hình xăm, cắt ngang cơ ngực chắc nịch kiên mỹ, mà cơ ngực căng đầy ấy, sáng nay còn bị ngón tay Kim Hi tùy ý vuốt ve.

“Tập Tắc Nhĩ, sao người lại tới đây.” Kim Hi hỏi ra miệng, liền chứng kiến Tập Tắc Nhĩ biểu tình khùng hoảng muốn nói lại thôi, hắn nhớ tới lời Bạch Thiên, lập tức nghĩ tới nguyên nhân, “Đêm nay cùng phụ

thân còn có Khang Dịch Tộc trưởng cùng Bạch Linh thiếu tộc trưởng thương nghị sự tình, vừa mới chấm dứt, chưa kịp tới chỗ người, thật có lỗi.”

“Không có việc gì, ta nghĩ đến người không biết đường nên mới tới, thấy người vội nên vẫn chờ người.” Táp Tắc Nhĩ cúi đầu thì thảo, hiển nhiên là vừa mới nghĩ ra lý do. Thực ra từ dưới thềm đá căn bản nhìn không tới cửa thần miếu, y cũng không biết Kim Hi đang họp, mà bình thường Thú nhân vốn không được phép tiếp cận nơi thần thánh như thần miếu, kỳ thật y chỉ đứng đây, mang ý niệm ‘có lẽ Kim Hi căn bản không muốn tới nhà y trong đầu’ rồi chờ đợi mà thôi.

Kim Hi thật sự khó mà tin được, Thú nhân tráng kiện cường đại như Táp Tắc Nhĩ, vì sao lại sợ sệt như vậy, mà lúc này y bị thương lại khoan dung, vì sao lại khiến hấn xúc động như thế. Táp Tắc Nhĩ đã cởi bỏ áo ngoài, trên cổ đeo vòng, trên vòng cổ treo lông chim cùng răng nanh đại biểu những động vật hùng mạnh Táp Tắc Nhĩ từng săn được, Kim Hi có thể nhìn ra trên đó có răng nanh của loại động vật ăn thịt rất hung hãn. Mà giữa vòng cổ, trịnh trọng đặt Lệ châu bồi hoa văn màu vàng lấp lánh, dưới Ngân Nguyệt chiếu xuống tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Thật xinh đẹp.” Kim Hi vượt Lệ châu bồi, vật này, đại biểu Táp Tắc Nhĩ đã vĩnh viễn bị cột lại bên hấn, là người của hấn. Tay hấn xẹt qua đồi ngực của Táp Tắc Nhĩ, vuốt ve da thịt ấm áp, nhưng do chênh lệch chiều cao, cảm Táp Tắc Nhĩ đều có thể đụng tới đỉnh đầu hấn, hấn buồn bực nói: “Đưa ta tới nhà người.” Hấn nắm bàn tay to lớn của Táp Tắc Nhĩ, cảm giác mình như một tiểu thụ, làm hấn khẩn cấp muốn chứng minh thân phận Giống đực của mình.

Nhà Táp Tắc Nhĩ ở khu vực sát tường vây của Bộ lạc, y là chiến sĩ có sức chiến đấu cường đại nhất trong đám Thú nhân độc thân, cho nên có thể ở trong căn nhà rất lớn, chung quanh cũng có rất nhiều nhà của Thú nhân độc thân, giờ phút này tinh thạch đều bị da thú bao kín, mọi nhà đều đã ngủ.

Bước vào cửa, Kim Hi liền phát hiện tay làm mộc của Táp Tắc Nhĩ quả thật rất tinh xảo, vì sao? Bởi vì giường của Táp Tắc Nhĩ nhìn qua so với giường của miên hạ hấn còn hoàn hảo hơn, bên góc đều được mài nhẵn nhụi, bên trên phủ thảm lông chim dày đặc, còn một mảng lá thông mềm hợp lại làm chần.

“Leo lên.” Kim Hi hôm nay hăng hái, nói chuyện không tự giác mang theo một tia hương vị vênh mặt hất hàm sai khiến, Táp Tắc Nhĩ hai đầu gối quỳ trên giường, hai tay chống giường, đang muốn xoay người, Kim Hi đã nhào tới, nửa thân dưới áp lên cái mông đang vênh cao của Táp Tắc Nhĩ, lập tức có chút cứng lên.

“Miên hạ, trước khi kết hôn không thể.” Táp Tắc Nhĩ sốt ruột vặn vẹo, lại không dám giãy dụa.

“Gọi ta Na nhĩ.” Kim Hi thực thích phát âm này, cho nên cũng không dùng ‘trượng phu’ để thay thế. Táp Tắc Nhĩ cứng ngắc một chút, chậm rãi thả lỏng thân mình, hai tay chống giường, giống như hít đất, cái tư thế này càng tiện cho Kim Hi thoải mái mà cười y.

“Na nhĩ.” Giống như thật lâu mới tìm được âm thanh, mang theo chút run rẩy.

“Ta biết ta không thể làm đến cuối cùng.” Tay Kim Hi vén quần mỏng của Táp Tắc Nhĩ lên, Táp Tắc Nhĩ thân cao hai thước mông sớm vênh cao, xúc cảm thật tốt, tuy rằng thuộc loại tiểu mông chật hẹp, nhưng vẫn còn lớn hơn bàn tay Kim Hi, hấn yêu thích vuốt vuốt ve ve, yêu thích không buông tay, lật thân mình, để Táp Tắc Nhĩ nằm nghiêng trong lòng hấn. Bởi vì động tình mà lộ đuôi, cho nên tư thế của Thú nhân cùng Giống đực đều không hoàn toàn tự do. Táp Tắc Nhĩ đưa cánh tay để Kim Hi gối lên, cánh tay chiến đấu rèn luyện cùng da thú có sự mềm dẻo mạnh mẽ, tràn ngập co dãn, Kim Hi nhìn nụ hoa hồng diễm ghé vào trước mắt, nhìn không được vươn đầu lưỡi cuốn vào miệng.

“Ô a, đừng, không cần.” Kích thích mãnh liệt khiến Táp Tắc Nhĩ giãy dụa thân thể, Kim Hi ngẩng đầu, cười tà: “Người không cần.”

Táp Tắc Nhĩ quả nhiên khủng hoảng: “Không, không có.”

“Không được, ta mất hứng, người nói người không cần.” Kim Hi ác liệt nói, nhìn Táp Tắc Nhĩ hoảng loạn tựa như đại khuyến lạc mất chủ, muốn bỏ nhào vào người y, hấn dùng tay đè lên Táp Tắc Nhĩ, ngón tay vòng quanh nụ hoa vuốt ve cơ ngực Táp Tắc Nhĩ, “Người đã nói người cần, hãy biểu hiện ý cần của người ra.”

Nhìn Táp Tắc Nhĩ ánh mắt khó hiểu, Kim Hi ghé vào bên tai y thì thầm mấy câu. Táp Tắc Nhĩ mặt bừng cái đỏ rực, nhìn thấy gương mặt cương nghị giờ phút này biến thành thật thà phúc hậu tựa như hán tử sơn thôn tránh xa thành thị. Kim Hi xoay người nằm trên đệm lông chim, cười híp mắt, chưa đến ba mươi giây, Táp Tắc Nhĩ chống cánh tay hai bên cổ hần, đem cơ ngực xinh đẹp cùng nụ hoa đỏ tươi của mình đưa tới mặt hần: “Thỉnh, thỉnh Na nhĩ nhắm nhấp nụ hoa Táp Tắc Nhĩ đi.”

“Ta với không đến.” Kim Hi ác liệt không nhúc nhích. Táp Tắc Nhĩ nhắm chặt mắt, cắn môi, hạ thân, càng tiếp cận hơi thở nóng rực của Kim Hi, nụ hoa đỏ tươi non mềm mẫn cảm càng run rẩy đứng thẳng, chạm vào đôi môi Kim Hi. Kim Hi ngậm nụ hoa y, hai tay ôm bả vai rộng lớn của Táp Tắc Nhĩ, tấm lưng kiên mỹ căng chặt, xương sống trũng thật sâu, giống như có lực từ hút chặt lấy ngón tay Kim Hi. Tay Kim Hi dừng trên hai phiến kiêu đồn, ngón tay chạm rai đụng tới mảnh đất trũng ở giữa.

Táp Tắc Nhĩ rên rỉ càng ngày càng vang, ồ ồ thở dốc, mỗi một cái đụng chạm và giao cán, cũng làm cho y phát ra tiếng ‘ư a a’ dễ nghe, Thú nhân rên rỉ không phải thanh âm dâm dăng liên miên không dứt, mà là âm tiết ngắn ngủi mỗi khi ngắn không nổi khoái cảm mà phun ra từ yết hầu, mỗi một lần thành công kích thích ra âm tiết như vậy, cũng làm cho Kim Hi càng thêm hưng phấn. Ngón tay Kim Hi đụng tới nếp gấp, cái mông vênh cao run rẩy một chút, nhưng Táp Tắc Nhĩ không có giây dựa, y gập đầu gối, phần eo trầm xuống, từng khối cơ bụng dán vào phần bụng bằng phẳng bóng loáng của Kim Hi, động tác này làm phía sau y càng mở rộng, cho dù cơ thể vô pháp khắc chế co rút nhanh, cũng vô pháp giấu diếm đóa hoa yếu ớt bị Kim Hi đùa bỡn. Ngón tay Kim Hi vượt nếp gấp non mềm của Táp Tắc Nhĩ, xúc cảm mềm mại khô ráo, không có lông. Điều này thật sự rất tốt, vì duy trì thể năng, lông tứ chi của Thú nhân rất rậm rạp, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, dưới nách bọn họ không có lông nách, khiến cho đường nét cơ ngực cùng cánh tay càng thêm xinh đẹp, âm mao cũng thực mỏng thực mềm, càng giống như một loại trang sức, phụ trợ cho thịt trụ của bọn họ càng thêm hùng vĩ trắng lợt. Để cho Kim Hi khó hiểu chính là, hạ thể của bọn họ không có tác dụng sinh sản, mà bộ dạng lại không nhỏ, không biết sao lại thế này.

Cảm giác được phía sau Táp Tắc Nhĩ mấp máy thật nhanh, Kim Hi cũng không tiếp tục làm khó y, hần kéo đầu Táp Tắc Nhĩ xuống, lấy phương thức hôn nhẹ khê hôn Táp Tắc Nhĩ, tay nắm chặt trụ thịt thô dài của Táp Tắc Nhĩ, quần mỏng đã sớm bị Táp Tắc Nhĩ cởi ném xuống.

“Thật kỳ quái, nơi này của Thú nhân dài như vậy để làm chi, chẳng lẽ dùng để cho con bú sao?” Kim Hi thì thào, Táp Tắc Nhĩ tuy rằng không biết cho bú là cái gì, nhưng đáp án vẫn đề chính, y vẫn biết. Hai tay y chống hai bên Kim Hi, hai đầu ngực cùng cơ bả vai đều dồn lại, đang bị tay trái Kim Hi thưởng thức, mà ngực cùng cơ bụng đi xuống, thân mật dán vào Kim Hi, phía dưới bị Kim Hi nắm trong tay vỗ về chơi đùa, thân thể khoẻ đẹp tuy rằng bao trùm lấy Kim Hi, nhưng lại toàn bộ rộng mở mặc cho Kim Hi ta cần ta cứ lấy.

“Mẫu mụ nói, nơi đó của Thú nhân vừa dài vừa lớn, Giống đực sờ mới thoải mái, Giống đực đều thích Thú nhân nơi đó vừa dài vừa lớn, chơi như vậy rất thích.” Táp Tắc Nhĩ nói trắng ra những lời mẫu thân y dạy y, làm cái mặt dày của Kim Hi đều mặt đỏ tai nóng.

Thứ tiến hoá thần kỳ gì thế này, thế giới nam nam sinh tử, bộ vị này lại hoàn toàn dùng để chơi đùa thôi sao?

Kim Hi nội tâm lại tràn đầy vui mừng, bởi vì hần quả thật biến thái đến cực điểm khi cảm thấy vật này thật sự là sờ cực kỳ thoải mái, vừa nóng vừa ấm, cứng rắn căng đầy, sờ thế nào cũng không đủ.

“Trước khi kết hôn, tốt nhất không cần bắn?” Kim Hi bỗng nhiên nghĩ tới lời cảnh cáo của Bạch Thiên, lại nghĩ tới ban ngày Táp Tắc Nhĩ dung túng hần.

“Ân, nếu Giống đực muốn, Thú nhân kỳ thật cũng sẽ không cự tuyệt, có điều tốt nhất không cần.” Táp Tắc Nhĩ sắc mặt ửng hồng, hiển nhiên động tình đến cực điểm.

“Vậy còn người, người chịu được sao?” Kim Hi phát hiện lực khống chế của mình mạnh lên rất nhiều, tuy rằng phía dưới cũng đã cứng ngắc, nhưng mới cùng Táp Tắc Nhĩ ‘xả súng’ lần đầu, hần bây giờ đã có thể khống chế dục niệm của mình, tựa như tay già đời trải qua ngàn bụi hoa, đối với việc ‘bắn súng’ bình thường hoàn toàn không thỏa mãn được.

“Ta không sao, Mẫu mụ nói, thời điểm làm thật sự khoái cảm mạnh chịu không nổi, so với bị kiểm tra càng

thoải mái hơn nhiều, nếu hiện tại đã chịu không được, đến lúc đó sẽ ngắt đi.” Táp Tắc Nhĩ nói những lời này mang theo giọng điệu chờ mong làm Kim Hi không nói được gì, Táp Tắc Nhĩ thân thể cao hai thước, người đây là đang chờ mong bị ta thao a bị ta thao, người như vậy bảo ta làm sao chịu nổi a?

“Vậy người muốn bắn không?” Kim Hi sẵn sàng đẩy ngã Táp Tắc Nhĩ, hắn nằm trên cánh tay Táp Tắc Nhĩ, gối thịt này mềm dẻo chắc chắn gối lên thực thoải mái, một bàn tay hắn vuốt ve ngực Táp Tắc Nhĩ, một bàn tay đùa bỡn côn thịt cứng rắn hời.

“Không cần.” Táp Tắc Nhĩ đưa tay ôm Kim Hi, “Kỳ thật thông thường lần đầu tiên đều là Thú nhân tự mình làm ra, có thể dùng để bơi trơn phía sau, để Giống đực dễ dàng hơn thoải mái hơn, cũng càng kích thích.” Loại kích thích ấy Kim Hi cũng không hiểu được đại biểu cho bao nhiêu ý tứ dâm mỹ, hắn chỉ cảm thấy hứng thú hỏi: “Có điều bắn ra xong sẽ không mềm sao, trực tiếp bị chơi phía sau không phải sẽ rất khó chịu?” Đây là hấn lấy quan niệm Địa Cầu hình dung, nghe nói bắn ra xong liền lộn phía sau quả thật sẽ làm tiểu thụ sẽ không thoải mái.

“Cho nên thông thường sẽ là hai đến ba Thú nhân cùng nhau hầu hạ Giống đực a.” Táp Tắc Nhĩ phun một câu đương nhiên làm Kim Hi thiếu chút nữa máu mũi cuồn phun, “Người đầu tiên bắn ra đảm đương bơi trơn, Na nhĩ trước tiên có thể cùng người khác làm, chờ người đầu tiên dịu lại rồi tiếp tục.”

Hắn rốt cuộc biết lão cha lưu manh vì sao lại phóng khoáng chơi 3P tiền sử, cảm tình ở Bộ lạc Bể Mông, đây là nhất định!

Kim Hi kề sát thân thể Táp Tắc Nhĩ, tay xoa cái mông vênh cao của Táp Tắc Nhĩ, ôm lấy Táp Tắc Nhĩ, tuy rằng tư thế này làm hấn nhìn qua càng giống tiểu thụ, nhưng Táp Tắc Nhĩ ôn nhu thuận theo làm cho hấn cảm giác mình rất có khí khái nam tử, vuốt ve theo đường nét gương mặt Táp Tắc Nhĩ, nhìn vết sẹo giữa mắt y đều có vẻ có chút đáng yêu, Kim Hi kéo y vào lòng, để cả hai cảm thụ hơi thở của nhau, cảm giác ấm áp làm hấn rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

12. Chương 12: Ta Chính Là Giống Đực Của Hấn

Buổi sáng khi Kim Hi tỉnh lại, thật sự nhện không được lại nằm ườn trên giường trong chốc lát. Hấn trước khi xuyên qua là một nam sinh trạch gia, thường xuyên trốn học ngủ nướng, xuyên qua sau đêm đầu tiên tỉnh lại, là bị Bạch Thiên gõ tỉnh bắt đi thu thập Nguyệt trường thạch, ngày hôm nay rốt cục không ai bắt hấn rời giường. Buổi sáng Táp Tắc Nhĩ đã dậy rất sớm, hấn cảm giác được Táp Tắc Nhĩ nâng đầu hấn lên sau đó thay nệm da thú làm gối đầu, nhưng lúc ấy hấn đang mơ màng màng, không có phản ứng gì. Hiện tại rốt cục thanh tỉnh, vẫn quen thói nằm lì trên giường. Táp Tắc Nhĩ trải thảm lông đặc biệt dày mềm mại, so với cái giường kia của mình còn tốt hơn, da thú mềm cũng không biết được xử lý thế nào, mềm nhẹ mà ấm áp, hai chân hấn quắp chắn lẩn qua lẩn lại, thoải mái tới không muốn dậy.

“Táp Tắc Nhĩ, sao người lại mang Lệ châu bồi, người muốn gạt người tới khi nào?” Ngoài cửa sổ vọng vào một câu, làm Kim Hi nháy mắt lấy lại tinh thần. Giác quan của Giống đực đều có tinh thần lực khuếch tán rất nhiều, mà đối với Thú nhân lại là linh cảm trời sinh, cho nên thanh âm kia đối với hấn mà nói cũng rõ ràng đang tranh cãi ngay bên tai.

“Các người nói nhỏ chút!” Táp Tắc Nhĩ hạ giọng lạnh lùng yêu cầu.

“Chẳng lẽ người sợ người khác nghe thấy a, sợ thì đừng có làm, làm ra thì đừng mong không bị phát hiện a. Tuy rằng trong Bộ lạc không quy định Thú nhân độc thân không thể mang Lệ châu bồi, nhưng ai cũng biết Lệ châu bồi là biểu hiện Giống đực thỏa mãn với Thú nhân hấn cầu ái, cho dù người đeo Lệ châu bồi cũng không cải biến được sự thật người là độc thân, người mang hay không cũng như nhau nha.” Kẻ này có điểm giống Đường Tăng a???

“Đúng vậy đúng vậy, người lại còn đi cời trần, người không sợ bị người khác thấy vết sẹo của người sao? Tuy rằng Mẫu mụ người được Bộ lạc tiếp nạp, nhưng người vẫn là huyết duệ của Bộ lạc Bắc Man, căn bản không thay đổi được, người vẫn nên quay về Bắc Man tìm Giống đực đi, bọn hấn sẽ thực yêu thích người, chúng ta có thể tranh thủ lúc tới Bộ lạc Bắc Man giao dịch thì tiễn người qua nga, không cần thù lao nha.” Kỳ thật có thể hiểu là “Chúng ta chuyển bưu kiện miễn phí nga ~ ”

“Các người trở về đi, nếu không ta sẽ tức giận.” Táp Tắc Nhĩ càng ngày càng tức, thanh âm lại ép thấp hơn, hiển nhiên là sợ đánh thức Kim Hi. Có điều xem ra y không biết giác quan Giống đực mẫn cảm cỡ nào, thanh âm lớn tới mức đó, một khi Kim Hi có tâm lắng nghe, không khác gì rống vào tại hần, hần có thể nghe ra tổng cộng có ba người gây sự trước cửa nhà Táp Tắc Nhĩ.

“Ha ha, Táp Tắc Nhĩ tức giận, đừng nóng giận nha, làm người quan trọng nhất là vui vẻ, có điều người vì mình vui vẻ mà đi gạt người sẽ không tốt nha, tình cảm không thể cưỡng cầu nha, chuyện xảy ra như vậy tất cả mọi người đều không muốn a, ta nấu mỳ cho người ăn?”

“Đúng vậy, không cần mang Lệ châu bồi giống như thật sự có người cầu ái người, nếu đã cầu ái, vì sao hôm qua lại không tới nhà người ở? Chúng ta đều thấy được, đến tận khi người đi ra ngoài, nhà người vẫn không có người đến, hay người muốn nói người tới nhà Giống đực ở? Người sẽ không làm thú giữ nhà cho Bộ lạc chứ.”

Ba người cười ha ha, sau đó một gã trong đó đột nhiên như gà bị bóp chặt yết hầu, còn hung hăng lấy khẩu tay đập đập đồng loa của gã, ba người cùng cầm miệng, nhìn Kim Hi vẻ mặt lệ khí một tay dựa trên cửa phòng.

“Sáng sớm đã có đám quạ ở đâu bay đến kêu kêu kêu, ầm ầm muốn chết. ” Kim Hi oán hận, sau đó đi đến bên cạnh Táp Tắc Nhĩ, bá đạo ôm lấy y, một tay tham tiến vào trong quần da vuốt ve cái mông của y, một bên cổ tình dùng giọng điệu hung ác nói, “Không phải nói hảo hảo ngủ cùng ta đến lúc tỉnh sao, sao người lại tự dậy trước.”

“Ta đi nấu cơm.” Táp Tắc Nhĩ hiển nhiên tưởng thật, nghĩ đến Kim Hi thật sự bị đánh thức, sắc mặt khó coi nhìn ba Thú nhân, y giờ phút này bưng bưng tức giận, vết thương giữa mi cốt như kéo dài ánh mắt, cả người như một con dã thú hung mãnh, bộ dạng bá đạo này khiến Kim Hi yêu muốn chết, mà Kim Hi vuốt ve cái mông y, làm cho y từ ác lang hung dữ biến về đại khuyển dụ ngoan, càng làm hần có loại cảm giác “trong mắt người này chỉ có ta”.

“Ta chính là Giống đực của hần, các người có ý kiến sao?” Kim Hi nhìn ba Thú nhân còn đứng ngơ ngác ở đó, diện mạo cũng không tồi, chính là mồm miệng rất dễ tiện.

“Kim Hi miện hạ.” Ba người chỉnh chỉnh tề tề quỳ xuống, Kim Hi quét qua bọn hần vài lần, cố ý dừng một hồi mới mở miệng nói: “Đứng lên đi, ta nhớ thành tích săn bắn của ba người các người hôm qua đều bình thường, xếp hạng trung, có tư cách gì đứng đây kêu gào, xem vòng cổ của các người, còn không bằng cống hiến của Táp Tắc Nhĩ đi.” Nói xong Kim Hi cố ý đưa vòng cổ có Lệ châu bồi lấp lánh trước cổ Táp Tắc Nhĩ. Ba Thú nhân lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, Lệ châu bồi trên cổ Táp Tắc Nhĩ có hoa văn màu vàng, mà trong cả Bộ lạc chỉ có Kim Hi miện hạ là Kim Giác độc nhất vô nhị, cho dù Táp Tắc Nhĩ muốn làm giả cũng không thể chọn loại dễ bị lộ như vậy, còn là nhân vật vô cùng nguy hiểm nữa chứ (bọn họ còn cho rằng Kim Hi là Kim Hi miện hạ bạo ngược kia).

Ba người vẻ mặt xấu hổ đứng ở đó, ba tên đầu là đại tiểu tử cao hai thước, mỗi cơ thể nhìn qua đều sung sức mười phần, lại thực áy náy cúi đầu nhận đối phương trách cứ, làm trong lòng Kim Hi vô cùng sáng khoái, chắc làm lão sư cũng có cảm giác thế này, đệ tử vóc dáng cao to tới đâu đều bị lão sư răn dạy và quở mắng.

“Đều đi xuống đi, cống hiến nhiều cho Bộ lạc mới là chính sự, nhanh chóng đi làm việc.” Kim Hi đại khí phát phát tay.

“Miện hạ, nếu chúng ta cống hiến cho Bộ lạc, cũng có thể được ban tên?” Trong đó một tên nhìn nhìn hai đồng bạn, ý vào gan lớn mà mở miệng.

Cái âm thanh bán manh này từ đâu ra vậy, người vạm vỡ mà tiếng bán manh như vậy thật mắc ói!

“Đương nhiên, chỉ cần các người cống hiến cho Bộ lạc, ta sẽ ban tên cho các người, còn có thể ghi tên các người vào cuốn sách lịch sử đầu tiên của Bộ lạc.” Kim Hi cố gắng bày ra vẻ chí công vô tư, quả nhiên ba Thú nhân vẻ mặt kích động chạy mất, biểu tình “Kim Hi miện hạ thật vĩ đại chúng ta thật hạnh phúc anh anh anh”.

Người nguyên thủy thực thuần khiết. Nụ cười giả tạo của Kim Hi hạ xuống, phát hiện Táp Tắc Nhĩ thực khẩn trương nắm Lệ châu bồi trên cổ, muốn nói lại thôi.

“Kim Hi, người có thể cũng ban tên cho ta không?” Tập Tắc Nhĩ mở miệng, giọng điệu thực bất an.

Kim Hi đã sớm suy nghĩ tới việc người thân cận yêu cầu ban tên trước, nhưng không nghĩ tới người đầu tiên lại là Tập Tắc Nhĩ, hẳn có chút ngượng ngùng nói: “Hiện tại không thể.”

Chứng kiến bộ dạng Tập Tắc Nhĩ nháy mắt mắt mát lại cố gắng che giấu, Kim Hi vô cùng đau lòng, những lí do thoái thác hẳn đã chuẩn bị cho đám thân huynh đệ chẳng qua mới quen biết được hai ngày, đối với Tập Tắc Nhĩ, thỉnh cho phép hẳn vô liêm sỉ mà liệt vào danh sách so với huynh đệ càng quý giá hơn.

Bởi vì Tập Tắc Nhĩ, là người đầu tiên thuộc về riêng hẳn từ khi hẳn đến thế giới này, chỉ có Tập Tắc Nhĩ, mới khiến cho hẳn cảm thấy thế giới này chân thực.

“Ta là miện hạ của Bộ lạc, ta phải duy trì công chính, trừ ta, Bạch Linh, Bạch Thiên tôn cùng Khang Dịch Tộc trưởng, chỉ có Phi Nhĩ Lạc có tên. Người cũng nhất định phải làm ra công hiến mới có thể được ban tên, nếu không mọi người nhất định sẽ chê trách người.” Kim Hi vỗ vỗ cánh tay Tập Tắc Nhĩ, cảm giác cánh tay bỗng nhiên gồng lên, là Tập Tắc Nhĩ siết chặt nắm tay: “Hôm nay ta phải đi săn thú!”

“Đứa ngốc.” Kim Hi cười cười nắm hông y, vuốt ve thắt lưng dẻo dai của Tập Tắc Nhĩ, “Người chính là Tất nhĩ của ta, đương nhiên phải được châm chúc, ta đã nghĩ ra một công việc rất tốt cho người, có phần công hiến này, đủ để người lưu danh sử sách!”

Công việc này quả thật thích hợp với Tập Tắc Nhĩ, chính là chế tạo ra thước gỗ tiêu chuẩn. Tập Tắc Nhĩ thực sự khéo tay, y dùng công cụ bào tước thực nguyên thủy, dễ dàng biến một khối gỗ thô trở thành cây thước gỗ xinh xắn, chiều dài đúng một thước. Lại dùng gân thú rộng một centimet làm thành một cái thước cuộn, có thể đo được chiều dài năm thước.

“Kim Hi, người cùng Tập Tắc Nhĩ đang bận sao.” Hi Tư Lạc lại xuất hiện trước mặt Kim Hi.

“Người hôm nay không đi săn sao?” Kim Hi buồn bực hỏi.

“Ta đoán người hôm nay sẽ cần dùng nhân công, nên xin phụ thân đại nhân đến đây hỗ trợ.” Hi Tư Lạc dựa tường đất nhà Tập Tắc Nhĩ, nụ cười sang sảng như ánh mặt trời, giống như Đại ca ca nhà bên, hàm răng chói sáng chết người.

“Cũng dùng được a.” Kim Hi chỉ chỉ huy Tập Tắc Nhĩ làm việc mà thôi, công việc cũng không hao phí bao nhiêu thời gian, “Công việc đơn giản, cũng gần xong rồi, đợi lát nữa có cần cu-li sẽ đến phiên người.” Kim Hi nói xong mới cảm thấy có chút đói, trách nam đại học, thông thường đều ngủ thẳng tới giữa trưa mới ăn cơm, cho nên hẳn không ăn sáng cũng không thấy đói, mà vừa rồi hẳn chỉ huy Tập Tắc Nhĩ lại làm nặng nhọc, chỉ sợ cũng chưa ăn cơm.

“A nha, quên chưa ăn điểm tâm.” Kim Hi vỗ mặt uể oải. Hi Tư Lạc hì hì nở nụ cười: “Tập Tắc Nhĩ khẳng định đã chuẩn bị điểm tâm, người lo lắng làm gì a.” Tập Tắc Nhĩ ngượng ngùng gãi đầu, đặt một tấm ván gỗ chính tề trên tảng đá trong sân, đặt cái nồi còn nóng hổi lên, giữa trưa nóng nực ngược lại ăn càng thoải mái.

“Giữa trưa, ta cũng đói bụng a.” Hi Tư Lạc đáng thương xoa bụng.

“Có thể gọi hẳn cùng ăn sao?” Kim Hi dù sao cũng là ở nhà Tập Tắc Nhĩ, hẳn quay đầu trưng cầu ý kiến của Tập Tắc Nhĩ, có điều nhìn về mặt Tập Tắc Nhĩ, hẳn liền biết nhất định là tùy mình làm chủ.

“Hi Tư Lạc cũng tới ngồi đi, buổi chiều còn cần thể lực đó.” Kim Hi vẫy tay, hẳn lại nghĩ tới dưa, không khỏi chán nản, đột nhiên liếc Tập Tắc Nhĩ bên cạnh, không khỏi cảm thán bản thân thật khờ, thợ mộc cao thủ ở ngay bên người, cần gì phải dùng dưa xương. Hẳn miêu tả một chút hình dạng, Tập Tắc Nhĩ căn bản không cần làm, trong đồng gỗ còn lại mấy nhánh cây, chỉ cần lột sạch vỏ liền thành dưa thiên nhiên, còn mang theo một cổ thảo hương thơm ngát. Đối với dưa Tập Tắc Nhĩ cùng Hi Tư Lạc đều cảm thấy thực mới lạ. Kim Hi dạy lại, bọn họ rất nhanh có thể vận dụng tự nhiên, tuy tư thế hơi có chút lệch lạc, nhưng lại thực linh hoạt.

Tập Tắc Nhĩ chuẩn bị bữa sáng thực phong phú, một bát canh thịt, bên trong phối liệu đủ loại rau dưa, ngoài ra còn có một nồi đá đựng trùng rắn, rắn xong nó như được cuộn lớp kem vani, nhưng cắn vào lại có vị mặn tự nhiên cùng lớp dầu mỏng, còn có món dưa trộn, tươi mát ngon miệng, thậm chí còn chuẩn bị cả

một mâm trái cây nhỏ màu hồng tử làm đồ tráng miệng, món chính là một loại bánh màu hồng, ăn chua chua ngọt ngọt, hương vị không tẻ.

Theo học giả hiện đại suy đoán, ở giai đoạn sau của lịch sử văn minh nhân loại, xã hội hiện đại thường dùng phương pháp chiên xào bằng dầu mỡ, ở mấy ngàn năm trước cũng đã bắt đầu sinh ra, chỉ là công cụ không phong phú như hiện đại. Mà trong lịch sử ẩm thực lâu đời của Trung Quốc, còn phát minh rất nhiều phương pháp chiên xào đồ ăn, sáng tạo ra văn hóa ẩm thực huy hoàng. Từ bàn ăn của Táp Tắc Nhĩ xem ra, cách nói này quả thật còn rất khiêm tốn.

“Táp Tắc Nhĩ làm cơm ăn thật ngon, thật muốn sau này mỗi ngày đều được ăn a.” Hi Tư Lạc còn nhanh miệng cảm thán trước cả Kim Hi. Thần kinh thô Kim Hi đang nhai tròng rán (Kim Hi vừa gấp lên), ăn trúng miệng đầy mỡ, vội vàng gạt đầu phụ họa, căn bản không chú ý tới lúc nói chuyện Hi Tư Lạc dùng một loại ngữ điệu thực khoa trương, nhưng diễn cảm lại rất nghiêm túc nhìn Táp Tắc Nhĩ, hiển nhiên sớm biết Kim Hi đang vội vàng ăn chú ý không đến.

Táp Tắc Nhĩ miễn tuệ đối diện tầm mắt Hi Tư Lạc, hai người nhìn nhau vài giây, Táp Tắc Nhĩ nhẹ nói: “Vây sau này mỗi ngày ta đều làm cho các người ăn.” Hi Tư Lạc nhếch lên khoe miệng mỉm cười: “Vây sau này chiếu cố nhiều hơn.”

“Chiếu cố lẫn nhau.” Táp Tắc Nhĩ nói xong, tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặt trưởng đến đỏ bừng, mà câu này Kim Hi căn bản không hề để ý, Hi Tư Lạc hiển nhiên là nghe hiểu, cổ y đỏ bừng gật gật đầu, gian nan nuốt xuống, cùng Táp Tắc Nhĩ ăn ý cười đầu ăn cơm, cũng không dám đối mắt nhìn nhau.

13. Chương 13: Tranh Chấp Cái Tên...

Công việc của Hi Tư Lạc và Táp Tắc Nhĩ kỳ thật cũng rất đơn giản, nhưng lại rất nặng nhọc, chính là làm ra một cái cân hợp tiêu chuẩn, từ một kilogam, năm kilogam, mười kilogam, năm mươi kilogam, một trăm kilogam cùng ba trăm kilogam, năm trăm kilogam áp thạch tạo thành hệ thống đo lường.

Dưới trời chiều trong vắt, Táp Tắc Nhĩ lưng trần cùng Hi Tư Lạc đã lặng lẽ cởi áo, vắt vãi cẩn thận dùng bập bênh Táp Tắc Nhĩ mới tạo ra để so sánh sức nặng của quả cân, đá phần lớn đều được xẻ cẩn thận, từng bước cải tạo sức nặng của quả cân.

Mà Kim Hi một bên vừa chỉ huy hai Thù nhân, vừa dùng giấy dai tỉ mỉ chọn ra bắt đầu viết những dòng lịch sử đầu tiên của Bộ lạc Bỉ Mông.

“Mùng hai tháng hai tam nguyệt chiếu rọi, ngày thứ ba sau khi Thần sử Kim Hi Morgan thức tỉnh, trang sử đầu tiên của Bộ lạc Bỉ Mông ra đời, cũng chính là giờ phút này đang viết xuống văn tự.”

Lấy năm Thần sử Kim Hi thức tỉnh làm năm đầu tiên, đó là ngày mười chín tháng một năm thứ nhất, tam nguyệt sáng rực rỡ như ban ngày.

Ngày mùng một tháng hai năm thứ nhất, Thần sử Kim Hi đem văn tự nữ thần Ngả Lộ Ni ban cho truyền thụ cho Bạch Linh Fara, đồng thời ban tên cho Bạch Linh, ban tên cho Tộc trưởng đương nhiệm Khang Địch Fa ra cùng Đại Tế Tì đương nhiệm Bạch Thiên Morgan.

Phi Nhĩ Lặc sẵn được một đầu ngư tám trăm thăng qua, để tưởng thưởng, Thần sử ban cho hắn cái tên Phi Nhĩ Lặc.

Ngày mùng hai tháng hai năm thứ nhất, Thần sử Kim Hi chỉ đạo Táp Tắc Nhĩ cùng Hi Tư Lạc Fara chế tạo ra thước thẳng, thước dây, thanh ngang, quả cân áp thạch một thăng qua, năm thăng qua, mười thăng qua, năm mươi thăng qua, một trăm thăng qua cùng ba trăm thăng qua, năm trăm thăng qua. Đặc biệt ban tên cho Táp Tắc Nhĩ cùng Hi Tư Lạc.

Ngày mùng hai tháng hai năm thứ nhất, Mã Hi Phu sẵn được một con Hỏa Liệt Điểu, đặc biệt ban tên cho Mã Hi Phu.” Kim Hi đến buổi tối đọc lại những dòng lịch sử đã viết cho Bạch Thiên, Khang Địch cùng Bạch Linh nghe, đây là bộ phận quyền lực nhất Bộ lạc hiện nay.

Số người ít ỏi này là những người bình thường quản lý toàn bộ những việc quan trọng trong Bộ lạc, một khi bắt đầu với kỳ gieo trồng mùa xuân cùng kỳ thu hoạch mùa thu, còn có thể tăng thêm nhiều Giống được tham dự quản lý. Điều này làm cho Kim Hi có suy nghĩ xây dựng chế độ càng thêm hoàn thiện.

“Liệu có thể tính đến việc xây dựng chế độ Bộ lạc càng thêm hoàn thiện, để thêm nhiều người tham gia quản lý, chia sẻ trách nhiệm khác nhau, từ đó giảm bớt gánh nặng của người.” Kim Hi hỏi ra vấn đề này, biểu tình của Khang Dịch rõ ràng cứng đờ, dung mạo nhìn qua mới hai ba mươi tuổi, hiển nhiên hấn ôm dực vọng độc chiếm quyền lực rất mạnh a.

“Trong Bộ lạc lúc ban đầu lựa chọn gia tộc Fara làm Tộc trưởng, là bởi vì sao.” Kim Hi mâu quang chợt lóe, tà ác mỉm cười.

“Lúc ban đầu là bởi vì tổ tiên Fara, cũng chính là người đầu tiên tên là Fara, ở trong chiến tranh biểu hiện rất vĩ đại, đánh bại gia tộc Tộc trưởng tiền nhiệm đang càng ngày càng dốt nát, cho nên được tôn sùng chọn làm gia tộc Tộc trưởng mới, tên của hấn liền trở thành họ cho con cháu sau này.” Bạch Linh biết Kim Hi tuy rằng nhìn qua thực tuổi trẻ, nhưng trong đầu chứa trí tuệ rất vĩ đại, cho nên kể ra cặn kẽ.

“Nếu xây dựng chế độ theo lời ta, phân quyền lực cho một số Giống được có năng lực, như vậy quyền lực của bọn hấn chính là do người ban, ngược lại bọn hấn cũng sẽ bảo vệ quyền lực của người. Mà quyền lực của bọn hấn chính là một phần công việc trong Bộ lạc, kìm hãm lẫn nhau, vậy sẽ không thể trở thành tại họa khiêu chiến Tộc trưởng. Trong tương lai con cháu người xuất hiện năng lực hơi yếu, cũng có thể thông qua việc khống chế thuộc hạ có năng lực, để duy trì Bộ lạc.” Kim Hi đưa ra, kỳ thật chính là tư tưởng ban đầu của chế độ quân chủ, có điều hấn dù sao cũng chỉ là nam sinh ngành kỹ thuật, đối với lịch sử cũng không hiểu biết, nhận thức cũng rất nông cạn, “Đây là tư tưởng ban đầu của ta, chỉ sợ cần dùng thời gian rất dài để hoàn thiện, ta nghĩ tết âm sắp đến, dần dần cất nhắc, đề bạt một số người đảm nhiệm sự vụ trong Bộ lạc, vừa đúng thời điểm thích hợp nhất. Từng bước cải tạo xác lập quyền uy của Tộc trưởng, làm diện mạo Bộ lạc sáng bừng lên.”

“Nói tết âm, người đã xác định tên ngày hội này, ta tính tết âm năm nay do người chủ trì.” Bạch Thiên đột nhiên mở miệng làm tất cả mọi người sửng sốt, đây là dấu hiệu thoái vị.

“Hiện tại, có điểm quá sớm đi?” Khang Dịch nhú mày.

“Sở dĩ phải đợi Tế Ti tiền nhiệm mất mới có thể tiếp nhận vị trí, là bởi vì Tế Ti tuổi trẻ uy vọng không đủ. Hiện tại Kim Hi đã có cống hiến lớn cho Bộ lạc, ta cảm thấy có thể để hấn rèn luyện ở vị trí Tế Ti Ngã Lộ Ni vài năm.” Bạch Thiên hồ hững nói.

Tế Ti Ngã Lộ Ni, thì chính là Tế Ti cho nữ thần Ngã Lộ Ni, những chuyện liên quan đến chiến tranh cùng giáo dục trong Bộ lạc đều muốn chuyển giao cho Kim Hi, đây chính là tương đương với chuyển giao binh quyền cùng tri (tri thức) quyền.

“Ta sẽ nỗ lực.” Kim Hi mặc dù là trạch nam, nhưng hấn thật không cảm thấy cái này có gì khó, hơn nữa hấn vừa mới nghĩ đến bản thân cũng biết một chút tri thức xuyên việt giả thường dùng, lại nói tri thức này là do đọc quá nhiều tiểu thuyết xuyên việt mới tích được, “Ta tìm vài thứ, nhà kho ở thần miếu hình như không có, có thể tìm ai quen thuộc với sản vật xung quanh cùng ta không?”

“Để Nạp Lan đi đi. Hấn rất quen thuộc địa hình xung quanh.” Khang Dịch lập tức la lớn, tự hồ sợ người khác đoạt mất.

Nói xong hấn liền lôi kéo Bạch Linh cực kỳ nhanh bước xuống bậc thang Bạch thạch. Kim Hi xem biểu tình của hấn giống như chiếm được tiện nghi gì đó, không hiểu gì hết.

“Hi Tư Lạc có tên, nhưng Nạp Lan không có.” Bạch Thiên thần nhiên phun một câu giống như tát nước vô mặt hấn, làm Kim Hi tỉnh ngộ, khóe cười không nổi.

“Nhĩ Nhã, Bác Nhã, Thư Nhã đều là huynh đệ của người, vì bọn chúng là con của Tế Ti nên địa vị bất đồng, Na Nhĩ tương lai của chúng sẽ càng coi trọng chúng, mà quan hệ giữa người và Giống được đó cũng sẽ khác biệt.” Bạch Thiên ngắt đầu, bày ra bộ mặt lạnh lùng.

Kỳ thật vẫn là muốn ta đặt tên đi, bày bộ mặt mưu quyền thế làm gì, thật chẳng hay chút nào! Kim Hi cũng chỉ cuồng phun trong lòng một trận, hấn đương nhiên biết tầm quan trọng của thị tộc và huyết thống

trong xã hội nguyên thủy, hẳn đã sớm đặt tên cho các ca ca, chỉ đợi tìm được lý do thích hợp để cho bọn hân thôi.

“Việc hiến tế vào Tết âm còn rất nhiều nhiệm vụ phải làm, thời gian đã không còn nhiều lắm, người cần dụng tâm chuẩn bị.” Lão lưu manh nói có vẻ nghiêm túc, lại chỉ điểm Kim Hi vào thời điểm hiến tế Tết âm sắp xếp công việc cho huynh mình để giành công lao.

Ý tưởng trong đầu Kim Hi thì rất nhiều, có điều trước phải biết quá trình hiến tế của những năm trước, sau đó mới quyết định phải làm những gì. Hiện tại sắc trời đã tối, hẳn đã sớm muốn tới nhà Tập Tắc Nhĩ. Bạch Thiên nhìn song nguyệt dâng lên giữa bầu trời, không trung một mảnh màu phấn bạc mê ly, mặt không chút thay đổi xoay người tiến vào thần miếu. Kim Hi chạy vội xuống sân, hôm nay hẳn đặc biệt dặn Tập Tắc Nhĩ đã mệt nhọc một ngày không cần tới đây, đương nhiên, làm xong cơm chiều là tốt rồi. Tuy rằng song nguyệt đã dâng lên, nhưng kỳ thật cũng mới khoảng bảy tám giờ, hẳn đói bụng lâu như vậy chính là để đợi bữa tiệc này a. Nhưng mà khi đến cửa nhà Tập Tắc Nhĩ ở đó đã có rất nhiều người, bọn hân sôi nổi hướng Kim Hi cúi đầu chào, cùng kêu: “Kim Hi miện hạ.”

Đúng vậy, chính là cúi đầu, bọn họ phần lớn là Giống đực, thân cao xấp xỉ Tập Tắc Nhĩ, diện mạo tuấn mỹ, diện mạo phần lớn khoảng hai mươi tuổi đến ba mươi tuổi. Tinh xảo giống như thanh niên da trắng Đông Âu, lại mang nhuệ khí bức người.

Thú nhân sống lâu chừng trăm năm tuổi, vì duy trì sinh lực, từ hai mươi tuổi đến khoảng tám mươi tuổi, bộ dạng Thú nhân luôn luôn bảo trì ở hai mươi lăm tuổi đến ba mươi tuổi, đó là thời điểm thân thể bọn họ cường hân nhất. Sau đó vào mười năm cuối cùng của sinh mệnh tốc độ biến chất rất nhanh, thông thường với người địa cầu ngoài năm mươi tuổi đã coi là sống thọ. Loại sinh mệnh trái quy luật tự nhiên như vậy, một mặt đảm bảo sức chiến đấu của bọn họ, một mặt cũng giảm bớt gánh nặng Thú nhân tuổi già đối với Bộ lạc, là kết quả của thuyết tiến hóa vừa tàn nhẫn vừa bất đắc dĩ.

Tuổi thọ của Giống đực cũng không khác gì Thú nhân, cũng là mười năm cuối đời nhanh chóng biến chất, nhưng bởi vì chủ yếu ỷ lại tinh thần lực, cũng không cần thân thể cường tráng, cho nên bọn hân vào khoảng hai mươi đến tám mươi tuổi, cũng giống như người địa cầu vào hai mươi đến năm mươi tuổi.

Đây cũng là vì sao Bạch Thiên nhìn qua bốn mươi tuổi, thực tế đã sáu mươi tuổi, mà Mẫu mục của Kim Hi nhìn qua mới hơn hai mươi, thực tế cũng đã hơn năm mươi tuổi. Cái này cũng giải thích cho việc vào thời điểm vừa kết hôn, Giống đực nhìn qua đều có vẻ trẻ tuổi hơn Thú nhân, nhưng càng tới già, Thú nhân lại càng có vẻ trẻ tuổi hơn Giống đực.

Này cũng giải thích vì sao Bạch Thiên cùng hai vị Thứ Á Thuật Á Hi làm chuyện kia, cần áp dụng phương thức cưới dùng ít sức như vậy. (Kim Hi người nhớ rõ sự kiện đó quá ha, che mặt)

Bọn họ đều là Giống đực có uy tín danh dự trong Bộ lạc, Bạch Thiên từng lần lượt giới thiệu qua, hôm nay bọn họ xuất hiện ở đây, khỏi phải nói Kim Hi cũng biết là vì cái gì.

Quả nhiên một Giống đực có vẻ uy vọng rất cao đứng ra: “Kim Hi miện hạ đại nạn không chết, lại được thần ân của Ngã Lộ Ni, học được thần văn Ngã Lộ Ni, đây vốn là phi thường, Bộ lạc ta nhất định có thể bởi vậy mà sẽ mạnh mẽ, uy lâm thiên hạ, tinh bình vũ nội. Thần văn Ngã Lộ Ni vốn không thuộc về mình, ta không thể tham muốn, nhưng nếu Phi Nhĩ Lặc có thể bằng công lao mà lưu danh, thì những lão nhân trong Bộ lạc từng bao lần chinh chiến đầm máu sa trường tại Bắc Man không khỏi có chút oán hận, mà Giống đực sống trong thời bình như ta khó có cơ hội lập công cho Bộ lạc, chẳng phải không thể nhận vinh quang Ngã Lộ Ni? Nếu Kim Hi miện hạ niệm tình khó nhọc năm xưa, thoáng châm chước, ta đây sẽ chăm chỉ mỗi ngày, toàn tâm toàn ý, nhất định không phụ ơn trạch.”

Kim Hi: “Nói tiếng người!”

“Xét vào công sức chúng ta từng cống hiến trong chiến tranh Bộ lạc, cầu tên!” Đám Giống đực khảng khái.

Kim Hi thành khẩn nói: “Tất cả đều là Giống đực trong Bộ lạc, là trụ cột chống đỡ Bộ lạc, đương nhiên đều nên nhận được tên, hơn nữa cái tên này sẽ theo chiến tích cùng uy danh của các người truyền khắp các đại Bộ lạc, đời sau viết xuống tên các người sẽ đều hô các người là anh hùng. Ta sợ dĩ chưa có hành động, là bởi ta còn có một ý định, đối với tương lai Bộ lạc sẽ rất tốt, hi vọng mọi người có thể giúp đỡ ta.”

Đám Giống được đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ sôi nổi: “Miện hạ người nói đi, chúng ta đều nguyện ý cống hiến vì Bộ lạc.”

“Ý định của ta chính là, ghi chép lại mọi sự. Chức trách Giống được là thủ vệ cùng chiến tranh, mọi người dùng tinh thần lực nữ thần Ngả Lộ Ni ban cho, đả bại Bộ lạc Bắc Man, chống lại Bộ lạc Lạc Mông, cống hiến vô cùng lớn cho Bộ lạc. Ta muốn tập hợp lại tất cả những kiến thức sở trường về năng lực và đấu tranh của mỗi người, thống nhất thành văn hiến.” Kim Hi từ miệng Bạch Thiên biết được Giống được trong Bộ lạc sử dụng năng lực không giống nhau, liền có suy nghĩ này, có điều cũng chưa hề có ý kết hợp ý tưởng này với văn tự, hiện tại hẳn lại nảy ra nhận thức càng sâu. Sừng của Giống được đại biểu cho cấp bậc năng lực, đây là phân chia giai cấp tự nhiên, trước mắt hẳn là Kim Giác độc nhất vô nhị, hẳn có thể khai mở thời kỳ chuyển biến văn minh Bộ lạc, xác lập đặc quyền cao nhất cho mình.

Có điều đề nghị này làm đám Giống được đều có chút nghi ngờ, cho tới nay Ngả Lộ Ni chỉ lực trong Bộ lạc đều là phụ truyền tử, tử truyền tôn, đại đại truyền miệng, chưa từng có một bản thống nhất.

“Ngả Lộ Ni ban cho ta thần văn Ngả Lộ Ni, ta muốn dùng nó tóm lược tri thức tích lũy bao đời của bộ tộc chúng ta, tổng kết ra một quyển Hợp lưu thần ân Ngả Lộ Ni, có thể bắt đầu trong giáo dục, toàn bộ Giống được khi còn nhỏ đem nhận giáo dục theo hệ thống, có lẽ cách truyền đạt của người không phù hợp với hải tử của người, nó có thể học tập phương pháp khác, mà hải tử năng lực trác tuyệt, có thể học thêm càng nhiều là kỹ xảo, chiến lược của Bộ lạc sẽ được tăng cường rất, cũng có thể căn cứ theo sự khác biệt của năng lực, chia sẻ chức trách khác nhau, bọn hắn còn có thể học tập càng nhiều tri thức.” Mục đích của Kim Hi đương nhiên không chỉ có nhiều đó, nhưng nói ra nhiều đó cũng đủ làm cho Giống được tâm động. Theo hiểu biết của Kim Hi, Ngả Lộ Ni chỉ lực đều là phương thức tự mình lĩnh ngộ, không có hệ thống phương pháp, hẳn lấy danh nghĩa thần văn Ngả Lộ Ni, ghi chép trí tuệ phạm nhân, đối với đám Giống được mà nói là một loại vinh dự, không có tổn thất gì. Tất cả muốn cống hiến cho Bộ lạc mặc dù có tư tâm, nhưng còn chưa phát triển ra loại mưu kế cùng tâm kế phức tạp, để Kim Hi có sơ hở mà lách qua.

Kim Hi đưa ra đề nghị xong để bọn họ trở về hảo hảo suy nghĩ, xoay người vội vàng tiến vào nhà Tập Tắc Nhĩ, có trời mới biết hắn đã sắp chết đối.

14. Chương 14: Nạp Lan

Đối với Tập Tắc Nhĩ mà nói, ngày hôm nay cũng là thể nghiệm thực mới lạ. Năng lực tốt, tay nghề hảo, là hảo thủ số một trong những Thú nhân ở Bộ lạc, nhưng do vết sẹo lưu lại từ chiến tranh, thời thời khắc khắc nhắc nhở Giống được trong Bộ lạc, đứa bé này là hải tử Bộ lạc đối địch may mắn sống sót sau chiến tranh Bộ lạc, điều này khiến y vẫn không thể tìm được Giống được thuộc về y. Cũng chỉ có kẻ từ ngoài đến như Kim Hi, không có quan niệm thâm căn cố đế của Bộ lạc, mới có thể phát hiện ra ưu điểm của y. Nhưng mà đám Giống được ngày thường cho dù không có thái độ tồi tệ, cũng sẽ áp dụng thái độ nhìn mà không thấy, đêm nay đều tụ lại trước cửa nhà y, còn sôi nổi hỏi “Kim Hi miện hạ khi nào thì đến”. Tuy rằng thái độ không thể nói rõ có bao nhiêu thân thiết, nhưng rõ ràng đã coi y như một thành viên trong Bộ lạc. Mà y cũng bởi vì chiếm được Kim Hi cầu ái, trở nên càng được Giống được coi trọng hơn các Thú nhân khác.

Cho nên khi Kim Hi tới, tâm tình Tập Tắc Nhĩ có điểm phức tạp. Thú nhân không phải nữ nhân, tâm tư tình tứ đa cảm, phần lớn bọn họ có lối suy nghĩ trực tiếp, vẫn không bằng Giống được tâm cơ thâm trầm, Tập Tắc Nhĩ bởi vì những gì từng trải qua, đã xem như là Thú nhân nhạy cảm. Có điều cho dù cảm tính, y cũng không có tâm tư Quỳnh Dao kiểu “Ta đến cùng là thật sự thích hắn hay thích thân phận hắn hay chỉ là vì đổi lấy thân phận”, y chỉ nghĩ rằng chỉ cần Kim Hi không cự tuyệt mình, mình có thể cùng Kim Hi qua cả đời. Mà nếu trong thời gian mới quen Giống được không định đổi ý, thì sau này khả năng đổi ý cũng rất nhỏ. Y nhất định phải hảo hảo biểu hiện, không thể khiến Kim Hi thất vọng về mình, không thể làm Kim Hi mất mặt.

Tập Tắc Nhĩ hôm nay bận rộn chế tạo thuốc với cần giúp Kim Hi, cho nên không đi săn bắn. Tuy rằng y lâm thời bị Kim Hi điều đi làm công tác khác, nhưng đặc quyền của Tế Ti giúp y cũng được chia thịt chất lượng tốt để ăn, chứ không phải loại thịt thừa. Y đặc biệt làm món thịt nướng cùng cá rán sở trường, còn nấu ăn bát canh rau thật ngon. Kỳ thật Kim Hi vừa thoát ly xã hội hiện đại không được mấy ngày, đối với việc có thể hưởng dụng thực vật mới mẻ nguyên sinh lại được chế biến hoàn mỹ như vậy, liền được con heo

ham ăn như hần vô cùng chấp nhận. Hơn nữa hần là người Trung Quốc từ nhỏ đến lớn đều sử dụng đũa, Tập Tắc Nhĩ tuy rằng tư thế có chút không đúng, sử dụng đũa nhìn còn văn nhã hơn Kim Hi ăn như hổ đói.

Tốt đẹp chính là ban đêm còn được ăn thêm đậu hủ, tiếc là gần đây phải soạn thảo sách sử hao phí não lực rất lớn, thứ hai là chỉ có thể ăn đậu hủ lại không thể làm đến bước cuối, trong đầu lại không ngừng nghĩ chuyện ấy, hôm nay Kim Hi cũng không quá hứng chơi đùa, hần chỉ vuốt ve thân thể bóng loáng ấm áp của Tập Tắc Nhĩ, từng bước phác thảo tương lai.

Sáng sớm hôm sau, Kim Hi lại dậy muộn hơn Tập Tắc Nhĩ một chút. Hần đi ra ngoài nhìn, không khỏi ngáy người.

Soái ca Nạp Lan cái mặt thân luôn cau lại, mặc bố y không có ống tay đang dải hương liệu lên phiến đá. Trong Bộ lạc đã bắt đầu có hàng dệt, y phục lại mang thêm tầng ý nghĩa thể hiện giai cấp, Bạch Thiên cùng Kim Hi là tầng lớp Tế Ti tôn quý nhất Bộ lạc, mặc chính là trường bào tơ vàng sang quý. Mà Nạp Lan mặc bố y làm từ loại thực vật Kim Hi gọi là cây bông, cây kết trái là loại quả có vỏ rất cứng, đợi chín vỏ tự nhiên vỡ ra, bên trong chính là sợi tơ cuộn tròn, rút ra làm sơ chế đơn giản rồi dệt, có thể trở thành vải thô, tuy rằng chất vải thô không thể chống lạnh, nhưng lại mềm mại, hơn nữa giặt xong sẽ trở nên bó chặt thân người, thập phần vừa người. Vải dệt mềm mại là y phục Giống đực thường mặc, mà vải dệt bó sát người thích hợp vận động, là loại Thú nhân đi săn thích nhất. Nhưng khái niệm giặt xong bó người, Kim Hi là nghe Tập Tắc Nhĩ nói, cho nên lúc này thấy bộ y phục này, Kim Hi quả thực sắp máu mũi giàn giụa a.

Bộ y phục này hoàn toàn là bộ đồ bó của vận động viên Địa Cầu ở xã hội nguyên thủy, lưu hành nhất loại không có ống tay, còn đặc biệt dùng loại thuốc nhuộm màu đen trên quý. Nạp Lan vốn là Thú nhân có làn da trắng nõn hiếm thấy, tuy rằng không thể so sánh với Giống đực, nhưng lại có sáng bóng ấm áp tựa ngà voi. Bả vai tam giác cùng cánh tay cường tráng đều lộ ra, mà cơ ngực no đủ hoàn toàn chính chắn lộ ra qua lớp áo, đều nói nam nhân có cơ ngực mặc T-shirt là đẹp nhất, Nạp Lan không thể nghĩ ngờ đã hoàn mỹ chứng minh được quan niệm này, đường cong cơ ngực trơn nhẵn, mà viền cơ ngực khiêu gợi vì áo che lấp mà không thể thấy rõ, xuống chút nữa lại gắt gao ôm lấy eo y, khiến y tựa như siêu mẫu hiện đại vừa từ phòng tập thể thao đi ra.

Tập Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan một lửa một y, một đẹp tự nhiên không chút che đậy, một đẹp kín đáo qua lớp y phục, làm sáng ra tâm tình Kim Hi đã đặc biệt vui vẻ. Mà Nạp Lan thì đứng trước bàn đá nhà Tập Tắc Nhĩ kiên nhẫn nướng cá. Loại phiến mỏng đá mà hút nhiệt này, là khoáng thạch khai thác từ ruộng muối, tự nhiên chia thành những phiến đá mỏng có đường vân, đun một chút liền nóng còn tiện hơn tấm sắt, bởi vì bề mặt mang theo chút vị muối tự nhiên cho nên hương vị rất tốt. Cánh tay y linh hoạt cắt thực vật trên đó, còn có rắc thứ hạt đen hương nồng đậm, đó là một trong những loại gia vị cay mà Kim Hi yêu nhất. Tóc đen chạm vai còn mang theo cổ hơi nước nhân nhật, từ trán chạy ra sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, chân mày hiếm khi giãn ra tiếp theo là song mâu đen thăm thẳm, mũi thẳng cùng cánh môi mỏng màu hồng nhật, rõ ràng đáng người khoẻ đẹp, dung nhan tinh xảo, thanh tú chính là hình dung cảnh sắc như vậy.

Hần buồn bực chạy đến phía sau Tập Tắc Nhĩ, ôm eo Tập Tắc Nhĩ, tay tùy ý vuốt ve ngực và bụng Tập Tắc Nhĩ. Đang hầm canh Tập Tắc Nhĩ không khỏi kinh ngạc, y thấy Kim Hi nhìn chằm chằm Nạp Lan, vì sao lại chạy đến chỗ y chứ? Y tuy thấy khó hiểu nhưng cũng không cự tuyệt, Kim Hi ôm y, nhìn nắm và rau củ trong nồi sùng sục, Tập Tắc Nhĩ còn đang bỏ thêm một loại giống như khoai tây, làm nồi canh nhìn qua như món súp mê người.

Bộ lạc ở vị trí bình nguyên, cơ bản chỉ có hai mùa xuân thu, hoặc có thể chia làm mùa khô cùng mùa mưa, mùa hè cùng mùa đông đều quá ngắn. Nhưng chừng một tháng trước thời điểm cuối năm vừa đúng thời kì rét lạnh, phải mặc y phục rất dày, đốt lò để chống đỡ, thời gian này đều không cần săn bắn, mà ngày cuối cùng của mùa đông chính là ngày bắt đầu năm mới. Hiện tại về phương diện thức ăn của Bộ lạc một phần đến từ công việc gieo trồng đang từng bước mở rộng, một phần vẫn cần dựa vào thu thập. Bộ lạc gây dựng ở bên cạnh con sông có dòng chảy chậm tên là Khuê Hà, dùng tốc độ của Thú nhân thì hai mươi phút có thể bắt được một bầy cá, qua sông một đoạn là rừng rậm. Từ trên núi nhìn xuống cảm giác chung quanh chỉ có thảo nguyên không có nhiều sinh vật sống kỳ thật không phải, giữa Bộ lạc và Khuê Hà chính là khu vực núi non nhấp nhô. Sở dĩ chọn bình nguyên để xây dựng Bộ lạc bởi Bộ lạc Bể Mông nông nghiệp phát triển khá, nhưng vẫn đang chủ yếu dựa vào thực vật từ thu thập thiên nhiên, chúng đều ở trong núi non cùng rừng rậm.

Trước mắt Kim Hi không có mục đích rõ ràng, chuẩn bị tới đồi núi và khu rừng nhìn một cái, sau đó mấy ngày nữa đi tiếp tới dòng sông xem sao, khảo sát một chút hoàn cảnh chung quanh. Đồng thời hắn muốn cố gắng nhận biết một số loại cây, xem có thể sử dụng làm gì hay không.

Bữa sáng rất cực bắt đầu rồi, Kim Hi gấp ghé nồi súp hầm đã lâu. Loại nấm bóng loáng mà mấy này, như là nấm rơm, rất khó gấp, Kim Hi tốn sức gấp mấy đĩa đều trượt ra ngoài. Nạp Lan bưng bát, nấm đĩa, chớp mắt nhìn hồi lâu, tay y chỉ động động, đĩa linh hoạt va vào nhau một chút, sau đó y gấp một cái nấm tròn vo tươi mới trong bát đưa vào miệng.

“Ôi chào, Nạp Lan làm sao người biết dùng đĩa?” Kim Hi bỗng nhiên ý thức được vấn đề này, hắn và Táp Tắc Nhĩ dùng đều là nhánh cây làm đĩa, độ cứng vừa phải bề mặt sáng bóng trơn trượt còn có mùi cỏ cây, trước mắt hắn là chỉ có nhà bọn hắn cùng Táp Tắc Nhĩ dùng cái này, Nạp Lan học được lúc nào? Hơn nữa Nạp Lan còn thuận tay trái, đây cũng quá khủng bố, người hiện đại còn thua người nguyên thủy? Điều này làm sao hắn chịu cho nổi, tô tông ngàn năm của Trung Hoa sẽ mất chết hắn.

“Nhĩ Nhã.” Nạp Lan bình tĩnh phun ra một cái tên, sau đó chìa đĩa, gấp mấy cái nấm rơm đặt vào bát Kim Hi.

“Đại ca ta? Người cùng hắn quan hệ rất tốt sao? Ta cũng chưa nhìn ra.” Kim Hi thụ sâu thất bại, lần trước đi Nguyệt trường thạch động rõ ràng bọn hắn cũng không giống rất thân quen, lại nói Nhĩ Nhã cùng Bác Nhã cùng Bạch Linh so ra càng thân hơn một chút.

“Wow woa woa!” Kim Hi giống như xuất hiện một bóng đèn trên đầu ‘tách’ cái bật sáng, công bố một vấn đề mà hắn vẫn luôn không chú ý. Hắn đột nhiên nhớ tới có vẻ như lúc tới Nguyệt trường thạch động đại ca Nhĩ Nhã cùng nhị ca Bác Nhã luôn đi bên cạnh Bạch Linh, khi Bạch Linh tới thần miếu, cũng luôn luôn là Nhĩ Nhã cùng Bác Nhã ân cần hầu hạ hắn, đúng, chính là hầu hạ, tất bật trước sau vô cùng nhiệt tình. Bạch Linh này thực không biết xấu hổ, thế nhưng dám đánh chủ ý lên huynh đệ ta như vậy. Trong đầu Kim Hi vô duyên vô cớ nổi lên tình tiết khổng huynh mãnh liệt, những kẻ cướp mất ca ca đều là bại hoại, Bạch Linh tới hỗn đản.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới kỳ thật hắn và Nhĩ Nhã, Bác Nhã còn không quen thuộc lâu bằng Bạch Linh với hai người bọn họ, hắn ngày hôm qua còn cảm thấy khó có thể dung nhập phần thân tình này, hiện tại đã bắt đầu lòng đầy căm phẫn. Hắn càng không chú ý tới sự thật, ở trong thần miếu Nhĩ Nhã cùng Bác Nhã hầu hạ Bạch Linh còn có thể nói chủ nhà tận tình, như vậy Hi Tư Lạc cùng Nạp Lan vẫn luôn xoay quanh hầu hạ hắn thì tính là cái gì? Kim Hi đang trong cơn tức giận bất bình muốn hảo hảo thu thập tên tiểu tử Bạch Linh, hoàn toàn không chú ý tới Táp Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan thực ăn ý giúp hắn xới cơm gấp rau, tựa như lúc trước hắn không chú ý tới đoạn đối thoại hàm xúc của Hi Tư Lạc và Táp Tắc Nhĩ.

Ném qua điểm tâm liền khởi hành. Kim Hi vẫn là lần đầu tiên đi ra khỏi Bộ lạc, bên người chỉ có mình Nạp Lan, đầy đủ thuyết minh độ tín nhiệm cùng khẳng định của Bạch Thiên cùng Khang Dịch đối với Nạp Lan. Tường vây Bộ lạc ước chừng ba thước, đủ để chặn lại đại đa số các loài động vật ăn thịt hung mãnh, mà cổng vào Bộ lạc còn là hai miếng ván cao bốn thước rộng hai thước do những cọc gỗ cứng rắn nhất ghép thành. Bọn họ đem cọc gỗ khô ráo tước gọt cẩn thận rồi buộc lại với nhau sau đó ngâm nó trong nước, tiếp theo lấy ra tiếp tục phơi khô, loại gỗ độc đáo này liền trở nên cứng như đá. Cổng của Bộ lạc mở ra vào buổi sáng khi bắt đầu săn bắn, buổi tối sau khi đội săn bắn trở về sẽ đóng lại. Mỗi một cánh cửa đều cần bốn Thú nhân, hai kéo hai đẩy, do Thú nhân trực ban thủ vệ đại môn cùng tuần tra tường vây mỗi ngày luân phiên phụ trách.

Thấy Kim Hi cùng Táp Tắc Nhĩ, Nạp Lan cùng xuất hiện, đương nhiên lại là một đồng người hành lễ, hành lễ xong Táp Tắc Nhĩ cùng đội săn bắn xuất phát.

“Không cần săn động vật nguy hiểm phiền toái gì đó, có nghe không, nếu ta biết người kéo tới thứ gì đó nguy hiểm, ta tuyệt đối sẽ không ăn!” Kim Hi tuy rằng giọng điệu hung ác, nhưng Táp Tắc Nhĩ cũng rất vui vẻ, nếu như cái đuôi hiện ra chỉ sợ đã sớm lắc lắc điên cuồng. Táp Tắc Nhĩ nghiêm túc gật đầu, xoay người chạy vài bước theo kịp đại đội.

Kim Hi cùng Nạp Lan ra khỏi cổng Bộ lạc, đồng cỏ xanh ngát ngập tới đùi Kim Hi, Kim Hi nhìn chung quanh: “Chúng ta đi như thế nào, song đầu kiêu (cú) của người đâu?”

“Săn bắn dùng kiêu thì nhanh, thăm dò thì nên chạy.” Nạp Lan thanh âm chất phác, trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên giải thích. Kim Hi hiểu được, thời điểm săn bắn cuối song đầu kiêu, tầm nhìn lớn, phát hiện con mồi liền trực tiếp phi xuống săn bắn. Mà mình bây giờ là cần thăm dò hoàn cảnh chung quanh tìm nguyên liệu có thể sử dụng, nếu bay trên trời chỉ sợ cái gì cũng không thấy.

“Chúng ta đi thế nào?” Kim Hi sầu muộn, điểm mạnh của Giống đực là Ngả Lộ Ni chi lực, thể năng của bọn họ duy nhất có thể so với Thú nhân chỉ sợ chỉ có ‘lúc đó’, để tới đó đối với Thú nhân mà nói thì không xa, đối với mình mà nói thì chạy liên tục một ngày cũng chưa đến, thật sự rất khó xử.

“Dùng thú hình.” Khóe miệng Nạp Lan hơi hơi cong lên, gương mặt lạnh lùng hơi hồng hồng, thì ra bộ mặt lãnh khốc Nạp Lan cười lên lại như mặt bánh bao! Thịt thật thật muốn trạc trạc, Kim Hi nháy mắt tâm thần phiêu đảng.

15. Chương 15: Giữa Đường Gặp Hoa Lê...

Nạp Lan tựa hồ cũng ý thức được, lập tức thu liễm tươi cười, tuy rằng trên mặt không chút biểu, nhưng mảng đỏ ửng kéo dài từ sau lỗ tai tới tận gáy.

Trước mặt Kim Hi y dùng hai tay hai góc áo dưới, hai tay đan chéo cầm áo lộ ra, động tác này làm cơ bụng cùng thắt lưng hoàn mỹ của y đều nổi lên, cơ thể chói mắt như dòng sông dưới ánh mặt trời, hoạt sắc sinh hương. Y cởi áo ra gấp lại cất vào túi da bên hông, lại vươn tay muốn cởi quần. Kim Hi nhìn không chuyển mắt, liêm sỉ đã sớm cho chó ăn rồi, mỹ nam lộ thân a lộ thân a. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn động tác của Nạp Lan, ngay cả khóe miệng Nạp Lan mang theo mỉm cười khe khẽ đáng yêu cũng không thấy. Nạp Lan một tay cởi bỏ đai quần, thân thể nhảy về phía trước, quần mỏng phiêu nhiên rơi trên mặt đất, giữa không gian chỉ hiện lên một đạo hắc ảnh, như là giáo sư McGonagall từ mèo biến thành người, thân thể Nạp Lan ở giữa không trung nhanh chóng biến hóa, bộ lông bóng loáng, thân thể cường tráng, đường nét lưu loát, là một con Hắc báo!

Soái bạo! Kim Hi nước miếng đã muốn trào ra, chảy dài xuống ngực Kim Hi, bộ lông bóng loáng như nhung, tai báo linh động rũ hạ, đôi mắt báo dừng trước biểu tình của Kim Hi, bắt gặp sự tán thưởng trong mắt Kim Hi, Hắc báo chìa đầu lưỡi thâm tử sắc liếm liếm cái mũi của mình, gầm một tiếng như là mỉm cười. Nạp Lan nằm sấp trên mặt đất, quay đầu nhìn Kim Hi, tựa hồ biến thành báo hình y liền mất đi năng lực nói chuyện, Kim Hi vội vàng trèo lên lưng y, cả người ghé lên người y. Nạp Lan thoải mái đứng dậy, tứ chi chậm rãi bước hai bước, dần dần bắt đầu chạy, tốc độ càng lúc càng nhanh, cây cỏ hai bên không ngừng xuất hiện từ chân trời rồi lại mất hút ở phía sau.

“AAA!” Kim Hi cuồng hét, hắc cảm giác tựa hồ cả người đều hóa thành gió, ý niệm không tự giác phiêu tán ra ngoài, tinh thần lực bị tốc độ nhanh ném vào trong gió, theo gió dao động hóa thành một mảnh đường cong dài hẹp, sau đó lại không ngừng chấn động lại cơn gió, giống như khi vùng cánh tay có thể tạo ra gió, mà nếu có một cánh tay đủ dài, đủ mềm mại lại càng tạo ra cơn gió lớn hơn. Kim Hi bất tri bất giác tạo ra gió lớn, cây cỏ phía sau như bị cuồng phong càn quét một trận.

Nạp Lan mang theo Kim Hi chạy như điên, Kim Hi đắm chìm trong cảm giác kỳ diệu này, cũng không để ý xung quanh, tuy rằng không muốn quấy rầy Kim Hi, nhưng y vẫn dần dần thả chậm cước bộ. Thật sự do Kim Hi tạo thành động tĩnh quá lớn, tựa như một cái máy cắt cỏ cỡ lớn bị hỏng, biến thảo nguyên thành một đồng loạn thất bát tao.

Kim Hi phát hiện Nạp Lan dần dần chậm dần tốc độ, gió lưu động cũng vì tốc độ giảm bớt trở nên càng dịu dàng, nhưng cũng càng rõ ràng. Kỳ thật chuyện như vậy trước kia hắn đã làm, trôi nổi trên không trung, cũng không phải là dùng tinh thần lực nâng mình lên, mà là dùng tinh thần lực nén không khí, nâng thân thể lên, mà bây giờ trái lại, không ngừng dao động không khí, biến thành gió lớn.

Đúng vậy, chính là dao động, làm sinh viên cơ giới, Kim Hi cái khác không biết, rung động cơ học tốt xấu gì cũng đã học qua, gió dao động tuy rằng không phải quy luật như máy móc, nhưng lại hiển nhiên do tinh thần lực tạo ra mà xảy ra biến hóa. Kim Hi rốt cuộc hiểu rõ bản chất của tinh thần lực, đó là một loại dao động, thông qua biên độ cùng tần suất dao động thay đổi, cùng năng lực quanh mình đạt tới độ đồng đều nhất định, có thể sinh ra sức mạnh rất lớn.

“Chạy đi, Nạp Lan.” Kim Hi vỗ vỗ lông mềm trên cổ y, Nạp Lan cơ thể phập phồng, lại một lần nữa chạy như điên, lúc này đây tăng tốc cực nhanh, ngắn ngủi một giây cũng đã đạt được tốc độ cực cao. Mà khi bắt đầu chuyển động, Nạp Lan liền phát hiện bất đồng, gió trước mặt bị một cỗ năng lực vô hình cản lại, thường ngày chạy càng nhanh gió tạt càng mạnh mà hiện tại đều tiêu thất, tựa hồ chạy càng thêm nhẹ nhàng. Lúc này cỗ cây phía trước như bị một mũi nhọn thật lớn tách ra ngã qua hai bên, tự động tạo đường cho y. Tai báo rung rung, chạy càng thêm vui vẻ, khó trách trong Bộ lạc chỉ có Giống đực cường đại mới có thể khiến Thú nhân phát huy chiến lực lớn nhất, Giống đực quả thật có thể khiến Thú nhân phát huy năng lực tốt nhất.

Đoạn đường nhìn qua vô cùng xa xôi, nhưng dưới tốc độ của Nạp Lan lại trở nên rất ngắn. Đột nhiên tốc độ của Nạp Lan lại chậm dần, Kim Hi cũng phát hiện ra nguyên nhân dừng lại lần này, phía trước có người, hơn nữa không phải người của Bộ lạc Bể Mông.

Đó là một con cạp răng kiếm, bên miệng lộ ra đôi răng nanh sắc nhọn dài hơn mười centimet, bộ lông quắt sắc như ngọn lửa rực cháy giữa thảo nguyên, trông cao lớn hơn Nạp Lan, lộ ra hơi thở hung hãn. Thú hình của Bộ lạc Bể Mông là báo, Bộ lạc Lạc Mông là hổ, Bộ lạc Sóc Mông xa hơn là sư tử, ba Bộ lạc này là được coi là ba Bộ lạc lớn nhất trên thảo nguyên, có âm cuối là “Mông”, thì đều là loài động vật họ mèo hung hãn.

Trừ Thú nhân có thể miễn tuệ phân biệt được hơi thở kẻ khác, sau lưng con Cạp răng kiếm này còn đeo một túi da rất lớn. Túi da được dây đai bên bằng loại cỏ đặc biệt buộc trên người, có thể quấn quanh lưng Thú nhân, không cần người khác hỗ trợ cũng có thể mang theo đồ đi rất xa mà không bị rơi xuống, hơn nữa trước khi biến thân đeo quai túi trên vai, khi biến thân có thể tự nhiên rơi xuống buộc ngang thân, thuộc loại phát minh sáng tạo mà thực tế nhất của người nguyên thủy.

Kim Hi trượt xuống khỏi lưng Nạp Lan, Cạp răng kiếm là sinh vật hung mãnh, bọn chúng có được sức mạnh cường đại hơn báo, nếu đơn độc đối mặt với trận chiến thập phần nguy hiểm. Tuy rằng Giống đực có được tinh thần lực, nhưng không phải mọi Giống đực đều là kim giác như Kim Hi, trừ bạch giác có thể một mình đối kháng với hơn mười Thú nhân, hồng giác chỉ có thể đối kháng với bốn năm Thú nhân, mà hoàng giác chỉ có thể đối kháng hai đến ba Thú nhân, năng lực của lam giác cơ bản chỉ có thể ngang hàng với một Thú nhân. Đây là bởi vì cấp bậc càng thấp, năng lực khống chế vật lại càng nhỏ. Nhưng nếu phối hợp với Thú nhân bốn tộc, trong chiến đấu để Giống đực đảm nhận việc điều hành và khống chế chiến cuộc, chiến lực liền biến đổi.

Nhưng nếu đơn độc đối mặt với Thú nhân, cho dù là hồng giác cùng bạch giác, nếu không cẩn thận bị Thú nhân tới gần người cũng là cực nguy hiểm. Dù sao trong lúc nguy cấp, dù là chiến sĩ kinh nghiệm phong phú cũng có thể nhất thời khẩn trương không thể ngưng tụ năng lượng.

Cạp răng kiếm nhanh chóng biến đổi, trong chớp mắt liền biến thành một thanh niên cao lớn, da y là làn da ngăm đen nhất mà Kim Hi từng gặp, đen như chocolate có chút đo đỏ, hiển nhiên đã hấp thụ cực nhiều ánh nắng, thân thể y cao lớn ước chừng hai thước hai, cao hơn Nạp Lan không ít, thân thể vạm vỡ như toà núi nhỏ, không phải loại cơ thể ‘lõm nhõm’ như vận động viên thể hình, mà là cơ thể chắc nịch tràn đầy sinh lực, chỉ có cánh tay nổi gồ lên mấy mạch máu, có thể nhìn ra các múi cơ căng phồng lên, hai chân thon dài cường tráng vững vàng đạp trên mặt đất, cả người từ trên cao nhìn xuống Kim Hi cùng Nạp Lan. Sau khi y biến thân trên người không có mặc quần, nhưng có mang bao, cũng chính là loại vải quần mà thổ dân Châu Phi mặc như các bộ phim hay chiếu, như là vỏ kiếm bọc lấy. (ai muốn coi hình thì gg seach cụm “ ”nhé, ta ngại đăng *xí hổ quá*)

Nạp Lan từ cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp. Biến thành người là tín hiệu hữu hảo, nhưng biểu tình của đối phương thật sự không tính là hữu hảo. Thú nhân chiến sĩ xuất sắc có thể vào nháy mắt khi đối thủ lơ đãng liền hoàn thành biến thân, so với Thú nhân yếu ớt Giống đực sẽ càng nguy hiểm. Kim Hi vỗ vỗ thân thể Nạp Lan bên cạnh, Nạp Lan cũng biến thành người đứng trước mặt Kim Hi, như vậy cho dù đối phương nhào lên cũng có thể kịp thời ngăn trở. Tốc độ biến thân của Nạp Lan xấp xỉ y, nhưng sức mạnh lại chênh lệch không ít, vừa mới biến thân Nạp Lan không thể phát huy ưu thế tốc độ của loài báo, đối thủ có thể bằng vào lực mạnh đột phá phòng tuyến gần trong gang tấc.

Đối phương bước một bước về phía Kim Hi cùng Nạp Lan, dáng người mảnh dẻ của Nạp Lan căng chặt. Kim Hi cũng rất quýnh mà nghĩ, hai vị soái ca có chú ý tới các người đều lỏa thể hay không a, nhất là Cạp răng kiếm đồng học, đệ đệ của người bị bọc như cây lạp xườn cỡ lớn, xem mà muốn đau mắt hột luôn a.

Kim Hi còn không biết lợi thế cùng bất lợi của Giống đực trong chiến tranh, nhưng làm một game trạch nam, hẳn đã sớm xác định vị trí của mình đặt ở ghế pháp sư khổng chế, nhất là vừa mới lĩnh ngộ kỹ xảo khổng phong, làm một trạch nam thích trò đi năng hẳn sao có thể không khoe khoang một chút? Một cơn gió lớn đột nhiên đánh về phía đối phương, vẽ ra một vết rạch giữa thảo nguyên.

Cước bộ của đối phương rõ ràng ngừng lại, đứng ở trước vết rạch không dám bước tiếp: “Người nhất định là Tế Ti miện hạ của Bộ lạc Bỉ Mông đi.”

“Là ta, người là người nơi nào, hãy xưng tên ra.” Kim Hi khí thế mười phần, trên thực tế rất khẩn trương, bị chiến sĩ cấp cao đến gần là tối kỵ của pháp sư a, hẳn vừa mới học thuật khổng phong, cũng không xác định có thể ngăn cản đối phương hay không.

“Ta là Hoa Lê của Bộ lạc Lạc Mông, đại biểu Bộ lạc Lạc Mông mang đến lời nhắn.” Hoa Lê lúc này đã cách Kim Hi rất gần, bộ dạng của y rất ngỗ ngược, thuộc loại mày rậm mắt to, ánh mắt tròn căng, trên cằm là bộ râu dày màu xanh, còn kéo tới tận mang tai, là kẻ đầu tiên có râu xồm mà Kim Hi gặp được, nếu y không cẩn thận chăm sóc mỗi ngày thì đã thành Karl Marx rồi, nhưng nếu cạo sạch sẽ rồi cũng rất giống nghệ sĩ Đài Loan Cao Dĩ Tường, có loại sức quyến rũ của thực nam.

“Ta lấy thân phận Kim Hi miện hạ của Bộ lạc Bỉ Mông, nhận lời hỏi thăm của người, cảm tạ người dọc đường đi vất vả, nếu không chê, mời theo ta đến Bộ lạc Bỉ Mông uống ly trà.” Kim Hi mỉm cười dang hai tay tỏ vẻ hoan nghênh, ngôn ngữ thế giới này cũng không phong phú, từ ngữ quá mức trừu tượng cùng tu từ quá mức phức tạp đều chưa xuất hiện, Thú nhân cùng Thú nhân trao đổi phần lớn là tiếng hô đơn giản, thông thường trao đổi phần lớn là trầm mặc, trò giải trí liên quan tới ngôn ngữ cơ hồ không có. Giống đực cùng Thú nhân nói chuyện thì chỉ dùng tinh thần lực trao đổi với Thú nhân thân thiết, đối với người lạ vẫn dựa vào ngôn ngữ trao đổi. Lời này của Kim Hi thực văn vẻ, rất nhiều từ đều là hắn sáng tạo, trực tiếp mượn phát âm của Hán ngữ.

Cho nên Hoa Lê nghe được liền nhú mày, cuối cùng y không phun ra câu “Nói tiếng người”, y chỉ sờ sờ cằm, liếc Kim Hi một cái nói: “Không cần, ta chuyển lời nhắn là được rồi. Bộ lạc Lạc Mông cùng Bộ lạc Bỉ Mông tranh đấu nhiều năm, không phân cao thấp, đối với hai Bộ lạc đều tổn hại rất lớn. Bộ lạc Lạc Mông muốn từ nay giao hảo với Bộ lạc Bỉ Mông. Để tỏ lòng thành, năm nay Bộ lạc Lạc Mông sẽ tới Bộ lạc Bỉ Mông tổ chức hiến tế Bảo Phù Thụy nữ thần, hi vọng Bộ lạc Bỉ Mông có thể nhận thành ý của chúng ta.”

Kim Hi trực giác chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhưng hắn vẫn một ngụm đáp ứng: “Mùa xuân năm nay có thể mở ra cục diện hòa bình cho hai tộc, là vinh quang và may mắn của tân nhiệm Tế Ti ta. Bộ lạc Bỉ Mông sẽ quét giường dọn chiếu chờ đợi, khi Bộ lạc Lạc Mông đến, cầu nguyện cho hai tộc cùng nhận được vinh quang Bảo Phù Thụy nữ thần ban cho, làm Hồ Luân thảo nguyên nguyên vẹn đón thời đại mới.” Lời này vẫn thực trực trức, Hoa Lê cau mày yên lặng ghi nhớ, tuy rằng nhìn qua thực cổ hết sức, cũng không mở miệng bảo Kim Hi lặp lại lần nữa.

“A, để đánh dấu khởi điểm hai tộc hữu hảo, xin cho ta dùng văn tự ghi nhớ chuyện này.” Kim Hi vỗ vỗ lưng Nạp Lan ý bảo y ngồi xổm xuống, Nạp Lan cong một chân quỳ xuống đất, người hơi cúi, bảy tấm lưng khoẻ đẹp ra trước mặt Kim Hi. Các đầu ngón tay y chống trên mặt đất, đầu nâng lên lãnh khốc nhìn chăm chú vào Hoa Lê, mở rộng vai để Kim Hi trải da dê, làn da ấm áp tiếp xúc với khuôn tay Kim Hi, có thể cảm giác được Kim Hi vẽ vẽ viết viết ở sau lưng ngựa ngựa, mà động tác quỳ gối làm mông y vừa lúc tiếp xúc với phía dưới của Kim Hi. Kim Hi không để ý tới tình trạng hiện tại còn đang chuyên tâm lựa chọn ngôn từ, viết ra bản công văn ngoại giao đầu tiên.

16. Chương 16: Đụng Phải Khủng Long

“Kim Hi miện hạ của Bộ lạc Bỉ Mông và đặc sứ Hoa Lê của Bộ lạc Lạc Mông nhận được lời ước hẹn tại Hồ Luân thảo nguyên, Hoa Lê chuyển lời với Kim Hi miện hạ hẹn cuộc gặp mặt giữa hai Bộ lạc vào tết âm, cùng hiến tế và cầu nguyện trước Bảo Phù Thụy nữ thần. Kim Hi miện hạ thay mặt Đại Tế Ti Bạch Thiên Morgan, Khang Định Fara Tộc trưởng Bộ lạc Bỉ Mông chính thức nhận lời, đồng thời gửi lời hỏi thăm chân thành đến Tế Ti cùng Tộc trưởng của Bộ lạc Lạc Mông, cũng vô cùng kỳ vọng vào mối giao bang giữa Bỉ Mông cùng Lạc Mông, Kim Hi miện hạ còn chúc tình hữu hảo giữa hai Bộ lạc ngày càng phát triển, vĩnh viễn trường tồn.” Kim Hi sau khi đọc xong theo thói quen thối thối, trong Bộ lạc đã bước đầu nắm được

cách chế giấy dai, loại giấy dai này là đặc biệt chọn từ loại da của loài linh dương trên thảo nguyên, có thể gọi là giấy trắng ăm, cho nên Kim Hi dùng trỉ than viết ra chữ có chút thô kệch.

Nhưng những khối vuông chỉnh tề đặt với nhau, hình thành mỹ cảnh tráng lệ khiến cho Hoa Lê tràn ngập kinh dị. Y nhìn tấm da dê phấp phới giữa không trung, tràn đầy ngạc nhiên nhìn vắn tự phía trên, y cảm thấy hoa văn đó phi thường kỳ diệu, nhưng lại xem không hiểu. Hiểu rõ ngôn ngữ của nhân loại kỳ thật đối có một loại cảm giác gần gũi với tự nhiên, tựa như học được Anh ngữ thì khi xem điện ảnh sẽ càng thích nghe nguyên thanh, bởi vì văn tự của người sáng tạo sử dụng mới có thể chân chính biểu đạt những tinh túy của nền văn minh ấy. Mà ở cổ đại, vốn nên từ từ tiến hoá rồi hoàn thiện văn tự nhưng bởi vì Kim Hi xuất hiện, làm tốc độ hoàn thiện diễn ra càng nhanh, khiến loại ngôn ngữ này nhanh chóng được đề cao trong thực tế.

Kim Hi vỗ vỗ bả vai Nạp Lan, Nạp Lan có chút không tình nguyện đứng dậy, vốn là quỳ ngang bên cạnh Kim Hi, hiện tại chân y tiến lên một bước, biến thành dựa lưng đứng trước Kim Hi. Nhưng trong nháy mắt ngẩn ngừ khi y đứng dậy, sắc lang Kim Hi đồng học vẫn mẫn tuệ phát hiện sự tồn tại quá mạnh mẽ của chiều dài cùng độ thô của cái gì đó, theo hành động đứng lên của y mà nhảy dựng. Kim Hi trộm xem mặt Nạp Lan, Nạp Lan vì phòng ngự Hoa Lê nên luôn đứng phía trước, lúc này khoe miệng gắt gao cắn chặt, cơ mặt phình ra, lại thành mặt bánh bao đáng yêu, y vốn đã trắng hơn đại đa số người trong Bộ lạc, lúc này trên mặt nổi lên nét đỏ ửng thản nhiên, lại bởi vì Kim Hi nhìn chăm chú mà trở nên đỏ hơn.

“Trên này có tên của ta?” Hoa Lê ngẩng đầu, y mẫn tuệ ý thức được vấn đề này.

Kim Hi giơ lên một cây củi, giống như thước dạy học bay tới trước mặt Hoa Lê, hua hua trên tên của y. Hoa Lê nhìn thanh củi kia bay về, ánh mắt sâu thẳm, lực khống chế chuẩn xác như vậy, thuyết minh Ngả Lộ Ni lực là phi thường trác tuyệt, cũng nói rõ Giống đực này phi thường cường đại, xem ra con trai Bỉ Mông Tế Ti thức tỉnh sau trận chiến thật sự không giống như lúc trước.

“Đây là Ngả Lộ Ni thần văn mà Ngả Lộ Ni nữ thần ban cho Kim Hi miện hạ, khi Kim Hi miện hạ bị sét đánh.” Nạp Lan bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, giọng điệu thực chân thành, diễn cảm thực thần thánh, nội tâm Kim Hi đồng học có chút áy náy, Nạp Lan đồng chí người dù là mặt than tê liệt như vẫn là một hảo đồng chí, người kiên trì bất khuất chủ nghĩa tín ngưỡng Kim Hi a phi phi phi, người tin tưởng ca như vậy, ca cho dù không thể bên người cả đời cũng nhất định sẽ bảo vệ người.

“Người là Tát nhĩ của hần?” Hoa Lê liếc Nạp Lan một cái, tuy rằng bị cuộc nói chuyện dời lực chú ý, nhưng phía dưới của Nạp Lan vẫn không hoàn toàn sút giảm, Hoa Lê cười cười, lộ ra răng nanh trắng tinh, một thân đen thui trắng kiện lại có một đôi răng nanh trắng bóc! Dùng làn da sẫm màu làm nổi bật răng nanh trắng tinh bán manh là phạm tội a! Y cười nói, “Người không phải, ta không thấy Lê châu bối.”

“Không liên quan đến người, kính nhờ chuyển ý của ta đến Tế Ti cùng Tộc trưởng Bộ lạc Lạc Mông.” Kim Hi không biết người kia muốn làm gì, nhưng nhìn sắc mặt Nạp Lan nhanh chóng lạnh xuống, má phính biến thành bộ dạng lạnh lùng, liền cảm thấy trong lời Hoa Lê nói nhất định có thâm ý gì.

Hoa Lê thực dụng tục làm cho hạ thân mang bao khê động lên xuống, cái bao ngoài vốn là vô dụng a! Cái bao vì để khi Thú nhân cứng rắn cũng có thể dùng được, thông thường sẽ làm độ dài theo trạng thái dài nhất, hiện tại vật này cao cao ưỡn lên, hợp với cơ bụng săn chắc của y chỉ có một góc ba mươi độ. Kim Hi không nói gì nhìn thứ vô luận mạnh yếu thì chiều dài vẫn thực kinh người gì đó, cho dù người sắc dụ ta ta cũng phải kiên định đứng về phía Bộ lạc Bỉ Mông, Kim Hi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, về mặt chính khí nhìn Hoa Lê. Hoa Lê lại lộ ra bạch nha sang sáng mỉm cười: “Năm nay hiến tế, ta nhất định sẽ đến.”

Cơ thể Nạp Lan buộc chặt, tức giận ùn ùn, Hoa Lê cẩn thận cuộn giấy da thu vào trong túi da, khí phách hào hùng phát phát tay, nhào lộn hai vòng, hóa thành một con Cọp răng kiếm nhanh chóng biến mất.

“Muốn trở về không?” Nạp Lan dựa lưng về phía Kim Hi quay đầu lại hỏi. Nghĩ đến nguyên nhân y làm như vậy, trên mặt Kim Hi ức chế không nổi ý cười: “Người vừa rồi là vì cái gì...” Kim Hi cố ý kéo dài thanh âm, mặt Nạp Lan quả nhiên lần thứ hai đỏ ửng, ngậm miệng không nói, “Tức giận như vậy?” Kim Hi đem nửa câu sau nói ra, Nạp Lan biết Kim Hi cố ý làm mình hiểu lầm, vừa thẹn vừa giận, y nghiêng đầu đi, mặt tức giận, ánh mắt liếc xéo lên không trung.

Aha như thế nào ngay từ đầu lại không phát hiện mặt than Nạp Lan kỳ thật hảo ngoạn như vậy a, chạm

cái liền tạc mao. Hấn vỗ vỗ lưng Nạp Lan: “Trước không cần trở về, tiếp tục đi qua bên kia, qua phiến rừng rậm nhìn xem.”

Nạp Lan quay đầu nhìn hấn một cái, lại biến thành báo hình. Kim Hi cười lên lưng y xoa xoa lông cổ y: “Chạy đi Tiểu Lan Lan.” Nạp Lan báo rống một tiếng, đuôi dài không chút khách khí quất xuống Kim Hi, tuy rằng không nặng, nhưng ý phản đối mãnh liệt lại biểu lộ không bỏ sót.

“Huhuhu Nạp Lan người chán ghét cái tên ta cho người sao, người ta thật thương tâm.” Kim Hi vui cười giả khóc, Nạp Lan chịu không nổi nhanh chóng chạy băng băng, cảnh sắc hai bên bay nhanh về phía sau.

Bởi vì còn muốn chạy về Bộ lạc báo cáo ước định với Bộ lạc Lạc Mông, cho nên Kim Hi cũng không tiếp tục vui cười. Hấn thực may mắn lần này cùng Nạp Lan đi tới khu đồi núi. Theo Bộ lạc miêu tả cùng tin tức từ các Bộ lạc khác, Khuê hà thành một hình S uốn lượn rất rộng, phía nam Khuê Hà là rừng rậm kéo dài không dứt, ở trong đó là Bộ lạc Bắc Man hiện đã quy thuận Bỉ Mông, phương bắc chính là mảnh đất của đồi núi cùng núi cao, Bộ lạc Lạc Mông sẽ ở trong núi lớn, mà lướt qua núi lớn là Bộ lạc Sóc Mông, bọn họ cũng xây dựng dựa vào Khuê hà. Bỉ Mông ở phía dưới vòng cung chữ S, Sóc Mông ngay phía trên vòng cung, ở giữa còn cách Khuê hà thật dài.

Tại đồi núi đến núi cao sinh trưởng rất nhiều thực vật á nhiệt đới, Kim Hi phân biệt ra rất nhiều loại, trong đó còn có chuối tiêu cùng cây trúc, còn có cây ô liu! Ngoài ra hấn lại thấy loại cây giống như cao lương, điều này làm cho hấn phần khởi không thôi. Có điều Nạp Lan hóa thành nhân hình lại nói cho Kim Hi một sự thật khiến hấn uể oải, chuối tiêu cùng cây ô liu đã sớm trở thành cây nông nghiệp trong Bộ lạc, thứ được Kim Hi gọi là cao lương cũng là cây trồng chủ yếu hiện tại. Mấy ngày gần đây trong thịt Kim Hi ăn cũng có dầu ô liu, mà bánh bột ngô Kim Hi ăn chính là cao lương, hiển nhiên tuy rằng tên là cao lương, nhưng loại thực vật này cũng có thể xay nhỏ.

Thứ duy nhất trong Bộ lạc không có tác dụng làm Kim Hi cao hứng (có điều cao hứng có điểm lệch khỏi chủ đề chính nha) chính là cây trúc, măng bốn mùa đều có, là thực vật giàu chất dinh dưỡng, có điều đối với Kim Hi mà nói, tại Bộ lạc mà nông canh đã đạt tới trình độ nhất định, mục tiêu của sức sản xuất để Bộ lạc đủ năng lực nuôi dưỡng những đứa bé sinh trưởng tốt, sức sản xuất có thể thích ứng với sự tăng trưởng dân cư trong Bộ lạc, trúc có tác dụng lớn hơn nữa chính là, nhạc cụ!

Trúc nhạc cụ là nhạc cụ trọng yếu của Trung Quốc, Kim Hi vào thời trung học sơ cấp nhân rồi không có chuyện gì mới học qua sáo trúc, còn từng thấy đàn piano và nhạc cụ khác làm bằng trúc. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ cử hành hiến tế xuân tiết, Kim Hi hiểu được lưu trình của những năm qua, không thể không nói việc hiến tế của Bộ lạc Bỉ Mông thật phi thường sơ sài, vốn là toàn bộ Bộ lạc hướng tượng thần trong thần miếu quỳ lạy, sau đó là Tộc trưởng dâng lên con mồi hiến tế, Đại Tế Tì hướng nữ thần cầu nguyện, sau đó chính là một hồi tiệc tùng ăn uống long trọng???

Đúng vậy, Bộ lạc Bỉ Mông thế mà lại không có âm nhạc!

Kỳ thật nguyên nhân này cũng có thể lý giải, nhạc cụ là ở trong sinh hoạt mà từng bước phát triển, tác dụng ban đầu của nhạc cụ chủ yếu là lễ khí khi hiến tế hay truyền tin tức khi chiến tranh, khích lệ sĩ khí. Mà thời điểm chiến đấu ở thế giới này, Giống đực lấy ý niệm dẫn đường Thú nhân, ăn ý khắng khít, tin tức truyền đi nhanh chóng hơn, không cần công năng ban đầu của nhạc cụ. Nhưng tác dụng của nhạc cụ ở phương diện lễ nghi, giải trí thì vẫn không thể bỏ qua. Nếu đảm nhận công tác hiến tế xuân tiết, Kim Hi liền muốn tạo ra nhạc cụ đầu tiên trong xã hội nguyên thủy. Hơn nữa trúc còn có tác dụng làm thẻ tre và bút lông, như vậy có thể tiết kiệm biết bao da lông trong Bộ lạc, phương thức tạo ra giấy thì bản thân hấn chưa từng thực hành qua, nhưng nhìn qua N bộ tiểu thuyết thú nhân Bộ lạc nguyên thủy, nhiều tiểu thụ đều có thể làm ra như vậy, không lý nào bản thân làm không được, cứ như vậy trình độ văn hóa cả Bộ lạc sẽ được nâng lên cực cao.

Nếu tri thức về máy móc của bản thân đối với xã hội này cơ bản là vô dụng, như vậy xây dựng sự nghiệp văn hóa mới không phải là được rồi sao, trạch nam đại học hay gì đó, đều có thể giới nội tâm phong phú a

~~Sâu trong vùng đồi núi, hai bên không còn là gò đất nhỏ mà là núi nhỏ, bên trong sinh vật nguy hiểm cũng càng ngày càng nhiều. Kim Hi suy nghĩ một chút, vẫn là vỗ vỗ lưng Nạp Lan, quyết định trở về. Nạp Lan run rẩy lỗ tai, xoay người từ giữa đồi núi một đường xuyên qua cánh rừng, đang chạy băng băng phía

trước đột nhiên xuất hiện một con khủng long thân cao ba thước. Thân thể Nạp Lan cực kỳ nhanh nhẹn nhảy ra, nhanh chóng phi tới gò đất bên cạnh.

Khủng long, mẹ nó vì sao lại có sinh vật quý hiếm như vậy, thế giới này rốt cuộc là thế nào a! Tuy rằng trong lòng phun trào, nhưng Kim Hi vẫn gắt gao nhìn chằm chằm khủng long, Nạp Lan lại chậm rãi di động thân thể, hai lỗ tai đảo tới đảo lui. Kim Hi trượt xuống phía sau lưng Nạp Lan, hẳn không thể hạn chế động tác của Nạp Lan, khủng long thân cao ba thước, hình thể rất nhỏ, chỉ trước mặt dù ngắn nhưng móng vuốt sắc, có chút giống là vuốt rồng, loại khủng long này phần lớn là hoạt động quần thể! Kim Hi phóng xuất giác quan ra ngoài, quả nhiên phát hiện ra bốn con khủng long, đang xuyên qua rừng cây rậm rạp, một chút thanh âm cũng không có. Vuốt ve cổ Nạp Lan, Kim Hi vô sự tự thông truyền hình ảnh nhìn thấy cho Nạp Lan, hiển nhiên khi bọn hắn đi quan sát thực vật, đám khủng long này cũng đã theo dõi bọn hắn, khi bọn hắn chạy về chúng cũng đã lặng lẽ bao vây.

Nạp Lan buộc chặt thân thể, nếu chỉ có Thú nhân, gặp một tiểu đoàn khủng long vây quanh bọn y có thể dễ dàng thoát thân, nhưng nếu mang theo Giống đực, sẽ nguy hiểm hơn nhiều. Nếu không phải mình quá tự đại, không nên một mình cùng Kim Hi đi ra thì tốt rồi, cho dù mang theo Hi Tư Lạc, cũng có thể một người đánh lạc hướng khủng long một người mang Kim Hi rời đi.

“Rống!” Một tiếng hét điên cuồng chấn động núi rừng, trong rừng rậm một trận loạn đấu, tựa hồ xa xa có dã thú đang cùng khủng long chém giết. Con khủng long thông minh nhận ra biến cố, nhanh chóng đánh về phía trước, Nạp Lan rống giận nghênh đón.

Không thể loạn, không thể loạn. Kim Hi cố gắng ổn định tâm tình của mình, tinh thần lực của hắn như là rada tản ra, một con Cọc răng kiểm cuộn lấy hai con khủng long, động tác của y linh mãnh, năng lực thật lớn, hai con khủng long đều không dám lại gần. Mà Nạp Lan đã đem chiến trường dẫn tới gần hai con khủng long khác, tốc độ của y có thể du đấu giữa ba con khủng long, nhưng một con trong đó đã phát hiện ra sự tồn tại của Kim Hi. Bản năng săn bắn qua thời gian dài tiến hóa khiến nó đem mục tiêu chuyển hướng về phía tiểu nhược chính là Kim Hi, đối với bản năng phòng ngự năng lực của Giống đực khiến nó chậm rãi tới gần, một khi phát hiện Kim Hi không phải loại Giống đực cường đại khủng bố mà nó sợ hãi, nó liền nhanh chóng phát động tiến công.

Kim Hi đang nhớ lại buổi tối Hi Tư Lạc mang Long đan quả tới, hẳn bởi vì lần đầu tiên sử dụng tinh thần lực dò xét, không cẩn thận đã khống chế thân thể Hi Tư Lạc, đây chẳng qua cũng là một loại với năng lực dời vật, bởi vì Hi Tư Lạc không có phản kháng mới có thể thành công. Hẳn hiện tại cố gắng đem ý niệm liên tiếp truyền tới khủng long, con khủng long đang dần tiến tới trở thành bia ngắm tốt nhất.

17. Chương 17: Hoa Lê Bị Thương

Thô bạo, hung tàn, ngoại trừ bản năng săn thực, loại sinh vật này tự thân đã có dự cảm giết chóc mãnh liệt, cái đó và các loại khuyến có thể thuần phục khác nhau rất lớn, Kim Hi không để loại này cảm xúc này ảnh hưởng, tuy rằng tinh thần lực của khủng long so với hắn giống như là ánh nền mỏng manh trong bóng tối, nhưng vào thời điểm này mà đi so sánh chuyện đó thì thực ngu xuẩn. Tinh thần lực của Kim Hi tựa như ánh trăng, mà tinh thần lực hắn phóng ra ngoài giống như ánh trăng, tuy rằng mỏng manh, nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Tựa hồ nhận thấy đại não bị năng lực xâm nhập, khủng long nóng nảy điên cuồng lao đến, tốc độ cực nhanh cơ hồ lập tức liền xuất hiện trước mặt Kim Hi, Kim Hi không kịp tự hỏi, khiến tinh thần lực mãnh liệt chấn động.

“Ba” một tiếng, tựa như một quả dưa hấu rơi xuống đất vỡ toét, đầu khủng long nổ mạnh, thịt nát bắn tung toé trên đất, máu tươi từ động mạch phun trào như suối. Kim Hi nháy mắt yên lặng nghiêng đầu đi: “Đó là IMAX, đó là IMAX.” Bỗng nghe phía sau một tiếng ‘bùm’ ngã xuống đất hắn nhanh chóng xoay người vượt qua thi thể khủng long.

Lúc này Nạp Lan dẫn bốn con khủng long tới gần Cọc răng kiểm, Cọc răng kiểm tuy rằng năng lực cường đại, nhưng trong phạm vi nhỏ hẹp thì kém linh hoạt hơn Hắc báo, cho dù Nạp Lan chạy vòng bên ngoài kèm chế công kích, áp lực với Cọc răng kiểm vẫn rất lớn. Kim Hi nhắm mắt lại, làm theo cách cũ, kỳ thật

nhắm mắt lại cảm giác so với nãy còn rõ ràng hơn, hai con khủng long lần lượt bị bẻ gãy cổ. Cảm thấy nguy cơ hai con còn lại điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên đánh về trước, hung hăng cho Cọp rằng kiểm một vết thương vào chân sau, rồi xoay người nhanh chóng chạy thoát.

Kéo dài cự ly? Kim Hi nhắm mắt minh thần, cảm thấy mình tựa hồ biến thành một con EVA, ném ra một khối đất cực kỳ lớn, mở hai tay, lúc này so với ba con trước tốt hơn nhiều, không có bức bách gần kề, một nhát chém sắc lẹm, hơi chút dịch chuyển, con khủng long chạy vài bước mới phát hiện nửa người dưới đã không còn nối liền thân trên. Hắn xoay người vừa nhìn, Nạp Lan đã đỡ Hoa Lê dậy, đùi Hoa Lê xuất hiện một miếng vết thương, máu tươi chảy ra ào ạt, nhìn qua thực khiến người ta sợ hãi.

“Sao người lại trở lại!” Kim Hi ngoài miệng tức giận quát hỏi, trong lòng vẫn thực cảm kích sự trợ giúp đúng lúc này, để hắn có thời gian thích ứng với năng lực của chính mình, hắn lấy dây thừng từ trong túi da ra, buộc chặt gốc đùi Hoa Lê, máu nhất thời chảy chậm lại không ít. Nạp Lan thấp giọng nói: “Ta đi tìm thảo dược.” Nói xong liền hóa thành Hắc báo nhảy đi.

“Hắc hắc, ta muốn trở lại nhìn người nhiều một chút không được sao?” Hoa Lê sắc mặt tái nhợt, lại vẫn cười lộ cả đôi tiểu nanh hổ, Kim Hi đen mặt: “Nghỉ cho khỏe đi, vô nghĩa vậy làm gì.”

Hoa Lê vẻ mặt ưu thương: “Ta sợ ta không kiên trì nổi.”

Kim Hi trên đầu sắp nổi lên ngà tư đường: “Cút mẹ người đi, chút vết thương nhỏ như vậy người dám không biết xấu hổ mà nói vậy?”

Hoa Lê lập tức nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, vết thương nhỏ mà, ta cũng không sợ.”

Kim Hi hừ lạnh một tiếng, biết Hoa Lê là muốn an ủi mình, hắn xem xét đùi Hoa Lê một chút: “Xem tình hình tạm ổn, máu ngừng thật mau, hắn là không nghiêm trọng. Không cần lo lắng có dính bệnh đại hay không, phỏng chừng sẽ lưu sẹo, trước theo ta quay về Bộ lạc Bỉ Mông đi, bộ dạng này của người e không thể vận động.”

Hoa Lê cười hì hì: “Hảo.”

Kim Hi cổ quái dương mi, cảm giác Hoa Lê này cười đến là vô sỉ.

“Người rất mạnh.” Hoa Lê giọng điệu nghiêm túc nói, “Ta nghe nói người trước kia tính cách rất kém cỏi, còn chẳng làm được gì ra hồn, không nghĩ tới người lợi hại như vậy.”

Kim Hi vỗ vào đầu y: “Câm miệng, hảo hảo ngốc đi, làm gì nhiều lời như vậy.”

Hoa Lê có chút ủy khuất, liền ‘Ahhh, a, ai u’ nhẹ giọng rên rỉ đòi đồng tình, nhưng biểu tình của Kim Hi lại càng ngày càng cổ quái.

Hoa Lê thuộc loại mày rậm mắt to, khuôn hình đậm, lông mày cùng râu đều là màu xanh đen, thể mạo cũng nhiều hơn so với những Thú nhân khác Kim Hi từng thấy. Hình thể y giống như dáng người thanh niên Âu Mỹ khỏe đẹp, mà không phải cái loại cơ thể Schwarzenegger (vận động viên thể hình), diện mạo lại có khuynh hướng của người Á Châu, hiện tại nằm ở đó, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn nhỏ nhỏ, toàn thân đều tỏa sáng trước mặt Kim Hi, Kim Hi xuất hiện phản ứng. Hoa Lê vốn nằm ngang trước mặt hắn, lúc này bỗng nhiên thăm dò đến hạ thân hắn, hơi thở nóng rực cùng hút khí mang gió lạnh khiến Kim Hi phản ứng càng rõ ràng, Hoa Lê nhanh chóng nằm lại, lấy tay che cái mũi, diễn cảm đáng khinh: “Hương vị thực nặng, người nên tắm rửa.”

Kim Hi cũng không nói chuyện, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn y, nói thật đi tới thế giới này lâu như vậy Kim Hi còn chưa từng xem qua bộ dạng bản thân hiện tại trông như thế nào, nhưng hiển nhiên diễn cảm của hắn vẫn rất có hiệu quả, Hoa Lê luôn luôn cười hì hì theo dõi hắn, nhộn nhạo thật sự, nhưng Kim Hi không chút do dự bảo trì mặt không chút thay đổi, vẫn nhìn y, cuối cùng Hoa Lê ngượng ngùng xoay đầu đi, vuốt cái mũi không nói.

Năm đó bởi vì lúc huấn luyện quân sự cười đến rất vui vẻ, Kim Hi bị giáo quan bắt nghe cả lớp kể chuyện cười nhưng không cho cười, từ đó về sau mặt không chút thay đổi liền thành tuyệt kỹ độc môn chỉ mình hắn có!

“Tiếp tục lộn xộn thì ném người ở đây, cho người tự sinh tự diệt.” Kim Hi lãnh diện, “Cho người đi đưa tin, làm người đưa tin Bộ lạc phải tới, không lấy nhiệm vụ Bộ lạc làm trọng, ngược lại một mình hành động, người cho đây là biểu hiện của một Thú nhân đủ tư cách sao?”

“Kháo, người nhỏ như vậy lại giống lão nhân như cha ta vậy.” Hoa Lê trừng lớn mắt, có vẻ thực kinh ngạc thực không nói được gì.

“Giống nhau không phải là người, mà là quy củ.” Kim Hi khinh bỉ nhìn Hoa Lê, bề ngoài nhìn như lão nhân từng trải, người này kỳ thật vẫn rất đơn thuần, hừ hừ.

Hoa Lê đưa tay sờ sờ râu tra dưới cằm, động tác này của y ngỗ ngược mười phần: “Ta làm sao có thể tới một mình, sớm đã giao cho đồng đội, ta là thấy người chưa đi nên mới trở lại.”

“Làm sao người biết ta chưa đi.” Kim Hi hí mắt, tươi cười ôn nhu, Hoa Lê đánh cái rùng mình, ấp úng không dám nói lời nào. May mắn trì hoãn này trong chốc lát, Nạp Lan cũng chạy trở về. Y không chỉ tìm được thảo dược, còn mang về vài phiến lá đầy đặn hình thoi, y vắt phiến lá như vắt khăn mặt, nó liền chảy ra nước, Hoa Lê hưng hăng cắn răng, trong cổ họng phát ra âm thanh tê tê. Kim Hi cầm lấy một phiến lá, không khỏi sợ hãi than tạo hoá thần kỳ, trong cái thứ này lại có nồng độ còn khá thấp! Hơn nữa vắt khô rồi lá cây liền thành bột biến thiên nhiên. Nạp Lan vừa muốn cắn thảo dược vào miệng, Hoa Lê không chịu hô to: “Ta không cần người làm giúp!” Y quay đầu về phía Kim Hi như tên trộm cười: “Nể tình ta đã giúp người.”

Kim Hi ôn nhu nói: “Được.” Sau đó tay hưng hăng bóp chặt, chất cặn bắt chợt đổ xuống làm Hoa Lê nhin không được kêu ra tiếng âm. Nạp Lan tiếp nhận thảo dược, đặt nó lên lá bột biến đã vắt khô, bao lại, đè xuống dùng sức nghiền nát, sau đó đem bã vụn trùn vào miệng vết thương, tiếp tục nhẹ nhàng đè ép lá bột biến, chất lỏng sền sệt bao lên bã vụn, như là thuốc đỏ màu xanh tròng lên miệng vết thương, cố định được thảo ở trên vết thương.

Thì ra còn có loại thủ pháp tinh tế tỉ mỉ như vậy, vậy người vừa rồi chuẩn bị dùng miệng nhai định làm gì? Người quả nhiên là muốn nhai hạ nha bánh bao Tiểu Lan Lan? Khó trách Hoa Lê không muốn cho người làm, người nghĩ rằng ta là Tế Ti Bộ lạc liền nhất định biết làm thảo dược phải không, người thật sự nghĩ lắm rồi nha, ta vốn muốn trực tiếp cắn phun lên vết thương, người có thể cảm động hay không đây? Kim Hi không nói gì nhìn nhìn Nạp Lan, Nạp Lan mặt tê liệt yên lặng quay đầu, nhưng là người cố ý cắn khóp hàm đã muốn bán đứng người bánh bao Tiểu Lan Lan.

Kim Hi tự nhiên không thể thật sự ném Hoa Lê ở đây, đành phải để Nạp Lan công cùng lúc hai người. Có điều Hoa Lê đúng là tên đáng khinh không trung tiết, không phải dùng phương thức ôm nhau, chỉ là Kim Hi đang ngồi trên lưng Nạp Lan, để Hoa Lê ngồi trên lưng Nạp Lan, mặt đối mặt ôm lấy Kim Hi, như con gấu túi bám trên người hân. Kính nhờ người không ý thức được thân thể cao lớn của người đang cản toàn bộ tầm mắt của ta sao! Kim Hi trực tiếp gạt ra, Hoa Lê lập tức làm ra diễn cảm tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, quyết định ngồi ở phía sau Kim Hi ôm Kim Hi.

Người đang cậy thân cao hơn hai mét liền định làm cha ta sao? Ông đã sớm không còn nhớ ký ức tốt đẹp lúc nhỏ rồi! “Tiếp tục nhiều chuyện nữa ta sẽ cho người nằm ngang trên lưng Nạp Lan!” Kim Hi hung tợn uy hiếp, vừa nghĩ tới Hoa Lê thân cao hai thước hai nằm trên lưng Nạp Lan, theo đường chạy người sóc lên sóc xuống, kỳ thật rất thú vị nha. Hoa Lê lập tức ngậm miệng, tiếp nhận phương án giải quyết cuối cùng, y nằm thấp trên lưng Nạp Lan, ôm chặt cổ Nạp Lan, Kim Hi thì ôm hông của y. Nạp Lan bất mãn hống hống hống, bình thường không nói lời nào biến thành Tiểu Báo người cũng rất lớn tiếng phải không? Kim Hi hưng hăng xoa xoa lỗ tai Nạp Lan giữa da lông, Nạp Lan không tình nguyện phủ đầu đi.

Nạp Lan thú hình là Hắc báo, năng lực phụ trọng vẫn là rất mạnh, có điều trên lưng thêm một tên thân cao hai thước hai Hoa Lê, tốc độ cũng liền giảm xuống. Kim Hi ngồi hồi lâu mới nhớ tới, kỳ thật còn có một phương pháp chính là hân dùng tinh thần lực nâng Hoa Lê lên, sau đó Nạp Lan chở hân về, dùng tinh thần lực thì tải trọng không tính lên đầu Nạp Lan, như vậy Nạp Lan sẽ thoải mái hơn nhiều. Có điều loại phương pháp này tất không thể để ý được đến độ thoải mái của Hoa Lê, vẫn là thà chậm mà chắc còn hơn. Chỉ là, kỳ thật, Kim Hi cũng có chút luyện tức Hoa Lê, Nạp Lan tốc độ chạy quá nhanh, tinh thần lực bỏ ra không khí cũng không thể hoàn toàn cản gió, bị thổi trúng sẽ không quá thoải mái, hiện tại Hoa Lê ghé vào trước mặt Kim Hi, cái mông dầy cao dán vào chân Kim Hi, phần eo ẩm áp như lò sưởi. Hoa Lê so với

Tạp Tắc Nhĩ càng cường tráng, khi xoay người nằm úp sấp phần eo mềm mại uốn thành hình cung, Kim Hi nhìn không được trộm nhéo vài cái. Hoa Lê quay đầu hắc hắc hướng hắc cười, Kim Hi vỗ vào cái mông y, vì tên này chỉ mặc sao bộ, cho nên trên mông chỉ có một sợi dây nối với phần eo, cặp mông vừa tròn vừa lớn quyết quyết trước mặt Kim Hi. Hoa Lê hé miệng làm ra bộ dạng đau đớn rên rỉ hưởng thụ, Kim Hi hết chỗ nói rồi, quả nhiên vẫn là Tạp Tắc Nhĩ ngưỡng ngưỡng thực nam khí chất là tốt nhất, cái loại đáng khinh này chỉ khiến người khác rất muốn hung ác chơi đùa làm y a!

Kim Hi hoàn toàn không chú ý tới Nạp Lan tốc độ càng lúc càng nhanh, hơn nữa trên cái trán đen bóng nổi lên một chữ thập phần nộ

18. Chương 18: Hóa Ra Là Bị Quyền Rũ!...

Nạp Lan công Kim Hi cùng Hoa Lê trở về, khiến cho toàn Bộ lạc nhìn chăm chú. Đối với Kim Hi mà nói, lần trước giao tranh với Bộ lạc Lạc Mông không liên quan đến hắn, nhưng trong người trong Bộ lạc vẫn nhớ kỹ Thú nhân Lạc Mông dũng mãnh này.

“Không thể để hắn tới Thần miếu, nơi đó là Thánh địa Bộ lạc, người khác không thể đi vào, để hắn tới nhà Tạp Tắc Nhĩ.” Giống đực đứng cản trước cổng vào Bộ lạc chính là đầu lĩnh mấy ngày hôm trước tìm đến hắn tên là Qua Nhật Lăng, năng lực của hắn ở Bộ lạc tương đối cao uy vọng quả nhiên có vài phần quyết đoán, lúc này làm ra quyết định.

Tạp Tắc Nhĩ lúc này còn chưa sẵn bản trở về, bọn hắn đem Hoa Lê ném lên giường Tạp Tắc Nhĩ, Bạch Thiên cùng Khang Dịch đều nghe tin mà tới. Bạch Thiên dùng lá bọt biển ép nước rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc nước, dùng phiến lá dài nhỏ bó miệng vết thương. Hắn tìm một Thú nhân của Bộ lạc đến chiếu cố Hoa Lê, kéo Kim Hi ra góc nhỏ hồi hạn.

Nghe hết chuyện đã xảy ra, Bạch Thiên cau mày: “Cùng tổ chức hiến tế, cũng không phải đơn giản như vậy. Cùng hiến tế cũng không phải một nghi thức, mà là một hội tỷ thí, hình thức hiến tế, đồ tế, Thú nhân hai Bộ lạc sẽ cùng thi đấu. Bên thua nhất định sẽ phải trả giá rất nhiều. Bộ lạc Lạc Mông nhất định là chiếm được bảo vật nào đó, muốn áp đảo Bộ lạc Bỉ Mông. Trong khi hiến tế nếu bị áp đảo, Bảo Phù Thụy nữ thần sẽ phù hộ Lạc Mông, bỏ qua Bỉ Mông, ít nhất người trong Bộ lạc sẽ cho rằng như vậy.”

Trong lời Bạch Thiên nói rất có thâm ý, hiển nhiên hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng chỉ đồ tế lại có thể thay đổi tâm ý nữ thần. Nhưng con dân Bộ lạc vẫn thành kính tin tưởng sự tồn tại của nữ thần, nếu mất đi lòng dân, mất đi tín ngưỡng, địa vị Tế Ti liền tràn đầy nguy cơ. Mà cái gọi là cùng hiến tế, có điều lần trước chiến tranh Lạc Mông giữa Bỉ Mông bên này chẳng thể làm gì bên kia, cho nên sửa đổi vô thành đấu vẫn. Áp đảo một lần hiến tế, thì sẽ càng ngày càng bị áp đảo, thẳng đến khi Bỉ Mông Bộ lạc suy sụp. Trong nền văn minh này, tín ngưỡng mang ý nghĩa quá lớn.

“Vào tết âm lịch ta nhất định sẽ áp đảo Lạc Mông, khiến bọn họ không trở nổi mình.” Kim Hi tin tưởng tràn đầy.

“Nhận được thần văn của nữ thần Ngả Lộ Ni, chúng ta đã hoàn toàn áp đảo Bộ lạc Lạc Mông, nếu tết âm lịch hiến tế lại có thể nhận được nữ thần Bảo Phù Thụy ân sủng, địa vị Bộ lạc Bỉ Mông sẽ bay lên rất nhiều. Nói thật, trước khi người thức tỉnh, ta chỉ cho rằng nữ thần là thần thoại, là tín ngưỡng, cũng không tin tưởng các nàng thật sự tồn tại, nhưng hiện tại, ta cũng bắt đầu kính sợ.” Bạch Thiên sờ sờ đầu Kim Hi, thần tình từ ái, nghiêm phụ hiếu tử, Bạch Thiên tuy rằng bình thường thực nghiêm khắc, nhưng trong ánh mắt không giống được quan ái với nhi tử. Kim Hi cũng rất áy náy, Bạch Thiên vẫn cho rằng Kim Hi lúc hôn mê gặp được nữ thần Ngả Lộ Ni mới có thể biến thành một người khác, nhưng thực tế đã thay đổi nguyên một linh hồn đến từ địa cầu thể kỷ hai mươi mốt.

Bạch Thiên nói hắn không tin thần, Kim Hi lại tương phản, sau khi cẩn thận quan sát tượng thạch của Bộ lạc, hắn đã phát hiện một sự thật kinh người. Tượng thần Phụ thần Áo Lạp Hách cao năm thước, dáng người gầy yếu, mà ba vòng Minh Nguyệt chỉ có lớn bằng nắm tay của người, treo trên đỉnh đầu của hắn. Lần đầu tiên hắn cũng không xem cẩn thận, sau đó vào lúc tự hỏi việc hiến tế tết âm lịch nên làm thế nào, Kim Hi còn thật sự ngắm ba vòng minh nguyệt để tìm kiếm linh cảm. Ba vòng minh nguyệt là vòng tròn trắng trên vách tường màu đen, mà nữ thần trong đó cũng là dùng sơn đen vẽ phác thảo, như là ba cái bóng.

Mà nhìn kỹ, Y Tư Mai nữ thần chường quần quang minh cùng năng lực ngồi ngay ngắn, tóc nàng uốn lượn như sóng cuộn đổ về mặt đất, có đường nét đỏ sậm vòng quanh thân thể hắc sắc, nàng rõ ràng đang mặc một cái mặc váy dài có bộ ngực nữ tính rõ ràng. Mà bên cạnh là Ngã Lộ Ni nữ thần tay cầm chủy thủ, bởi vì là góc nghiêng nên lộ rõ bộ ngực, hơn nữa cực kỳ đặc sắc là, trên mắt nàng có vẽ một vòng tròn màu đỏ, dùng một cây sợi dây nối qua tai, giống như —— kính mắt! Mà tay nàng cầm chủy thủ, từ nắm tay vuông góc xuống dưới, như là kéo dài thành hình chữ U, mà đáy chữ U lại vẽ phác một đường đỏ sậm, tuy rằng Bạch Thiên giải thích đó là đoản chủy thủ có bôi độc, nhưng Kim Hi thấy thế nào cũng giống như một ống chích. Rõ ràng nhất là Bảo Phù Thụy nữ thần, vị nữ thần này phụ trách sinh đẻ cùng trưởng thành, trong tay nắm bảo kính có thể xuyên thấu vạn vật thể giới, mà đồ vật kia rõ ràng giống cái kính lúp.

Tinh cầu này chưa bao giờ có loài sinh vật gọi là ‘nữ nhân’, vậy dân chúng trước kia làm thế nào lại xây dựng ra hình tượng nữ thần đặc sắc đến vậy? Đây cũng là vì sao lúc xác định văn tự, Kim Hi lựa chọn những tục danh giàu nữ tính như vậy cho nữ thần, hơn nữa sáng tạo độc nhất vô nhị, trên thế giới này chỉ biết dùng hai chữ ‘Nữ thần’ để hình dung nữ thần. Nghe nói lúc ban đầu tượng thần bắt nguồn từ Bộ lạc Lư Quỳnh còn xa hơn cả Bộ lạc Sóc Mông, mỗi Tế Ti trước khi chính thức nhậm chức, đều phải tới đó học tập. Bạch Thiên nói nơi đó thần thánh mà đồ sộ, uyên thâm mà bí mật. Nơi kia khiến Kim Hi vô cùng tò mò, nếu có cơ hội hẳn nhất định phải tới đó nhìn xem rốt cuộc nó là cái dạng gì.

“Nếu người thích, thú Hoa Lê về cũng tốt.” Bạch Thiên do dự một lát, bỗng nhiên phun ra chủ đề quỷ dị như vậy, “Hắn là chiến sĩ Bộ lạc Lạc Mông, thực lực cường đại, chiến tranh lần trước còn cần Hi Tư Lạc và Nhĩ Nhã cùng nhau kiềm chế hắn, nói vậy khả năng sinh hạ giống đực cũng càng lớn.”

“Có lắm hay không.” Kim Hi bắt đầu dĩ rên rỉ nói, “Ta giống như nhặt về người nào liền cưới người ấy vậy? Lại nói hắn có nguyện ý hay không vẫn còn là vấn đề nha.”

“Không phải chính người ôm hắn trở về sao? Qua Nhật Lăng đã báo với ta, Hoa Lê cũng không phản kháng, chẳng lẽ người không thích hắn, kia thật đáng tiếc, hắn là một Thú nhân vĩ đại a, tuy rằng bộ dạng có chút xấu.” Bạch Thiên nghiêm túc sắm vai người cha khuyên bảo con trai, làm Kim Hi thập phần không nói được gì.

“Ôm hắn về thì liên quan gì?” Kim Hi thập phần khó hiểu rằng.

Bạch Thiên nhú mày, còn thật sự nhìn hắn trong chốc lát: “Xem ra Mẫu mẹ người còn chưa nói rõ ràng, cũng phải, hắn cũng không biết người rốt cuộc đã quên bao nhiêu. Xem ra chuyện này phải để ta dạy lại, miễn cho người mơ hồ dụ dỗ một đám Thú nhân về, cuối cùng lại không chịu phụ trách, hủy sạch thanh danh của ta.”

“Đến tốt cùng là thanh danh của người trọng yếu hay ta dụ dỗ một đồng Thú nhân trọng yếu, lại nói ta khi nào thì dụ dỗ chứ?” Kim Hi phun tào.

Bạch đại thúc không chút do dự gõ đầu hắn: “Ta đã nghĩ người chủ động theo đuổi Tập Tắc Nhĩ, chứng tỏ người đã trở nên thành thực, nào biết vẫn tính tình hài tử như vậy. Hi Tư Lạc, Nạp Lan đều đang theo đuổi người, người hiện tại lại lôi một Hoa Lê trở về, không cần chơi cái trò gì mà lạt mềm buộc chặt, thích liền nhanh chóng cầu ái, không thích thì nói trắng ra, nhử tử của Bạch Thiên ta cũng không phải là loại Giống đực nơi nơi trêu chọc Thú nhân.”

Kim Hi miệng há lớn, cảm giác mình hoàn toàn không thể hồi thần: “Hi Tư Lạc, Nạp Lan sao lại theo đuổi ta?”

“Hi Tư Lạc mỗi ngày bận trước bận sau hầu hạ người, ý đồ đã quá rất rõ ràng! Nếu nói Hi Tư Lạc vẫn còn có chút mất tự nhiên, thú hình của Nạp Lan cũng đã cho người cưới, người chẳng lẽ không hiểu được?” Bạch Thiên chứng kiến Kim Hi biểu tình đại ra liền chán nản, “Thú hình của Thú nhân chỉ có Na nhĩ của mình mới có thể cỡi, nếu không vì sao khi Thú nhân động tình lại xuất hiện tại và đuổi thú, đó là vì bọn hắn muốn thân cận người. Còn có Hoa Lê kia, người nếu không thích hắn, để hắn cưới song đầu kiêu về Bộ lạc của hắn đi, kéo về đây làm gì.”

“Ta là thấy hắn bị thương, hơn nữa bên cạnh hắn không có song đầu kiêu.” Kim Hi than thở.

Bạch Thiên nâng trán: “Thú nhân tùy thân mang theo vũ tiểu, là làm từ lông của song đầu kiêu, phát ra thanh âm chỉ có song đầu kiêu có thể nghe được. Nếu hắn không muốn theo người, chỉ cần thổi một tiếng

là có thể gọi song đầu kiêu của mình. Người thực cho là hấn không có cách nào chiếu cố bản thân? Hơn nữa ta thấy miệng vết thương kia, không nghiêm trọng lắm, còn lâu mới tới mức người phải tha về Bộ lạc cứu trị.”

Kim Hi há to mồm, im lặng không nói gì, đây rốt cuộc thứ tập túc quỷ gì vậy, thế nào bất tri bất giác mình lại như vạn nhân mê vậy, không cần TomSue như vậy chứ, ta rốt cuộc là xuyên đến thế giới quái quỷ gì đây a, có phải có tên tác giả đáng khinh tam lưu nhĩ bức đam mỹ đang có đam với ta a!!

(TomSue và MarySue đề cập đến nhân vật chính bình thường nhưng lại thu hút rất nhiều ‘vệ tinh’, Tom là chỉ nhân vật nam, Mary chỉ nhân vật nữ)

“Này, thực không có khả năng, vô duyên vô cớ, bọn hấn tại sao lại yêu thích ta.” Kim Hi tuy rằng không phải loại có tư tưởng Quỳnh Dao “Bọn họ không hề thích ta, bọn họ không phải thật sự yêu ta, bọn họ chỉ yêu gia thế thân phận của ta dung mạo của ta không phải bản nhân ta, bọn hấn có hảo cảm với ta nhưng không tới mức thích, bọn hấn thích ta nhưng không tới nỗi yêu, bọn hấn yêu ta nhưng không có dũng khí tiếp tục yêu”, nhưng kiểu đào hoa không hiểu ra sao này, vẫn làm hấn cảm thấy khó hiểu.

Bạch Thiên tỉnh ngộ, dở khóc dở cười nhìn hấn: “Thì ra là thế, người kỳ thật căn bản không biết sức quyến rũ của người ở đâu.” Hấn sờ sờ Kim giác của Kim Hi, mang theo tự hào nói, “Sừng của Giống đực là nữ thần Y Tư Mai ban ân, nó không chỉ là suối nguồn năng lực, còn là trụ cột sinh dục. Cấp bậc sừng càng cao, lại càng dễ thụ thai, có thể sinh sản càng nhiều con nối dõi. Mà cấp bậc sừng càng cao, cũng càng hấp dẫn Thú nhân chú ý, càng là Thú nhân cường đại, sẽ càng bị người hấp dẫn. Đây là quy luật nữ thần Bảo Phù Thủy định ra, Thú nhân cường đại cùng Giống đực cường đại kết hợp, mới có thể sinh sản càng nhiều, thực lực đời sau càng mạnh, mới có thể để Bộ lạc không ngừng tiến bộ. Hiện tại thực lực trong Bộ lạc so với thế hệ trước cao hơn không ít, mới có Kim giác như người xuất hiện. Kim giác của người ban đầu đã gãy, mà hài tử của người sau này Kim giác sẽ càng ổn định, mà tương lai có lẽ Lam giác sẽ biến mất, trong Bộ lạc sẽ xuất hiện sừng có màu sắc đại biểu cường đại hơn.” Bạch Thiên đại thúc đã hoàn toàn lâm vào Bộ lạc phồn vinh lớn mạnh trong ảo tưởng, không thể không nói lão lưu manh đối với Bộ lạc quả thật yêu sâu nặng.

Có điều Kim Hi thì hoàn toàn , hóa ra có chuyện như vậy, sức quyến rũ Giống đực không phải ở 180,180,180, mà ở màu sắc của sừng. Nói cách khác, Thú nhân càng cường đại sẽ càng bị hấn hấp dẫn, cũng có thể cùng hấn sinh ra đời sau càng mạnh càng nhiều, lợi ích được đặt vào dục vọng nguyên thủy thật đúng là thói xấu a. Nhưng cần thận suy nghĩ một chút, Thú nhân có thể thay đổi giữa thú hình và nhân hình, Giống đực có được tinh thần lực kinh người, phương thức tiến hoá thức sự quá quý dị. Thời gian hấn đi tới thế giới này thật sự quá ngắn, lại trực tiếp là hồn xuyên, thân thể hoàn toàn thích ứng nơi này, cũng không biết hoàn cảnh địa lý, vũ trụ có giống Địa Cầu hay không, nhưng sau khi hấn xem qua ba nữ thần, vẫn có một loại suy đoán táo bạo, có điều đối với Bộ lạc mà nói, khó có thể lý giải lại có chút vô nghĩa, nói ra cũng vô nghĩa.

“Giống đực hướng Thú nhân cầu ái, chỉ cần mở miệng là được. Mà Thú nhân thì cần để ý nhiều lắm, bọn hấn kề cận người, chiếu cố người, sẽ triển lộ thân thể mình cho người xem, thú hình, âm xù, nếu có Thú nhân làm như vậy với người, người lại không có ý tứ, liền rõ ràng cự tuyệt. Vô luận người quyết định muốn thu ba người bọn hấn hay không, đêm nay cũng để Tập Tắc Nhĩ dẫn người tới Khuê hà nhật Lệ châu bồi đi.” Bạch Thiên cao thấp nhìn quét qua hấn, “Nếu người chuẩn bị trước mấy người ta cũng không để ý, đều thú về còn tốt hơn người nơi nơi trên chọc lại không chịu trách nhiệm.”

Bị khinh bỉ, đây là bị khinh bỉ sao, người là lão lưu manh trâu già gặm cỏ non lại có thể khinh bỉ ta, Kim Hi nhần mặt. Thế nhưng kỳ thật cái này cũng có thể hiểu được, tại thế giới tràn ngập dã tính, tràn ngập Giống đực này, với Kim Hi từ hiện đại văn minh xuyên đến mà nói kỳ thật ngược lại là một kẻ tâm tư tối tinh tế. Mọi người ở đây yêu liền yêu, không thương liền không thương, mấy Thú nhân yêu một Giống đực, một cái Giống đực thượng mấy Thú nhân, đều là văn hóa bọn hấn thừa nhận, dùng tình yêu của người hiện đại để đánh giá bọn họ yêu thật hay không, hạnh phúc hay không căn bản không thích hợp. Huống chi theo Kim Hi thấy, đại bộ phận đều thực hạnh phúc, hoàn toàn không cần lo lắng đến mấy tình tiết ngôn tình như trong đầu Kim Hi này.

“Kim Hi, người không sao chứ!” Lúc này một bóng người từ ngoài cửa vội vàng chạy tới, Hi Tư Lạc về mặt khẩn trương nắm lấy tay Kim Hi nhìn nhìn hấn. Vừa mới cùng lão lưu manh nói chuyện này, Hi Tư Lạc lại đột nhiên xuất hiện, làm cho Kim Hi thực xấu hổ.

“Hắn không có việc gì. Có điều hắn dẫn Hoa Lê Bộ lạc Lạc Mông theo về, Hoa Lê thực lực rất mạnh, ta sợ hắn có động tác gì, người đêm nay phụ trách coi chừng hắn đi.” Bạch Thiên khôi phục biểu tình nghiêm túc, thần nhiên đi ra ngoài.

Lúc này Tập Tắc Nhĩ cũng chạy về, hắn mặc dù không rống không kêu, nhưng ánh mắt lo lắng nhìn Kim Hi hảo mãnh, như là cầu cầu bắt gặp chủ nhân đi làm không hài lòng sinh phiền muộn, đôi mắt nhỏ bán manh thuần khiết này.

“Ta không sao, chỉ là chiếm mất giường của ngươi.” Kim Hi buồn khổ, nhà Tập Tắc Nhĩ mặc dù là giường lớn, nhưng không chịu nổi ba Thú nhân cao lớn a, Bạch Thiên rõ ràng là muốn đẩy hắn xuống hố lửa mà, hết chỗ nói rồi.

19. Chương 19: Lệ Châu Bồi

“Ta vừa nhìn qua vết thương của hắn.” Hi Tư Lạc từ trong phòng đi ra, vẻ mặt nghi hoặc, “Thực lực của Hoa Lê ta rất rõ ràng, dựa theo Nạp Lan miêu tả, khi đó khủng long đều bị người dọa chạy, theo lý không thể tạo công kích mạnh như vậy, sao có thể đả thương Thú nhân cường đại như Hoa Lê? Hơn nữa thương thế kia cũng quá trùng hợp, lớn nhỏ, dài ngắn, vừa hay không lưu lại vết thương mà thoát nhìn lại rất khủng bố, nếu không biết tình huống thực dễ cho là hắn bị thương rất nặng.”

“Gi? Chẳng lẽ ta bị hắn lừa?” Kim Hi sững sốt, “Hắn làm vậy có gì tốt?”

“Bộ lạc Bỉ Mông xuất hiện thần văn Ngã Lộ Ni, tin tức này đã đủ trọng đại, hơn nữa biết trước thực lực của chiến sĩ Bỉ Mông, cũng có lợi cho Bộ lạc Lạc Mông an bài luận võ.” Hi Tư Lạc sắc mặt ngưng trọng, “Nhưng mà ta sẽ giám thị hắn. Đêm nay người cùng Tập Tắc Nhĩ tới chỗ khác ở tạm đi.”

“Bạch Thiên tôn bảo ta dẫn hắn đi nhật Lệ châu bồi.” Tập Tắc Nhĩ nói xong, Hi Tư Lạc ho nhẹ một tiếng, quay đầu đi. Bởi vì đã biết, cho nên Kim Hi chú ý tới Hi Tư Lạc biểu tình thực ngưng ngung.

“Ta đây quay lại trông chừng hắn.” Hi Tư Lạc vừa muốn xoay người, lại đột nhiên bị Kim Hi kéo lại: “Không cần vội vàng, cứ hảo hảo ưu tiên chiếu cố Hoa Lê, dù sao, sau này thời gian ở chung còn dài.”

Hi Tư Lạc biểu tình nhảy mắt đại ra, Tập Tắc Nhĩ khuôn mặt hung ác nhưng tính tình ôn hòa, Nạp Lan tuy rằng mặt than kỳ thật rất đơn thuần, chỉ có Hi Tư Lạc, bình thường luôn thông minh lanh lợi, giờ phút này lộ ra biểu tình ngờ ngạc như vậy, tựa như tiểu bảo bị kinh hách. Kim Hi còn cố tình kéo áo y liếc liếc: “Ngô, cơ ngực của ngươi thật đẹp.”

Một câu trêu chọc làm Hi Tư Lạc nhảy dựng, chặt vật chạy trời chết. Kim Hi đắc ý cười, hắn quay đầu vừa nhìn, Tập Tắc Nhĩ mang theo nụ cười yếu ớt nhìn hắn, vết sẹo giữa mi cốt làm Tập Tắc Nhĩ nhìn qua thực hung ác, nhưng ý cười này cũng thực ôn hòa, thực bình tĩnh, thực đạm nhiên, giống như đã bên nhau qua mấy chục năm, ôn hòa bất ly bất khí.

“Đi thôi, Lệ châu bồi nhất định phải thu thập vào buổi tối, nếu không sẽ vô dụng.” Tập Tắc Nhĩ thúc giục, “Lệ châu bồi chỉ có ở chỗ nước cạn của Khuê hà vào lúc ba mặt trăng cùng dâng lên, chúng ta nhất định phải tới sớm một chút.”

“Có thể đổi thứ hình sao?” Kim Hi lập tức hưng phấn. Tập Tắc Nhĩ ngạc nhiên một chút, ngậm miệng, nhẹ nhàng gật đầu. Y cởi quần áo, thân thể đột nhiên rướn về phía trước, đã biến thành một con cự lang uy phong lẫm lẫm, trước bụng là đám bụi mao ấm áp cùng tứ chi bạch mao, trên mắt còn có thể thấy đạo vết thương kia, làm y giống như độc nhãn lang đáng sợ trong truyền thuyết rừng sâu, tràn ngập hơi thở hung hãn. Điều nói lang là đầu đồng đuôi sắt eo đậu hủ, nhưng Tập Tắc Nhĩ lại vững vàng công Kim Hi. Kim Hi đem mặt vui vào da lông thuận trơn trên cổ Tập Tắc Nhĩ, dùng sức xoa nhẹ cổ y, hô to: “Xông lên a!”

Cái trán Tập Tắc Nhĩ tựa hồ yên lặng chảy xuống một giọt mồ hôi.

Ngân hà mệnh mông, ba ánh trăng cùng chiếu rọi, đêm khuya sáng ngời như bình minh, nhiễm lên thảo nguyên, thiếu niên cười cự lang uy vũ, chạy như điên dưới đêm trăng, nếu người tới gần, có thể nghe được

“Ta có một Tập Tắc Nhĩ, cho tới giờ chưa từng cười, có một ngày tâm huyết dâng trào, cười hắn nhất đi vô sò.”

Có thể phá hư mỹ cảm triệt để như vậy thật đúng là một loại bản lĩnh a.

Dưới ánh trăng Khuê hà gọn sóng lần lần, ba ánh trăng sáng rọi tựa lưu ly dưới sông. Chỗ nước cạn Khuê hà cách Bộ lạc gần nhất, lúc này như rắc đầy thủy tinh phản chiếu ánh sáng lấp lánh, đó là Lệ châu bồi bởi vì ba ánh trăng cùng phát quang mới chui ra khỏi sông. Đây là lần đầu tiên Kim Hi đến gần ‘mẫu thủy’ đã nuôi dưỡng Bộ lạc Bể Mông, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cảnh sắc thế giới này chân thật tráng lệ như vậy, trời cao đất xa, khí phách hào hùng, nước sông cuộn cuộn gột rửa trái tim hắc, xã hội hiện đại bề lũ xu nịnh đều bỗng nhiên phiêu tán.”

“Người vừa làm gì vậy? Hình như ta nghe được tên của ta.” Táp Tắc Nhĩ biến thành nhân hình, cùng Kim Hi ngồi ở trên bờ sông hỏi.

“Ách, đó là ca hát.” Kim Hi lập tức, hắc quá phần khởi nên mới động kinh, không ý thức được mình đến tột cùng đã hát cái gì, ca từ này thật sự có chút tà ác.

“Hát lại một lần đi!” Đôi mắt Táp Tắc Nhĩ lóe sáng chăm chú nhìn Kim Hi, Kim Hi không khỏi, hắc nghĩ nghĩ: “Ta hát một ca khúc khác cho người nghe đi!”

“Ta là chú sói đến từ Bắc Man,

Sinh hoạt tại Bộ lạc Bể Mông.

Từ từ gió mùa thổi qua,

Khuê hà cuộn cuộn không ngừng.

Ta hướng về Vũ Nguyệt đang lên,

Gầm lên hai tiếng dài.

Không vì cái gì khác,

Chỉ vì trong lòng ta yêu nhất Kim Hi miện hạ ”

Ca từ tự kỷ muốn chết, nhưng Táp Tắc Nhĩ lại lắng nghe, cười đến vui vẻ. Lúc này dưới Khuê hà bỗng nhiên sáng lên từng phiến chói lọi, dưới Khuê hà chui ra thật nhiều Lệ châu bồi, chói lọi động lòng người. Kim Hi vận khởi tinh thần lực, kéo những vỏ sò sáng nhất lên. Một đồng vỏ sò màu sắc vô cùng đẹp, đều là đen và trắng tinh thuần. Sau khi phối, Lệ châu bồi sẽ phát ra mùi thơm nồng nàn, đối với phía sau của Thú nhân sẽ có nhiều điểm lợi.

“Cái màu vàng này nếu Hi Tư Lạc đeo nhất định rất đẹp, Nạp Lan da rất trắng, nhất định hợp với cái màu đen này. Cái màu trắng, nên cho Hoa Lê.” Táp Tắc Nhĩ lựa ra mấy cái Lệ châu bồi đặc biệt mỹ, nghiêm túc sàng lọc, “Còn mấy cái này cũng không tệ.”

Vừa hát tình ca cho y, hiện tại y còn thật sự giúp người tiến cử vật đính ước với Thú nhân khác, Kim Hi có thần kinh thô cũng nhận thấy không thích hợp.

“Táp Tắc Nhĩ, người làm sao vậy?” Kim Hi vuốt vai y, Táp Tắc Nhĩ trầm mặc trong nháy mắt, y ngẩng đầu, đôi mắt thâm u: “Kim Hi, ta muốn cùng người làm.”

“Nhưng mà, không phải nói trước hôn nhân tốt nhất không cần...” Kim Hi nói đến một nửa liền ngậm miệng, Táp Tắc Nhĩ biểu tình có bối rối, có nghiêm túc, cũng có chiếm dụng mãnh liệt. Y và Kim Hi ban đầu chỉ là một hồi cầu ái ngoài ý muốn, tuy rằng Kim Hi biến việc ngoài ý muốn thành sự thật, nhưng vội vàng cầu ái vẫn làm Táp Tắc Nhĩ từ nhỏ chịu ghẻ lạnh cảm thấy bất an, y không biết nên biểu đạt cảm tình như thế nào, nói không được mấy lời “Ta yêu người ta không muốn chia sẻ người với người khác, không muốn trong mắt người có người khác”, cho nên y dùng hành động để biểu đạt tâm ý của mình.

Kim Hi vuốt ve mi cốt của Táp Tắc Nhĩ, tự nhiên mà cùng Táp Tắc Nhĩ ôm hôn, Táp Tắc Nhĩ động thân ngồi xuống, thân thể ngửa ra sau, hai tay chống hai bên, cơ ngực y giãn ra, tay Kim Hi chuyển động, cơ ngực bóng loáng bị dùng sức vuốt ve, ngón tay tạo ra từng đường lõm trên cơ ngực. Vết sẹo kia lúc này cũng nổi lên sắc hồng, đầu lưỡi Kim Hi liếm lên vết thương, vị mặn thản nhiên khiến Kim Hi càng thêm phần khởi, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn hai bên bắp thịt. Lòng bàn tay Kim Hi chụp lên nụ hoa Táp

Tắc Nhĩ, bàn tay chuyển động làm nụ hoa bị nhẹ nhàng đụng vào, rất nhanh dựng lên. Kim Hi dùng ngón cái nhẹ nhàng gẩy nụ hoa, thấp giọng nở nụ cười: “Nơi này cứng nhắc.”

Tập Tắc Nhĩ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, thở thật sâu, cơ ngực phập phồng kịch liệt hơn. Kim Hi cúi đầu, đầu lưỡi chạm tới nụ hoa bên trái của Tập Tắc Nhĩ, khéo léo dùng lực lay động nụ hoa diễm hồng, tay từ cơ ngực chậm rãi trượt xuống cơ bụng, cơ thể bóng loáng nóng cháy hơi hơi phập phồng, khi tay Kim Hi đụng tới rốn thì Tập Tắc Nhĩ hít mạnh một hơi, cơ bụng hõm thật sâu. Đầu vú rời xa đầu lưỡi, nước miếng dính phía trên rất nhanh lại bị đôi môi ngậm lấy hút trở về, nụ hoa non mềm bị Kim Hi ngậm trong miệng. Đầu vú mềm mại biến thành viên bi nhỏ thô ráp, Kim Hi dùng sức hấp dẫn, giống như muốn hút hết nụ hoa cùng cơ ngực, động tác lại vô cùng nhẹ, ngón cái vòng quanh rốn nhẹ nhàng vuốt ve, tay còn lại thì đè lại thắt lưng Tập Tắc Nhĩ, làm thắt lưng mạnh khỏe không thể né tránh ngón tay tác quái. Tập Tắc Nhĩ cố gắng không động eo, ngã ngối trên chân mình, bả vai rắn chắc rụt lại, ngược lại đè ép đường rãnh giữa cơ ngực càng thêm rõ ràng, toàn tâm toàn ý để Kim Hi liếm láp hấp dẫn mà nổi lên thủy quang ướt át.

“Ha” Tập Tắc Nhĩ thở hổn hển, Kim Hi ngẩng đầu, nhìn nụ hoa hơi hơi sưng lên: “Thoải mái sao.”

“Àn.” Tập Tắc Nhĩ hơi hơi nâng vai phải, nụ hoa bên trái y đồ tươi mà ẩm ướt, nụ hoa bên phải cũng phần khởi nổi lên, lại cô đơn đứng thẳng, như nụ hoa đang chờ được làm dịu. Kim Hi chỉ làm theo bản năng bản năng, nụ hoa bên trái bị hấp dẫn quá mức, để lại vết đỏ.

“Vì sao tai với đuôi lại không lộ ra?” Tay trái Kim Hi vòng qua thắt lưng Tập Tắc Nhĩ, môi hôn hít lỗ tai và cổ Tập Tắc Nhĩ, tay phải nhẹ nhàng vân vê nụ hoa vừa bị miệng lưỡi đùa bỡn quá độ, nước miếng trơn trượt làm ngón tay Kim Hi không thể nắm, cũng làm Tập Tắc Nhĩ liên tục thừa nhận tra tấn cùng vui vẻ. “Cần, làm phía dưới.” Tập Tắc Nhĩ lôi kéo tay Kim Hi, khàn khàn khẩn cầu, “Sờ sờ, sờ sờ.”

Nhục còn nóng rực đã hoàn toàn đứng lên, bị Kim Hi đè ép trước bụng, biểu bì bao ngoài bị chất dịch làm trong suốt, Kim Hi chìa hai ngón tay cầm lớp da chậm rãi kéo ra, chất lỏng chậm rãi chảy xuống, lướt qua gân mạch nổi trên lưng trụ vẫn toàn tâm toàn ý dương cao, Kim Hi tà ác mà đẩy biểu bì, còn thịt trắng kiện bị miễn cưỡng bị bao lấy một nửa, khó nhịn muốn chết. Tập Tắc Nhĩ ôm chặt eo Kim Hi, vùi đầu vào bả vai Kim Hi, ồ ồ thở dốc phun lên cần cổ Kim Hi, nửa dưới khó nhịn cố gắng rướn về phía trước. Quy đầu sung mãn chạm tới lòng bàn tay Kim Hi, chất lỏng sền sệt tràn ra, ngón tay Kim Hi dính chất lỏng vờ loạn, mạch đập trực căn kịch liệt rung động, quan cầu càng hưng chấn bùng bùng, ép ra càng nhiều chất lỏng. Kim Hi hấp dẫn cần cần bả vai Tập Tắc Nhĩ, xương quai xanh màu tiểu mạch càng được chiếu cố, khoang miệng nóng cháy khiến Tập Tắc Nhĩ xuất một tầng mồ hôi mỏng, da chạm da, dính nị khó lìa.

Đuôi và tai sói nhanh chóng dài ra, đuôi sói rậm rạp khó nhịn không ngừng vẩy động, Kim Hi bắt lấy còn thịt của y, từ đỉnh đến gốc, tay nâng song cầu mềm mại thưởng thức. “Nhiều nước hơn nữa, bôi trơn phía sau.” Kim Hi xoa song cầu ẩm áp, cảm nhận Tập Tắc Nhĩ cả người run rẩy mỗi khi chúng nó bị bàn tay mình hơi đè ép, hần tham lam nhắm nháp cổ cùng xương quai xanh Tập Tắc Nhĩ, làn da bóng loáng xuất hiện vết ứ đọng tử sắc. Ngọc hành dưới sự ma sát của nắm tay dần dần ồm ồm ồm ồm tiếng nước, giữa ngón tay dính sợi tơ trong suốt, quy đầu trưởng đến tử hồng, đôi mắt nhỏ mở to liên tục không ngừng tràn chất lỏng. Kim Hi vòng tay qua thắt lưng Tập Tắc Nhĩ, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào phía sau Tập Tắc Nhĩ, nếp gấp đã hơi hơi ướt át co rúm lại một chút, không ngừng lui khỏi đụng chạm của Kim Hi, lại vì Tập Tắc Nhĩ cố gắng ổn định hơi thở mà chậm rãi mở ra, ngón tay sền sệt chậm rãi đưa đẩy, nếp gấp bị đẩy sâu vào trong, đuôi Tập Tắc Nhĩ không ngừng cọ lên cánh tay Kim Hi, mông cố gắng nhếch lên, ngón tay Kim Hi chậm rãi tiến vào cửa huyết ẩm áp, nếp gấp gât gao giữ chặt ngón tay của hắn, theo chuyển động chậm rãi còn có chất lỏng dính nị ẩm áp dần phân bố lên vách tràng. Tiến hoá khiến cho Thú nhân dễ dàng nhận Giống đực xâm nhập, Kim Hi ngón giữa đè nếp gấp đã bao chặt ngón trở, hậu huyết chặt hẹp tựa hồ không thể chứa thêm ngón nào nữa.

“Tư thế này, quá khó khăn.” Tập Tắc Nhĩ đứng dậy quỳ trên mặt đất, một tay chống đất, khó xử đỏ mặt, “Như vậy, có thể chứ?” Ngón tay Kim Hi vẫn luôn cắm ở mặt sau của Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ dùng tay trái nắm mông mình cố gắng tách hậu huyết ra, quay đầu nhìn Kim Hi, trên mặt là xấu hổ cùng ham muốn khó nhịn. Kim Hi đem ngón giữa chen vào giữa nếp gấp, chậm rãi đi vào. Vách tràng nóng bỏng gât gao hấp dẫn ngón tay đi vào.

“Đến đi!” Tập Tắc Nhĩ hạ tay xuống chống đất, “Ta chịu không nổi.” Kim Hi cũng đã sớm nhịn không được, còn thịt dưới khó hắn đã sớm ngẩng lên, hai tay hắn nắm lấy vòng eo kiên cố của Tập Tắc Nhĩ, quy đầu

chảy dâm dịch sênh sêch ma xát với nếp gấp, nếp gấp mềm mại bị đẩy ra, quy đầu mới đi vào một nửa, nếp gấp đỏ tươi đã bị ép phẳng, Kim Hi động thân ép về phía trước, quan câu còn chưa đi vào đã cảm nhận được lực cản thật lớn, hần vừa muốn lui về, Táp Tắc Nhĩ đã đẩy thân về phía sau, quan câu trụ giữ hậu huyết, vách tràng nóng cháy nhanh chóng nuốt chửng côn thịt thô to của Kim Hi.

“Ngô!” Táp Tắc Nhĩ khuỷu tay mềm nhũn, miễn cưỡng chống trên mặt đất, đầu tựa lên cánh tay, thấp giọng thở gấp. “Không sao chứ!” Kim Hi khom người, bả vai rộng lớn cùng cột sống Táp Tắc Nhĩ đều dán lên thân thể hần, cái đuôi rậm rạp của Táp Tắc Nhĩ mềm rũ xuống một bên, lỗ tai cũng sụp xuống. Kim Hi lấy tay chạm vào quy đầu của Táp Tắc Nhĩ, nơi đó đã giống như thiết côn vừa nóng lại vừa cứng, chất lỏng nị nị không ngừng tí tách rơi xuống đất. Kim Hi sốt ruột hỏi: “Đau không?”

Táp Tắc Nhĩ vùi đầu vào cánh tay, bả vai rúm lại lắc lắc đầu. Kim Hi cảm giác được vách tràng của Táp Tắc Nhĩ vừa nóng lại chặt, bao tới độ côn thịt hần nổi gân mạch, bao tới độ mạch máu đều bị tràng vách nóng rục gắt gao hút lấy. Trong lòng hần vừa động: “Kia, thích sao?” Táp Tắc Nhĩ lần này không lắc cũng không gật, nhưng tai sói màu xám run lên, đuôi sói thật dài cuộn lên thắt lưng Kim Hi. Kim Hi nhịn không được, một tay giữ thắt lưng Táp Tắc Nhĩ, một tay nắm lấy bờ mông bóng loáng của Táp Tắc Nhĩ nâng cao, mạnh mẽ trườn sát.

Nếp gấp đỏ tươi gắt gao hấp dẫn côn thịt lửa nóng của Kim Hi, giữa lúc trườn sát nổi lên thủy quang, hạ phúc Kim Hi cùng đồn bộ Táp Tắc Nhĩ dính lại lại tách ra, tiếng nước ồm ồm biến thành tiếng vang bành bịch liên miên không dứt. Kim Hi túm lấy bả vai Táp Tắc Nhĩ, giữ chặt cơ thịt săn chắc, Táp Tắc Nhĩ cao hơn Kim Hi, y bị nâng thân trên lên, thắt lưng cong xuống thật sâu, tiếng rên rỉ chôn dưới cánh tay lập tức tràn ra, không phải rên rỉ mềm mại đáng yêu giả tạo cũng không phải lạnh lạnh ngâm nga nữ tính, Táp Tắc Nhĩ rên rỉ như là không hít được ô-xy mà thở gấp, mỗi khi Kim Hi đâm vào thân thể Táp Tắc Nhĩ, liền phun ra tiếng thở dốc khó nhịn. Tay Kim Hi từ vai y trượt xuống, mãi đến khi cầm được tay Táp Tắc Nhĩ, mồ hôi tràn đầy lòng bàn tay hai người, nương theo tiếng đánh bành bịch liên miên không dứt.

Khoái cảm đập vào đại não Kim Hi, hần căn bản nói không ra lời, chỉ là mù quáng mà ra vào hậu huyết của Táp Tắc Nhĩ, hơi thở trầm thấp cùng tiếng rên rỉ của Táp Tắc Nhĩ đan vào nha.

Xử nam Kim Hi lần đầu tiên cũng không thể duy trì bao lâu, hần bảo trì tư thế này, chỉ kiên trì được 20 phút đã cảm giác được háng căng chặt, cả người đều dâng lên khoái cảm mãnh liệt, biên độ va chạm thu nhỏ, dương căn đâm vào sâu trong vách tràng, tràng vách nóng cháy gắt gao vận dương căn thô to, nương theo khoái cảm, Kim Hi đem tinh dịch của mình bắn vào thật sâu trong thân thể Táp Tắc Nhĩ. Hần ngồi trên đầu gối mình, buông tay khỏi eo Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ tay chống đất, hai người đều mồ hôi đầm đìa, run nhè nhẹ.

Kim Hi then đỏ mặt nói: “Lần đầu tiên, ta, ta, quá nhanh.” Táp Tắc Nhĩ xoay đầu lại, cánh tay đỡ mặt mình, cúi đầu phát ra thanh âm nức nở, tựa như tiểu cầu yếu ớt. Kim Hi nắm vai y: “Làm sao vậy, không thoải mái hay là...” Hần nói một nửa liền á khẩu, ba ánh trắng chiếu rọi trên bờ cát, chất lỏng trắng đục sênh sêch như trân châu hòa tan ngả nhào vào cát mịn, có thể rõ ràng thấy được đám trước bắn ở rất xa, sau đó liên miên không dứt, thẳng đến khi tụ thành cái hồ nhỏ, một giọt cuối cùng còn đang treo giọt trên quy đầu Táp Tắc Nhĩ, quy đầu nửa mềm còn đang chút chút rung động, hòa cùng nhịp tim.

“Thiệt nhiều.” Kim Hi vỗ về bộ ngực Táp Tắc Nhĩ, vuốt ve vết sẹo hần yêu nhất, môi nhẹ nhàng mút làn da trên vai Táp Tắc Nhĩ, “Mấy lần? Nói a, nói đi, nói đi, bắn mấy lần.” Táp Tắc Nhĩ từ từ nhắm hai mắt, hai tay chống lên bắp đùi mình, càng không ngừng lắc đầu, sau tai cùng cổ hồng rục. Kim Hi đưa tay quyết lấy giọt dịch còn bám trên quy đầu của Táp Tắc Nhĩ, trơn ướt nhưng cũng không phải đặc biệt sênh sêch, so với lúc mình trêu chọc thì nhạt hơn nhiều lắm.

“Nói đi, nói đi, không nói ta sẽ làm tiếp lần nữa.” Kim Hi đỉnh đỉnh thân dưới, đối với xử nam mới nếm thử trái cấm mà nói, tất nhiên thực dễ dàng vượt qua thời điểm mềm nhũn, thân thể một khi nếm mùi tình dục, liền trở nên tác cầu vô độ.

Táp Tắc Nhĩ từ từ nhắm hai mắt, lỗ tai run run, cái đuôi ngượng ngừng ngăn trở hạ thể của mình, ngón tay gấp khúc nhanh chóng bưng kín mặt. Nam nhân kiện mỹ như Táp Tắc Nhĩ làm ra động tác ngượng ngừng như vậy, thể mà không có một chút nương khí, bộ dạng như sám hối lại thật sự lấy lòng Kim Hi.

“Như vậy thích sao?” Kim Hi đắc chí hỏi.

Tạp Tắc Nhĩ môi run rẩy, bị Kim Hi ép sát không buông đột nhiên rống to: “Ta cũng là lần đầu tiên!” Cái đuôi gắt gao bằng chặt, quất lên người Kim Hi. Kim Hi cười hì hì, không dám trọc Tạp Tắc Nhĩ đang tạc mao. Hắn muốn tháo Lệ châu bối trên cổ Tạp Tắc Nhĩ, Tạp Tắc Nhĩ lại bắt lấy tay hắn: “Chúng ta còn chưa kết hôn, nếu mang thai...”

“Sẽ trái với quy định của Bộ lạc sao?” Kim Hi sốt ruột hỏi, hắn không biết Bộ lạc nguyên thủy có mấy loại phong tục tàn nhẫn như nhốt vào lồng heo thả trôi sông hay không, sau khi tính dục nguội lại đủ loại lý trí lo lắng rốt cục quay lại đầu hắn.

“Rất dọa người!” Tạp Tắc Nhĩ có chút xấu hổ rống to.

Kim Hi cười hì hì vuốt ve cơ ngực y: “Đừng tức giận đừng tức giận, Thú nhân mang thai khó khăn như vậy, cơ hội một lần cũng không thể buông tha a.” Hắn tháo Lệ châu bối xuống, chậm rãi rút ra dương căn đã mềm rũ, một tia chất lỏng màu trắng theo tiểu huyết đỏ tươi tràn ra, chợt mất đi vật lấp tiểu huyết mở kinh hoàng gắt gao mấp máy, nếp gấp đỏ sậm, đúng là vẫn còn có chút sưng lên. Kim Hi nắm chuôi Lệ châu bối, Lệ châu bối lạnh lẽo xâm nhập vào thân thể khiến Tạp Tắc Nhĩ nhịn không được tê một tiếng. Nếp gấp ôm lấy Lệ châu bối chỉ để lộ cái chuôi tròn tròn be bé kim văn, như là nhụy hoa đỏ tươi giữa đóa cúc. Kim Hi thương tiếc nhẹ nhàng sờ soạng một chút: “Có đau hay không?”

Tạp Tắc Nhĩ lắc đầu, tai và đuôi của y đều tiêu thất, nghiêng người ngồi xuống đất, xem ra mộng không bị ảnh hưởng, y dùng tay che nửa thân dưới, không dám nhìn Kim Hi: “Lệ châu bối là do nữ thần Bảo Phù Thụy ban ân cho Thú nhân, có thể bảo dưỡng nơi đó, còn tăng xác suất mang thai.”

“Thật sự là thứ tốt.” Kim Hi xích lại, nhìn cổ và bả vai Tạp Tắc Nhĩ lớn lớn nhỏ nhỏ vết ứ đọng đậm đậm nhạt nhạt, không thể không nói xem qua một đồng tiểu thuyết hắn thêm muốn cảm giác đâm chọc này đã lâu, lúc này đây tự mình đâm chọc, thật sự là tuyệt vời.

Tạp Tắc Nhĩ làm xong sau ngược lại đặc biệt ngưng ngừng, Kim Hi cũng không biết nói cái gì để dỗ dành, đành phải ôm hông y, không ngừng khê hôn. Tạp Tắc Nhĩ rốt cục chậm rãi trầm tĩnh lại: “Đừng nên chạy về, ta gọi song đầu kiêu đến đây đi.”

“Vì sao lại không chạy về?” Kim Hi mờ mịt hỏi. Tạp Tắc Nhĩ mặt lại trướng đến đỏ bừng, chân hơi hơi nhúc nhích một chút.

Chân mềm nhũn chẳng hạn, nói ra Tạp Tắc Nhĩ sẽ tạc mao đi, ân ân, thôi thì lưu lại lần sau tiếp tục trên chọc đi. Kim Hi yên lặng cười mờ ám. Tạp Tắc Nhĩ nắm lỏng chim song đầu kiêu trên vòng cổ, thối không ra âm thanh gì, kỳ quái là, Kim Hi thể nhưng lại cảm giác mình có thể nghe được thanh âm cao tần kéo dài không dứt. Qua chốc lát sau, con chim song đầu lớn cao cao bay tới, đồng thời ở bên cạnh song đầu kiêu không người, còn có một con song đầu kiêu công một người đến, vô luận là Thú nhân nhân lực xuất sắc, hay Kim Hi năng lực cảm ứng, đều rõ ràng nhận ra thanh niên kiện mỹ tựa gà voi kia.

20. Chương 20: Chính Thê Gương Mẫu

Loại này cảm giác bị bắt gian trong nháy mắt này là gì, người nghĩ nhiều a, không phải lão lưu manh nói bọn hắn thích người thì người thật sự là TomSue, Kim Hi yên lặng xây dựng tâm lý. Song đầu kiêu rơi xuống đất trong nháy mắt, Nạp Lan nhảy lên không nhẹ nhàng rơi xuống đất, song đầu kiêu lượn trên không vài thước mới dừng lại.

Nạp Lan trầm mặc nhìn Kim Hi một chút, lại nhìn nhìn cổ Tạp Tắc Nhĩ, yên lặng nghiêng đầu đi.

Loại hiện tượng rõ ràng không biến thân lại cảm thấy đuôi với lỗ tai đều rủ xuống, mặt bánh bao phồng lên là thể quái nào. Kim Hi cực kỳ quần bách.

“Ta thấy song đầu kiêu của Tạp Tắc Nhĩ được triệu hoán, sợ các người xảy ra chuyện gì.” Nạp Lan mặt không chút thay đổi quay đầu, ánh mắt quét một vòng qua Tạp Tắc Nhĩ, nói rồi lại nhìn không được nhìn lướt qua, trên mặt nổi lên nét đỏ ửng khả nghi, “Không có việc gì thì tốt rồi.”

“Ân, chúng ta không có việc gì, chỉ là muốn ngồi song đầu kiêu trở về thôi.” Kim Hi sờ sờ cái mũi, thiệt tình không biết nên nói cái gì.

Tạp Tắc Nhĩ đẩy vai Kim Hi: “Kim Hi, người ngồi song đầu kiêu của Nạp Lan được không, ta sợ khổng chế không tốt.” Kim Hi bốn cọt quay đầu nhìn Tạp Tắc Nhĩ, Tạp Tắc Nhĩ hơi hơi đỏ bừng, ánh mắt lại liếc về phía Nạp Lan, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng. Diễn cảm giống hệt tên bạn cùng phòng hồi đại học từng cổ vũ hân theo đuổi Bạch Phú Mỹ, có điều lúc ấy cũng chỉ là một đám cơ tình bản bốn phía nhưng thực tế lại chỉ là bạn bè vô cùng thuần khiết, chủ yếu là Kim Hi cũng không cảm thấy hứng thú với nữ hài tử, mà bây giờ là một Tát nhĩ vừa cùng Kim Hi tiến tới bước cuối, cổ vũ Kim Hi truy đuổi một thiếu niên thanh tú khác, loại khoái cảm tề nhân chi phúc này nháy mắt khiến Kim Hi lằng lằng, xuyên qua vì vị thần nào? Nhờ người mà thế gian có chuyện tốt a, đại thần xuyên qua cảm ơn người, tác giả tam lưu nhị bức đam mỹ gào khóc cảm ơn người.

Nạp Lan nhìn Kim Hi, con người thủy nhuần như ánh trăng dưới u đàm. Y giơ tay lên, song đầu kiêu lao tới, loại chim khổng lồ này đầu rất giống khổng tước, hai đầu dây thừng cố định quanh cổ, Thú nhân đứng trên lưng song đầu kiêu khổng chế chúng. Tương tự bộ phim điện ảnh Avatar nổi tiếng, song đầu kiêu dùng thân thể cùng lượng linh mao để biểu lộ thực lực, chúng cũng chỉ chịu khuất phục dưới Thú nhân cường đại. Con của Nạp Lan dù không phải vạn trùng vô nhất, cũng là “Thần tuần” hiếm thấy.

Song đầu kiêu gấp chân, Nạp Lan thoải mái nhảy lên lưng cự kiêu, Kim Hi giẫm lên cánh phải rắn chắc, leo lên lưng song đầu kiêu, hân vẫn là lần đầu tiên cưỡi loại sinh vật này, nhìn qua phần lưng thực bằng phẳng hóa ra còn có khớp xương nhô ra giữa lớp mao, có thể tạo điều kiện cho người cưỡi. Thú nhân khi độc hành đều đứng khổng chế, mà dẫn theo Giống đực, tự nhiên ngồi ổn định. Chỗ trùng chập hẹp giữa xương cột sống kẹp chặt thân thể Kim Hi, hân ngồi sau Nạp Lan, đưa tay ôm lấy eo Nạp Lan.

“Bay lên gió sẽ rất lớn.” Nạp Lan nhẹ giọng nhắc nhở.

“Không sao hết, ta có thể xé gió.” Kim Hi lại cảm giác thân thể Nạp Lan cứng đờ, hân bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, quay đầu nhìn Tạp Tắc Nhĩ, Tạp Tắc Nhĩ cũng ngồi trên song đầu kiêu của y, bắt gặp ánh mắt Kim Hi nhìn sang, không chút do dự giật giật dây cương, song đầu kiêu vỗ mạnh hai cánh, thân thể chạy hai bước về phía trước nhanh chóng bay lên. Kim Hi ghé sát vào lưng Nạp Lan: “Trời gió lớn, ta có thể ôm chặt một chút không?”

Nạp Lan trầm mặc một lát, nâng cánh tay lên. Khi y tới cũng không mặc áo, lúc này làn da ẩm áp đều bại lộ ngoài không khí, Kim Hi chậm rãi siết cánh tay mình. Nạp Lan gầy hơn Tạp Tắc Nhĩ cùng Hi Tư Lạc nhiều. Lúc Kim Hi ôm thắt lưng y, tay này có thể bắt được cổ tay tay kia, có điều ôm như vậy, cũng làm càng Kim Hi dính sát vào lưng Nạp Lan, tay vắt ngang ở dưới cơ ngực Nạp Lan.

“Thực gầy.” Kim Hi không khỏi cảm thán.

“Ta dù có ăn cùng không mập!” Nạp Lan giọng điệu có chút xu hướng gằm nhẹ.

Kim Hi có chút xấu hổ, không biết nên nói cái gì cho phải. May mắn Nạp Lan giật giật dây cương, song đầu kiêu vẫy vẫy hai cánh, chậm chạp bay lên, không có bước chạy đà, kiểu chiếu cố không dấu vết làm Kim Hi cười khê. Song đầu kiêu chậm rãi bay lên trời, giương rộng hai cánh bay lượn rất nhanh. Lấy tốc độ song đầu kiêu, đoạn đường này thật sự quá ngắn, thậm chí không cần bay quá cao. Song đầu kiêu giương hai cánh tiện cho Thú nhân quan sát mặt đất, nhưng không tiện cho Kim Hi, dù sao Nạp Lan có gầy nhưng thân vẫn rất cao, vai y cũng dày rộng cân xứng với thân thể y, hoàn toàn che kín tầm mắt Kim Hi. Rất nhanh song đầu kiêu đã giảm tốc độ hạ xuống đất, dừng trong sân nhà Tạp Tắc Nhĩ, không chỉ có Tạp Tắc Nhĩ vừa đi trước, mà cả Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê cũng đều ở trong viện.

Tạp Tắc Nhĩ đang chặt vật cài quần da, giữa dấu hôn trên thân cùng Lê châu bội, y vẫn lựa chọn ưu tiên bảo hộ cái sau. Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê đều đứng một bên nhìn. Tên lưu manh Hoa Lê chứng kiến Kim Hi cùng Nạp Lan trèo xuống khỏi song đầu kiêu, đáng khinh huyết sáo: “Người cũng quá nhiệt tình đi.”

“Câm miệng.” Kim Hi thực cảm tạ Hoa Lê mặt dày này có thể mở lời phá đi bầu không khí xấu hổ này.

“Bên ngoài trời rất lạnh, ta đi ngao bát canh cho các người làm ấm người.” Hi Tư Lạc khoanh tay mang theo một tia cười yếu ớt đứng dậy, vẫn bảo trì động tác khoanh tay đi vào làm đồ. Sau đó thả lá khô dễ đốt vào lò lửa, cầm đá lửa chà xát đánh lửa.

“Để ta làm đi.” Cục diện này làm Tạp Tắc Nhĩ cũng không biết phải làm sao, trong lòng tràn đầy xấu hổ.

Hi Tư Lạc nói thực ôn nhu: “Người nằm nghỉ một lát đi, mệt mỏi rồi.” Kim Hi nhìn bộ dạng này của Hi Tư Lạc, không hiểu sao lại cảm giác thấy nguy hiểm. Hi Tư Lạc mang theo một tia cười yếu ớt, tiến tiến xuất xuất, vội vội vàng vàng. Chỉ chốc lát, mùi thịt động lòng người nhẹ nhàng bốc lên. Hi Tư Lạc phân đồ ăn cho mọi người, dùng muôi gỗ múc hai viên tròn vo thả vào bát Kim Hi: “Đặc biệt ngao cho người.”

Đây là??? Là đại bổ “đản đản” trong truyền thuyết đi, nhưng chỉ làm một lần thôi mà ta thật sự không cần bồi bổ thứ hung tàn như vậy a. Kim Hi không nói gì rơi lệ mà ăn, nói thật thứ này dùng sức cắn đủ biết thời gian ngao không được lâu, Kim Hi cố gắng cắn lộp cộp lộp cộp cái thứ vừa tanh lại vừa cứng gì đó.

“Cho ta uống nữa, người bệnh cần bổ sung dinh dưỡng a!” Hoa Lê tiện hề hề sắp lại.

“Trên người người có thương tích, không thể ăn thịt.” Hi Tư Lạc nói, quay đầu nói với Tập Tắc Nhĩ, “Người cũng vậy, uống canh cho ấm người, mai ta đi hái ít hoa cho người.” Sau đó y lại quay về phía Kim Hi nói: “Ăn ngon không, ngày mai ta tiếp tục săn hai đầu nai con về.”

Kim Hi bị nghẹn ho khò khè: “Không cần không cần, ta không cần.”

Hi Tư Lạc cười càng ôn nhu: “Đừng gắng gượng, thân mình người yếu như vậy, mệt nhọc thì làm sao bây giờ a?”

Trận khí phát ra càng bất thường, nhất định là phương thức trở về của ta không đúng. Kim Hi trong lòng dòng lệ mì sợi, yên lặng ăn “Đản đản” hương vị rất nặng.

Hoa Lê xì một tiếng nở nụ cười, sau đó cười ha hả, Tập Tắc Nhĩ yên lặng cúi đầu, nhưng cả vai đều run rẩy, Nạp Lan lấy tay che miệng, cũng run rẩy thật gian nan. Chỉ có Hi Tư Lạc thực ôn hòa nhìn Kim Hi, diễn cảm rõ ràng viết: “Thân ái người ăn a, người ăn a, người mau ăn a, người ăn a a a a a!”

Một bữa ăn khuya vô cùng rối rắm làm Kim Hi chấn động thật sâu, thì ra Hi Tư Lạc nhìn qua tính tình rạn vỡ tựa mặt trời kỳ thật trong lòng anh anh anh thật đáng sợ. Hoa Lê trên đùi có thương tích lại quay về giường Tập Tắc Nhĩ, Hi Tư Lạc thu thập đồ vật này nọ xong cùng y ngủ. Tập Tắc Nhĩ dùng một tấm da lông trải trên đất, y nằm xuống giữa Kim Hi cùng Nạp Lan, y tâm tư đơn thuần không bao lâu liền ngủ mất. Kim Hi lần đầu tiên ngủ trên mặt đất, tuy rằng thời tiết không lạnh, nhưng phần khởi do vừa phá thân, không khí bữa ăn khuya quý dị, khiến hần thể nào cũng ngủ không được, lại không muốn quấy rầy Tập Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan, vì thế cứng ngắc nằm ở đó.

Không nghĩ tới một lát sau, Nạp Lan lặng yên không tiếng động đứng dậy ra khỏi phòng ở. Kim Hi thật sự không nên được hiểu kỳ, hần lặng lẽ đi tới góc cửa, lại phát hiện Nạp Lan đang ôm một cái bát sứ, cổ sứ ăn cơm???

“Phốc!” Kim Hi thật sự nhịn không được, hần cười nhẹ đi qua. Nạp Lan lập tức buông bát cứng ngắc ngồi ở đó, sau lưng thẳng tắp, Kim Hi nhẹ nhàng nắm cầm Nạp Lan, dưới ánh trăng một nét đỏ bừng thoáng hiện trên gương mặt trắng nõn của Nạp Lan, còn có một hạt cơm phấn trắng dính trên cằm Nạp Lan.

“Người gầy như vậy ta cũng rất thích.” Kim Hi cúi đầu, đầu lưỡi liếm đi hạt cơm kia, con người trong vắt của Nạp Lan ngóng nhìn hần, hần cũng nhịn không được nữa, cúi xuống bắt lấy đôi môi mỏng phần nộn kia hôn sâu.

21. Chương 21: Hỏa Diễm Thiết Tường

Kim Hi vuốt ve hai má Nạp Lan, làn da Nạp Lan còn tinh tế hơn ngà voi, Kim Hi luôn thích nam nhân làn da tiểu mạch sắc thậm chí là màu chocolate giống như Hoa Lê vậy. Làn da rám nắng mới có vị nam nhân, cũng khiến hần tràn ngập dục vọng. Nạp Lan trong Thú nhân có làn da trắng nõn hiếm thấy, là người đầu tiên da trắng mà làm cho Kim Hi cảm thấy ưa nhìn. Kỳ thật da Kim Hi hiện tại còn trắng hơn Nạp Lan, như là thiếu niên Đông Âu da trắng như tuyết, tay hần đặt trên mặt Nạp Lan, như là bạch ngọc hoà lẫn cùng ngà voi.

Nạp Lan môi mỏng mà phần nộn, nghe nói đây là đặc trưng của nam nhân vô tình, nhưng Nạp Lan là Thú nhân. Y ngồi xếp bằng trên đất, ngửa đầu nhìn Kim Hi, Kim Hi đưa tay miêu tả hình dạng đôi môi y, phác thảo dọc theo khóe miệng, Nạp Lan cup hàng mi dày tựa lông vũ xuống, hơi hơi hé miệng, hàm răng trắng

noãn chỉnh tề khê mở, đầu ngón tay đụng phải đầu lưỡi phấn nộn. Đầu lưỡi ôm lấy ngón tay Kim Hi, đôi môi ngậm lấy, hàm trụ ngón tay, ngón tay bị đầu lưỡi chậm rãi làm ướt. Kim Hi quỳ một gối ngồi xuống, ngón trở luôn đặt trong miệng Nạp Lan, Nạp Lan có rũ mắt cũng trốn không thoát ánh mắt Kim Hi.

Nạp Lan tuy gầy, nhưng vẫn là Thú nhân cường tráng, cơ thể y không có sung mãn như Hoa Lê, nhưng cực kỳ dẻo dai, lúc này ngồi ngay ngắn trước mặt Kim Hi, lại làm Kim Hi ngược lại không biết phải xuống tay thế nào. Tập Tắc Nhĩ trời sinh mang theo một loại khí tràng ôn hòa, tựa như mãnh hổ tinh tế ngửi hương tường vi, Nạp Lan cho Kim Hi ấn tượng đầu tiên chính là bộ dạng lạnh lùng, không nói một lời. Có điều hiện tại Kim Hi biết, bề ngoài lạnh lùng, nhưng thật ra Nạp Lan chỉ là đại nam hài có điểm ngạo kiều có điểm biệt nữ, vô luận từ tuổi hay diện mạo, Nạp Lan cũng giống như đứa trẻ vừa tốt nghiệp trung học, điều này làm Kim Hi có cảm giác tội ác “Đại thúc” biến thái quấy rối học sinh, mà ác cảm này... lại sản sinh khoái cảm càng sâu.

Kim Hi thu tay về, vẫn chăm chú nhìn Nạp Lan. Hắn thật lâu không có động tác kế tiếp, khiến Nạp Lan không tự giác siết chặt nắm tay, cánh tay cứng còng gắt gao ôm đầu gối. Kim Hi nhìn bộ dạng Nạp Lan hơi hơi cắn môi dưới, vỗ vỗ tay Nạp Lan: “Ngồi dậy.”

Nạp Lan buồn bực ngẩng đầu lên, Kim Hi kéo tay Nạp Lan, Nạp Lan ngồi xổm trên đất, tay chống trên đất, hai chân mở rộng ra, như là tiểu báo đang ngồi. Kim Hi dọc theo bắp đùi kẹp chặt của Nạp Lan chậm rãi sờ soạng vào chỗ sâu, động tác này thật chậm, ngón tay nắm lấy cơ đùi chắc khỏe, làn da bóng loáng như hút lấy bàn tay hắn, làn da mẫn cảm nhất nhất bị chậm rãi sờ qua, quần mỏng của Nạp Lan chậm rãi run rẩy giương lên, mơ hồ có thể thấy đầu như ẩn như hiện.

“Tự sờ sờ nụ hoa cho ta xem.” Kim Hi giọng điệu trầm thấp, Nạp Lan kinh ngạc trừng lớn mắt, mặt trưởng đến đỏ bừng, xấu hổ rít ra tiếng gì đó không rõ nghĩa từ cổ họng. Tay Kim Hi dừng ở mép quần mỏng: “Bình thường không tự mình sờ qua sao?”

Nạp Lan gầm nhẹ: “Mới không có!”

Nhưng y quay đầu nhìn mặt đất, không tự giác ngậm miệng, Kim Hi đánh bạo gạ hỏi: “Người gạt ta.”

“Không có.” Nạp Lan xấu hổ mà rống, nhưng tay y không tự giác nắm thành nắm tay.

“Thú nhân không thành thực, sẽ không được Giống đực thích.” Kim Hi cố ý nói lãnh khốc, “Mẫu mẹ người không nói cho người biết, phải trung trinh thẳng thắn với Giống đực của người sao?”

Kỳ thật Kim Hi cũng không biết có thể nói như vậy không, nhưng Nạp Lan cúi đầu nói một tiếng “Có” làm Kim Hi xác định mình đã đoán đúng.

“Loại chuyện này có cái gì đáng thẹn thùng, ta là Na nhĩ của người, người có thể bày ra một mặt tối nhục nhĩ tối dâm dăng cho ta xem, bởi vì ta là Na nhĩ của người, người là Tất nhĩ của ta, trên thế giới này chỉ có ta có thể xem, người cũng chỉ có thể cho mình ta xem.” Kim Hi vì giọng điệu khuyến khích của mình mà xấu hổ, nhưng là ý định thì không chút thay đổi.

Nạp Lan cúi chỏ rung động một chút, thuyết minh y vừa muốn nghe theo lại nháy mắt do dự, kết quả phản ứng thân thể đã bán đứng tâm tư y.

“Nạp Lan không phải thường xuyên tự sờ sao? Có gì phải thẹn thùng?” Ngón tay Kim Hi nhéo nhẹ đùi Nạp Lan, Nạp Lan hung hăng lắc đầu: “Không phải thường xuyên!” Y lại thấp giọng nói, “Lần trước, khi người ở trong động Nguyệt trường thạch, ta nghe được thanh âm.”

“Thanh âm lớn vậy sao?” Kim Hi, hóa ra thanh âm ngày đó lớn như vậy sao?

“Là ca ca bảo, hắn nói chúng ta sớm muộn gì cũng là người của người, làm quen một chút cũng tốt.” Nạp Lan nhịn không được một tay che mặt mình.

“Sau đó thì sao.” Kim Hi không nghĩ tới Bạch Linh hư hỏng như vậy, lại xúi giục các đệ đệ mình nghe lén Na nhĩ tương lai, thật là đáng khinh.

Nạp Lan tay kia che trên quần, quần mỏng sớm bị đẩy lên cao cao, nhưng quần Nạp Lan rất dài, cho nên cũng không lộ ra cái gì: “Sau đó nơi này, liền cứng ngắt, cứng rắn đến thật đau, ta, ta không biết làm sao lại bắt đầu tự sờ mình, thế nhưng không được, càng sờ càng cứng rắn, vẫn là không được, lỗ tai không ra,

đuôi không ra, nước cũng không ra, chỉ Giống được sờ mới có thể, Thú nhân tự mình sờ thì không được, thực xin lỗi.”

Thì ra Nạp Lan mới vừa mơ hồ tìm ra thủ pháp, tay Kim Hi xoa nắn chân Nạp Lan: “Ta thực thích người như vậy, sờ cho ta xem được không?”

Nạp Lan vói tay vào quần mỏng, kéo quần mỏng lộ ra tiểu Nạp Lan, quy đầu phần nộn như cây nấm, phía trên đã xuất thủy quang trong suốt, quan câu nhếch lên, thân thẳng tắp, Kim Hi thế nhưng lại sinh ra cảm giác “Thật xinh đẹp”. Ngón tay dài nhỏ của Nạp Lan tự nắm nhục côn nộn hồng của mình, cao thấp triệt động, nhục côn phun ra giọt dịch nho nhỏ, nhưng tai và đuôi vẫn chưa xuất hiện. Y dùng lòng bàn tay xoa nắn nụ hoa mình, ánh mắt nửa khép, môi khó nhặn mở ra, tiếng rên rỉ khàn và nhỏ như có như không. Kim Hi quỳ trên mặt đất, tay từ đùi đảo qua háng, nâng hai mông Nạp Lan lên, cặp mông săn chắc vừa đủ lấp đầy bàn tay hần, hần chìa đầu lưỡi dọc theo thân liếm lên quy đầu, liếm lên dịch giọt sắp chảy xuống, đầu lưỡi cà nhẹ lên lỗ nhỏ.

“A” Thanh âm Nạp Lan run rẩy, đùi run run kịch liệt, muốn kẹp chặt lại bị bả vai Kim Hi cản lại, nhục côn hoàn toàn bại lộ trước mặt Kim Hi, không chỗ trốn. Đầu lưỡi Kim Hi dè lên lỗ nhỏ đang chảy ra chất lỏng, dùng sức đâm tới. Thanh âm của Nạp Lan càng lúc càng hỗn loạn, biến thành âm rung không ngắt. Chất lỏng hơi mặn mà Kim Hi tuyệt không cảm thấy ghê tởm, hần giống như mút kem mà ngậm cả quy đầu vào miệng, quan câu dính vào lợi hần. Quy đầu bóng loáng mềm mại, như một khối pudding lớn, bị đầu lưỡi Kim Hi liếm tới liếm lui, vô luận là ngọc hành hay túi bên dưới, đều được đầu lưỡi tinh tế miêu tả.

“A a dừng, dừng!” Nạp Lan muốn đẩy ra, lại luyến tiếc đẩy ra, tay túm lấy tóc Kim Hi. Kim Hi ‘thực nghe lời’ nghiêng đầu ra.

“A!” Nạp Lan mở mắt ra, Kim Hi nhếch khóe miệng: “Không cần?” Nạp Lan động động môi, muốn nói cần lại không thể, đành phải cắn môi.

Kim Hi lộ ra đầu lưỡi, liếm liếm môi mình: “Thực muốn... liếm mắt nhỏ phía dưới của Nạp Lan a, Nạp Lan không muốn sao? Nếu Nạp Lan nguyện ý, dâng đến đây được không?”

Nạp Lan cau mày, môi mím thật chặt, tay lại nắm gốc nhục côn, nhục côn cứng rắn bị y áp chế, lỗ nhỏ tiến đến gần đầu lưỡi Kim Hi, đầu lưỡi Kim Hi cao thấp chuyển động tham tiến vào thật sâu. “A” Ngón chân Nạp Lan gắt gao bám vào đất, đùi dùng sức kẹp lấy bả vai Kim Hi, lại di chuyển nhục căn của mình. Dưới biểu tình ai oán của Kim Hi, Nạp Lan cực độ thẹn thùng, nhưng tay không cách nào khống chế mà đem nhục côn tối tư mật của mình đưa đến bên miệng Kim Hi. Tay Kim Hi nâng mông Nạp Lan. Nạp Lan buông tay ra, hai tay đỡ phía sau, tai cùng đuôi báo đen đã sớm xuất hiện đang dựng thẳng tắp, y hoạt động thất lưng của mình, đầu lưỡi Kim Hi như ngọn lửa, côn thịt y theo di chuyển của thất lưng mà đâm tới đầu lưỡi của Kim Hi, bị ‘nướng’ mà chảy ra “giọt mỡ” trong suốt bí ẩn. Kim Hi ngậm lấy quy đầu, chậm rãi hút vào yết hầu, chiều dài của ‘tiểu Nạp Lan’ tỷ lệ với thân thể y, Kim Hi lần đầu tiên thử thâm hầu, hần chỉ nuốt vào hơn phân nửa, như hút hút thạch rau câu. Nạp Lan vô lực quỳ trên mặt đất, hai tay ôm cổ Kim Hi, dùng thân thể ôm lấy đầu Kim Hi, cả người lui thành một đoàn, tư thế này nhìn từ xa như là đang an ủi Kim Hi đang khóc, nhưng thực tế nhin không được bật khóc lại là Nạp Lan, y hé miệng, không tiếng động rên rỉ, cả người run rẩy, nước mắt theo khóe mắt phấp phồng chảy ra, nhưng mông còn bị Kim Hi nắm thật chặt, trốn không thoát, chạy không khỏi, khoái cảm thật lớn tràn ngập thân thể y, đuôi báo cũng cuộn tròn vì kích động.

“Khụ khụ.” Kim Hi ho khan vài tiếng ngẩng đầu, khóe miệng dính một dòng chất lỏng bạch sắc, côn thịt trướng đến thâm đỏ của Nạp Lan run run phun ra vài đường màu trắng cuối cùng, đều bắn trên mặt trên người Kim Hi. Nạp Lan vô lực ngồi liệt trên đất, cả người đều phát run. Kim Hi liền mang khuôn mặt dính nhớp ‘sữa’, nhẹ nhàng ôm hôn Nạp Lan: “Thích không?”

Nạp Lan dẫu môi chân chờ thật lâu, mới thực hung ác nói: “Không thích!” Nhưng sau khi nói xong, Nạp Lan lại cởi quần mỏng lau khuôn mặt loạn thất bát tao của Kim Hi. Kim Hi bắt đắc dĩ cười: “Cả người đều dính, ta tốt hơn là nên đi tẩy rửa.”

Hần và Nạp Lan cùng nhau đứng lên, Nạp Lan che che phía dưới, ngón chân nhón đi mặt đất. Kim Hi ác ý kéo tay Nạp Lan, đầu ngón tay gạt lấy giọt dịch đọng trên côn thịt mềm rũ, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm: “Nghe nói ăn nhiều cam với xoài thì hương vị sẽ ngọt lắm nha.”

Nạp Lan siết chặt nắm tay, thật muốn... đắm cho một quyền mà! Kim Hi ha ha cười, cùng Nạp Lan đến giếng nước phía sau mức nước rửa mặt.

Mà phía sau cửa sổ nhà Táp Tắc Nhĩ, một đôi mắt phần nộ nhìn chằm chằm Kim Hi.

Sáng sớm hôm sau Kim Hi muốn đến khu vực nung gốm của Bộ lạc, hẳn nhớ hồi tới thăm viện bảo tàng từng thấy một loại nhạc cụ từ xa xưa, trống đất. Vật này là loại trống cổ nhất của Trung Quốc, tiết tấu thanh thoát, thanh âm vang dội, cực kỳ thích hợp làm âm nhạc hiến tế, hơn nữa hẳn đã nghĩ ra mấy khúc hát thích hợp.

Nói qua cấu tạo của trống đất, cao thủ nung gốm trong Bộ lạc cơ hồ muốn lập tức thực hiện. Nhìn lò nung nguyên thủy, Kim Hi đem toàn lực hồi tưởng những tiểu thuyết về xã hội nguyên thủy mà mình từng xem, ngẫm lại bọn hắn xây dựng lò nung như thế nào, có thể tạo ra nó cũng là đại sự. May mắn trí nhớ của hắn tốt hơn kiếp trước không ít, trí nhớ vụn vặt cũng có thể nhớ lại. Ký ức này đến từ một quyển Sử tiền nam thê hàm ngư phiên thân ký, vì sách nhắc tới nhân vật thụ gần như vạn năng, Kim Hi còn đặc biệt đi thăm dò một ít tư liệu, xem lò nung có thật sự nung được đồ sứ như truyện nói không. Theo tài liệu từ Baidu cái gì cũng có, Kim Hi phát hiện chỉ có đất cao lanh ở nhiệt độ từ một nghìn hai đến một nghìn ba độ mới có thể nung được đồ sứ, đất nặn nung đồ gốm chỉ cần nhiệt độ thấp hơn nhiều, khác biệt rất lớn với đồ sứ.

Bộ lạc Bỉ Mông đã có thể chế đồ gốm chất lượng cao, nhưng so ra vẫn kém đồ sứ tinh xảo. Khi đang cùng Nạp Lan thăm dò khu đồi núi, Kim Hi đã thấy loại khoáng vật giống đất cao lanh, hẳn đề nghị Giống được phụ trách nung đất, Kiệt, mang mấy Thú nhân đi lượm về thử dùng theo phương pháp nung đồ sứ.

Kiệt cũng là Giống được có địa vị tương đối cao trong Bộ lạc, hẳn là Bạch giác thực hiếm thấy, hơn nữa năng lực của hắn cũng rất hiếm thấy, điều khiển ngọn lửa. Hẳn không thể sinh ra ngọn lửa, nhưng có thể khiến nơi có lửa thiêu đốt càng vượng, đồ gốm trong Bộ lạc có thể đạt tới trình độ tương đối cao, là nhờ năng lực khống chế lửa xuất sắc mà hắn cống hiến. Nghe nói có thể nung được “đồ gốm” mới tốt hơn, hẳn tỏ vẻ hết sức chờ mong. Có điều Kim Hi càng cảm thấy hứng thú với năng lực của Kiệt hơn, có thể thúc đẩy ngọn lửa? Lửa là vật chất thiêu đốt của quang và nhiệt, mà quang chính là một loại sóng điện từ. Nếu năng lực của Giống được Bạch giác có thể đạt tới mức tăng cường ánh sáng phát ra, không lý nào hắn không làm được, bằng vào tri thức của hắn về thế giới này, có lẽ đề cao khả năng sử dụng năng lực của Giống được mới là mấu chốt.

22. Chương 22: Vũ Đạo

Thanh âm trống đất buồn hơn so với tưởng tượng của Kim Hi, nhưng nhờ sức mạnh cường đại của Thú nhân mà phát ra thanh âm thật lớn. Kim Hi coi như có điểm an ủi, nhưng chỉ là đạt trình độ hát KTV sống tạm, chưa bao giờ tiếp xúc với trống, cho nên hắn gõ ra tiết tấu cũng tự cảm thấy xấu hổ.

“Cảm phiền dựa theo cái trống đất này làm ra nhiều loại lớn nhỏ khác nhau, ta muốn tìm loại trống thích hợp nhất để diễn tấu âm nhạc.” Kim Hi đưa thêm yêu cầu.

“Âm nhạc? Đó là cái gì?” Kiệt cảm thấy hứng thú hỏi.

“Là thanh âm dâng cho thần nghe, có thể làm cho thần nghe thấy lời cầu phúc của chúng ta.” Kim Hi trắng tráo đùa giỡn thần linh. Kiệt phát thệ, tỏ vẻ nhất định sẽ làm tốt chuyện này.

“Âm nhạc, chính là thứ Táp Tắc Nhĩ ngâm nga đó sao?” Hi Tư Lạc tò mò hỏi, Táp Tắc Nhĩ trước mắt vẫn làm nghề mộc do Kim Hi sắp xếp, vừa do hắn muốn y thoải mái, cũng do Bộ lạc thực sự cần. Mà Nạp Lan cùng Hi Tư Lạc là vương trưởng của Tộc trưởng, nhất định phải phụ trách chỉ huy việc săn bắn, cho nên hai người chỉ ít phải có một người ra ngoài tham gia săn bắn.

Đối mặt với Hi Tư Lạc, Kim Hi kỳ thật thực xấu hổ, hắn và Táp Tắc Nhĩ vụng trộm trái cấm, lại kiểm tra Nạp Lan rồi, chỉ riêng Hi Tư Lạc, hắn chưa bao giờ tỏ vẻ gì. Kỳ thật đây là một loại bản năng của nam nhân, Táp Tắc Nhĩ dụ ngoạn, Nạp Lan tuy rằng mặt than nhưng kỳ thật rất đơn thuần, chỉ có Hi Tư Lạc, y là Thú nhân có chủ kiến, cũng rất có thủ đoạn, có thanh danh rất cao trong đám Thú nhân, cũng vẫn đi theo bên cạnh hắn, nhưng lại chưa bao giờ từng thân cận da thịt. Táp Tắc Nhĩ can đảm tiếp nhận cầu ái Kim Hi, Nạp Lan cũng từng cứng rắn trước mặt Kim Hi, điều này khiến Kim Hi biết bọn hắn đều có hảo

cảm với mình. Mà Hi Tư Lạc cường thế, không phải loại bề ngoài hung mãnh như Hoa Lê, mà là áp bách từ tâm hồn. Nam nhân tuy rằng dục vọng chinh phục rất mạnh, nhưng trong lòng vẫn thích người khác phải dễ dàng thuận theo, Kim Hi ngày càng đem mình dung nhập vào Giống đực, không hề xem Thú nhân thành nam nhân, mà là người khác giới, là người khác giới thân thể cường đại, nhưng ý chí vẫn dựa vào Giống đực làm chủ. Mà Hi Tư Lạc không thể nghĩ ngờ chính là loại nữ cường ở xã hội hiện đại, trí tuệ, ổn trọng, bình tĩnh, dùng trạch ngữ chính là phúc hắc. Kim Hi không quá xác định mình có thể đủ khả năng khiến Thú nhân như Hi Tư Lạc nằm ở dưới thân.

“Hi Tư Lạc, giúp ta tuyển chọn Thú nhân thân thể linh mãnh trong Bộ lạc, tốt nhất là thân cao không sai biệt lắm, khoảng tám người đi.” Kim Hi nghĩ nghĩ, “Chính là loại có động tác biên độ nhỏ tương đối đều, Thú nhân như Nạp Lan ấy.”

Hi Tư Lạc gật gật đầu: “Hảo, ta đi kêu.” Chỉ chốc lát sau y đã kêu mười mấy người trở về, Kim Hi không khỏi, Hi Tư Lạc tuyển cơ hồ đều là Thú nhân vĩ đại giỏi về săn bắn, quả thật thân cao xấp xỉ, bởi vì bọn họ đều cao nhất Bộ lạc, hơn nữa mỗi người đều khô ngô cường tráng, đứng chung một chỗ chính là trường thanh huyết nhục của Bộ lạc, hơi thở nhanh nhẹn dũng mãnh không thể lay động đập vào mặt, mà Kim Hi muốn tuyển, hoàn toàn là Thú nhân hơi chút nhu hòa, nhưng việc đã đến nước này, thôi thì thử trước xem rồi nói sau.

“Đến, các người học theo ta mấy động tác.” Kim Hi làm động tác cũng không phức tạp, kỳ thật chỉ là một động tác nhảy thường thấy của người dân tộc, mỗi người thời đi học đều chỉ ít có một lần bị bắt tham gia dàn múa tập thể bị thảm, mà Kim Hi là người sôi nổi, có điểm nhạc cảm, lại càng thường xuyên tham dự loại hoạt động này. Không thể không nói, so với sinh viên cuộc sống an nhàn, thì Thú nhân thường xuyên chém giết cùng dã thú tuy rằng mới đầu có chút cứng nhắc, nhưng động tác cũng rất tiêu chuẩn, chỉ là cái gọi là ôn nhu có chút thiếu. Kim Hi hiểu ra, vì sao cứ phải theo đuổi loại động tác múa xinh đẹp? Ở thế giới này cái gì trọng yếu nhất? Thú nhân là năng lực săn bắn, Giống đực là năng lực chiến đấu, cho dù chia làm lưỡng tính, đây cũng là thế giới có hơi thở Giống đực thuần túy, phải dùng đủ dương cương mới là vũ đạo!

“Chúng ta ra ngoài Bộ lạc, tới thảo nguyên khuất tầm mắt Bộ lạc đi.” Kim Hi muốn cho mọi người một kinh hỉ, nhưng nhãn lực của Thú nhân cùng cảm giác của Giống đực đều rất biến thái, muốn giữ bí mật không thể không rời khỏi Bộ lạc. May mắn các Thú nhân đối với Kim Hi miện hạ vĩ đại thần thánh nói gì nghe nấy, đều ngoan ngoãn theo sát hần tới thảo nguyên ngoài Bộ lạc.

Dựa theo vũ đạo từng xem, Kim Hi suy nghĩ vài động tác đơn giản, lại đại khai đại hợp động tác vũ đạo, làm chậm động tác chạy băng băng, động tác vung quyền, động tác giẫm đạp kịch liệt, động tác tấn công, nếu thêm tiếng trống ầm ầm, đây là chiến vũ nguyên mẫu. Có điều nhìn một đám Thú nhân khỏe đẹp trong quá trình nhảy không cẩn thận lộ ra cơ bụng hay đôi ngực, Kim Hi không khỏi thất thần, trong đầu hần xuất hiện cảnh tượng vũ đạo, các Thú nhân khỏe mạnh thân thể trần trụi, triển lộ thân hình khỏe đẹp, trong tay cầm cây quạt, người chần cho tiểu huynh đệ của ta, ta chần cho tiểu huynh đệ của người, Kim Hi lập tức liền phì cười, lực hủ thực của Thần vũ Nhật Bản quá cường đại, hần tuyệt không thể nghĩ tiếp.

Thấy Kim Hi phì cười, các Thú nhân đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

“Khụ, ngày hôm nay tới đây thôi, các người khổ cực rồi. Thời gian gấp, nhiệm vụ nặng, chúng ta còn phải thêm nhịp trống cùng ca xướng, hai ngày này các người có thể phải luyện tập rất nặng, hi vọng các người có thể kiên trì.” Kim Hi rất có khí chất lãnh đạo nhắc nhở, “Còn nữa, trở về không được nói cho bất luận kẻ nào nội dung chúng ta huấn luyện, cho dù là người nhà, Na nhĩ cũng không thể, nếu có bất cứ phiền phức gì, bảo bọn hần tới tìm ta.”

Các Thú nhân cung kính quì một gối, xoay người đi đoạn khá xa sau đó đều hóa thành thú hình chạy về phía Bộ lạc.

“Bọn họ đều là Thú nhân ưu tú nhất trong Bộ lạc, có thể được người chọn là vinh quang và may mắn của bọn hần, trở về sẽ không có ai làm khó bọn hần, có điều ta nghĩ sau ngày hiển tế, sẽ có càng nhiều người muốn gia nhập đội ngũ này.” Hi Tư Lạc nhẹ nói.

Ngày hôm nay, trong Thú nhân, biểu hiện tốt nhất chính là Hi Tư Lạc, y thật sự là nhân tài vô song cả văn lẫn võ. Mà Kim Hi lập tức liền hiểu ý Hi Tư Lạc, Hi Tư Lạc nhìn ra đây là tiết mục chuẩn bị cho buổi hiến

tế của Bộ lạc, mà y tuyên lại là Thú nhân ưu tú nhất trong Bộ lạc, sau này nhất định sẽ hình thành nhận thức chỉ có Thú nhân ưu tú nhất mới được hiến vũ trong lễ hiến tế, thậm chí sẽ trở thành một loại phong tục truyền lưu về sau.

“Như vậy rất tốt.” Kim Hi thực chờ mong tương lai như vậy, “Có khác biệt mới có cạnh tranh, có cạnh tranh mới có tiến bộ, trong Bộ lạc quá hòa bình, trừ bỏ Tộc trưởng cùng Tế Ti, mọi người đều không cảm thấy mình thua kém người khác cái gì, tuy rằng bầu không khí như vậy rất hòa hài, nhưng bất lợi với tiến bộ, chỉ có phân chia thực lực, mới có thể hình thành giai cấp, mới có thể đẩy Bộ lạc phát triển nhanh hơn.” Đây là quá trình Bộ lạc chuyển biến hướng về văn minh, từ bộ lạc đến văn minh, từ văn minh đến xã hội nô lệ, xã hội phong kiến, quá trình này có lẽ cần mấy trăm thậm chí hơn một ngàn năm, nhưng quan trọng là cần có người mở ra cánh cửa ý thức cạnh tranh.

Mới đầu, nhân loại ngu muội bất lực, dựng lều mà ở, lượm quả mà ăn, theo từng ngày, đánh lửa, ánh lửa đuổi dã thú, phân chia địa bàn, đào đá lấy kim loại, chế tạo vũ khí, giết chóc chinh chiến, máu chảy thành sông. Chúng ta sống trong u mê, theo văn minh nhân loại, là vì cướp đoạt, thương tổn, chiếm giữ, bóc lột, giết chóc. Mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, trong Ngũ Hành bao hàm bản chất tàn khốc của văn minh nhân loại. Cạnh tranh mang đến chinh chiến, nhưng cũng là nguyên nhân của văn minh, đánh nát chế độ xã hội nguyên thủy hài hòa cùng từ bi, đây là sau khi Kim Hi dung nhập thế giới này, thay Bộ lạc lựa chọn.

Giờ khắc này Kim Hi có một loại khí chất cao xử bất thắng hàn, hần tựa hồ đang đứng trên đỉnh núi lịch sử, nhìn mấy trăm năm sau thế giới này bởi vì ngày hôm nay bắt đầu phân chia giai cấp mà sở sinh đủ loại cực khổ cùng văn minh nhân loại, mà làm nhân vật mấu chốt đánh dấu cho phương hướng phát triển lịch sử toàn bộ nhân loại, Kim Hi giờ khắc này kiên định không đổi.

Hi Tư Lạc tham lam nhìn Kim Hi, chính là Kim Hi như vậy. Hần bình thường luôn vui cười, cố ý làm bộ nhỏ yếu khôi hài, nhưng trong lòng ý chí sắt đá. Mắt hắn nhìn xa hơn tất cả mọi người, người trong Bộ lạc chỉ nghĩ đến cái ăn trong mấy ngày, thu hoạch trong mấy năm, xa nhất cũng chỉ nghĩ đến bản thân sau khi chết. Mà hắn hoàn toàn khác, hắn nhìn là tương lai Bộ lạc, thậm chí là tương lai toàn bộ thế giới, Hi Tư Lạc biết Bộ lạc Bĩ Mông không dung hạ được Kim Hi, mục tiêu của hắn là Hồ Luân thảo nguyên rộng lớn, thậm chí toàn bộ thế giới, hắn sẽ dẫn dắt thế giới này phát sinh biến đổi thật lớn, mà y muốn vì hắn mà chinh chiến. Y muốn trở thành Tất nhĩ của hắn, không chỉ vì hắn là Kim giác hiếm thấy, không chỉ vì hắn là Na nhĩ từ nhỏ phụ thân đại nhân đã an bài, mà bởi vì y cũng muốn chứng kiến tương lai như vậy, y muốn đứng nơi gần nhất bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn tương lai mà sinh mệnh ngăn ngừ nhìn không tới, tương lai tối quang minh.

Hi Tư Lạc nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên sườn mặt Kim Hi.

Kim Hi không khỏi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Hi Tư Lạc làm động tác thân mật như vậy, càng làm hắn rung động chính là biểu tình của Hi Tư Lạc, vô luận là Tạp Tắc Nhĩ hay Nạp Lan, nội tâm bọn hắn tinh khiết chú định tình yêu của bọn họ cũng thuần túy, thậm chí bọn hắn có lẽ không thể nói tốt cùng họ yêu Kim Hi điểm nào nhất, bọn hắn chỉ là hoàn toàn rơi vào tình yêu sâu. Mà giờ khắc này Hi Tư Lạc lại khác, trong mắt của y Kim Hi như đang phát quang, y là bị ánh sáng chói lọi trên người Kim Hi hấp dẫn, đó là một loại tình cảm mãnh liệt như sùng bái, bởi vì có nguyên nhân, cho nên càng thêm nghĩa vô phản cổ (không chùn bước).

Kim Hi kéo cổ Hi Tư Lạc, thân thể cao lớn của Hi Tư Lạc bị buộc gấp khúc, Kim Hi khẽ hôn cắn cắn môi Hi Tư Lạc, Hi Tư Lạc đẩy Kim Hi xuống đất, y có chút oán giận gầm nhẹ: “Người tốt cực cũng chịu chạm vào ta.”

Kim Hi ánh mắt tham lam nhìn y, quả nhiên dè dặt hơn nữa cũng vô dụng, từ khi tới cái thế giới này, người đầu tiên hắn động tâm chính là Hi Tư Lạc, hắn đối với khối thân thể này thật sự là thêm muốn quá lâu rồi.

23. Chương 23: Kỵ Thuật Của Hi Tư Lạc...

“Rõ ràng, rõ ràng ta là người đầu tiên, trước khi người thức tỉnh, trước khi người biến thành như vậy, ta đã nhất định sẽ là Tất nhĩ của người, làm sao người lại nhẫn lâu như vậy? Rõ ràng muốn lột sạch ta không

phải sao?” Hi Tư Lạc biểu tình thực bá đạo, y càng bá đạo cầu xé y phục của Kim Hi, dưới quần mỏng lộ ra song cầu cùng nhục côn đụng vào của Kim Hi, chậm rãi đè ép vào bụng Kim Hi.

“Hi Tư Lạc, trước hết để ta đứng lên.” Kim Hi có chút quần bách, nét mặt Hi Tư Lạc bây giờ rất hung hãn, hắn có lỗi giác bản thân sắp bị bạo súc.

“Đây là người thiếu ta.” Hi Tư Lạc cúi thân, ánh mắt vẫn luôn nhìn Kim Hi, đầu lưỡi đỏ tươi đã từ từ liếm lên trắng nõn làn da của Kim Hi, dọc theo vùng ngực đơn bạc của Kim Hi một đường liếm lên, đầu lưỡi đảo quanh cầm Kim Hi. Muốn diễn một ánh mắt câu nhân phải diễn thế nào, người chỉ cần làm cái gì cũng đều nhìn thẳng vào mắt đối phương là được, hướng chỉ Hi Tư Lạc không phải diễn, y chính là đang quyến rũ Kim Hi. Kim Hi nhịn không được muốn đứng dậy, Hi Tư Lạc lại đè cổ tay hắn: “Đừng nhúc nhích.” Nói xong y buông lỏng tay, Kim Hi bất đắc dĩ, hắn cũng không thể thật sự không lưu tình gặt bỏ hứng thú của Hi Tư Lạc.

“Nga!” Kim Hi nhịn không được rên rỉ, Hi Tư Lạc động tác này quá đột nhiên, y ngậm lấy quy đầu Kim Hi. Hai tay Kim Hi đỡ thân thể mình, Hi Tư Lạc áp nhục căn trắng kiện của Kim Hi lên má, mũi vùi thật sâu vào đám lông đen rậm rạp hít thở, giống như muốn chặt chẽ nhớ kỹ mùi của Kim Hi, y nhẹ nhàng hà hơi vào cao hoàn, tiếng cười trầm thấp theo sự co rút nhanh của nhục cầu mà truyền đến. Đầu lưỡi Hi Tư Lạc như bàn chải nhỏ liếm láp cao hoàn, háng Kim Hi không ngừng run rẩy, hắn cảm giác những nếp nhăn trên cao hoàn tựa hồ đều bị Hi Tư Lạc liếm qua. Khoang miệng ẩm áp thỉnh thoảng bao lấy tiểu cầu, đầu lưỡi chuyển động khiêu khích tiểu cầu, hơi hơi đau đớn cùng càng sâu khoái cảm khiến Kim Hi khó có thể đè nén, hắn túm lấy tóc Hi Tư Lạc.

Đầu lưỡi Hi Tư Lạc quần lấy nhục côn của Kim Hi, nhục côn thực to, môi Hi Tư Lạc mút lấy gân mạch nổi trên bề mặt, phát ra thanh âm ‘chặc chặt’, Hi Tư Lạc dọc theo gốc một đường liếm lên, môi chạm lên lỗ nhỏ, quy đầu từng chút chen vào khoang miệng ẩm áp, răng nanh dùng lực vừa phải ma sát quy đầu mẫn cảm, Kim Hi thích đến cả người run rẩy. Hi Tư Lạc động tác vẫn không ngừng, cái miệng y ngậm vào càng ngày càng sâu, Kim Hi kinh ngạc lại nhịn không được chờ mong, hắn có thể cảm giác được quy đầu dần dần từ tiến vào một nơi càng ẩm áp, mà quá nửa thân nhục côn bị đầu lưỡi bao lấy, khoái cảm nóng cháy chạy về hệ rễ. Hắn thâm hầu cho Nạp Lan cũng chỉ thành công hơn phân nửa, hắn biết chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn, Hi Tư Lạc động tác thông thả, nhưng cực chuyên chú. Y như hàm chứa trân bảo trên toàn thể giới, hai má hăm sâu nuốt cả nhục côn của Kim Hi vào miệng, sau đó lại chậm rãi phun ra.

“Đừng, người không cần như vậy.” Kim Hi gian nan cự tuyệt, cảm giác này thật khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

“Chưa từng có ai làm vậy với người đi.” Hi Tư Lạc sắc mặt khê biến hồng, “Ta đã hỏi Tập Tắc Nhĩ, hắn chưa từng khẩu giao cho người.” Y ác ý mỉm cười, “Ta đã dùng chuối tiêu luyện tập, không nên lộn xộn nga, nếu không ta sẽ không cần thận cần xuống đó.” Kim Hi cả người run lên, Hi Tư Lạc đẩy côn thịt hắn vào càng sâu, động tác càng lúc càng nhanh, khoang miệng cùng yết hầu nóng cháy dùng sức hấp dẫn từng nếp gấp trên nhục côn của Kim Hi, mỗi lần phun ra nhục côn tím đỏ đều lóe thủy quang dâm mỹ, sau đó lại bị cái miệng nhỏ nhắn tham lam nuốt vào. Kim Hi nhịn không được nâng thất lưng, Hi Tư Lạc khó chịu chuyển đầu ho nhẹ.

“Không sao chứ!” Kim Hi xấu hổ sốt ruột đứng dậy.

“Còn không xong đâu.” Hi Tư Lạc đẩy ngực Kim Hi, khoe miệng còn dính nước bọt cùng niêm dịch, trong suốt chảy xuống khoe miệng, tựa như người khát khô cổ do uống nước quá mau mà tràn ra khoe miệng, y dùng mu bàn tay lau đi, ngồi xổm trên người Kim Hi.

“Không được!” Kim Hi đã nhận ra ý đồ của y, vội vàng ngăn cản.

“Ta không phải một ca ca tốt, ta ghen tị với đệ đệ mình.” Hi Tư Lạc nhếch khoe miệng cười xấu xa, “Cho nên ta muốn trở thành người đầu tiên của người, người cứ việc tức giận đi.” Y ngậm lấy ngón tay của mình, một ngón, hai ngón, ba ngón, trên ngón tay đều là chất lỏng trong suốt, y hơi hơi nhếch môi, tay vòng ra phía sau, động tác phía sau Kim Hi nhìn không thấy, lại có thể chứng kiến Hi Tư Lạc biểu tình nghiêm túc bỗng nhiên cau chặt, sau đó chậm rãi giãn ra, lại một lần nữa cau chặt, y cắn môi mình, mày thả lỏng, cơ thể theo động tác cánh tay giật lại giật, mà ngón tay đang khai phá tiểu huyết sắp sửa cất chứa nhục côn của Kim Hi kia.

Kim Hi vuốt đi mồ hôi trên trán Hi Tư Lạc, Hi Tư Lạc hung ác cắn ngón tay Kim Hi, phía dưới của y vẫn không được Kim Hi kích thích, cho nên tai và đuôi thú vẫn không xuất hiện, lúc này tựa như có một ngọn lửa thiêu đốt trong thân thể, đã muốn nhịn không được. Y thẳng thân, một tay đỡ lấy nhục côn, di chuyển thất lưng, hậu huyết ôn nhuận ma xát lên quy đầu của Kim Hi, mặt ngoài ướt át mềm mại thỉnh thoảng bị quy đầu hơi đâm vào một chút, lại rất nhanh đi ra.

“Nhanh lên!” Kim Hi giọng khàn khàn, nhịn không được nâng thất lưng cố gắng động, Hi Tư Lạc rên lên: “Người muốn làm gì?”

“Ta muốn thao ngươi.” Kim Hi thô lỗ hô to. “Như thế nào thao?” Hi Tư Lạc thích cái chữ này, nhục côn cương lên run rẩy chảy dịch. “Hung hăng thao.” Kim Hi đã nhịn không được, nhưng Hi Tư Lạc còn đang trêu đùa thần kinh của hắn. Hi Tư Lạc đỡ nhục côn thô to, mạnh ngồi xuống.

“A!” Hi Tư Lạc thống khổ gầm nhẹ, cơ thể gắt gao băng chặt, tai và đuôi thú đột nhiên chui ra dựng đứng rồi nhanh chóng mềm rũ xuống.

“Người thực ngốc!” Kim Hi đau lòng mắng. Hi Tư Lạc tay bám trên người Kim Hi, cả cơ thể đều cứng ngắt: “Mẫu mụ nói, tư thế này là thích hợp nhất cho Thú nhân cùng Giống đực, thực mẹ nó đau!”

Kim Hi bất đắc dĩ cười khổ: “Xứng đáng.”

“Ta thiếu thao, ngươi quản được sao?” Hi Tư Lạc nói được ngạo khí, hai tay y bám lấy vai Kim Hi, trước sau pháp phòng, quy đầu dựng thẳng ma xát vào tròng vách non nớt, cặp mông không ngừng va chạm với bụng Kim Hi. Hi Tư Lạc khi mới bắt đầu đôi mắt gắt gao nhắm nghiền, hiển nhiên đang nhẩn nại cực độ, Kim Hi biết khoảng thời gian mới bắt đầu này là khó khăn nhất, hắn không dám cử động, nhưng động tác của Hi Tư Lạc biên độ thật sự quá nhỏ, khoái cảm tồn tại nhưng lại không đạt tới đỉnh, khiến Kim Hi thập phần sốt ruột.

“Muốn thao ngươi liền động a.” Hi Tư Lạc trong lúc làm tình thô lỗ lạ thường, nhưng Hi Tư Lạc như vậy lại làm cho Kim Hi yêu chết đi được, hắn ngồi dậy, tay đưa về phía sau chống đỡ thân thể, Hi Tư Lạc bám lấy bờ vai hắn, cái tư thế này khiến hắn có thể dễ dàng khống chế tần suất của mình, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, pháp phòng càng lúc càng lớn, tiếng nước dính nị cùng tiếng vang bành bạch vang vọng khắp thảo nguyên liên miên không dứt. Làn da tiểu mạch pháp phòng trước mắt, Kim Hi một tay chống thân thể, tay kia thì nắm lấy phần eo cường tráng của Hi Tư Lạc, giờ phút này một suất ca đang uốn cong vòng eo hữu lực, phía sau cảm cơn thịt của hắn, dâm dăng chuyển động. Chẳng trách sao nói cái tư thế này thích hợp nhất với Thú nhân cùng Giống đực, Giống đực thân thể gây yếu, quả thật kém hơn lực eo cường hân của Thú nhân nhiều, thượng thiên cho bọn họ thân thể cùng phần eo cường tráng, không phải để bọn y rong ruổi trên người nữ nhân, mà là để bọn họ pháp phòng trên thân nam nhân, mặc cho nam nhân trước mặt thân hình gây yếu khác xa mình dùng khí quan tương tự xuyên thật sâu vào thân thể họ, đâm vào sâu nhất trong họ, đem hạt giống nóng cháy nhất trút vào sâu trong thân thể họ.

Hi Tư Lạc cơ hồ mỗi lần đều làm quy đầu của Kim Hi trượt khỏi cơ vòng, nhưng cơ hồ ngay lập tức nuốt trọn một lần nữa, trên cơn thịt trắng kiêu dĩnh đầy chất lỏng sền sệt, phần eo cùng cơ bụng căng chặt theo mỗi động tác của y mà co giãn, cơ bụng tám mũi theo tiếng hít thở ồ ồ mà kịch liệt pháp phòng, đôi ngực tràn đầy mồ hôi, nụ hoa đỏ tươi dựng đứng trong không khí. Mà Kim Hi lại chỉ có cái trán hơi hơi thấy mồ hôi, hắn liếm lấy khóe miệng mình, mặc dù tiểu công thể lực không bằng tiểu thụ làm cho hắn cảm thấy uể oải, nhưng không thể không nói, chỉ có Thú nhân lực eo hữu lực như Hi Tư Lạc mới có thể bảo trì cường độ trườn sấp cao như vậy, thân thể Giống đực mặc dù ngang bằng người bình thường, nhưng so với Thú nhân thì xa xa không sánh bằng.

Kim Hi sắp thích muốn bay, mỗi lần sấp nhập, cả nhục côn đều ma sát vào tròng vách, từ đỉnh đến gốc, đều vùi vào nơi sâu nhất: “Ngừng lại, ta không muốn bắn sớm như vậy.”

Hi Tư Lạc cắn môi, hai tay đỡ bả vai Kim Hi, cánh tay cùng bả vai đều là mồ hôi, y thở hổn hển, cả người không ngừng run rẩy, vừa này chuyển động rất nhanh nên không thấy rõ, nhưng trên thực tế Hi Tư Lạc cũng sáng đến không ngừng run run, nhục côn vừa cứng lại hồng như con suối nhỏ chảy niêm dịch róc rách trong suốt.

“Mẫu mụ ngươi rốt cuộc đã dạy ngươi cái gì a.” Kim Hi liếm môi, hắn thừa nhận là hắn cố ý, nghe soái ca

dương cương như Hi Tư Lạc nói y học tập thể nào để Giống đực hảo thao mình, khiến hấn sinh ra một loại cảm giác chinh phục cùng thỏa mãn bởi người này vì muốn ở bên ta, vì để ta khoái hoạt mà đã đợi thật nhiều năm, trả giá rất nhiều, hấn thực thích cái chữ ‘thao’ thô tục này, làm tình cùng giao hợp đều không đủ để hình dung tình ái cuồng dã như vậy, chỉ có thân thể Thú nhân như vậy mới có thể làm được kịch liệt.

“Tùng Mẩu mù đều tự nói với con mình, làm thế nào lấy lòng Giống đực.” Hi Tư Lạc từ cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ khàn và nhỏ, bởi y động thân ngồi xuống người Kim Hi, Kim Hi càng hưng phấn, còn hơn ngồi xồm, ngồi cạnh lại càng dễ phát lực là đạo lý ai cũng biết, chuyển động càng thêm kịch liệt.

“Trừ những kỹ năng đi săn, chế da, nấu cơm, thì giao phối cũng trọng yếu như vậy, chỉ Thú nhân được Giống đực thích mới có thể thường xuyên giao phối, mới có thể tăng xác suất mang thai. Mỗi Mẩu mù đều dạy đứa con Thú nhân của mình, từ vẻ mặt đến móng, từ móng đến thất lưng, tư thế nào càng thích hợp phát lực, có đôi khi nên động nhanh, có đôi khi cần động chậm, làm thế nào để phía sau của mình cần dương vật Giống đực không tha, đều phải học.” Hi Tư Lạc còn thật sự nghiêm túc kể lại, Kim Hi thừa nhận bản thân bị mị hoặc, hấn lần đầu tiên biết một người nam nhân khi nói chủ đề dâm dăng mà lại có thể gợi cảm như vậy, Thú nhân ở thân thể lẫn tinh thần đều cường thế, bọn họ ở trong tình ái cũng là bên chủ đạo, thế nhưng hấn cố tình lại thích loại gọi là chủ đạo này, cười có đôi khi là nữ vương thụ, có đôi khi cũng là bá đạo công. Cười thì sao, bản chất còn không phải bị thao, Thú nhân từ nhỏ đã chuẩn bị vì mang đến khoái cảm cao nhất cho Giống đực, mà mình chính là Giống đực duy nhất của Thú nhân vĩ đại này. Thân thể cường tráng khỏe đẹp của y, như dã thú xưng bá trên thảo nguyên, lại muốn dâm dăng lay động eo, cặp móng nhấp nhô trên người mình, bị xâm phạm càng sâu, để Giống đực càng thích. Cười có một loại hiệu quả mỉa mai kỳ diệu, làm khoái cảm chinh phục của Giống đực không chỉ không bớt, mà còn tăng mạnh.

Hi Tư Lạc lại một lần nữa chậm rãi vận động, thông thả làm động tác càng thêm rõ ràng, thất lưng gấp về phía sau, tất cả cơ bụng đều mở rộng ra, móng nhấc cao cao, nhục còn liên bại lộ trong không khí, chênh lệch nhiệt độ mang đến cảm giác man mát, quy đầu ra đến cửa huyết, đầu chóp miễn cưỡng chạm vào tiểu huyết, sau đó phần eo lại một lần nữa cong xuống, lúc này dây cơ bụng đều dè ép lại, xuất hiện rõ ràng khe rãnh, cặp móng nuốt hết côn thịt thô dài, cao hoàn đung vào đám lông rậm rạp dưới bụng Kim Hi. Tốc độ càng lúc càng nhanh, âm mao khó cản được cường lực va chạm. Hi Tư Lạc ngó ngó rên rỉ lên, bởi vì Kim Hi buộc y hôn môi với mình, cho dù cường thế, cho dù cường tráng, hô hấp khó khăn lại muốn bảo trì biên độ cùng tần suất như vậy, Hi Tư Lạc cũng thở gấp càng thêm kịch liệt, mồ hôi rơi trên người Kim Hi, cùng với chất lỏng chảy ra từ côn thịt của Hi Tư Lạc dọc theo thất lưng gầy yếu của Kim Hi chảy xuôi về hai bên. Kim Hi biết hành động này rất tồi tệ, nhưng hấn thích loại cảm giác này, thích Hi Tư Lạc cho dù khó thở vẫn cao cao nhấc móng bị mình sáp nhập thật sâu, hấn biết Hi Tư Lạc đã lâm thật sâu vào loại khoái cảm này, y dừng không được hành động phun ra nuốt vào côn thịt lửa nóng này, tựa như bản thân dừng không được thích tới cực điểm hành động trừu sáp này, đây là kết hợp hoàn toàn quên mình.

Kim Hi ngăn eo Hi Tư Lạc lại, đem mình vùi vào chỗ sâu trong Hi Tư Lạc, bạo phát ở bên trong thân thể Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc ôm chặt vai hấn, bị từng đợt phun mãnh liệt trong thân thể làm không ngừng run run.

Kim Hi ôn nhu vuốt tóc y, thời điểm làm với Tạp Tắc Nhĩ hấn chảy rất nhiều mồ hôi, phía dưới có thể kiên trì, nhưng thân thể lại mệt mỏi, lại là lần đầu tiên, cho nên ngắn hơn nhiều. Lúc này cùng Hi Tư Lạc làm tới gần một giờ, thế nhưng hấn lại cảm giác mình cần bản ăn không no.

Cảm giác phía dưới Kim Hi lại cứng lên, Hi Tư Lạc xấu hổ bất đắc dĩ cầu xin: “Cho ta nghỉ một lát đi.”

“Hiện tại xin tha thứ, vừa rồi nhưng lại rất bá đạo.” Kim Hi không thuận theo giễu cợt, Hi Tư Lạc tựa hồ không thô lỗ bá đạo như vừa rồi, hiện tại đem mặt gối lên vai Kim Hi, chỉ có thể liên tục run rẩy làm dịu thân thể, này thuyết minh y vẫn đang hưởng thụ dư âm triều cường, Kim Hi vuốt ve tấm lưng đầy mồ hôi của y, phần lưng rắn chắc hiện tại cũng giãn ra, mồ hôi bị Kim Hi phủ đi. Có chút phong tục chính là kết quả của tiến hóa, tỷ như khi giao phối tốt nhất nên chọn kỳ thừa, tỷ như cần hai đến ba Thú nhân cùng nhau hầu hạ Giống đực, tuy rằng mỗi lần đều cười làm đại nam tử chủ nghĩa như Kim Hi có điểm khó chịu, nhưng đây đã là phương thức ước định tại thế giới này, tất cả mọi người sẽ không cảm thấy không thích hợp, thứ hai loại cảm giác này sướng hơn nhiều so với hấn chủ động, hấn thật sự không thể cự tuyệt, thứ ba cũng bởi trạng huống xấu hổ “làm một lần lại không được” hấn lo lắng sẽ không xuất hiện, mà trong lòng hấn chờ mong chơi 3P đã lâu thật sự có thể sẽ làm được. Nghe nói năng lực của Giống đực có quan hệ với

màu sắc sừng, hần từng lo lắng gà còi như mình muốn thỏa mãn hai Thú nhân phỏng chừng còn tồn sức, nhưng hiện tại xem ra, lực bền bỉ phụ thuộc vào sự cường hãn của mình. Đừng lấy số liệu trong tiểu thuyết làm thước đo, nam nhân Trung Quốc nào có nhiều kẻ một đêm bảy lần như vậy, từ đêm đến sáng, đại bộ phận kiên trì một giờ đều xem như không tồi rồi.

Mà hiện tại, lực bền của hần thật sự càng giống như tiểu thuyết miêu tả, nếu đây là một bộ tiểu thuyết của tác giả đam mỹ tam lưu nhị bức, vậy tác giả đại thần a, an bài cho ta mười tám Thú nhân soái ca đi, mỗi ngày sung hạnh năm người tuyệt đối không thành vấn đề, tuyệt sẽ không để bọn họ phòng không tích mịch a. Nghĩ vậy Kim Hi thật muốn quật chính mình, bản thân còn cấm trong thân thể Hi Tư Lạc mà đã nghĩ muốn nhiều như vậy, thật sự là tặc xấu của nam nhân vô sỉ. Có điều các Thú nhân khiêu vũ vừa rồi tổ chức cũng không tồi, nhưng mình lại không hề nhất kiến chung tình hay không khắc chế được dục vọng giống như khi nhìn thấy Hi Tư Lạc Nạp Lan, có lẽ thật sự như lão lưu manh nói, Giống đực cùng Thú nhân càng cường đại sẽ càng hấp dẫn nhau, ngoài cảm tình cùng nhục dục còn có năng lực nào đó không thể lý giải kéo bọn hần lại gần nhau.

Kim Hi lại nghĩ, đây là nguyên nhân rất nhiều nữ nhân cảm thấy nam nhân làm xong liền lạnh nhạt đi, bởi vì vừa mới làm xong mà thôi hần lại có thể thất thần xa như vậy, có điều hoàn hảo bản thân không quên vẫn luôn ôn nhu vuốt ve Hi Tư Lạc, hi vọng Hi Tư Lạc không cần bất mãn.

Lúc này Hi Tư Lạc lại lấy ra một cái Lệ châu bối trong suốt như ngọc, hung hăng ấn lên sừng của Kim Hi, tiếng va chạm thanh thúy dễ nghe. Kim Hi lại nhếch miệng ngậy ngô cười, đây rõ ràng là Lệ châu bối hần và Tập Tắc Nhĩ nhất, Tập Tắc Nhĩ nói thực thích hợp với Hi Tư Lạc, xem ra Hi Tư Lạc đã “sơn có chuẩn bị” cho hoạt động ngày hôm nay, mưu đồ đã lâu. Hi Tư Lạc đặt Lệ châu bối bạch ngọc kim văn tinh mỹ đến cực điểm vào tay Kim Hi, đỏ mặt nhìn hướng khác. Kim Hi đem Lệ châu bối để ở cửa huyệt của Hi Tư Lạc, chậm rãi rút nhục côn ra đến cửa huyệt, sau đó mạnh rút ra, ‘ba’ một tiếng thanh thúy liền bị Lệ châu bối cắm vào. Hi Tư Lạc gãi gãi đầu mình, một phút xúc động mà cười lên Kim Hi, còn nói mấy lời xấu hổ muốn chết, trở về làm sao đối mặt với Tập Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan, cùng các Thú nhân khác? Mặc dù biết là xấu hổ và ngượng ngùng, nhưng Hi Tư Lạc cúi đầu nhìn Kim Hi ôn nhu nắm tay y, chỉ cần có thể cùng người nam nhân này nắm chặt tay sống vai đi tiếp, cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

24. Chương 24: Hoa Lê Rời Đi

Trên người Hi Tư Lạc không để lại dấu vết rõ ràng, nhưng trở lại trong thôn thì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn bọn hần. Kim Hi cũng không khỏi có chút thẹn thùng.

“Đây là có chuyện gì, thế nào mà người nào cũng biết. Ta rõ ràng không lưu lại dấu vết rõ ràng.” Kim Hi nghiêng qua liếc nhìn thân thể Hi Tư Lạc, áo da thú mặc vô cùng chỉnh tề, rõ ràng không lộ ra cái gì a.

“Là mùi.” Hi Tư Lạc sờ sờ cái mũi, y là Thú nhân uy vọng rất cao trong thôn, nhưng lại cùng vị hôn phu đã hợp trên thảo nguyên, tuy rằng không phải phạm tội, nhưng cũng quá phóng đảng. May mắn hai người ở trong Bộ lạc đều có thân phận cực cao, mọi người sớm đã coi bọn hần là người một nhà, trừ ánh mắt mờ ám một chút, cũng không có trào phúng khinh bỉ gì, “Chính là từng bị Giống đực kiểm tra hay giao xứng qua sẽ có mùi khác biệt, mà Giống đực cũng sẽ nhận ra khác biệt, nhìn không thấy nhưng thật sự tồn tại. Trên người ta cùng Tập Tắc Nhĩ, đều lưu lại mùi cùng ký hiệu của người, người khác liếc một cái liền hiểu.”

“Đều lưu lại mùi cùng ký hiệu của ta? Nghe như động vật vậy.” Kim Hi sờ sờ mũi, kỳ thật thực thích cách nói này, Giống đực đều là động vật có chiếm hữu dục rất mạnh, vô luận là địa cầu hay thế giới này, nếu nam nhân địa cầu có năng lực như thế, phỏng chừng cũng sẽ đánh ký hiệu.

“Nói thế nào với Nạp Lan đây.” Hi Tư Lạc có điểm mặt đỏ, huynh đệ chung chồng cũng là chuyện thực thông thường, nhưng trước hôn nhân đã làm vậy, ở trước mặt đệ đệ thực xấu hổ muốn chết.

Kim Hi sờ sờ cái mũi, hiện tại ba người cũng xem như chính thức là người của hần, có tranh chấp gì, ân, chính mình chạy thoát là tốt rồi.

Khi về nhà, chứng kiến đồ đạc Tập Tắc Nhĩ dùng nguyên ngày làm ra, Kim Hi không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, Tập Tắc Nhĩ ở nhà vất vả như vậy, mình lại ở bên ngoài phong lưu. Tập Tắc Nhĩ ngẩng đầu nhìn thấy Kim Hi cùng Hi Tư Lạc trở về, chớp mũi giật giật, động tác này khiến Hi Tư Lạc cùng Kim Hi đều .

Tạp Tắc Nhĩ mặt nổi lên vết ửng đỏ, mím chặt môi, kết quả nén không nổi, mày cong cong, ngay cả vết đao trên mi cũng mang theo nét lo lắng thoáng hiện. Kim Hi chứng kiến biểu cảm ngưng ngừng kia, thật sự nhìn không được đi qua vò tóc Tạp Tắc Nhĩ. Tạp Tắc Nhĩ ha ha cười, né tránh bàn tay Kim Hi, Kim Hi ôm cổ y tựa như ôm đại khuyển, vò loạn tóc y: “Tạp Tắc Nhĩ học xấu, dám chê cười bọn ta.”

“Này uy, cũng tới sờ sờ ta a, tóc ta cũng rất tốt nha!” Hoa Lê không biết xấu hổ mở miệng. “Sao người đã ra rồi, không phải bảo người nằm sao?” Kim Hi trừng mắt.

“Nằm đến sinh rận rồi, trời quá nóng, bên ngoài mát mẻ hơn.” Hoa Lê đỉnh đạc nói, “Ta cũng hỗ trợ đó nha, nhìn xem xem, đây là ta làm đó!” Hoa Lê chỉ vào thứ bày trước mặt.

“Chỉ biết nói, làm được chút đã khoe khoang!” Kim Hi không lưu tình dả kích y, có điều không thể không nói nghề mộc của Hoa Lê cũng không tồi, y và Tạp Tắc Nhĩ cùng làm ra dùi trống tiêu chuẩn, chọn đều là vật liệu gỗ có tính dai bền, còn đánh bóng bước đầu. Còn có rất nhiều đạo cụ Kim Hi yêu cầu.

Tạp Tắc Nhĩ lo lắng không yên, Kim Hi đã dặn y mấy thứ này phải giữ bí mật, nhưng Hoa Lê bám rất dai, người này hoàn toàn mặc kệ người cự tuyệt, cứ tự mò mẫm làm theo, dùng đao cực kỳ linh hoạt, y phỏng chừng cũng rình coi một hồi, thấy Tạp Tắc Nhĩ làm ra mộc côn, tay chân cũng thuần thục làm một cây. Đạo cụ trong Bộ lạc gần như đều là đồng, trình độ chế tạo vẫn còn rất thấp, có thể cắt gọt thuần thục mà làm ra hàng tinh xảo mỹ nghệ quả thật không nhiều lắm, Hoa Lê thật sự là mộc công hiếm thấy.

“Đây là đại bí mật của Bộ lạc chúng ta, người nhìn lén sẽ phải trả giá thật nhiều.” Kim Hi dùng ngón tay trạc người kia, y một thân chocolate, còn lộ ra tiểu răng nanh, cười lên có vẻ xấu xa, như là tên điều dân từ vùng khi ho có gáy mới ra. Hoa Lê chân sau bật lên né tránh: “Ta đây liền biến thành người Bộ lạc các người.”

Kim Hi tươi cười chậm rãi thu hồi: “Người nghiêm túc?”

“Sao không?” Hoa Lê vui cười, “Ta thấy Bộ lạc Bỉ Mông cũng rất tốt.”

“Đừng đùa với ta.” Kim Hi lạnh lùng hất cằm, “Hai Bộ lạc tổ chức liên hợp hiến tế, Thú nhân luận võ thắng lợi có quyền lựa chọn Na nhĩ của mình từ hai Bộ lạc, Giống đực bị chọn không thể cự tuyệt, nếu trong trận đấu cống phẩm cùng hiến tế Bộ lạc Bỉ Mông thua, như vậy Giống đực người lựa chọn phải cùng người trở lại Bộ lạc Lạc Mông đi. Nhưng mà Thú nhân luận võ, Thú nhân có Lệ châu bối sẽ không thể tham gia, dùn sĩ Bộ lạc Bỉ Mông có mấy người sánh được với người, cũng đã tiếp nhận cầu ái rồi, Thú nhân luận võ phỏng chừng người sẽ là đệ nhất. Người thật ra là muốn đưa ta đến Bộ lạc Lạc Mông đi?”

Hoa Lê dùng ánh mắt thực bá đạo nhìn Kim Hi, khoe miệng mang theo nụ cười tà khí: “Đúng vậy, Thú nhân Bộ lạc Lạc Mông cường đại hơn Bộ lạc Bỉ Mông nhiều, nhưng Giống đực lại yếu hơn, người là Kim Giác duy nhất trên Hồ Luân thảo nguyên, chỉ có người mới xứng đôi với Thú nhân như ta. Có dù người có ba Tát nhĩ, nhưng không phải còn chưa cử hành nghi thức sao? Ta sẽ rộng lượng bao dung bọn họ, có điều ta có quyền ưu tiên, người chỉ có thể để ta sinh hạ Giống đực cùng Thú nhân cường đại nhất, Bộ lạc Lạc Mông sẽ trở nên cường đại hơn.”

Nhìn không ra Hoa Lê còn là một Thú nhân chủ nghĩa như vậy, này xem như nữ cường ở dị giới đi, thanh âm của Kim Hi không lớn, cũng không mạnh mẽ, nhưng trong thanh âm lại ngập tự tin khiến không khí đều chấn động: “Ta cam đoan, ưu thế của Bộ lạc Lạc Mông, cũng chỉ có lão hổ què nhà người mà thôi. Bộ lạc Lạc Mông rất nhanh sẽ bị Bộ lạc Bỉ Mông ném ra phía sau, người sẽ không thắng được Thú nhân luận võ để đem ta đi, mà sẽ trở thành cống phẩm cầu hòa của Bộ lạc Lạc Mông dâng cho Bộ lạc Bỉ Mông.”

Hoa Lê ánh mắt nguy hiểm nheo lại, y đột nhiên đánh về phía trước, tốc độ nhanh như gió, Hi Tư Lạc cùng Tạp Tắc Nhĩ phản ứng đều rất nhanh, cơ hồ nháy mắt liền chắn trước mặt Kim Hi, nhưng khoảng cách quá gần, nếu chiến đấu lan đến Kim Hi, coi như hai người họ thất bại, mà Hoa Lê thì hoàn toàn không có bất khoản này. Nhưng Hoa Lê đang duy trì động tác tấn công, một ngọn lửa lớn bùng cháy giữa không khí, vòng lửa vây lấy y, bả đao y sử dụng bỗng kề lên cổ y.

“Người, làm sao người có thể sử dụng hai loại năng lực.” Hoa Lê trừng lớn mắt, kinh ngạc đến cực điểm.

Kim Hi đứng thong dong, không bày ra tư thế gì, nhưng từ giếng nước sau phòng dâng lên một cột nước, hóa thành một sinh vật tạo hình cực kỳ hung mãnh, đầu mọc sừng, miệng như cá sấu, thân thể giống xà,

từ trên cao nhìn xuống Hoa Lê. Trên thực tế từ sau khi làm cùng Táp Tắc Nhĩ Kim Hi đã phát hiện, tựa hồ năng lực Giống đực được đề cao, mà sau khi hấn làm với Hi Tư Lạc, lại tăng lên gấp bội, lực khống chế cũng gia tăng, hấn có thể tăng chấn động của vật chất. Hấn kỳ thật không phải kiểm soát được bão, kim khí, ngọn lửa, nước chảy, mà là lợi dụng chấn động khống chế chúng. Trong vật lý học cho rằng có thể tạo thành dao động của vạn vật.

“Trở về nói cho Bộ lạc người biết, để Thú nhân ra mặt thì tính gì, ta chờ đây bọn hấn, đến đấu trường Giống đực cùng Giống đực chiến đấu.” Kim Hi mặc dù không hạ thấp Hoa Lê, nhưng tình cảnh này, không thể nghi ngờ là đang miệt thị thực lực của Hoa Lê.

Hoa Lê cúi đầu, ánh mắt lại trừng trừng nhìn Kim Hi, diễn cảm này khiến y có vẻ hung ác đến cực điểm, y lui về phía sau, ngọn lửa dần tản ra, y xoay người hóa thành một con Cọp răng kiếm màu quất, phi thân ra ngoài.

Ngọn lửa hư không tiêu thất, đao cùng dòng nước đều hạ xuống. Kim Hi ẩn ẩn thái dương, thân thể lung lay, đồng thời khống chế bốn loại vật chất so với một loại khó hơn nhiều, hấn cũng là trong cơn tức giận mà thử lần đầu tiên, tuy rằng thành công nhưng vẫn thực vất vả, có điểm mệt nhọc quá độ.

Táp Tắc Nhĩ trong nhà có biến khiến mọi người chú ý, Thú nhân cùng Giống đực gần đó đều chạy lại. Kim Hi mỉm cười phát tay: “Không có việc gì, ta chỉ đang xem thử năng lực của ta.” Tất cả mọi người mang theo ánh mắt kính sợ nhìn Kim Hi, có thể điều khiển vật chất là Giống đực cường đại mới có thể làm được, bọn hấn lại còn thấy dòng nước hình thù quái vật hung mãnh kia, nếu biết Kim Hi vừa lần đầu tạo ra, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến nói không ra lời.

“Hi Tư Lạc, giúp ta đi báo tin cho các Giống đực phụ trách các phương diện công tác trong Bộ lạc đến Thần miếu, hiển tế xuân tiết sắp tới, phải cho Bộ lạc Lạc Mông thấy, cái gì mới là lực lượng sản xuất tiên tiến.”

25. Chương 25: Trái Cây Huyền Bí...

Kim Hi đi trước vào Thần miếu, tối nay Vũ nguyệt hạ xuống, Ngân nguyệt cùng Đường nguyệt cùng dâng cao. Hấn vừa tiến vào Thần miếu, đầu còn hơi hơi đau, lại nghe thấy từ phía sâu trong Thần miếu truyền đến tiếng rên rỉ kịch liệt, “Aaa” cuồng loạn không dứt bên tai, hấn không khỏi , không phải lại nghe được lão lưu manh tuyên đàm giữa ban ngày chứ, tuy rằng kỳ thật cũng không hấn là ban ngày đi, hiện tại song nguyệt đã treo giữa trời. Nói thật, Kim Hi đối với cảm giác gia đình thật sự không quá chặt chẽ, trừ Mẫu mụ dựa vào huyết mạch mà có tình cảm đặc biệt, đến Bạch Thiên hấn đều có cảm giác như đối mặt với người lạ, ban đầu bắt gặp lão lưu manh tầm hoan tác nhạc, còn cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ, nhưng gần gũi có mấy ngày hấn đã cùng hai suất ca phát sinh quan hệ, thật sự là không có lý do chế giễu.

Nhưng mà thanh âm lúc này, lại không phải như hấn tưởng.

“Bạch Linh, phụ thân đại nhân, mau trở lại!” Trong tiếng rên rỉ khàn khàn là khoái cảm không ngăn được, thanh âm bành bạch đậm mỹ vang vọng quanh Thần miếu.

“Ông ấy và ba ta đang thương lượng sự tình, còn lâu lắm, kẹp chặt một chút, ân, đúng, nhanh chút nữa.” Bạch Linh thỏa mãn thở dài, “Nhĩ Nhã người quá tuyệt vời, ta thật thích.”

“Đem, đem Băng cực quả lấy ra đi, ta chịu không nổi, ngô a.” Nhĩ Nhã thấp suyền thanh âm, liên miên không dứt, tiếng va chạm lại vang lại nhanh vẫn luôn không ngừng.

“Nhĩ Nhã, ta thực thích a, đến đi, mau chút nữa, ta tin tưởng người có thể, người không muốn để ta thích sao?” Bạch Linh thanh âm ôn nhu như nước, ngọt nị như mật, nhưng đưa ra yêu cầu lại không ôn nhu chút nào, Nhĩ Nhã cúi đầu nức nở: “Thật sự không được, lần sau ta cùng Bác Nhã cùng nhau, cùng nhau được không!”

Kim Hi từ khe cửa chưa khép chặt nhìn vào, Nhĩ Nhã hai tay bị dây trói vắt qua xà nhà treo lên, hai chân bám lấy mép giường, quỳ gối đưa lưng về phía Bạch Linh đang ngồi, tốc độ cực nhanh lên xuống, làn da mạch sắc nổi màu ửng đỏ khô gợn, ở ánh sáng chiếu rọi là mồ hôi nhọt nhọt trong suốt, Bạch Linh hí híp mắt hưởng thụ đến cực điểm, hai tay nhẹ nắm eo Nhĩ Nhã, trong lúc Nhĩ Nhã chuyển động lên xuống, cơ bụng cơ ngực đều trà qua bàn tay hấn. Kim Hi tuy rằng không có cảm tình huynh đệ gì với Nhĩ Nhã, nhưng

thấy Bạch Linh như vậy, cũng không khỏi cảm tức. Khi Kim Hi ở bên Hi Tư Lạc, bản thân còn một bàn tay chống đất, để Hi Tư Lạc bám lấy bả vai mình, thuận tiện phát lực. Hiện tại Nhĩ Nhã hai chân chống đỡ thân thể, hai tay bị dây thừng trói buộc, không chỉ phải tự mình chống đỡ phát lực, Bạch Linh hỗn đản này không biết xấu hổ còn dùng tay nắm eo Nhĩ Nhã, vậy Nhĩ Nhã còn phải chịu một phần sức nặng của Bạch Linh, thật khó cho Nhĩ Nhã còn có thể bảo trì tần suất, biên độ như vậy.

“Khụ khụ.” Kim Hi ở bên ngoài ho khan hai tiếng. Bạch Linh hơi hơi mở mắt ra liếc ra ngoài một cái, ánh mắt chỉ là thói quen mà thôi, chân chính có tác dụng vẫn là tinh thần lực, hắn đương nhiên biết Kim Hi ở bên ngoài. Hắn vỗ vỗ mông Nhĩ Nhã, thanh âm vang dội rõ ràng: “Mau nữa lên, ta sắp đến.” Nhĩ Nhã gian nan gật đầu, ngay cả lời đều nói không ra, lại qua mấy phút, Nhĩ Nhã kẹp chặt hai chân, thấp giọng thở hổn hển, chân thon dài vô lực trượt xuống mặt đất, chất lỏng nhật màu từ giữa hai chân chảy xuống, hiển nhiên đã ra nhiều lần, nhan sắc đã phai nhạt.

Bạch Linh vừa lòng rút ra thứ còn đang cứng rắn của bản thân ra, theo động tác của hắn, một tiểu cầu rơi xuống mặt đất, trắng óng ánh, khoảng bằng ngón út. Bạch Linh đem Lệ châu bôi nhét vào, đỡ Nhĩ Nhã đang nhắm mắt thở gấp hôn vài cái, cúi đầu nhét tiểu cầu kia rồi đi đi ra.

“Mặc y phục vào!” Kim Hi chán ghét phát phát tay.

Bạch Linh hì hì cười mờ ám: “Thẹn thùng cái gì? Nhìn chừng người sáng bóng như vậy, còn sáng hơn lúc ‘ăn’ Tạp Tắc Nhĩ, người nói coi vì sao hả? Không phải là Hoa Lê kia đi? Hử?”

Kim Hi mặt đỏ, tức giận nói: “Nhưng ta ít nhất không khi dễ Hi Tư Lạc! Người ngó lại cái tư thế của người, ca ca ta cũng đã mệt chết đi được!”

“Nga thì ra là Hi Tư Lạc! Đệ đệ làm tốt lắm!” Bạch Linh phát phát tay, diễn cảm đáng khinh. Kim Hi thật muốn cho hắn một cái tát. Bạch Linh vỗ vỗ bả vai hắn, “Chờ người cùng Tạp Tắc Nhĩ, Hi Tư Lạc, Nạp Lan kết hôn, sẽ biết tìm thoải mái tư thế đối với Giống đực trọng yếu tới mức nào. Ai, ta là Na nhĩ của ca ca người, người là Na nhĩ của đệ đệ ta, người nên gọi ta một tiếng ca ca.”

“Ai muốn gọi người là ca ca.” Kim Hi lạnh giọng.

“Hắc hắc, người gọi đi gọi đi, gọi rồi ta sẽ cho người biết thứ này dùng như thế nào nha.” Bạch Linh xoa xoa tiểu cầu trong tay, tiểu cầu này tựa hồ đã thu nhỏ một chút, Kim Hi mắt thường nhìn không ra, giác quan lại có thể nhìn ra, kỳ thật hắn đã rất tò mò, sắc mặt nghiêm túc nhận lấy: “Đây là vật gì?”

Này không ngờ lại là thứ quả gì đó, vuốt thực mềm mại, nhưng nắm không vỡ, mang theo cảm giác mát nhẹ, lẫn ở đầu ngón tay như cầm viên nước đá, lạnh lạnh tê tê, Kim Hi nghĩ tới tiểu cầu chạy ra từ đâu, không khỏi sắc mặt đỏ bừng, dựa theo tốc độ thu nhỏ của nó, có thể suy đoán nó rốt cuộc đã ở trong cơ thể Nhĩ Nhã bao lâu, đây quả thực là đồ chơi tình thú trời đất tạo nên.

“Đây là Bằng cúc quả, người cũng biết dùng làm gì đi?” Bạch Linh liếm đầu lưỡi, cười đến thập phần gian tà, “Bằng cúc quả, Dung nham quả, Chấn động quả, Ban điểm quả, trong Thần miếu không phải có một loại dược liệu đặc biệt, kêu là thực vật hôn nhân sao? Kim Hi miện hạ học tập không tốt nha, mấy loại này có năng lực đề cao lạc thú lại tăng xác suất mang thai gì đó, người không học là không được a.”

“Mấy chủng loại chó má gì vậy.” Kim Hi khinh thường hừ lạnh, hắn nắm thứ trái cây mang theo cảm giác hơi man mát, thứ này kỳ thật hắn đã thấy qua, lúc giới thiệu dược vật Bạch Thiên quả thật đã giới thiệu một lần, lúc ấy Bạch Thiên chỉ vào hơn mười cái bình, mỗi bình chứa một loại trái cây, Kim Hi cũng không nhìn kỹ, đầu ngón tay hắn vuốt ve Bằng cúc quả, thời gian dài như vậy mà nó chỉ hòa tan một chút, cảm giác lạnh lạnh ổn định lại mang theo chút đau đớn, không kịch liệt nhưng lại rõ ràng, sắc mặt hắn dần dần nghiêm túc, “Thứ này là ai phát hiện đầu tiên.”

“Từ xưa tương truyền, chỉ cần có Tế Ti truyền thừa Bộ lạc đều sẽ nhớ kỹ thứ này.” Bạch Linh khinh miêu đạm tả, “Nếu không phải vì học tập tri thức Tế Ti, Bộ lạc Bắc Man cũng sẽ không dễ dàng quy thuận như vậy.”

Kim Hi dừng bước, tay hắn xoa nắn Bằng cúc quả, lông tơ rất nhỏ giống như bằng tì lan tràn trong không khí, vốn tròn vo như bồ công anh, dần dần phủ cả bàn tay hắn, theo hắn huy động, bằng tì rời khỏi tay, rơi xuống mặt đất biến thành một mảng băng sương, trải trên mặt đất.

Bạch Linh trợn mắt há mồm, chợt sắc mặt nghiêm túc ngậm miệng lại.

“Năng lực của ngươi là thuộc tính gì.” Kim Hi yên lặng nhìn mảng băng sương chậm rãi biến mất, nhẹ giọng hỏi.

“Thuộc tính phụ gia là kỹ xảo cao thâm, cha ta nói trước khi trưởng thành ta tốt nhất không cần học.” Bạch Linh tiếp nhận Băng cực quả nháy mắt đã nhỏ đi một nửa, thử tác động, cuối cùng trên tay hắn chỉ còn một mảng lớn băng tí, cũng không thể hình thành băng đạn như trước.

Băng cực quả hoàn toàn tiêu thất trong tay.

Người thế giới này cũng không cảm thấy cái gọi là Ngã Lộ Ni lực bản chất chính là tinh thần gây ra chấn động, tự nhiên cũng không cảm giác được trong Băng cực quả ẩn chứa chấn động cực mãnh mẽ lại ổn định, loại chấn động tần suất cố định này, nếu tăng cường biên độ sóng, sẽ hình thành hiệu quả như vậy.

“Tri thức tương truyền từ xưa?” Kim Hi lạnh lùng cười, “Ta xem căn bản là không có ai truyền lại cái gì đi? Ta tới phòng cất trữ.” Hắn xoay người đi về phía phòng chứa đồ, nơi đó đặt rất nhiều chủng loại trái cây.

“Ta đi tập hợp Giống đực trong Bộ lạc.” Bạch Linh lập tức hiểu ý của Kim Hi.

“Ta đã bảo Hi Tư Lạc thông tri Giống đực am hiểu thủ công trong Bộ lạc, người đi gọi phụ thân cùng Thú nhân chiến lực chủ yếu trong Bộ lạc về đây đi.” Kim Hi quay đầu lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì, “Hoa Lê hôm nay đã đi rồi, Bộ lạc Lạc Mông với chúng ta mà nói là tình thế bất buộc.”

“Bộ lạc Lạc Mông cũng không biết cách dùng trái cây này, ta có thể bảo chứng.” Bạch Linh tâm tư thông thấu trả lời.

Kim Hi mỉm cười: “Vậy để tiếp đãi Bộ lạc Lạc Mông, cần chuẩn bị một chút hoa quả phong phú cho yến hội.”

26. Chương 26: Bộ Lạc Hội Nghị

Kim Hi miện hạ triệu tập toàn bộ chiến sĩ chủ lực của Bộ lạc hợp, tin tức này khiến mọi người kinh ngạc khó hiểu.

Kim Hi ban đầu chỉ nghĩ triệu tập người nắm giữ các loại kỹ thuật thủ công của Bộ lạc, một mặt là tạo khí cụ hiện tế, một mặt là xem có thể cải thiện vũ khí của Thú nhân hay không. Triệu tập Giống đực chiến sĩ chủ lực, chỉ là nhất thời nảy lòng tham muốn kiểm chứng loại trái cây này.

Trong Bộ lạc dân cư ước chừng có ba nghìn người, đây đã là đại Bộ lạc cực kỳ hiếm thấy, số lượng Giống đực đạt tới 357 người, trong đó đã trưởng thành có thể tham dự nghị sự có hơn 200 người, đúng là số lượng Giống đực khổng lồ, làm dân cư Bộ lạc thịnh vượng. Bộ lạc Bắc Man chịu khuất phục, một phần là vì hiền tế trong Bộ lạc bị cắt đứt, một phần cũng vì số lượng Giống đực rất thừa thớt, hiện tại Giống đực trẻ tuổi, trong nhà cơ hồ đều có một vị Tất nhi đến từ Bộ lạc Bắc Man, sách lược này đã thúc đẩy hai Bộ lạc dung hợp, lại thêm một bước khẳng định chỉ tiêu trọng yếu đánh giá năng lực của Bộ lạc —— dân cư. Làm người lãnh đạo đưa ra chính sách này, Bạch Thiên đã tiếp nạp Vương trưởng của Bộ lạc Bắc Man, Á Thuật cùng Á Hi, hơn nữa vì để hai người mang thai huyết mạch của Bộ lạc Bí Mông mà không ngừng nỗ lực.

Sau khi Giống đực có thể tham dự nghị sự tập hợp đông đủ, Kim Hi để Giống đực nắm giữ vật tư trọng yếu của Bộ lạc lên bình đài, hắn thì đứng ở bậc thang, nhìn nhóm Giống đực dựa theo vai vế mà ngồi xuống bậc thang tương ứng, giờ Dung nham quả trong tay lên. Loại trái cây này có thể sinh ra cảm giác nóng rất rất nhỏ, nhưng nếu đặt vào bộ vị mẫn cảm, sẽ chịu kích thích mãnh liệt. Nhóm Giống đực xì xào bàn tán: “Miện hạ đây là muốn làm giáo dục hôn hậu sao, thế nhưng không phải tân hôn tiến vào thần miếu mới tiến hành sao, chẳng lẽ hôm nay là khóa công khai? Có đánh dấu không?”

Kim Hi cũng không nhiều lời, hắn huy động là Dung nham quả lớn lên bằng bàn tay, trái cây bóng loáng sờ như một cái túi chườm nóng, như là trái tim mà nhảy nhẩy lên. Hắn vung cánh tay, một ngọn lửa bùng lên giữa không trung, lưu lại khói đen nóng đặc. Một kích này rất mạnh, ngọn lửa bùng cao tới hơn mười thước, Dung nham quả hoàn toàn biến mất trong không khí.

Nhóm Giống đực lặng im trong chốc lát, sau đó liền giơ cao bàn tay, lớn tiếng hô “Miện hạ! Miện hạ!” Về mặt kích động. Giống đực cường đại được người kính ngưỡng, thân là Tế Ti lại càng phải như vậy.

Kim Hi đưa ngang hai tay, ý bảo mọi người im lặng: “Cái này cũng không hoàn toàn là năng lực của ta, mọi người nhất định chú ý tới, Dung nham quả trong tay ta đã biến mất, đó là bởi vì năng lượng của nó bị tiêu hao. Nếu các người dụng tâm cảm thụ, sẽ phát hiện, loại trái cây này có thể cùng Ngã Lộ Ni lực của chúng ta sinh ra cộng hưởng, có thể giúp chúng ta có năng lực thi triển ra ngọn lửa. Mọi người đều biết có thể điều khiển vật chất là kỹ thuật khó, nếu như có thể phổ biến loại cộng hưởng này, chiến lực của Bộ lạc Bể Mông sẽ tăng cường đáng kể. Hiện tại ta đặt bình trái cây ở đây, hi vọng mọi người chia nhau thử một chút, có thể kích thích năng lực trong đó hay không.”

Bạch Linh thành công kích thích được năng lực của Băng cực quả, mặc dù yếu hơn Kim Hi rất nhiều nhưng chứng thật là đã thành công, cho nên hẳn phụ trách phân phát ba loại trái cây thường dùng Băng cực quả, Dung nham quả, Lôi điện quả. Kim Hi thì trở lại bình thai Thần miếu gặp người phụ trách chủ yếu trong Bộ lạc. Kiệt phụ trách lò nung, phụ thân hẳn Tàng phụ trách chế tạo đồng khí, Qua Nhật phụ trách chế mộc, đây cũng là lý do vì sao hẳn là người đầu tiên mở lời nói ở trước cửa nhà Táp Tắc Nhĩ, bởi hẳn cùng Táp Tắc Nhĩ am hiểu nghề mộc tiếp xúc nhiều nhất.

Chu kỳ đốt lò ước chừng hai đến ba ngày, vốn Kim Hi còn có một tật xấu của sinh viên chính là lười biếng, cảm thấy chờ nung trống xong rồi nghĩ làm cái khác là được, nhưng dưới sự kích thích của Hoa Lê chocolate chết tiệt kia, hẳn quyết định phải nhanh một chút mà đem hết thầy tri thức có thể cống hiến được để xây dựng Bộ lạc.

Tàng là Giống đực đức cao vọng trọng trong Bộ lạc, cùng thời với Bạch Thiên, Kim Hi cũng phải tỏ ra kính trọng. May mắn trong Bộ lạc không có quy củ hậu bối trước mặt tiền bối phải ra sao, Tàng phi thường hiểu biết công việc của mình, lời ít ý nhiều thuật lại tình hình chế tạo đồng khí trong Bộ lạc, nghe những suy tính của Kim Hi, hẳn châm chước từ ngữ nói: “Chế tạo đồng khí cỡ lớn, bởi vì nguyên vật liệu sang quý mà lãng phí nên chưa từng tiến hành, nhưng về kỹ thuật thì không có vấn đề. Như kỹ thuật đúc ngai tã, trong Bộ lạc đã có thể thực hiện. Có điều trong thời gian ngắn muốn chế tạo lễ khí hiến tế ngai yêu cầu, ta sợ những đồ thô kệch hiện tại trong Bộ lạc, khó có thể gánh vác trọng trách.”

Kim Hi trầm tư, quả nhiên việc mình xuyên qua ảnh hưởng đối với thời đại là cực kì bé nhỏ. Bộ lạc Bể Mông đã phát triển đi đầu xã hội nguyên thủy, tuy rằng chế độ lạc hậu, nhưng kỹ thuật đã sớm tiếp cận tới Hạ thương (khoảng từ cuối thế kỷ XXII đầu thế kỷ XXI trước Công Nguyên đến đầu thế kỷ XVII trước Công Nguyên, ở Trung Quốc), một vài nơi vì Ngã Lộ Ni lực suy thoái, có nhiều mặt khác lại phát triển. Cho dù bản thân không xuất hiện, mấy đại Bộ lạc sẽ chinh phạt lẫn nhau, Bộ lạc cuối cùng sẽ khẳng định bá quyền, dung hợp thành Bộ lạc lớn nhất trên Hồ Luân thảo nguyên, bước đầu xây dựng quốc gia, xác lập quân quyền cùng chế độ phong kiến ban sơ, đều là điều tất nhiên.

Mà sự xuất hiện của hẳn, không thể nghi ngờ thực thích hợp với thân phận Tế Ti, ở bên thúc đẩy, cung cấp linh cảm, cuối cùng kéo lịch sử đại thế, hoặc là cả Bộ lạc cùng xu thế thế giới.

Sau khi hiểu biết các loại kỹ thuật tiêu chuẩn của Bộ lạc, Kim Hi ngẩng đầu trình trọng nói: “Ta trước đêm mai sẽ vẽ ra thứ cần các vị chế tạo, mong mọi người có thể dâng lên Thần miếu trước khi Ngân Nguyệt dâng lên ngày hôm sau.” Vài người đều cúi đầu trả lời.

Kim Hi đi xuống đài, Bạch Linh khẽ lắc đầu: “Chỉ có Bạch giác mới có trình độ kích thích năng lực giống ta, cũng không có tính phổ biến. Hơn nữa cách dùng như ngươi, tiêu hao thật sự là quá lớn, một hồi chiến đấu đều rất khó chống đỡ.”

Kim Hi đối với lần này cũng vô kế khả thi, chỉ có thể tuyên bố hội nghị hôm nay chấm dứt. Nhóm Giống đực cũng cảm thấy thật đáng tiếc, Hồng giác cũng có thể cảm nhận được năng lực dao động, nhưng lại không nắm bắt được chuẩn xác loại dao động này, điều này làm tâm bọn hắn ngứa ngáy khó nhịn rồi lại không thể không chấp nhận.

“Đi cùng ta, có lẽ nhìn hoàn cảnh sinh trưởng của loại trái cây ấy ngươi sẽ có gợi ý.” Bạch Thiên đã biết đầu đuôi sự tình, hẳn vô vô bả vai Kim Hi, để Kim Hi đi cùng hẳn vào sâu trong Thần miếu.

Thần miếu được xây dựng giống như Kim Tự Tháp Maya, bên trong cửa sổ cực nhỏ, ánh sáng ảm đạm,

nhưng dù sao cũng là trên mặt đất, mà chiều sâu hiện tại, khẳng định là dưới lòng đất. Kim Hi mới tới đây không đến vài ngày, không biết năm sáu thước dưới lòng đất lại có một mảnh không gian rộng lớn như vậy, Thần miếu to lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Trong lòng đất, ánh sáng phát ra yếu ớt. Bằng cực quả phát ra bạch quang, Dung nham quả phát ra hồng quang, Lôi điện quả phát ra lam quang, còn có các loại trái cây cổ quái khác. Bạch Thiên giới thiệu cho hắn từng loại. Tỷ như đoá hoa như miệng cá, một khi ngón tay đụng vào liền hút chặt, gắt gao bao lấy ngón tay Kim Hi, còn có một loại hoa hình cái ô, một khi đụng vào, liền chuyển mình cuốn lấy ngón tay, ở giữa phun ra thứ gì đó, Kim Hi rút tay ra, phát hiện giữa đoá hoa phun ra nhụy hoa như sợi bông mịn mềm chừng ba mươi centimet. Còn có một loại trái cây sờ lên thô ráp, một khi nặn bóp liền chảy ra một loại nước trong suốt bao trùm trên ngón tay, loại nước này sẽ tự động biến thành từng viên tiểu cầu, mặt mật dính trên ngón tay, như cái bao tay trong suốt, chất lỏng này có thể tự do lăn lộn, nhưng bám vào tay rồi sẽ không rơi xuống. Có một loại trái cây hình trứng, màu sắc tươi đẹp sáng bóng nhưng không phát quang, một khi bị đụng vào liền chấn động, đụng mạnh thì chấn động càng lớn. Còn có một loại trái cây, giống quả đào dính lại lộ ra một cái đuôi nhỏ, nếu kéo đuôi ra, liền phát hiện kia thật ra là nhụy hoa như sợi dây nhỏ, sẽ tự động quấn quanh ngón tay, trái cây này dạng bẹ, khi quấn lại trông như vân tay, lúc Kim Hi muốn kéo nó xuống, thì nó lại xoay tròn xoắn ốc.

“Ma xát thì không được.” Bạch Thiên chỉ điểm, hắn cầm phần gốc ngón tay Kim Hi, từ dưới đẩy ép lên nhụy hoa, làm nhụy hoa tự động bóc ra. Kim Hi nhìn mấy thứ này, là hắn suy nghĩ nhiều đi, tuyệt đối là hắn suy nghĩ nhiều đi, đây cũng quá hung tàn, còn có vài loại trái cây, ngay cả hắn cũng chưa đoán được cách dùng, “Thứ này rốt cuộc là ai phát minh!”

“Chính đôi mắt Phụ thần Áo Lạp Hách trên bích hoạ, là chí bảo không thể khinh động mà tổ tiên đã xây dựng lên Bộ lạc truyền xuống, có thể thủ hộ Bộ lạc, có năng lực dưỡng dục những thực vật này dưới Thần miếu. Chỉ có Tế Ti mới hiểu được năng lực thôi động của Phụ thần thạch anh, Tế Ti Bộ lạc Bắc Man bị đoạn tuyệt, bọn hắn đành phải thông qua chiến tranh giành lại tôn nghiêm, sau đó đem Phụ thần thạch anh cống hiến cho Bể Mông, đổi lấy cơ hội sát nhập.” Bạch Thiên vuốt ve một loại thực vật trong tay, đó là một viên trái cây lỏng lẻo, “Trái cây này có thể thúc đẩy khả năng mang thai, là bảo vật Thần ban cho chúng ta, nếu như không có chúng phụ trợ, khả năng sinh dục của Bộ lạc sẽ thấp hơn. Vô luận thạch anh hay thực vật, đều là thứ Bộ lạc luôn truyền thừa, mọi người đều nói đây là bảo vật Thần tự tay giao cho tổ tiên.”

“Thúc đẩy khả năng mang thai? Thần tự mình ban cho?” Kim Hi linh quang vừa hiện, hắn đang nhớ lại tình cảnh xấu hổ khi mình phát hiện ra trái cây này, hắn cầm lấy một quả Bằng cực quả, tuy rằng hắn có thể kích phát năng lực băng sương, nhưng tiêu hao trái cây, như vậy cũng không có ý nghĩa khi thực chiến. Mà đã là thứ được các đại Bộ lạc trân trọng, lại có công hiệu thần kỳ như thế, nói vậy cách dùng cũng không phải đơn giản như vậy a?

Kim Hi có một phỏng đoán lớn mật, mà phỏng đoán này cần phải có người phối hợp đến thử.

Bạch Thiên hiển nhiên cũng nghĩ đến khả năng này: “Tuy rằng ngươi vừa mới tiếp xúc Ngã Lộ Ni lực, nhưng trong Bộ lạc không có ai thiên phú trắc tuyệt hơn ngươi, nếu nghĩ tới liền thử xem đi.”

Kim Hi không khỏi đỏ bừng mặt: “Này, trước hôn nhân, không tốt lắm đâu.”

“Nếu như không có thành quả, chỉ là bị người trộm giẫm cọt sau lưng vài câu, nếu có thành quả, mọi người sẽ cho rằng ngươi là vì Bộ lạc cống hiến đi.” Bạch Thiên lạnh lạnh mở miệng, “Mang người về Thần miếu qua đêm đi, nơi này kết cấu ổn định, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng tới kịp.”

Kim Hi đỏ mặt gật gật đầu, ra khỏi Thần miếu đi về phía nhà Tật Tắc Nhĩ.

27. Chương 27: Lễ Khí...

Kim Hi trở lại nhà Tật Tắc Nhĩ, một ngày này bề bộn nhiều việc, ngựa không dừng vó, giằng co với Hoa Lê, sử dụng trái cây, khiến tinh thần hắn mỗi một, nên vừa về nhà Tật Tắc Nhĩ vội vàng ăn chút cơm liền ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Kim Hi mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, Táp Tắc Nhĩ đã bắt đầu nấu cơm, hắt ra khỏi phòng tính ra phía sau nhà, Táp Tắc Nhĩ thấy, vội vàng kéo Kim Hi, y chĩa chĩa phía sau, cười đến thực ngưỡng ngùng. Kim Hi nghe lời dừng lại, nhưng cầu cầu người cũng quá coi khinh Na Nhĩ của người, khoảng cách gần như vậy, ta còn cần tới xem sao? Tinh thần lực của hấn đảo qua, phát hiện sau nhà là Hi Tư Lạc và Nạp Lan.

“Chỉ có ta!” Nạp Lan tức giận ngồi dưới đất, hai tay đặt trên đầu gối, cúi thấp đầu. Ngồi phía sau y là Hi Tư Lạc, hai người đều cả người xích lỏm, trên người Nạp Lan còn có bọt trắng. Hi Tư Lạc cầm lá bọt biển phơi khô chế thành bông tắm, đắp nước chà lau thân thể Nạp Lan. Cánh tay tiểu mạch sắc cùng tấm lưng trắng tựa ngà voi của Nạp Lan, bọt trắng bị nước chảy trôi xuống, dần dần lộ ra bắp vai bằng phẳng, từng múi cơ thịt cùng cánh tay xinh đẹp. Hi Tư Lạc dùng gáo múc nước giếng, chậm rãi đổ từ đầu Nạp Lan xuống, tóc đen mềm mại theo dòng nước chảy xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Nạp Lan.

“Giao xứng trước hôn nhân cũng không phải tiếng thơm gì, người cần gì phải giành giật? Sau xuân tiết chúng ta sẽ cùng Kim Hi cử hành nghi thức, người gấp làm gì?” Hi Tư Lạc một bên đổ nước lên cổ Nạp Lan, một bên giữu cột y. Nạp Lan lau mặt một phen, hất tóc ra sau, lộ ra cái trán trơn bóng, kiểu tóc này có vẻ khiến y so với bình thường thành thực hơn không ít: “Ta mới không gấp!” Rõ ràng, y nhìn không được vuốt ve cánh tay mình, theo dòng nước rửa bọt đi, “Rõ ràng đều đã kiểm tra, hấn cũng không để ý chuyện đời nghi thức, làm gì còn không chạm vào ta.”

“Lúc này mới mấy ngày a? Có lẽ tối nay liền chạm người!” Hi Tư Lạc đứng dậy múc một gáo nước, tự xối lên người mình, xả bọt, Nạp Lan lấy một gáo khác, đứng sòng đôi với Hi Tư Lạc, tạt nước lên người mình. Hai soái ca dáng người khỏe đẹp, giờ gáo nước xả lên người, dòng nước nổi nhau kéo qua cơ ngực hình thoi cùng cơ bụng xinh đẹp, chảy qua cón thịt còn chưa cứng lên đã có chiều dài kinh người giữa hai chân, theo hai chân thon dài khỏe đẹp một đường chảy tới mặt đất. Kim Hi không khỏi mặt đỏ tai nóng, đây đều là Tát Nhĩ của hấn, là Tát Nhĩ hấn muốn sờ cứ sờ, muốn thượng liền thượng, sẽ cả đời bồi bên cạnh hấn, mặc hấn ta cần ta cứ lấy. Vô luận là khuôn mặt anh tuấn, dáng người hoàn mỹ, hay nơi tối tư mật, đều thuộc về hấn. Bọn họ xích lỏm tắm rửa tại nhà Táp Tắc Nhĩ, là bởi hấn cũng ở đây, bởi vì hấn là Na Nhĩ của họ, cho nên bọn họ không hề cố kỵ hay ngưỡng ngùng.

“Người cũng tắm sạch sẽ?” Kim Hi áp vào người Táp Tắc Nhĩ, trên người Táp Tắc Nhĩ mang theo mùi cỏ thảo nhiên, làn da mạch sắc tựa hồ có vị của nắng, Kim Hi nhẹ nhàng liếm làn da Táp Tắc Nhĩ, còn có chút vị ngọt thoang thoang dính trên đầu lưỡi.

Táp Tắc Nhĩ đoán ra Kim Hi đã làm gì, nhỏ giọng cười ghé vào tai Kim Hi: “Nạp Lan đã đợi không kịp, ta thấy hấn sau khi trở về trộm ngửi nội y của người.” Kim Hi không khỏi nâng mi, cái gọi là nội y kỳ thật không khác gì cái quần cộc, sau khi Kim Hi tới đây Táp Tắc Nhĩ đã chuẩn bị cho hấn, Táp Tắc Nhĩ chịu khó để hấn có thể đổi mỗi ngày, cái hôm qua hấn cởi ra ném vào sọt. “Hấn còn làm loại chuyện này?” Kim Hi không khỏi cười quái dị.

Táp Tắc Nhĩ đâm thủng bí mật của Nạp Lan, thật xấu hổ. Chuẩn bị xong điểm tâm, Nạp Lan dùng cái khăn lớn hoàng sắc sát tóc đi ra. Loại khăn này cũng rất thú vị, cũng là một loại thực vật, đóa hoa giống như Bá vương hoa, sinh trưởng trên mặt đất, sáu cánh hoa đều dài và hẹp, thân của nó chiết ra nước giặt sử dụng nhiều lần, dùng hết nước có thể biến thành khăn mặt mềm mại, trái cây chính là loại bông tắm, ép nước ra sữa tắm, quả thực toàn bộ đều dùng để tắm rửa. Nạp Lan lấy khăn sát tóc, bắt gặp Kim Hi đã thức dậy, sắc mặt khê biến thành hồng, cố ý hừ một tiếng, vẩy khăn mặt quanh hông. Nhưng khăn quá ngắn, chỉ có thể miễn cưỡng buộc trên lưng, lúc đi lại tiểu đầu phần nộn lúc ẩn lúc hiện. Hi Tư Lạc thì hào phóng hơn, trực tiếp vắt khăn trên cổ, giúp Táp Tắc Nhĩ mang đồ ăn lên. Ba đại suất ca đảm đương phục vụ, gần như đều lỏa thể, Kim Hi thấy thú huyết sôi trào, hấn không thể lập tức nhào vào một người, nghĩ vậy hấn thật muốn gõ gõ đầu mình, tiếp tục gắng đầu trong ánh mắt đã bắn ra quang mang tràn ngập tham muốn tựa lang sói, giọng hấn khàn khàn nói: “Nạp Lan, lại đây.”

Nạp Lan nghe được liền ngốc trệ, hai má phình ra đi tới trước mặt Kim Hi, Kim Hi không chút do dự vươn tay, vuốt ve đùi Nạp Lan, vừa mới tắm xong bắp đùi bóng loáng căng đầy, xúc cảm siêu tốt, Kim Hi sắc thủ trực tiếp dọc theo đùi xoa lên mông Nạp Lan: “Ngồi xuống một chút, ta vuốt thực phí lực.” Kim Hi ngồi trên đôn cạnh góc bàn ăn, Nạp Lan sắc mặt càng thêm đỏ bừng: “Người làm gì thế!” Nhưng nói xong, y vẫn giạng chân qua hai bên chân Kim Hi, hai mông đầy đặn lấp kín tay Kim Hi.

“Bỏ khăn ra, sau này trong nhà không có người ngoài, không cần mặc quần áo.” Kim Hi ôn nhu nói với Nạp

Lan.

Chữ ‘nhà’ này có ma lực thật cường đại, mặt Nạp Lan nháy mắt đỏ bừng, nhưng lại không chút do dự cởi khăn xuống, vắt khăn trên vai, nhìn Kim Hi. Kim Hi nhìn vật mềm rũ giữa hai đùi của Nạp Lan, tay nâng hông Nạp Lan ngồi vào giữa hai chân mình, hấn buổi sáng thức dậy cũng chưa mặc quần áo, hiện tại vật nóng bán khởi dán vào hông Nạp Lan, tùy ý để bộ vị tối tư mật chặt chẽ dính vào nhau. Nạp Lan khấn trương đến cực điểm, y thấy được sự tham lam trong mắt Kim Hi, hai tay nắm lấy bả vai Kim Hi, vừa chờ mong vừa khấn trương. Nhưng Kim Hi cuối cùng chỉ vỗ vỗ hông y, muốn y đứng dậy. Nạp Lan vẻ mặt ngây ra, cả người đều run run, như là tiểu miêu bị mắc mưa. Kim Hi không phải không thừa nhận mình chính là cố ý muốn nhìn thấy vẻ mặt như thế: “Khuya hôm nay, sẽ ăn ngươi.” Kim Hi đứng dậy khẽ nói bên tai Nạp Lan.

Nạp Lan ngồi qua một bên, cầm lấy bát, mặt vô cảm cúi đầu, nhưng lỗ tai lại hồng như than đỏ, vật phía dưới ngẩng lên nhìn không xót chút nào. Y mất tự nhiên hơi hơi khép chân, trong ba Thú nhân ngồi đây, chỉ có y chưa bị “ăn”, hai vị “tiền bối” tựa hồ cũng nhìn qua bộ vị xấu hổ trên người mình, khiến y thật sự muốn chạy trốn, nhưng nghĩ đến người ngồi ở đây, sau này đều là người một ‘nhà’, mình và bọn họ cùng hầu hạ cái tên đang cười hết sức đáng ghét kia, trong lòng lại là chờ mong lại là khấn trương, không biết nên như thế nào cho phải.

“Trước nghi thức đều làm một lần?” Hi Tư Lạc biết Nạp Lan đã sắp tạc mao, y xấu hổ đến mức ngón chân đều co quắp lại, bưng bát cơm, tư thế nhìn thực đoan chính, chỉ là còn chưa cắn được một miếng.

Kim Hi có chút xấu hổ vươn ngón tay gãi gãi mặt: “Đêm nay, ta muốn thử Băng cực quả và Dung nham quả.”

Hi Tư Lạc đột nhiên ho khò khè: “Ngươi, ngươi từ đâu lại biết mấy cái đó?”

Kim Hi hồ nghi nhưn mày: “Ta đã sớm biết a.”

“Ngươi không phải đã quên” Hi Tư Lạc mới nói xong cũng ý thức được mình bị gạt, y cố lấy bình tĩnh buông bát, “Đêm nay ta trực đêm tuần tra, sẽ không về đây.”

Kim Hi cũng không nói chuyện, chỉ là tựa tiểu phi tiểu nhìn y, Hi Tư Lạc ban đầu còn tỏ vẻ thản nhiên, sau lại vờ về tay mình, ánh mắt liếc loạn, sau đó y tức giận ngẩng đầu: “Là ta chưa kịp nói ra được chưa?”

“Vậy nói a.” Kim Hi bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

“Cái đó, là đợi sau khi cử hành nghi thức mới nói cho ngươi.” Hi Tư Lạc thấy ánh mắt Kim Hi rõ ràng không hài lòng với đáp án này, “Đương nhiên trước hôn nhân nói ngươi biết cũng được.”

“Vậy còn có cái gì ta không biết?” Kim Hi mang tươi cười nhìn y.

Hi Tư Lạc che miệng ho nhẹ một tiếng: “Chờ cử hành nghi thức rồi nói cho ngươi biết.”

Kim Hi biết Hi Tư Lạc luôn cẩn thận, nhưng tâm tư như thế làm hắn cảm thấy thực đáng yêu, cho nên cũng không chọc phá: “Ta cảm thấy Băng cực quả và Dung nham quả hẳn không chỉ đơn giản là xúc tiến mang thai, cho nên ta muốn thử một lần, phụ thân cũng đã đồng ý cho các ngươi đêm nay tiến trụ Thần miếu.”

Tiến trụ Thần miếu là đại ngộ sau khi chính thức cử hành nghi thức mới có, Bạch Thiên có thể nhận lời, thuyết minh Kim Hi chứng thật là có lý do quan trọng.

“Ta đêm nay thật sự phải đi tuần tra, ngươi nếu muốn dùng thứ đó, vậy kêu Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ hầu hạ ngươi đi.” Ánh mắt Hi Tư Lạc liếc Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ. Tạp Tắc Nhĩ ngơ ngác ngẩng đầu, không biết vì sao lại kéo lên người mình. Nạp Lan hiểu được nguyên nhân, đầu rũ xuống càng thấp hơn, tay nâng bát cơm kê bên miệng, mặt đỏ như cà chua.

Kim Hi cũng biết đề tài này có điểm quá mức kích tình, hấn vội vàng cơm nước xong: “Đêm nay vào Thần miếu chờ ta, ta muốn đi tìm Tàng nói chuyện về chuyện lễ khí của Bộ lạc.”

Kim Hi ban đầu suy tính về vài loại lễ khí thông thường, một là đỉnh, hai là chuông, ba là tước. Hấn trước đây có học qua mỹ thuật tạo hình, hơn nữa chuyên ngành cơ giới tuy rằng không vẽ được tác phẩm nghệ

thuật, nhưng vẽ bản sơ đồ máy móc thì vẫn biết, bởi vậy hẳn nhớ lại những lễ khí bằng đồng từng thấy ở cổ cung, vẽ ra một cái đỉnh ba chân hai quai, phân cách giữa ba cái chân, là đồ án Bảo Phù Thụy nữ thần, đồ án thứ nhất là Bảo Phù Thụy nữ thần giơ cao bảo kính, chung quanh là hoa văn phong cách cổ xưa hình đám mây, đồ án thứ hai là hoa văn hình dãy núi trùng điệp, Bảo Phù Thụy nữ thần đưa tay chỉ vào mặt đất, trên mặt đất thêm hình văn tạo thành đóa hoa, đồ án thứ ba là Bảo Phù Thụy nữ thần đứng trên đám mây, phía dưới là các cặp tiểu lộc tiểu báo. Có Tàng đứng bên cạnh chỉ ra phần nào có thể làm được, phần nào không được, phong cách đồ án đó phi thường giống thứ Kim Hi từng xem qua, đường cong góc thô, nét bút đơn giản, cổ phác nhưng trang trọng, mà cổ phác kỳ thật cũng chỉ là đối với Kim Hi mà nói, trong mắt Tàng, kia đã là xa hoa cực hạn.

“Này nhất định là thần khí Kim Hi miện hạ nhìn thấy ở chỗ Ngã Lộ Ni nữ thần đi, nếu ta có thể làm ra lễ khí theo yêu cầu cao nhất của Miện hạ thì thật tuyệt.” Tàng nghĩ đến mà tiếc.

Cần nhắc đến kỹ thuật của Bộ lạc, chuông cao khoảng tám mươi centimet, đường kính ba mươi centimet, độ dày ước chừng năm phân, trừ chính diện chung có hình vẽ Bảo Phù Thụy nữ thần, hai cạnh đều là văn tự Kim Hi mới sáng lập:

“Mùng ba tháng ba năm thứ nhất Tam nguyệt lịch, Hô Luân thảo nguyên, bên bờ Khuê hà, Bộ lạc Bỉ Mông hiến tế Đường nguyệt Bảo Phù Thụy nữ thần, khấn cầu vạn vật sinh trưởng, mưa thuận gió hoà, Bộ lạc dồi dào, nhân khẩu hưng thịnh.”

Cái gọi là tước, trong ý tưởng của Kim Hi chính là cái chén lớn, có điều vì thế giới này không có ai thấy tước thật sự, cho nên Kim Hi tùy ý phát huy tưởng tượng, vẽ ra hình dạng và cấu tạo sáu loại chén, phân biệt dùng cho Đại Tế Ti, Tế Ti ba vị nữ thần, Tộc trưởng, Thiếu tộc trưởng, thêm hai bộ, dùng để chiêu đãi khách nhân, Bộ lạc Lạc Mông.

Xử lý xong tất cả, cũng sắp đến tối, Kim Hi đã lâu không về Thần Miếu, nghĩ đến mục đích đêm nay trở về, đêm nay còn có chút không được tự nhiên.

28. Chương 28: Quả Cam

Kim Hi trở lại Thần miếu, phát hiện Mẫu mục chuẩn bị tốt thực vật cho hần. Hần nhìn đồ vật bên trong, mặt liền nóng lên.

“Chỉ chớp mắt, Hi nhi cũng sắp thành hôn.” Mẫu mục vuốt tóc Kim Hi, “Mẫu mục Tật Tắc Nhĩ qua đời sớm, có rất nhiều điều không kịp dạy hần, nhưng may mắn Tật Tắc Nhĩ thiên phú không tồi, học vô cùng nhanh, vào sớm một chút, đừng để bọn hần chờ sốt ruột.”

??? Mẫu mục, người dạy cái gì vậy, đừng dùng biểu tình hòa ái như vậy nói mấy lời như tú bà buôn người như vậy được không, nhi tử người không phản kích nổi đâu! Kim Hi ngốc ngốc, đi đứng cũng không cần thận trọng thủ đoạn cực.

Phòng của hần vốn ở ngay bên cạnh, hiện tại lại đi tới nơi hần chưa từng tới, rất rõ ràng, một khi cử hành nghi thức chính thức, một nửa khác của Thần miếu chính là khu vực hần sống, cũng chính là ngôi nhà chân chính của hần trong tương lai.

Kim Hi dọc theo con đường trải Nguyệt trường thạch thấp sáng, khi gia gia hần qua đời, Bạch Thiên dọn sang khu đối diện, khu vực này vẫn không có ai ở, phòng cũng chỉ vừa hôm nay mới quét tước, tinh thạch chiếu sáng lên đường, chính là men theo hướng dẫn tới phòng ngủ.

Hần đứng ngoài phòng ngủ, nghe thấy thanh âm Nạp Lan bên trong truyền ra.

“Hần đi chỗ nào rồi, thế nào còn chưa tới?” Nạp Lan có chút nôn nóng.

“Không biết, còn đang bận đi? Hôm nay ta thấy hần vẫn thương lượng sự tình với Tàng.” Thanh âm của Tật Tắc Nhĩ cũng có chút xấu hổ, y và Nạp Lan chưa tính là quá quen thân, hiện tại nằm cùng một cái giường không biết phải nói gì.

Nạp Lan trầm mặc ba mươi giây, lại cứng ngắc hỏi: “Đau không?”

Tạp Tắc Nhĩ trả lời cực nhanh: “Không đau.”

Nạp Lan lại trầm mặc vài giây, thanh âm trở mình và y phục ma sát khiến thanh âm thảo luận không quá rõ ràng, thanh âm của Tạp Tắc Nhĩ cũng hàm hồ mà rất nhanh: “Rất thoải mái.”

Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ lại trầm mặc ba mươi giây, Nạp Lan bật người rống: “Hắn sao còn chưa tới!”

Kim Hi phì cười. Hắn đẩy cửa ra, tráo tử chụp lên Nguyệt trường thạch, khiến ánh sáng trong phòng biến thành màu vàng nhạt. Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ đều nằm trên giường, ngà trắng và tiểu mạch, hai người kề bên nhau giống như một đôi trời đất tạo nên, so với ở bên Kim Hi lại càng thích hợp. Bất gặp Kim Hi tươi cười tiến vào, hiển nhiên đã nghe thấy đối thoại vừa rồi, Nạp Lan xoay đầu, hai tay nắm chặt kéo đến ngực, trên cánh tay vì khấn trương mà nổi gân. Tạp Tắc Nhĩ thì bình thản hơn, chần chệ ở bụng, nhưng hai tay cũng nắm chặt chần, khấn trương cực kỳ.

Kim Hi đi đến bên giường, chậm rãi nhấc chân lên, Nạp Lan hai chân khép lại, Tạp Tắc Nhĩ không đến mức vậy, nhưng y không ngờ động tác đầu tiên của Kim Hi lại như vậy, cho nên ngón chân lập tức cuộn lên. Chân bọn y đều thon dài mà chắc nịch, thật tương xứng với thân hình họ, Kim Hi cũng không phải loại yêu chân, nhưng lại cảm thấy hai cặp chân này đều tràn ngập mỹ lực. Hắn vươn hai tay từ ngón chân trượt xuống, cảm mất cá chân, hai cái đùi một bạch tích một vi hắc, thể mao của Nạp Lan rất nhạt, Tạp Tắc Nhĩ thì dày hơn một ít. Đây là chân của hai Thú nhân cường đại, có thể chạy băng băng săn bắn trên thảo nguyên Hồ Luân, đôi chân tràn ngập sức mạnh nam tính, cơ thể cường tráng thuyết minh sức chiến đấu cường đại của họ, nhưng nam nhân cường đại như vậy, vào lúc này nằm trên giường lớn, tùy ý hắn cảm hai chân khiến dã thú nghe được thanh âm liền sợ mất mật.

Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ vai kề vai, ngưỡng ngừng nguyên buổi tối vào một khắc này biến thành một loại cảm giác kỳ quái không chân thật, tựa như nam nhân đứng trước mặt bọn họ là sợi chỉ gắn kết bọn họ, để họ xây dựng quan hệ. Tay Kim Hi lướt qua đầu gối họ, dần dần vuốt ve cẳng chân, bắp đùi của bọn họ đều bóng loáng mà mạnh mẽ, cơ thể căng chặt, không có một tia sơ lỏng. Kim Hi vuốt ve hai chân dài, Nạp Lan hơi gầy, xúc cảm ôn lạnh, Tạp Tắc Nhĩ lại là nóng, đều làm cho người ta yêu thích không buông tay. Ba người, song phi, cảnh này là nam nhân đều từng mơ đến, khi thật sự xuất hiện trước mặt, Kim Hi thật không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Bỏ chân ra.” Kim Hi nói xong, Tạp Tắc Nhĩ cuộn chân lại ném qua một bên, y thực thản nhiên triển lộ hạ thể của mình, mà Nạp Lan thì có chút ngưỡng ngừng che chắn phía dưới. “Tạp Tắc Nhĩ, người kéo tay Nạp Lan ra.” Kim Hi nói xong, có thể cảm giác đồng thời hai chân dưới tay đều căng thẳng. Tạp Tắc Nhĩ đưa tay kéo tay Nạp Lan, Nạp Lan cũng không có giãy dụa, y ghì chặt tay phải không bị giữ ở đầu giường, tay trái nắm tay Tạp Tắc Nhĩ. Kim Hi nhìn chằm chằm côn thịt của Nạp Lan, nhục côn phần nộn nằm giữa hai chân, tay Kim Hi càng lúc càng tiếp cận gốc đùi Nạp Lan, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve phần da mềm mại nhất, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích song cầu, lúc này không chỉ Kim Hi đang nhìn, mà Tạp Tắc Nhĩ cũng đang nhìn, hai ánh mắt chăm chú vào bộ vị tư mật khiến Nạp Lan nâng tay phải che mặt.

“Tạp Tắc Nhĩ.” Kim Hi không tha mở miệng. Tạp Tắc Nhĩ cũng rất mắc cỡ, nhưng y chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu tùy hứng gì của Kim Hi, y tự giạt tay Nạp Lan ra, hai tay nắm lấy tay Nạp Lan, hai người cùng nhìn Kim Hi đưa tay đùa bỡn nửa thân dưới của Nạp Lan. Ngón tay Kim Hi thập phần tà ác, hắn đảo quanh sườn đùi, háng và cao hoàn, vuốt ve cực nhẹ, mang theo tê tê, Nạp Lan nhìn phía dưới, nhục côn run rẩy dong đưa, chậm rãi đứng lên, bao bì tự nhiên tách ra, quy đầu no đủ sung huyết, trưởng đại, hồng nộn nộn uốn mình.

Tay Kim Hi nắm chặt nhục côn của Nạp Lan, nhục côn cứng rắn nhảy một chút, thẳng tắp lấp đầy bàn tay hắn: “Nhất tâm bất năng nhị dụng a, Tạp Tắc Nhĩ, giúp ta chơi nơi này của Nạp Lan đi.” Yêu cầu này thật sự rất đáng khinh, Tạp Tắc Nhĩ thấp giọng nức nở đem mặt chôn vào bả vai Nạp Lan, tay phải run rẩy chậm rãi đưa qua cầm tay Kim Hi, giúp đỡ Kim Hi khuấy động nhục côn của Nạp Lan. Nạp Lan nỗ lực khắc chế biểu tình của mình, nhưng trên mặt đỏ ửng lại bán rả y.

“Nạp Lan, cũng giúp đỡ Tạp Tắc Nhĩ đi.” Kim Hi cầm nhục côn của Tạp Tắc Nhĩ, Nạp Lan vươn tay phải, còn cách tay Kim Hi cầm nhục côn của Tạp Tắc Nhĩ. Hai soái ca thân cao hơn hai thước, một làn da bạch tích, một làn da vi hắc, giờ phút này trán kẻ trán, đều ngưỡng ngừng muốn khóc, đều nắm tính khí của đối phương cao thấp triệt động, cảnh tượng này nhìn qua đã tình sắc đến cực điểm, nhưng cổ tình, tay họ nắm

tính khí của đối phương, đồng thời một bàn tay khác cũng nắm lên, bàn tay trắng nõn, thon dài, nóng cháy. Bàn tay còn cách bàn tay đang cầm nhục côn của đối phương, cao thấp di động mà côn thịt của mình cũng đồng dạng nhận lấy kích thích, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được đây không phải tay của mình, cảm giác sai vị cùng xấu hổ cực độ khiến bọn họ đều từ từ nhắm mắt lại.

“Đứng lên.” Kim Hi nhẹ nhàng lôi kéo nhục côn của hai người, Nạp Lan cùng Táp Tắc Nhĩ mặt đối mặt ngồi xổm, khoảng cách không đến một quyền, côn thịt một cây phần ngọn, một cây hơi thâm bị Kim Hi nắm đè lên nhau, buộc dây vào, sợi dây ma sát lên nhục côn, giọt dịch dính nị từ mã nhân chảy ra, cũng không biết là dịch của ai. Hai người nằm càng gần, như là giao cảnh. Hai má Kim Hi cọ lên cơ ngực chắc nịch của hai người, hần nhẹ nhàng hà hơi đùa nghịch nhũ đầu của hai người, đưa tay vuốt ve hai phần eo rắn chắc. Đầu vú hai người chen chúc cạnh nhau, nụ hoa Nạp Lan màu hồng nhạt, còn Táp Tắc Nhĩ là điểm hồng, đầu lưỡi Kim Hi chen vào hai nụ hoa. Khi đầu lưỡi vói vào, hai bên nụ hoa đều bị đè ép đẩy lên, cuối cùng dọc theo đầu lưỡi trượt xuống, bị đầu lưỡi hần tùy ý đè ép. Hần ngậm nụ hoa của Nạp Lan, hấp dẫn ‘táp tap’, gieo xuống một điểm ô mai cạnh nụ hoa, lại chuyển qua ngực Táp Tắc Nhĩ, lưu lại ứ ngân tại điểm cuối vết sẹo. Hai tay đều nắm hai bên kiêu đồn, Nạp Lan chặt hẹp, vừa vặn lấp đầy bàn tay hần, Táp Tắc Nhĩ hơi mềm mại, để ngón tay hần có thể tận tình vuốt ve, bảo vĩ hắc sắc cùng khuyển vĩ hôi sắc đều không ngừng vậy động.

Kim Hi tựa vào đầu giường, Táp Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan nằm hai bên cạnh hần, Táp Tắc Nhĩ là khuyển nhĩ hình tam giác, Nạp Lan lại là báo nhĩ tròn tròn. Bọn họ tựa đầu ghé vào trước nhục côn bột khởi của Kim Hi. Kim Hi vuốt tóc hai người, cảm giác song cầu của mình bị hai người chia nhau hưởng lợi, mỗi bên bị một đầu lưỡi ấm áp liếm láp, dọc theo nhục côn cương ngạnh cao thấp qua lại, lần lượt thay đổi liếm láp, hấp dẫn, có khi như là hôn môi cùng công kích một chỗ, mang đến khoái cảm mãnh liệt. Kim Hi nhìn hai khuôn mặt anh tuấn phong tư, như hai dã thú nhắm nháp mỹ vị tham lam hôn môi, hấp dẫn, liếm láp nhục côn của hần, đây là Tát nhĩ của hần, Na nhĩ chỉ thuộc về hần, cái gì cũng đều nguyện ý vì hần làm.

Hần cầm lấy đuôi Nạp Lan, da lông thuận trơn chảy qua bàn tay, Nạp Lan ngô ngao gầm nhẹ, móng nhếch lên, đưa đến trước mặt Kim Hi. Tuy rằng đã làm cùng Hi Tư Lạc Táp Tắc Nhĩ, nhưng Kim Hi vẫn là lần đầu tiên cẩn thận quan sát nơi này, cái móng trắng nõn của Nạp Lan vì cái tư thế quỳ sắp này mà hoàn toàn mở ra, hậu đình không chút che lấp xuất hiện trước mặt Kim Hi, nơi này của y cũng là màu phần hồng, như là cánh hoa đào điểm tuyết trên ngà trắng. Bàn tay Kim Hi tách hai cánh móng của Nạp Lan qua hai bên, khiến phía sau của Nạp Lan hoàn toàn lộ ra, hần cầm lấy Dung nham quả còn mang theo bọt nước từ trong cái chậu đặt bên giường, loại trái cây này tròn mẩy, như hạt trân châu to bằng ngón cái. Hần đem trái cây nhẹ nhàng đặt vào cửa huyệt của Nạp Lan, sau đó môi tiến qua, dùng đầu lưỡi để lên Dung nham quả, đầu lưỡi khẽ chà qua nếp gấp.

“A! Không cần!” Nạp Lan khó nhịn cong lưng, như là tiểu miêu bị kinh hách, hai tay nắm chặt chân Kim Hi, cả người cuộn thành một đoàn, bởi vì khoái cảm kịch liệt khiến y nhịn không được kẹp chặt phía sau. Tay Kim Hi từ giữa hai chân đưa tới, vuốt ve đùa nghịch nhục côn cùng song cầu của Nạp Lan, mỗi khi hần đem dung nham quả để vào cửa huyệt của Nạp Lan, nhục côn liền nảy lên, cao hoàn cơ rút lại. Nạp Lan sẽ nhịn không được kẹp chặt móng, tránh né Kim Hi công kích. Nhưng tư thế như vậy, nếu Nạp Lan né tránh, Kim Hi sẽ không chạm được tới phía sau của Nạp Lan. Kim Hi vỗ móng Nạp Lan, thanh âm rõ ràng mà vang dội, Nạp Lan phát ra tiếng nuốt gian nan, như là hít thở không thông, cho dù chịu không nổi khoái cảm tập kích, lại vẫn uốn cong eo, móng cao cao nhếch lên, như là dã thú cầu hoan đưa đến trước mặt Kim Hi, cái trán y dúi vào sàng đan, hai tay dùng lực tách cái móng ra, giúp Kim Hi kéo căng cơ đùi, bảo vĩ dựng thẳng lên trần nhà. Kim Hi thối lui một chút, cửa huyệt của Nạp Lan từ phần ngọn biến thành điểm hồng, hoa đào biến thành hồng hạnh, nếp gấp toàn bộ đều mở rộng, mấp máy tựa như đang thở, đôi khi lộ ra lỗ nhỏ thâm u bên trong. Mặc dù đầu lưỡi của Kim Hi có thể cảm thấy vị cay rất nhỏ tựa như ăn ớt, nhưng loại trái cây này quả thật có công hiệu trợ giúp Thú nhân thả lỏng phía sau. Mỗi ngày Thú nhân đều chạy băng băng săn bắn chiến đấu, hai móng đều căng chặt mà cứng rắn, để thích hợp với hoạt động chạy nhảy hay đại khai đại hợp. Mà bị Dung nham quả làm dịu, liền trở nên mềm mại, thích hợp trong trường hợp không chạm tới trong thời gian ngắn.

Kim Hi đỉnh Dung nham quả vào cửa huyệt, chậm rãi dùng sức, bị lực cản càng lúc càng lớn, thối lui một chút, Dung nham quả vừa miễn cưỡng chen vào một chút liền rút ra, Kim Hi dùng ngón tay tiếp được, sau đó chậm rãi đẩy mạnh vào phía sau của Nạp Lan, nếp gấp toàn bộ giãn mở, thịt non đỏ tươi bao lấy Dung

nham quả, tới điểm đường kính lớn nhất, vừa vặn kẹt tại hậu đình của Nạp Lan. Nạp Lan khó chịu ngẩng đầu, báo vĩ vô lực quần quanh cổ Kim Hi. Đầu lưỡi Kim Hi đảo quanh Dung nham quả cùng thịt non, vị ngọt thuần nhiên từ Dung nham quả thấm vào nơi tư mật này. Dung nham quả bị lực hút của cơ vòng kéo vào trong thân thể Nạp Lan. Nạp Lan cũng cảm thấy có một viên than hồng tiến vào thân thể mình, mang đến khoái cảm tê ngứa, khiến y cảm thấy từ trong ra ngoài, có khát vọng muốn bị vật nào đó nhồi vào.

Nạp Lan đứng dậy, Táp Tắc Nhĩ vẫn đang khẩu giao cho Kim Hi tránh ra, nhường Nạp Lan giạng chân ngồi trên đùi Kim Hi. Nạp Lan nhìn nhục côn kề sát nhục côn của Kim Hi, thân nhục côn nổi gân, nhìn qua tựa như một thanh hung khí, y vươn tay cầm cây thịt kinh mạch nổi lên, dùng bàn tay mình đo đạc đường kính. Dung nham quả phía sau theo mạch đập kịch liệt của y mà nhảy lên, y ngẩng đầu, nhìn Kim Hi, có điểm không biết phải làm sao, tựa như tiểu miêu lần đầu rời hang ổ.

“Người không phải rất muốn để ta chạm người sao, đến đây đi, cho ta xem bản lĩnh của người đi.” Kim Hi ngồi dậy, hai tay chống phía sau, “Nhanh lên, đem một mặt tối dâm dăng của người bày cho ta xem đi.” Nạp Lan buông đầu quan sát, đưa tay đỡ lấy nhục côn của Kim Hi, lấy tư thế ngồi dùng hậu huyệt của mình khê hôn quy đầu của Kim Hi, đỉnh quy đầu no đủ mở ra cơ vòng của y, hậu huyệt của Nạp Lan đã bị Dung nham quả kích thích đều giãn ra, lại hết sức mẫn cảm, một tiếp xúc nhỏ cũng khiến Nạp Lan phát ra khó nhịn, y chậm rãi ngồi xuống, một chút một chút nuốt hết dương căn của Kim Hi, nuốt một chút, nhục côn của Nạp Lan liền cao cao ngẩng đầu, chảy ra nước mắt vừa thích vừa khó chịu.

“Chậm quá, ta rất không thoải mái a.” Kim Hi cố ý bắt mẫn nói. Tay Nạp Lan vốn đỡ thân dưới của Kim Hi, y vô thức buông tay, lúc này Kim Hi đỉnh trúng Dung nham quả bên trong, vật này đụng vào đầu lưỡi và đụng vào quy đầu hoàn toàn không phải cùng một khái niệm, ở miệng thì run lên rất nhỏ, ở trong dưng đạo cảm giác tê dại kịch liệt càng sâu sắc hơn, giống như đang nhảy múa trong dưng đạo của Nạp Lan. Dung nham quả bị đỉnh đến làm Nạp Lan lập tức không khống chế nổi lực đạo, hai mông hung hăng hạ xuống, cao hoàn đập vào bụng Kim Hi.

“Ha.” Nạp Lan há mồm thở phì phò, trán chảy xuống vài giọt mồ hôi, tác dụng của Dung nham quả quá mạnh mẽ, vách tường vốn chật hẹp nóng cháy, lại bị chấp thủy nóng rực tan ra từ Dung nham quả thiếu đốt.

“Động a, ngồi như vậy sao đủ.” Kim Hi kỳ thật cũng rất thoải mái, nhưng cảm giác này khiến hắn nhịn không được muốn theo đuổi khoái cảm lớn hơn nữa. Tay Nạp Lan bầu lên đầu gối mình, dùng tư thế ngồi bắt đầu chậm rãi co rút, y là Tát Nhĩ nhỏ tuổi nhất của Kim Hi, cũng là chiến sĩ gầy nhất, tối nhanh nhẹn, đối mặt với đám khủng long vây công đều có thể dễ dàng tránh thoát hiện đang dâm dăng đang đưa thất lưng rắn chắc, mỗi lần pháp phòng đều có thể thấy một cây nhục côn thô to đỉnh dưới thân y, bị động tác rất nhanh của y thật sâu nuốt hết.

“Không đủ, ta muốn nghe thấy thanh âm.” Kim Hi nằm ngang trên người Táp Tắc Nhĩ, cơ bụng rắn chắc của Táp Tắc Nhĩ trở thành đệm dựa của hắn. Hai tay hắn dang rộng, tay trái vuốt ve bắp đùi thon dài của Táp Tắc Nhĩ, tay phải thì khoát lên vai Táp Tắc Nhĩ, hoàn toàn không đụng vào thân thể Nạp Lan, “Biên độ quá nhỏ, Dung nham quả còn đang di động, đỉnh nó vào nơi sâu nhất đi, ép dâm thủy trong thân thể người ra.” Nạp Lan vừa thống khổ vừa khoái hoạt ngẩng đầu lên, không ngừng phát ra tiếng kêu rên, hai tay vòng về phía sau bám lấy đầu gối Kim Hi, như vậy điểm phát lực toàn bộ đặt ở dưới thất lưng, mỗi lần cao cao nâng lên, cơn thịt của y đều chảy ra giọt dịch dâm mỹ, hung hăng vẩy lên cơ bụng mạnh mẽ, theo hắn hung hăng lên xuống, hai mông đụng vào đùi Kim Hi, nhục côn cũng kịch liệt đóng đưa, song cầu cũng trùng điệp đánh lên bụng Kim Hi. Thân thể Nạp Lan rất nhanh thay đổi dạng chữ N và M, mồ hôi dày đặc che kín thân thể y, ở dưới ánh đèn như là thoa một lớp dầu trơn bóng.

“Tiếp tục kẹp chặt một chút, người không phải rất muốn nó sao, vậy cắn chặt vào.” Kim Hi nói bình tĩnh, nhưng hai tay lại nắm chặt đùi và bắp vai Táp Tắc Nhĩ, thích thở một hơi dài nhẹ nhõm, “Không được a, mau một chút, người có thể làm được, Nạp Lan, đóng đưa eo của người, mau chút nữa.” Tóc Nạp Lan theo động tác pháp phòng không ngừng bay lên, mồ hôi theo đầu vai chảy xuôi xuống bụng, y hé miệng, theo mỗi lần kịch liệt trừu sáp mà thấp giọng thở hổn hển.

“Thích hay không??” Kim Hi tà ác hỏi. “Thích.” Nạp Lan muốn che mặt mình, nhưng hai tay nhất định phải duy trì cân bằng. Kim Hi đưa tay vuốt ve hai chân ướt mồ hôi của Nạp Lan: “Thích như thế nào?” Nạp Lan không biết trả lời vấn đề thế nào, y chỉ có thể tùy ý để khoái cảm đập vào đại não cùng toàn thân:

“Cứng quá, nóng quá, rất to, thực thích.” Y nghe Kim Hi yêu cầu, đỉnh Dung nham quả vào nơi sâu nhất, đến khi đỉnh không nổi nữa mới thôi, Dung nham quả đã bị hòa tan hơn phân nửa, vách trằng của y đã từ đau đớn ban đầu tới chết lặng, mỗi tắc trằng vách bị quy đầu của Kim Hi thổi qua, đều giống như muốn kéo căng thân thể, nhưng Dung nham quả ngày càng nhỏ, theo mỗi lần va chạm, Dung nham quả lại lặn lộn trong vách trằng chưa kịp khép lại, như một khối than hồng đốt qua nội bích, chỉ cầu lại một lần nữa va chạm mới có thể xua tan vết bỏng. Một khi đã mở miệng, những lời bình thường nói không ra tựa hồ cũng không còn khó khăn: “Thật lớn, rất thích, ngươi thao ta, thao đến nơi sâu nhất, đâm thủy đều bị ép ra.” Hậu huyết của Nạp Lan sớm đã chảy mặt trấp, mỗi lần trứu sáp đều phát ra thanh âm ồm ộp, bởi vì tốc độ trứu sáp quá nhanh, biến thành tiếng nước chảy liên miên không dứt, mỗi âm tiết ngắn ngủi, đều là một lần sáp nhập thật sâu.

Tay Kim Hi vuốt ve ngón chân Nạp Lan, chúng nó gắt gao cuộn vào nhau, mu bàn chân đều cong lên. Nạp Lan miễn cưỡng mở mắt ra, khoe mắt đỏ bừng, trên gương mặt đều là mồ hôi: “Thầm nghĩ bị người sáp, thầm nghĩ, đối với người như vậy, chỉ có, người có thể đối với ta như vậy, cắm vào nơi sâu nhất trong ta, người khác đều không được, nơi đó, chỉ có người có thể đi vào, chỉ có người.”

“Người là của ta, tiếp tục đâm đâm một chút, chỉ có ta có thể xem, Nạp Lan đâm đâm, Nạp Lan bị thao đến toàn thân chảy nước, cho ta xem!” Kim Hi nắm chặt chân Nạp Lan, cơ thể căng đầy đã sớm buộc chặt.

“Ngao!” Nạp Lan phát ra tiếng hô như tiểu báo, nửa thân dưới gắt gao dán vào bụng Kim Hi, nhục còn như suối phun phun ra cột chất lỏng trắng đục cao cao, liên tiếp hơn mười cổ chất lỏng trắng như sữa trong không khí vẽ ra đường cong đậm mỹ, loang lổ rơi trên người ba người, Nạp Lan ngã vào trong lòng Táp Tắc Nhĩ, thân thể thoát lực không ngừng run rẩy, nửa thân dưới hay còn phun ra vài giọt tinh dịch, hậu huyết không ngừng co rút, Kim Hi quệt lấy chất lỏng trên người, liếm liếm sau không khỏi cười tà: “Mấy ngày nay, người ăn vụng bao nhiêu quả cam?”

29. Chương 29: Chỉ Cho Phép Người Khóc Như Đêm Nay

Nạp Lan chuyển thân, trên mặt còn mang theo mờ mịt sau khi triều cường. Nghe rõ Kim Hi hỏi, y xoay đầu khó chịu: “Ai ăn cam!”

Kim Hi ôn nhu ôm hông y, chia đầu lưỡi liếm lấy tinh dịch trên bụng Nạp Lan, đầu lưỡi dính một bãi chất lỏng trắng sữa, nhìn qua đậm mỹ đến cực điểm, hần kề gần bên miệng Nạp Lan, Nạp Lan cau chặt mày chán ghét né tránh, Kim Hi không buông ép đầu lưỡi đến bên miệng Nạp Lan, Nạp Lan quét mắt nhìn hần một cái, xấu hổ buồn bực nhẹ nhàng ngậm lấy đầu lưỡi Kim Hi, Kim Hi cũng không làm gì, tùy ý Nạp Lan chia đầu lưỡi như tiểu miêu liếm sữa mà liếm đầu lưỡi mình, liếm sạch chất lỏng trong veo bí ẩn kia vào miệng. Hần cúi thân, nhẹ nhàng hút lấy chất lỏng trên người Nạp Lan, trong lòng một chút chán ghét cũng không có, chỉ thuần túy là thích. Hần ác ý liếm liếm khoe miệng: “Hiệu quả không tồi, sau này cần kiên trì mỗi ngày.”

“Kiên trì cái gì a!” Nạp Lan rống hần, khi Kim Hi liếm qua dấu vết ẩm ướt trên ngực cùng cơ bụng y nổi rõ mười phần, hần tự tay bôi lung tung, Kim Hi nở nụ cười: “Không nở lau?” Nạp Lan vươn tay hung hăng dè trán Kim Hi, Kim Hi cười đến vô sỉ quay mặt đi.

Không khí có điểm xấu hổ, một công hai thụ, tất phải có một ở bên xem cuộc chiến, Kim Hi biết phía dưới của Táp Tắc Nhĩ chưa từng mềm xuống, có điều vừa mới cùng Nạp Lan thân thiết, hần không biết nên mở miệng với Táp Tắc Nhĩ thế nào.

Ngẩng đầu nhìn Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ hai đầu gối quỳ trên giường, hai tay đặt giữa hai chân, chống giường, giữa hai tay lộ ra nhục còn ngẩng cao, sắc mặt y khẽ biến thành hồng, hiển nhiên đã động tình, giữa vết sẹo trên mi cốt, là mắt nửa mở, tràn hơi nước, mờ mịt, chờ mong nhìn hần, mang theo tín nhiệm hoàn toàn.

Kim Hi quay đầu lại liếc Nạp Lan một cái, Nạp Lan dựa vào vách tường, hai tay đặt trên đùi, khép hờ đôi mắt chậm rãi bình ổn hơi thở, vô luận là thật tâm hay cố ý, Nạp Lan hiển nhiên đã cho Kim Hi đáp án. Kim Hi vươn người ra lấy một trái cây trắng nõn tại đầu giường, hàn khí lạnh lẽo thấm vào đầu ngón tay hần, hần ngoắc ngoắc ngón tay, Táp Tắc Nhĩ hai tay hai chân chống giường, như một con cự khuyển bò đến

bên người Kim Hi, y ngồi xổm trước mặt Kim Hi, hai đầu gối mở ra, hông hơi chạm tới đùi Kim Hi, hai tay vòng sau đầu, áp lại gần Kim Hi, nhục côn nhô lên cơ hồ ép vào bụng Kim Hi. Tư thế này khiến cánh tay Tập Tắc Nhĩ nổi lên, cơ ngực rắn chắc, cơ bụng đều đặn, hạ thể lửa nóng, tất cả đều hiện ra trước mặt Kim Hi, toàn bộ nơi tư mật đều không hề chướng ngại lọt vào trong mắt Kim Hi, tin nhiệm đem thân thể hết thảy đều trần trụi hiển cho Kim Hi. Kim Hi nắm Bằng cực quả, chậm rãi sát dọc theo vết sẹo trên ngực Tập Tắc Nhĩ.

“Ân” Tập Tắc Nhĩ nhắm chặt mắt, sau đó lại chậm rãi mở ra, nhìn Kim Hi treo Bằng cực quả trước ngực mình, hơi lạnh nhẹ nhàng như có như không, y cắn môi, nhũ đầu vì động tình mà cứng rắn khẽ chạm vào Bằng cực quả, rên rỉ trầm thấp truyền ra, y chuyển động bả vai, ngực hoa dưới chuyển động của Bằng cực quả trắng nõn, cảm giác lạnh lẽo khiến y muốn né tránh. Kim Hi cầm Bằng cực quả trên tay, đầu lưỡi thấu lại ngực hoa bị hàn khí kích thích mà càng thêm đỏ tươi, Bằng cực quả thì đổi qua ngực hoa bên kia. Tập Tắc Nhĩ ngửa đầu, đôi ngực phập phồng hít thở, một bên lạnh lẽo, một bên ấm áp, hai ngực hoa thoắt hai cảm xúc hoàn toàn khác biệt, mang đến khoái cảm thật lớn. Tay phải rảnh rang của Kim Hi cầm nhục côn của Tập Tắc Nhĩ, nhục côn Hi Tư Lạc vừa dài vừa thẳng, Nạp Lan nhan sắc phấn nộn, đều là ‘Danh khí’ khiến Kim Hi yêu thích không buông tay. Nhưng nếu bàn về xúc cảm, Kim Hi thích nhất vẫn là của Tập Tắc Nhĩ, hơi vĩnh viễn về phía trước, độ cung vừa vặn khít với bàn tay, độ thô vừa phải, tựa như thẳng nam thích song nhũ của nữ nhân, Kim Hi cảm thấy thần linh thế giới này thật sự sáng suốt, cho Thú nhân bộ vị khêu gợi như vậy, bộ vị tối nhục nhả tối tư mật, cũng là bỏng cháy nhất trào dâng nhất, bộ vị chỉ thuộc về mình, chỉ có mình có thể nắm trong tay, tùy ý thưởng thức, cảm thụ nhiệt độ, độ cứng, sờ lên mỗi mạch đập của nó.

Kim Hi ngậm ngực hoa Tập Tắc Nhĩ, viên thịt nho nhỏ đáng thương bị Kim Hi day cắn, kích thích, bị ép thật sâu vào cơ ngực, lại bị gắt gao kéo ra. Cơ ngực mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm, rất nhanh bị Kim Hi gieo xuống một đám ô mai. Mà tay Kim Hi thì vẫn luôn vuốt vuốt hạ thân Tập Tắc Nhĩ, dùng ngón tay vân vê quy đầu, lại đè lại ân, quy đầu mềm mại bị nặn bóp đến cực hạn, có thể cảm giác thứ giữa chân như bọt biển ngấm nước mà nở ra, mã nhân tựa ánh mắt không ngừng chảy ra dịch giọt dâm mỹ, mà bàn tay nắm Bằng cực quả vẫn đang trượt qua lại trên người, khiến nhục côn của Tập Tắc Nhĩ không ngừng run rẩy, Kim Hi nắm quy đầu, đem Bằng cực quả đặt trên mã nhân của Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ gầm nhẹ một tiếng, hai khấu tay nhìn không được căng chặt, khom người, muốn tránh lại không nỡ tránh Kim Hi, cơ thể bị Kim Hi khi dễ mà buộc chặt, ngay cả cơ ngực cũng dâng lên như đại bàng dang cánh. Kim Hi chuyển động Bằng cực quả, ôn nhu xoa xoa quy đầu lại trưởng hơn nữa của Tập Tắc Nhĩ: “Tập Tắc Nhĩ, cái tư thế này là Mẫu mụ dạy người sao?”

“Ân.” Tập Tắc Nhĩ thở hổn hển, y trợn mắt nhìn Kim Hi, biểu tình tràn đầy ủy khuất bị khi dễ, nhưng một chút oán khí cũng không có, một bộ mặc cho người hái. “Còn dạy người cái gì?” Kim Hi triệt động nhục côn Tập Tắc Nhĩ, cứng ngắc lâu như vậy, sớm đã dâm thủy bốn phía, trơn tuột, tay Kim Hi dính đầy dâm dịch, sờ xúc cảm rất tốt. Tập Tắc Nhĩ nhận lấy Bằng cực quả trong tay Kim Hi, đặt trên quy đầu của Kim Hi, Kim Hi run rẩy một chút, thứ này so với Dung nham quả chính là hai thái cực, Dung nham quả thì gia tăng lửa nóng, Bằng cực quả lại mang đến cảm giác lạnh lẽo, như con sâu ngo ngoáy trong xương ngựa ngáy. Tập Tắc Nhĩ động thân, tay nắm Bằng cực quả cùng nhục côn Kim Hi nhắm ngay hậu huyệt của mình, dùng sức ấn thân thể xuống, nhục côn thô dài của Kim Hi đâm thật sâu vào trong thân thể Tập Tắc Nhĩ. Không nhanh không chậm, tốc độ vừa vặn làm Kim Hi rõ ràng cảm nhận được cảm giác do thân thể Tập Tắc Nhĩ tạo ra, quy đầu còn bị cảm giác lạnh như băng do Bằng cực quả mang đến kích thích, bị đỉnh vào Bằng cực quả trong tràng đạo cũng mang theo lạnh lẽo, thế nhưng khi vùi sâu vào trong Tập Tắc Nhĩ, cơ vòng lại khôi phục nhiệt độ, mà trước khi tràng đạo nóng lại một lần nữa, Tập Tắc Nhĩ nhấc hông, cơ vòng nóng cháy gắt gao vây lấy nhục côn, theo tốc độ vừa đủ, bị hậu huyệt Tập Tắc Nhĩ nhổ ra, hoàn toàn rời khỏi thân thể Tập Tắc Nhĩ, côn thịt bị vắng vẻ trong không khí rất nhanh lại bị tràng đạo nuốt hết, mỗi lần đều hoàn toàn phun ra nuốt vào. Nóng cháy, lạnh băng, không khí, ba loại cảm giác bất đồng luân phiên, tốc độ của Tập Tắc Nhĩ cũng không nhanh, nhưng tần suất vừa đúng, hơn nữa mỗi lần đều trừu sấp đều hoàn toàn rời khỏi, sau lại chuẩn xác cắm vào, cho nên mỗi động tác của Tập Tắc Nhĩ đều phi thường chính xác, đầy đủ phô bày phần eo mạnh mẽ của y. Sau khoái cảm mãnh liệt như gió táp mưa rào với Nạp Lan, khoái cảm tinh tế tỉ mỉ, sâu tận xương tủy như vậy, chút tê ngứa từ Bằng cực quả mang đến từng chút từng chút thấm sâu vào nhục côn, thông thả tích lũy khoái cảm. Tiết tấu như vậy cũng làm Kim Hi có thể âu yếm thân thể Tập Tắc Nhĩ, hân một tay vuốt ve thân thể đầm mồ hôi của Tập Tắc Nhĩ, một tay xoa nắn nhục côn của Tập Tắc Nhĩ, mồ hôi làm cơ thể sung mãn càng thêm bóng loáng, mỗi lần đóng đưa thất

lưng phun ra nuốt vào nhục côn của Kim Hi, hạ thân Tập Tắc Nhĩ đều bị tay Kim Hi ép cong sau đó bắn ra, lại bị Kim Hi hứng trong tay. Tốc độ của Tập Tắc Nhĩ dần gia tăng, không còn để nhục côn của Kim Hi rời khỏi thân thể hoàn toàn, cảm giác vừa chua xót lại tê dại từ côn thịt qua háng lan tràn đến bụng và cột sống Kim Hi, đánh thẳng vào não Kim Hi, Băng cực quả mang đến cảm giác như có gì đó gãi ngứa trong xương tủy, khiến Kim Hi nhịn không được căng chặt cánh tay, siết lấy vòng eo Tập Tắc Nhĩ.

“Học, không tệ.” Kim Hi thỏa mãn thở dài. Tập Tắc Nhĩ kéo tay Kim Hi vuốt ve ngực mình, y ngưỡng ngừng nói: “Lại dùng thêm lực.” Kim Hi cười xấu xa: “Dùng sức thế nào?” Tập Tắc Nhĩ giữ tay Kim Hi, hung hăng đặt trên ngực mình, khi ép ngón tay, tay Kim Hi liền bóp chặt cơ ngực Tập Tắc Nhĩ: “Chính là như vậy.” Kim Hi cười dùng sức vuốt ve cơ ngực, nhưng lại chỉ vuốt ve nơi Tập Tắc Nhĩ đặt tay hấn xuống: “Tay ta hiện tại chỉ nghe mệnh lệnh của người làm việc, ta đã không chế không nổi nó rồi.”

“Vây, sờ nụ hoa ta.” Tập Tắc Nhĩ biết Kim Hi cố ý, nhưng tay y ôm sau đầu, dùng tư thế này ngồi lên, đem thân thể mình hoàn toàn bày ra trước mặt Kim Hi, tỏ vẻ y thích Kim Hi âu yếm, “Àn, được rồi, còn có... còn có bụng và eo, còn phía dưới, sờ sờ quy đầu của ta, ta thích người sờ ta, và còn dần dần, ân.” Tần suất chậm rãi khiến tiếng vang dâm mỹ phía sau phát ra đặc biệt rõ ràng, Kim Hi thực thích Tập Tắc Nhĩ như vậy, toàn bộ ý tưởng đều thành thực nói với Kim Hi, ngay thẳng dâm dăng. Hắn ôm lấy eo Tập Tắc Nhĩ, hai tay ôm hông Tập Tắc Nhĩ, khi Tập Tắc Nhĩ ngồi xuống, hai hông tách sang hai bên, khi nâng lên, lại kẹp chặt, từng động tác, thất lưng duỗi ra, ép lại, tràn ngập lực lượng, ngón tay Kim Hi đụng đến nơi côn thịt của mình kết hợp với hậu đình của Tập Tắc Nhĩ, nơi đó đã tràn đầy nước đọng, phía sau của Tập Tắc Nhĩ đã hoàn toàn bị dãn ra, mỗi nếp gấp đều bị nhục côn của Kim Hi ép phẳng, cũng chỉ nhớ rõ độ thô của nhục côn, đó là con đường duy nhất làm y có thể hưởng đủ khoái hoạt. Hắn thăm dò hôn môi Tập Tắc Nhĩ, miệng lưỡi giao triền, triền miên tựa như động tác Tập Tắc Nhĩ đang làm, va chạm gió táp mưa rào là khoái cảm liên tục không ngừng, không nhanh không chậm trừu sấp lại là một loại khoái cảm khác sâu tận xương tủy. Tập Tắc Nhĩ đẩy Kim Hi cầu xin: “Ta không được.” “Tiếp tục kiên trì trong chốc lát.” Kim Hi ác ý mạnh mẽ vuốt ve thân thể Tập Tắc Nhĩ, kích thích toàn bộ điểm mẫn cảm trên người y, hấn rất cực đã phát hiện ra nơi mẫn cảm nhất của Tập Tắc Nhĩ, hai bên eo gần đuôi. Hai điểm hõm giữa hông và cột sống, kho bị ngón tay đè lại, cái đuôi liền thẳng đứng phía sau lưng, thất lưng theo hô hấp mà co rút lại.

“Để cho ta bắn đi!” Tập Tắc Nhĩ phát ra thanh âm đáng thương. “Không được a, ta còn chưa thích đủ đâu, Tập Tắc Nhĩ người sẽ không bắn đúng không, người ngoan nhất, người nhất định sẽ cho ta thích đủ.” Kim Hi thừa nhận bản thân quá tàn nhẫn, tay hắn còn dùng lực vuốt ve eo Tập Tắc Nhĩ, hai chỗ trùng kia giống như là bí mật công tác trên người Tập Tắc Nhĩ, ngón tay nhu ần ép y chảy mồ hôi, từ trán trượt đến cằm, tiếp tục chạy xuống cơ ngực không còn gọi là đầy mồ hôi, mà là phủ kín mồ hôi. Tập Tắc Nhĩ chống đỡ không được siết lấy bắp vai Kim Hi, bởi vì không dám thương tổn Kim Hi nên vẫn kìm lực, nhưng điều đó chỉ làm y thêm thống khổ, cánh tay nổi gân xanh, hai đầu cơ ngực càng không ngừng nảy lên. “Không được!” Tập Tắc Nhĩ lại một lần nữa cầu xin. “Ngô, nhưng mà ta còn chưa muốn bắn.” Kim Hi thực chân thuần nói, “Tập Tắc Nhĩ sẽ không cự tuyệt ta, nhịn xuống nga, không thể bắn trước ta a, người có thể, cơ thể mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ không chế không nổi dâm côn của mình?” Hắn vươn ngón tay búng quy đầu của Tập Tắc Nhĩ, mã nhân cần bắn đã khép không nổi, ngay cả phía dưới dây buộc trưởng đến đồ bồng, bị Kim Hi búng, liền chảy ra chất lỏng bạch trọc nhàn nhạt, hiển nhiên đã kìm nén tới cực hạn. Tập Tắc Nhĩ bất đắc dĩ vươn tay nắm chặt căn nhục của mình, bởi vì y thật sự không thể khống chế thân thể mình, cơ bụng pháp phồng không chút quy luật, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ run rẩy, hậu huyết càng co rút chặt, cảm giác man mát do Băng cực quả lưu lại khi tan biến cũng không ngăn nổi y đạt tới đỉnh, nhưng y vẫn đang lấy ý chí kìm người kiềm chế bản thân.

“Ta muốn bắn!” Tập Tắc Nhĩ rốt cục nhịn không nổi khóc lên, nước mắt theo khóe mắt đồ bồng chảy xuống, đầu lại không chịu nổi ngẩng cao, thanh âm run rẩy từ sâu trong yết hầu, từ khoái cảm muốn bùng nổ trong thân thể rên rỉ ra, Kim Hi đè hông y lại, đem mình vùi thật sâu vào trong thân thể Tập Tắc Nhĩ, giật tay Tập Tắc Nhĩ sang hai bên, ngón tay Tập Tắc Nhĩ gắt gao đan cùng ngón tay Kim Hi, nhục côn bị kiềm chế đột nhiên mở ra, một cổ tinh dịch như đạn pháo bắn lên người Kim Hi, lại bắn ngược lên ngực Tập Tắc Nhĩ, một đạo tinh dịch này vừa nhiều vừa đặc, hiển nhiên đã tích lũy đến cực hạn, lại thêm vài đạo mãnh liệt phun ra, chất lỏng đặc bị nghẹn lâu liên tục bắn mạnh vài lần, nhục côn vẫn còn run rẩy như xuất tình, nhưng đã bắn không ra cái gì nữa, mã nhân mở mịt giường cao. Cơ vòng theo xuất tình gắt gao co rút cũng kéo Kim Hi tới triều cường, vách trắng co rút bao lấy nhục côn của Kim Hi, Kim Hi kỳ thật cũng sớm chịu không nổi, mắt hắn cũng đồ bồng lên, nhưng bị kỹ xảo trừu sấp của Tập Tắc Nhĩ đem nay tích lũy cao trào,

khi hấn ác ý ngăn cấm, đã đạt tới cực hạn, hấn ôm chặt Táp Tắc Nhĩ, cảm thụ tần suất run rẩy của hai người, ở bên tai Táp Tắc Nhĩ nhẹ nói: “Đời này, ta chỉ cho phép ngươi khóc giống như đêm nay.”

Sáng ngày thứ hai, khi Kim Hi thức dậy còn có chút mê mang, hấn đang làm sao vậy, sau đó hấn cảm giác có hai luồng hơi thở ấm áp phun lên vai hấn, mở mắt ra, ánh sáng rực rỡ xuyên qua khung cửa sổ bằng gỗ, chiếu vào ba thân thể trên giường. Hai người đều ngủ thực an ổn, Nạp Lan hai đặt trên mặt, cánh tay phải dán lên thân Kim Hi, hai chân thon dài khép lại, hạ thân phần nộn mềm rũ nằm trên đùi. Táp Tắc Nhĩ ngủ bên phải Kim Hi, nằm úp sấp trên giường, nhưng mặt hướng về phía Kim Hi, hai tay nâng qua đỉnh đầu, chân trái kề sát chân trái Kim Hi. Cảnh tượng ấm áp này làm trong lòng Kim Hi dâng lên cảm giác thỏa mãn thật lớn, hai Thú nhân vĩ đại như thế, đều thuộc về hấn. Hấn vươn một bàn tay vuốt ve cặp lông bóng loáng của Táp Tắc Nhĩ, một bàn tay vuốt bụng Nạp Lan. Nhục côn của Nạp Lan dưới cái nhìn của Kim Hi dần dựng lên, bao bì chậm rãi lui ra, quy đầu sung mãn lộ ra, sức sống bừng bừng, tùy không bằng khi bị Kim Hi thao đến thích mà cứng rắn, nhưng nhìn qua vẫn tinh thần mười phần. Nạp Lan biểu tình còn có chút mờ mịt, thấy Kim Hi liền nắm tay Kim Hi kéo tới hạ thể của mình. Kim Hi vỗ vỗ chân Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ cũng đã tỉnh, ánh mắt của y vừa mở đã rất trong sáng, thuận theo trở thân, để Kim Hi vuốt ve nhục côn cũng đang cứng rắn của mình.

Sáng nay còn có việc, cho nên Kim Hi chỉ có thể lưu luyện mà trêu đùa vài cái liền đứng dậy. Táp Tắc Nhĩ xuống tầng dưới của Thần miếu lấy nước cho ba người rửa mặt, Kim Hi tắm xong, Táp Tắc Nhĩ cũng dùng cây “bàn chải đánh răng” đánh răng xong, vào trong Thần miếu làm cơm cho Kim Hi. Nạp Lan thì lấy y phục của Kim Hi giúp hấn mặc vào. Hạ thân của Nạp Lan vẫn cứng rắn không suy giảm, Kim Hi nắm lấy quy đầu đỏ hồng: “Có tinh thần như vậy, ngày hôm qua chưa ăn no?” “Ai chưa ăn no!” Nạp Lan rống, sau đó vòng ra phía sau Kim Hi sửa sang lại quần áo khẽ nói, “Ta sẽ luyện tập nhiều hơn, lần sau, làm thêm mấy lần.”

Kim Hi xoa xoa tóc y, đổi lấy Nạp Lan lại một lần tạc mao. Kim Hi đẩy cửa sổ ra, ánh nắng tươi sáng bên ngoài, thật sự là cuộc sống kỳ quái nhưng thật tốt đẹp.

30. Chương 30: Lạc Mông Sứ Đoàn

Trống đất cuối cùng cũng lấy khỏi lò nung. Hình dạng và cấu tạo lớn nhỏ bất đồng hơn chục cái, so sánh âm sắc kích cỡ chọn ra được mười hai cái thích hợp. Trước khi chế tạo Kiệt từng hỏi Kim Hi trống đất này dùng để làm gì, Kim Hi nói mười hai chữ “Thượng đạt thiên thính, hạ đảo quỷ thần, trung hưng nhân khí”. Kiệt yêu cầu Kim Hi viết lại mấy chữ đó, Kim Hi cũng không nghĩ viết ra có tác dụng gì, kết quả sau khi trống đồng làm xong, Kim Hi mới phát hiện Kiệt đã dùng đồng đúc thành mười hai chữ này dính lên trống, trên nền đất đỏ của trống, là tự thể lam sắc trong suốt nhìn qua tràn ngập năng lực thần bí.

Kim Hi tìm Thú nhân trong Bộ lạc, hát một câu ca tiết tấu thanh thoát, để bọn họ dùng dùi trống đánh tiết tấu tương tự lên mặt trống, cuối cùng chọn ra mười hai người có thể phụ trách. Không thể không nói người cổ đại cũng có tế bào âm nhạc tương đối phong phú, Kim Hi lại đặc biệt chọn ca khúc tiết tấu vừa phải thanh thoát, mà tiếng trống mạnh mẽ hoàn toàn thể hiện đầy đủ. Mà Thú nhân được lựa chọn khiêu vũ nhận được toàn bộ trang bị, chiêng trống rùm beng bắt đầu huấn luyện. Mọi người trong Bộ lạc biết hiến tế xuân tiết năm nay khác với những năm trước, nên tràn ngập tò mò cùng chờ mong.

Vì huấn luyện, Bộ lạc đặc biệt dựng một doanh địa bên kia bờ sông, phòng ngừa người trong Bộ lạc rình coi, cũng là vì phòng ngừa Bộ lạc Lạc Mông đến thám thính.

Cách ngày xuân tiết còn năm ngày, sứ giả Bộ lạc Lạc Mông đi tới Bộ lạc Bỉ Mông, dẫn đầu chính là Đại Tế Ti Bộ lạc Lạc Mông Ô Giang cùng Tộc trưởng Khiếu, mà Bộ lạc Lạc Mông mang theo ngoài ruộng công phẩm lớn được canh phòng nghiêm ngặt, còn mang ba mươi Thú nhân cường đại và mười Giống đục bạch giác của Lạc Mông. Chiến lực cường đại như vậy cơ hồ có thể tập kích Bộ lạc Bỉ Mông, cho nên bầu không khí trong Bộ lạc nháy mắt khẩn trương lên. Cho dù là một trong những Thú nhân tinh nhuệ nhất của Lạc Mông, Hoa Lê cũng có vẻ riêng một ngọn cỏ, có lẽ bởi vì phụ thân y, Khiếu, ở ngay phía trước, cho nên y cũng không như trước vui cười lên chào hỏi, đội vũ quan trên đầu biểu thị động vật cường đại y từng săn được, áo da thú điểm xuyết chỉ màu khéo léo, nhìn qua cực kỳ ổn trọng, có điều cặp mắt đáng khinh quét tới quét lui trên người Kim Hi, cho dù không có động tác gì cũng tà khí vạn phần.

Kim Hi vốn định ngoài việc tiếp kiến ban đầu thì không tham dự tiếp đãi, nhưng hiển nhiên Ô Giang cùng Khiếu không có ý định buông tha hắn.

“Nghe nói Kim Hi miện hạ trong lúc hôn mê nghe lời Ngã Lộ Ni nữ thần dạy bảo, học được văn tự của thần, còn mang xuống thế gian?” Ô Giang đang cầm công văn Kim Hi viết trong tay, hắn trông trẻ tuổi hơn Bạch Thiên, xấp xỉ tuổi Khang Dịch, cho nên có vẻ vênh váo, càng thêm dã tâm bưng bưng.

Kim Hi quỳ ngồi, hai tay giơ cao, sau đó tạo thành chữ thập đặt trước ngực, động tác đột ngột này khiến khí thể của Ô Giang suy giảm một chút, hắn mới thản nhiên mở miệng: “Có thể được thần minh chiếu cố, là vinh quang và may mắn của Tế Ti chúng ta.”

“Có điều ta lại nhìn không ra cái gọi là văn tự này có lợi chỗ nào.” Ô Giang cười lạnh bới móc. Đúng là hoàn cảnh trước mắt, tác dụng của văn tự không rõ ràng mười phần, Tế Ti ban đầu nắm giữ ký hiệu, đã đủ để ứng phó công tác của bọn hắn, mà trong Bộ lạc cuồng tín, không cần tri thức sâu cao như vậy.

“Ta chuẩn bị tặng Đại Tế Ti Ô Giang mười đầu voi trắng sáu ngà.” Kim Hi nghiêm túc mở miệng.

“Thật sự?” Đại Tế Ti Ô Giang hoài nghi hỏi lại.

“Giả.” Kim Hi không chút do dự một ngụm bác bỏ, Ô Giang tuy rằng sớm đoán được đây chỉ là nói đùa, nhưng Kim Hi không biết xấu hổ lập tức đáp lại, thật sự quá nhảm nhí.

“Người đang bốn cột ta?” Ô Giang trừng mắt nhìn Kim Hi.

“Khi nào vậy? Sao ta không nhớ rõ?” Kim Hi kinh ngạc.

“Người vừa mới nói muốn tặng ta mười đầu voi trắng sáu ngà.” Ô Giang cười lạnh.

“Có chứng cứ sao?” Kim Hi bắt vi sở động.

“Tất cả người trong Bộ lạc ta đều nghe thấy.” Ô Giang phát tay, tất cả mọi người đều nhìn Kim Hi, xem hắn dàn xếp như thế nào.

“Các người nghe thấy không?” Kim Hi tự nhiên quay đầu lại, vô luận là Hi Tư Lạc Táp Tắc Nhĩ và Nạp Lan, hay là Bạch Thiên cùng Khang Dịch, hoặc Giống đực cùng Thú nhân khác, đều ăn ý lắc đầu.

“Các người muốn khơi mào chiến tranh sao?” Ô Giang hí mắt uy hiếp, hắn không nghĩ tới vừa tới Bộ lạc Bỉ Mông, đã bị đối đãi như vậy.

Kim Hi lúc này mới lại một lần nữa ngồi thẳng, giơ hai tay lên cao, sau đó chậm rãi đặt trước ngực, lại quỳ ngồi, cho dù nhìn qua một lần, bất luận kẻ nào bắt gặp trước mặt đột nhiên có một người làm động tác cổ quái như vậy, cũng sẽ nhất thời kinh ngạc đến quên mất muốn nói gì: “Lời nói một khi thốt ra, sẽ theo gió tán đi, không thể làm chứng cứ. Chỉ có văn tự viết xuống, mới có thể trở thành chứng cứ, đây là hứa hẹn dùng văn tự của thần viết xuống, một khi đối ý tất chịu trời phạt. Đại Tế Ti Ô Giang chỉ phái một người mang tin tức vào Bộ lạc Bỉ Mông truyền lời, nếu tới ngày hiến tế Bảo Phù Thụy nữ thần Lạc Mông không đến, chúng ta cũng không có biện pháp, nếu các người đến Bộ lạc, Bỉ Mông không thừa nhận chúng ta đã đáp ứng cùng tổ chức hiến tế, các người cũng chẳng làm gì được. Chúng ta sẽ chỉ phá hỏng thanh danh Bộ lạc trong lòng đối phương, thế nhưng chúng ta cũng đã sớm là Bộ lạc đối địch, ấn tượng tiếp tục bị phá cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng mà hiện tại.” Kim Hi nói bút viết xuống hai chữ “Kim Hi”, “Văn tự là do Ngã Lộ Ni nữ thần sáng tạo, nhưng văn tự mỗi người viết ra ít nhiều sẽ có khác biệt, là độc nhất vô nhị.” Kim Hi ngoắc tay ý bảo phía sau, sau đó lại khôi phục hai tay tạo thành chữ thập. Hi Tư Lạc thông minh đứng dậy, trình tẩm da dê đến trước mặt Ô Giang, Ô Giang mở văn thư Kim Hi từng viết, phát hiện kí tên cuối cùng quả nhiên giống nhau như đúc.

Kim Hi viết như ngọn cờ có đuôi(), người khác quả thật rất khó bắt chước.

“Nếu ta bắt chước văn tự của Kim Hi miện hạ, viết lên văn thư của chúng ta, Kim Hi miện hạ sẽ làm thế nào.” Khiếu vẫn luôn trầm mặc không nói, nhìn qua có vài phần âm tàn đột nhiên mở miệng.

“Lúc này nói lên tín ngưỡng mỗi người, khi ta viết phần văn thư này, Bỉ Mông có Nạp Lan, Lạc Mông có Hoa Lê, bọn hắn chính là người chứng kiến văn thư thành lập, nếu có một bên làm giả, thất hứa, bọn hắn chính là chứng nhân, nếu bọn hắn nói láo, sẽ bị Ngã Lộ Ni nữ thần trừng phạt.” Kim Hi tiếp nhận tẩm da

dê Hi Tư Lạc cầm lại mở ra cho Ô Giang xem, “Cho đến một ngày, trên Hô Luân thảo nguyên không phân biệt Bỉ Mông Lạc Mông, thậm chí cũng sẽ không có Sóc Mông, chúng ta sẽ dung hợp thành một cái quốc gia thống nhất, văn tự sẽ viết ra bộ luật quốc gia, lịch sử, tri thức, trở thành ràng buộc truyền thừa văn minh.”

“Quốc gia.” Ô Giang lặp lại cái từ này, “Kim Hi miện hạ tựa hồ đối với việc hai Bộ lạc dung hợp, đã tràn ngập tin tưởng.”

Kim Hi lắc đầu: “Không chỉ là Bỉ Mông và Lạc Mông, Sóc Mông, toàn bộ con dân sống dưới bầu trời này, cuối cùng sẽ cùng nhau sống chung. Hiện tại trên Hô Luân thảo nguyên chỉ có Bộ lạc Bỉ Mông có thể thu hoạch nuôi sống con dân mình, mỗi năm hạn hán lũ lụt, Lạc Mông và Sóc Mông đều phải gây chiến tranh vì thức ăn, Bỉ Mông bị thiệt hại, Lạc Mông và Sóc Mông cũng không phát triển. Chỉ có dung hợp lại, mới có thể chống cự tai hoạ thiên nhiên, mới có thể để ưu thế của từng Bộ lạc triển lộ, khiến tất cả có thể an cư lạc nghiệp.”

“Nếu thần minh thật sự phù hộ chúng ta, còn ban thưởng văn tự, vì sao còn muốn giáng tai hoạ xuống đây?” Ô Giang đôi mắt thâm ám, Bỉ Mông vì ở giữa thảo nguyên, cho nên nền nông nghiệp ra đời sớm nhất, Lạc Mông ở trên đồi, Sóc Mông thì ở nơi xa xôi khác của Hô Luân thảo nguyên, hoàn cảnh sinh tồn của hai Bộ lạc cũng không tốt, mỗi năm gặp mất mùa, Lạc Mông cướp của Bỉ Mông, Sóc Mông đoạt của Lạc Mông, đây mới là nguyên nhân ba Bộ lạc chinh chiến. Nhưng theo văn minh phát triển càng lúc càng nhanh của Bộ lạc Bỉ Mông, Lạc Mông cùng Sóc Mông dựa vào sức chiến đấu cường thế của Thú nhân, đã khó lòng uy hiếp Bộ lạc Bỉ Mông dân cư đang ngày càng phát triển vượt xa hai Bộ lạc kia.

“Phụ thần Áo Lạp Hách nắm giữ tạo hoá cùng hủy diệt, ngài sáng tạo, dưỡng dục vạn vật, cũng tạo ra tai nạn hủy diệt vạn vật, tạo hoá cùng hủy diệt hình thành cân bằng ổn định. Tựa như nước sông một phía từ thượng du chảy xuống, một mặt từ hạ du dâng lên, mưa từ trên trời rơi xuống, khí từ mặt đất bốc lên, đây mới là căn nguyên vận chuyển của thế giới. Mà nhân loại muốn chống lại năng lực hủy diệt chúng ta, phải không ngừng sinh sản, sáng tạo, phát triển, mới có thể để giữa xuất sinh và tử vong, đạt tới cân bằng.” Kim Hi giọng điệu thâm trầm mà nghiêm túc, những lời này làm tất cả khiếp sợ nhìn hắn. Ô Giang có thể đưa ra nghi ngờ với thần, đã là tư tưởng tiến bộ lớn, mà Kim Hi giải thích, thì khiến tín ngưỡng về tôn giáo lại càng sâu hơn một tầng. Giải thích thế giới sinh ra, giải thích nguyên do cực khổ, cho mọi người hi vọng tương lai, dùng tôn giáo để khống chế lòng người luôn là thủ đoạn quan trọng nhất.

“Thụ giáo.” Đại Tế Ti Ô Giang học bộ dạng Kim Hi hai tay tạo thành chữ thập cúi đầu.

“Đây là lễ nghi lễ kính Ngã Lộ Ni nữ thần, giờ này khắc này, chúng ta phải làm lễ nghi lễ kính phụ thần.” Kim Hi vẻ mặt nghiêm túc mà đặt cánh tay trái ngang trước ngực, tay phải đưa về phía trước chếch chếch lên cao, miệng hô lớn, “Áo Lạp Hách vạn tuế!”

Mọi người cùng đặt cánh tay trái để ngang ngực, cánh tay phải giơ lên cao: “Áo Lạp Hách vạn tuế!” Tình cảnh thiêng liêng mà tráng lệ, Kim Hi rất muốn nghiêm túc đáp lại một câu: “Các đồng chí vất vả.” Nhưng mà hắn chung quy vẫn không dám.

“Nếu Bộ lạc Lạc Mông cùng Bỉ Mông hợp lại, Bỉ Mông thật sự sẽ dạy lại tất cả tri thức cho Lạc Mông sao?” Tộc trưởng Khiếu trầm mặc luôn lộ ra sắc bén, vấn đề này ý tại ngôn ngoại, chính là Bỉ Mông có thể công bằng, không sợ Lạc Mông học hết tri thức sẽ phá bỏ xác nhập, lại độc lập tách ra.

Kim Hi nhìn ngoài lều cực tin tưởng nói: “Thiên hạ đại thế, hợp cữu tất phân, phân cữu tất hợp, nhưng ít nhất trong năm trăm năm, đại Bộ lạc dung hợp mới là con đường duy nhất khiến các đại Bộ lạc đều có thể phồn vinh.”

“Vây năm trăm năm sau thì sao?” Khiếu không buông tha.

“Năm trăm năm sau, nói vậy Bỉ Mông, Lạc Mông, Sóc Mông, đều không còn phân biệt nữa.” Kim Hi rủ rỉ mỉm cười, đáy mắt có một lóe tia huyết quang rồi biến mất.

31. Chương 31: Xuân Tiết Hiến Tế (nhất)

Hoa Lê cúi người bò trên đồng cỏ, y một thân chocolate giữa đồi núi của Bộ lạc Lạc Mông, như hòa thành một thể với đất đỏ, nhưng là ở Hồ Luân thảo nguyên hoa cỏ tốt tươi, hoàn toàn nổi bật. Y tới bờ sông Khuê, định bí mật lặn xuống sông bơi tới trại huấn luyện bí mật bờ bên kia, nhưng nước sông đột nhiên chuyển hướng, vậy y giữa con sông, dòng nước buộc chặt tứ chi của y, nâng lên mặt nước. Nháy mắt kinh hoàng, Hoa Lê liền thả lỏng tứ chi, nằm trong xiềng xích, vẻ mặt thích ý: “Ai ta phát hiện người càng ngày càng mạnh, làm ta muốn bắt người về nhà a~”

Dòng nước cuốn y thành tư thế quỳ sắp, hung hăng đánh mông y một cái, rào rào tản ra, Hoa Lê ngoi lên khỏi Khuê hà, vọt nước trên mặt cười ha ha, có điều y biết, muốn tiếp cận trại huấn luyện bí mật của Kim Hi là tuyệt đối không thể.

Kỳ thật ban đầu vậy khốn Hoa Lê cũng không phải Kim Hi, mà là Bạch giác phụ trách thủ vệ do Bộ lạc phái tới, cái đánh mông Hoa Lê kia, mới là của Kim Hi mới vừa phát hiện tình hình, nếu không việc này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế.

Kim Hi nhìn con sông trước mặt, thỉnh thoảng gợn lên con sóng nhỏ. Đúng như hần sở đoán, Bằng cực quả Dung nham quả ngoài hiệu quả xúc tiến mang thai, còn có thể khiến Giống đực cảm nhận được dao động ẩn chứa trong đó, từ đó học cách vận dụng loại năng lực này. Đối với Kim Hi mà nói, một lần cảm thụ có thể để hần nhớ kỹ loại dao động này, mà Bạch giác cần thời gian xấp xỉ một tuần, thực lực mạnh như Hồng giác cũng cần gần một tháng. Hơn nữa theo phản ánh từ Bạch giác trong Bộ lạc, mỗi Bạch giác chỉ có thể nắm giữ một loại dao động, nổi bật như Bạch Linh, Kiệt, Tàng, Quang Nhật Lãng cũng chỉ có thể nắm giữ năng lực của hai loại phổ biến là Dung nham quả và Bằng cực quả. Bạch Thiên từng nói, Bằng cực quả và Dung nham quả chính là hai loại xúc tiến mang thai chủ yếu nhất của Thần miếu, cho nên hần là dễ học nhất. Cho dù như vậy, tất cả Bạch giác trong Bộ lạc đều có thể nắm giữ năng lực trái cây, đã đủ để hoàn toàn thay đổi thể cân bằng giữa mấy đại Bộ lạc, càng đừng nói còn có một phần Hồng giác thực lực trác việt.

Có điều trong Thần miếu còn có rất nhiều trái cây có vẻ hung tàn hơn, năng lực ẩn chứa bên trong tựa hồ cũng không phải năng lực thông thường, cho dù là Kim Hi, không tự mình thử cũng vô pháp biết rốt cuộc là dạng năng lực gì. Trái cây đó, xem như đạo cụ trừng phạt Hoa Lê không nghe lời đi. Khóe miệng Kim Hi cau lên một nét tươi cười, nhìn tiết mục dần thành hình trước mặt, chờ mong xuân tiết hiến tế đến.

Hai Bộ lạc cùng cử hành hiến tế, cũng không phải thật sự đồng thời tiến hành, mà là bắt đầu theo thứ tự, sau đó so sánh chọn ra Bộ lạc thắng lợi, có thể nhận toàn bộ đồ tế của đối thủ. Bộ lạc Lạc Mông ở xa tới là khách, cho nên bọn hần ưu tiên cử hành hiến tế trước.

Ô Giang từng bước thong thả đi lên bậc thang Đá trắng, hần giơ cao quyền trượng trong tay, đứng trước tượng thần Áo Lạp Hách, cao giọng niệm: “Toàn thể con dân Bộ lạc Lạc Mông, khẩn cầu nữ thần Bảo Phù Thụ ban cho Lạc Mông thực vật phong phú, phù hộ hài tử Lạc Mông khỏe mạnh, làm Bộ lạc Lạc Mông thể thể đại đại, hưng thịnh không thôi.”

Hần xoay người cao giọng hô: “Xin dâng đồ tế lên nữ thần Bảo Phù Thụ!”

Cái rương thần bí Bộ lạc Lạc Mông mang đến rốt cục mở ra, bốn Thú nhân chiến sĩ cao lớn khỏe đẹp — trong đó có Hoa Lê — nâng một giá gỗ chậm rãi đi lên bậc thang, trên giá đặt một khay gỗ, chỗ trung giữa khay đặt một viên phi thủy tinh khiến đường kính mười phân, lóng lánh trong sáng, xanh biếc trong suốt, chứng thật là nhân gian hoa lệ chí bảo.

Tộc trưởng Lạc Mông thét dài một tiếng cầm lấy phi thủy, đứng trên bậc thang Đá trắng triển lãm trước toàn Bộ lạc Bể Mông: “Đây là bảo vật trân quý chúng ta tìm được từ Thánh Địa, chỉ có Bảo Phù Thụ nữ thần mới có thể hưởng dụng chí bảo từ Thánh Địa này.” Nói xong trịnh trọng đặt phi thủy lại, cung phụng trước tượng thần tới khi chấm dứt hiến tế hôm nay, là có thể thu hồi phi thủy, bọn hần tin tưởng Bộ lạc Bể Mông khẳng định không có đồ tế tốt hơn.

Nhóm Giống đực tinh nhuệ của Bộ lạc Lạc Mông cùng đứng trước tượng thần, cúi lạy, diễn cảm thành kính mà trang trọng. Phía sau bọn hần là Hoa Lê cầm đầu Thú nhân, y đứng ở vị trí đầu não trong đám Thú nhân, nhưng lại phải lạy sau Giống đực.

Nghi thức ngắn gọn như vậy chính là phần chủ chốt trong hiến tế, dâng đồ tế lên sau đó toàn bộ Bộ lạc đến tham bái tượng thần, sau đó cùng hưởng dụng một bữa tiệc lớn phong phú, lấy lại khí lực sau thời gian bận rộn chuẩn bị xuân tiết, cũng dự báo năm nay mùa màng càng bội thu. Có điều năm nay Lạc Mông tới Bộ lạc Bỉ Mông liên hợp tổ chức, chỉ cần vài người đại diện trong Bộ lạc lần lượt tham bái, là quá đủ. Còn hàng ngũ phía sau liền miễn đi.

Cho nên cái gọi là so sánh, kỳ thật chỉ là so sánh đồ tế mà thôi, ít nhất trong mắt Ô Giang Đại Tế ti Bộ lạc Lạc Mông, ít nhất trước khi Kim Hi lên bình thai, hẳn vẫn cho là như vậy.

Hiến tế xong, Ô Giang Đại Tế Ti, Tiểu Tộc trưởng cùng người trong tộc cùng đến bên trái Thần miếu, chờ Bộ lạc Bỉ Mông dâng đồ tế, cực kỳ tự tin, Bỉ Mông tuyệt đối không tìm được đồ tế trân quý như thế.

Lòng bàn tay Bạch Thiên cũng không khỏi ứa mồ hôi, tuy rằng hẳn mơ hồ nghe nói Kim Hi dùng lực lượng lớn trong Bộ lạc, chuẩn bị thứ gì đó cực kỳ phức tạp, nhưng hẳn cũng không biết cụ thể kế hoạch hiến tế, theo hẳn thấy, chỉ cần đồ tế thua, thứ khác căn bản không đủ để văn hồi thế thua. Dù sao người cả hai Bộ lạc đang nhìn, bọn hắn diệt được sứ giả Bộ lạc Lạc Mông, lại chấn không được vết thương trong lòng người dân Bộ lạc Bỉ Mông. Tin tức giữa mấy đại Bộ lạc đều là canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, nhưng ba Bộ lạc vẫn luôn giám thị lẫn nhau, hành động càng lớn càng dễ bị phát hiện. Bộ lạc Lạc Mông cách Thánh Địa gần hơn, số lần thăm dò cũng nhiều, chiến sĩ Bỉ Mông cười song đầu kiêu căng căn bản không có khả năng phát hiện phỉ thúy, mà cố tình này khối phỉ thúy lại cực kì thưa thớt, là bảo vật thể tích nhỏ khó tìm lại trân quý nhất, chỉ có thể nói Bộ lạc Lạc Mông quá may mắn, Bỉ Mông quá bất hạnh. Bỉ Mông hiện tại may mắn duy nhất, chính là Kim Hi, Bạch Thiên lại không biết có thể tin tưởng nhi tử vừa mới tỉnh lại một tháng được hay không.

Kim Hi đứng trên bậc thang đá trắng, dùng thanh âm lớn hô lên: “Chuẩn bị, lễ nhạc!”

Mười bốn Thú nhân cao lớn khỏe đẹp khiêng một vật thần bí che bằng da thú bước tới khoảng sân rộng trước bậc thang đá trắng, ăn khớp cùng dừng lại, trang trọng vén da thú, lộ ra trống đất tạo hình kỳ lạ, phía trên có mười hai ký tự vừa vặn hướng về phía Thần miếu, mỗi một văn tự đen nổi bật trên trống đất đỏ tươi, vì thị giác tương phản mà hết sức rõ ràng, cũng tràn ngập thần bí như văn tự thần linh viết xuống.

Các Thú nhân theo sau lấy dùi trống từ thắt lưng ra, đồng thời đặt trên mặt trống. Đồng, âm thanh nặng nhất cũng vang nhất cổ đại được gõ lên, một tiếng này khiến tim mọi người run lên, đồng thời nhìn về phía người đánh trống. Tay trống đầu tiên tiết tấu thông thả vững vàng gõ lên đại cổ, người thứ hai ăn ý gia nhập, hai tiếng trống hợp lại với nhau. Mười hai mặt trống trầm thấp chỉnh tề đồng thời vang lên, tiếng trống cao thấp bất đồng lại đồng thời vang lên nhịp trống tạo ra thanh âm kìm nén lòng người, ‘đồng đồng đồng’ quanh quẩn trong Bộ lạc, khiến toàn bộ những người đứng xem đều không khỏi tĩnh tâm, rồi lại cảm giác tâm linh như theo nhịp trống mà chấn động, không ngừng nhảy lên, có một loại cảm giác kỳ lạ đang nảy mầm.

Mười hai người tay nắm cờ lớn mặc quần múa, trên thân thể dùng thuốc màu màu đỏ vẽ lên hoa văn thần bí, đầu đội mào, từ phía ngoài chạy vào. Nhịp trống càng ngày càng nhanh, tâm mọi người cũng nhện không được buộc chặt. Bọn hắn vững vàng bước đến, đứng trước những tay trống. Lần đầu tiên xuất hiện những lá cờ nhuộm đỏ lộ ra một cổ khí thể mãnh liệt, thịnh vượng, tràn ngập sinh khí, khiến người ta tò mò bọn hắn đã làm thế nào, và sẽ dùng làm gì.

“Hiến tế, vũ đạo!” Kim Hi một tiếng hét ra lệnh, mười hai Thú nhân đồng thời giật lá cờ trong tay, lá cờ dùng tới vài dẹt trân quý của Bộ lạc đột nhiên triển khai, lại theo nhịp trống bắt đầu vũ động. Bọn hắn đồng thời nhảy từng bước về phía trước, chuẩn bị tư thế.

Nhịp trống trở nên có nhịp điệu, mười hai tay trống bắt đầu dùng giọng to rõ của họ hát ca khúc theo vũ đạo.

“Đất trời mệnh mông là tình yêu của ta

Dưới chân núi xanh trùng điệp hoa đang nở

Hiến tế thế nào mới là vui tươi nhất

Giọng ca thế nào mới là thoải mái nhất

Khuê hà quanh co từ trên trời đổ xuống
 Chảy về vùng biển tạo nên cảnh sắc lộng lẫy
 Ánh vàng rực rỡ mùa thu hoạch là mong đợi của chúng ta
 Hiến tế vừa nhảy vừa hát mới là tự do nhất
 Chúng ta muốn hát thì nhất định phải hát thoải mái nhất
 Người là đám mây đẹp nhất chân trời nơi ta
 Khiến ta muốn giữ người lại (giữ người lại)
 Khoan thai hát theo khúc ca Bỉ Mông
 Nữ thần đuổi đi hết tai hoạ (ta biết)
 Người là đám mây đẹp nhất trong lòng ta
 Rót đầy rượu ngon để giữ người lại (giữ người lại)
 Mãi mãi hát khúc ca Bỉ Mông
 Là đáng vẻ đẹp nhất của cả vùng trời (giữ người lại)
 (yêu lạp lạp a lạp bá)
 (y lạp sách lạp a lạp bá nha)
 Ta nghe thấy trong tim người có âm thanh thiên nhiên động lòng người
 Bước lên vũ đài trên bầu trời mây xanh

Đại kỳ phần phạt bay múa, khi thì theo nhịp, khi thì múa loạn, khi thì vũ long đụng vào nhau, khi thì mở ra như Thiên Thủ Quan Âm, sẵn sẵn, cày cấy, thu thập, các động tác bị trong sinh hoạt dung hợp trong vũ đạo, đại kỳ thành trường mâu, liềm gặt, lưới. Theo mỗi tiết tấu, các Thú nhân huy động cánh tay, giãn tứ chi, bước chân mạnh mẽ, thể hiện lực và mỹ vô cùng nhuần nhuyễn. Tối huyền dân tộc phong đang thịnh hành được chế thành Thần khúc, tiết tấu sôi nổi hoàn toàn dùng trống thể hiện, tiết tấu có loại cảm giác trầm thấp mà rung động lòng người mãnh liệt, theo tiếng hát cao vút của các Thú nhân, truyền khắp khắp nơi, cuộn cuộn như sấm, sử dụng năng lực của Giống đực truyền bá càng xa.

Nhìn Thú nhân cùng Giống đực ở đây lăm lăm bám theo nhịp, cũng nhìn không được bản năng của nhân loại thân cận với âm nhạc và vũ đạo, rồi lại không biết nên làm thế nào, tay chân vung vẩy lung tung, cuối cùng có người chỉ điểm, biến thành tất cả mọi người vỗ tay, tiếng vỗ tay đều đều như là toàn bộ Thú nhân cầu nguyện Bảo Phù Thụy nữ thần mang tai hoạ đi, mang đến mùa thu hoạch tốt đẹp, vang vọng Bộ lạc.

Ô Giang sắc mặt có chút khó coi, âm nhạc cùng vũ đạo thần kỳ lại hoành tráng như vậy, nếu đặt ở xã hội hiện đại căn bản không cách nào so với phỉ thúy trần bảo hiểm thấy. Nhưng vào giờ phút này, phỉ thúy tuy rằng thuần túy mà độc đáo, nhưng lại không phải mới thấy lần đầu. Mà lễ nhạc cùng vũ đạo lại chân chính mang đến cảm giác mới mẻ, thậm chí khiến toàn bộ Bộ lạc cùng dâng trào. Ý nghĩa ban đầu của hiến tế là gì? Chính là cổ vũ sĩ khí Bộ lạc, kích khởi sức mạnh cho một vòng sản xuất mới và ý chí chiến đấu, trên phương diện này, hiến tế của Bộ lạc Bỉ Mông không thể nghi ngờ là đã thực thành công.

Mà hiển nhiên, Bộ lạc Bỉ Mông hiến tế còn lâu mới chấm dứt.

32. Chương 32: Xuân Tiết Hiến Tế (nhị)

“Phụng dưỡng, lễ khí!” Kim Hi giang hai tay, cao giọng hô.

Tám Thú nhân cao tráng, bốn người một tổ, nâng hai tám ván gỗ khác nhau, bên trên là thứ đồ đồng thật lớn, chậm rãi đi qua trước mặt dân chúng Bộ lạc. Đi đầu chính là “Vũ Nguyệt đại tế chung”, đi sau là “Bảo Phù Thụy nữ thần đỉnh”.

Bộ lạc Bỉ Mông có kỹ thuật đúc cao siêu, là chuyện các đại Bộ lạc sớm biết, nhưng cái gọi là kỹ thuật cao siêu, vẫn nằm trong phạm vi dụng cụ, chưa đạt tới trình độ nghệ thuật. Tuy rằng trình độ Kim Hi không cao, nhưng ở xã hội nguyên thủy, dùng mỹ thuật tạo hình, thư pháp, điêu khắc kết hợp làm đồ đồng, hình thành lễ khí độc nhất vô nhị, cũng là một tiến bộ cực lớn. Nho gia đặt ra lễ chế, một trong những điều quan trọng nhất, chính là lễ khí thiên tử, chư hầu cùng dân chúng sử dụng khi hiến tế là khác nhau. Trung Quốc có rất nhiều đồng thau quý báu tuyệt thế, đều là lễ khí do nhà Thương nhà Chu thời Xuân Thu để lại. Lễ khí hiện tại vô luận là tạo hình, hay hơi thở nghệ thuật đều hiện ra mỹ cảm nghệ thuật thời đại siêu việt, liền gây náo động.

Ở Bộ lạc nguyên thủy, tìm được một bảo thạch trân quý, có lẽ chỉ là công lao của một dũng sĩ, mà nếu hẳn có tư tâm, hoàn toàn có thể giấu đi không cho người biết, bảo thạch chính là dùng tài sản cá nhân hiến tế thần, ý nghĩa khác hẳn dùng thú săn hiến tế. Mà chế tạo lễ khí lớn như thế, tiêu phí phần lớn nhân lực, hao phí vật lực, tâm lực, trong quá trình đúc mang cảm tình gửi gắm vào nó, khiến vật này càng thêm giá trị. Mà trong xã hội nguyên thủy thô kệch không có mỹ cảm, xuất hiện đồ vật tinh xảo như thế, suy nghĩ của mọi người chính là, vật ấy không nên thuộc về một cá nhân hưởng dụng, chỉ có thể hiến tế cho nữ thần.

Có lẽ quá trình đúc không có mạo hiểm, nhưng mỗi một tác đồng thau, mỗi một văn sức nổi lên, mỗi một nét họa nữ thần đều tinh xảo, đều bao hàm sùng kính của người trong Bộ lạc đối với thần linh. Tổng thể cầu kỳ và tráng lệ, trở thành nguyên nhân trọng yếu tạo ra khoảng cách giữa lễ khí cùng nhân khí.

Nháy mắt chứng kiến Vũ Nguyệt đại tế chung cùng Bảo Phù Thụy nữ thần đỉnh, Bộ lạc Lạc Mông đều nhin không được đứng lên. Kỹ thuật đúc đỉnh của Bộ lạc Bỉ Mông, thể hiện kỹ thuật cao nhất của nhân loại, nghệ thuật cùng kỹ thuật kết hợp hoàn mỹ, trình hiện trước mặt cả Bộ lạc Bỉ Mông cùng Bộ lạc Lạc Mông. Chung và đỉnh tạo hình kinh điển, hoa văn cầu kỳ thần bí, dáng vẻ nữ thần chưa bao giờ được thấy, càng có ý nghĩa quan trọng đối với tín ngưỡng.

“Thật sự là trân bảo nhân gian.” Ô Giang nhẹ giọng cảm thán, “Làm người ta nhìn liền biết là thứ tốt.”

“Đúng vậy, có những thứ chú định để người dùng, có những thứ lại chú định để Thần dùng là.” Tiểu dùng cảm tri của mình chạm vào Bảo Phù Thụy nữ thần đỉnh, bức họa phía trên là hình ảnh sáng tạo đầu tiên của thần ngoại trừ tượng nữ thần trên thạch bích. Nếu là khiêu khích, có thể nói đây là tùy ý sửa đổi hình tượng nữ thần, chính là khinh nhờn thần. Nhưng cũng như Bộ lạc Bỉ Mông không thể phủ nhận phỉ thúy trân quý, Tiểu làm Tộc trưởng, cũng vô pháp nói ra điều đó trước sự chứng kiến của đông đảo người Bộ lạc Lạc Mông. Ai cũng có thể nhìn ra, còn hơn đồ án mở ảo trên vách tường thô, Vũ Nguyệt đại tế chung cùng Bảo Phù Thụy nữ thần đỉnh khiến nữ thần càng thêm tiên hoạt, cũng càng thêm thần thánh, đồ án kia làm người ta nhìn đã muốn cúng bái, là sự mỹ lệ nhân loại không thể theo kịp.

Kỳ thật nhân loại có thể tưởng tượng ra, có điều ở thế giới dương cương chỉ có Giống đực và Thú nhân, Kim Hi lấy cảm tính cùng gu thẩm mỹ của người hiện đại mới có thể tưởng tượng ra đồ án như vậy. Có lẽ Kim Hi không xuất hiện, lấy trình độ phát triển của Bộ lạc Bỉ Mông, qua vài thập niên cũng sẽ từng bước tạo ra hoa văn nguyên thủy thô kệch, tiện đà tiến hoá ra đồ đẳng, hội họa, điêu khắc, nhưng Kim Hi lấy ánh mắt vượt thời đại, trực tiếp mang thành phẩm dung hợp nhiều loại nghệ thuật mang tới thế giới, tạo nên rung động tự nhiên là không gì sánh kịp.

Đặt Vũ Nguyệt đại tế chung lên giá gỗ chuẩn bị sẵn trong thần miếu, lại đặt Bảo Phù Thụy nữ thần đỉnh trước Vũ Nguyệt đại tế chung. Mười hai người cầm cờ chạy lên bậc thang Thần miếu, đứng hai bên Vũ Nguyệt đại tế chung, cùng xuất hiện với mười hai tay trống, Nhĩ Nhã và Hi Tư Lạc được Kim Hi lựa chọn đảm đương nhiệm vụ gõ chuông đang ngừng thở, căng vai, thẳng lưng, sải bước, cơ nhục căng lên, dùng cán gỗ được bọc tròn một đầu mạnh mẽ đánh vào Vũ Nguyệt đại tế chung, tiếng chuông ông ông vang vọng khắp Bộ lạc, so với tiếng trống dồn dập lại càng thêm kinh sợ lòng người, toàn trường yên lặng.

“Phát cờ lệnh!” Kim Hi lại hô một mệnh lệnh, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết có ý gì.

“Bạch Thiên bước ra khỏi hàng.” Kim Hi chấp thành vòng tròn mà đứng, khuôn mặt nghiêm túc, bởi vì trước đó không an bài, cho nên Bạch Thiên trong lòng cả kinh, nhưng lão lưu manh dù sao cũng là Đại Tế ti nhiều năm, cho nên bất động thanh sắc đứng ra trước mặt Kim Hi. Kim Hi tuyển nhận, người đứng đầu mười hai người cầm cờ Nạp Lan đi tới bên người Kim Hi, Kim Hi cầm lấy đại kỳ, xoay lại khom người nói, “Bạch Thiên tôn, ngài là Đại Tế ti Bộ lạc, là người có trí tuệ nhất Bộ lạc, ta nhận mệnh chủ trì xuân tiết

hiển tế, thay mặt nữ thần hành lệnh, trao cho ngài chức trách quan sát thời tiết, bố trí việc đồng áng.”

Hắn đặt đại kỳ vào tay Bạch Thiên, Bạch Thiên nhìn thoáng qua đại kỳ, mở mặt cờ, trên mặt cờ đỏ tươi, có một phần không nhuộm màu, lộ ra màu trắng sữa, vô cùng nổi bật giữa nền đỏ thẫm, mặt trên dùng chỉ đen tuyến thêu lên một chữ “Thiên” thật lớn. Tiếng trống gõ đông đông đông đông một trận, Bạch Thiên nắm lấy đại kỳ đứng qua một bên.

Trên mặt đại kỳ là tận tay Mẫu mục Kim Hi làm, trong Bộ lạc, Mẫu mục am hiểu nhất là may, ngay cả như vậy, cũng không thể thêu thành tranh vẽ, cuối cùng chiết thành một chữ “Thiên” thật lớn.

“Khang Dịch bước ra khỏi hàng!” Có Bạch Thiên đi trước, Khang Dịch ăn ý đi ra, Kim Hi cũng cúi người thi lễ nói, “Khang Dịch Tộc trưởng, ngài là Tộc trưởng Bộ lạc, là Thống soái tối cao của Bộ lạc, ta trao cho ngài chức trách nắm giữ xuân canh, lãnh đạo Bộ lạc.” Giao cho Khang Dịch lá cờ có viết chữ “Địa”.

“Bạch Linh bước ra khỏi hàng!” Kim Hi lại hét lên, “Bạch Linh, người làm Thiếu tộc trưởng, làm tấm gương công tác tiêu biểu, ta trao cho người chức trách giám sát xuân canh, tuần tra săn bắn.” Một lá cờ viết chữ “Độc” đặt trong tay Bạch Linh.

Tuyên bố “Thiên” xem thiên văn bố trí cây cối, “Địa” dẫn dắt xuân canh, “Độc” phụ trách giám sát, “Bình” thủ vệ an toàn cho Bộ lạc, “Chủng” chuẩn bị lương thực, “Công” chế tạo công cụ mộc, “Khí” chế tạo công cụ đồng, “Dục” quản lý thai phụ trẻ nhỏ, “Phụ” phụ trách công tác hậu cần, Kim Hi nắm trong tay đại kỳ cuối cùng, trên đó viết chữ “Pháp” thật to: “Thường thiện phạt ác, bình phản đúng sai, chính là pháp. Ta thụ mệnh chủ trì xuân tiết hiển tế, sẽ phụ trách công tác thưởng phạt, thưởng người cần cù, phạt kẻ lười biếng; thưởng người làm tốt, phạt kẻ phá hoại; thưởng người thành khẩn kiên định, phạt kẻ sinh sự vô cớ; thưởng người đi sớm về trễ, phạt kẻ đi muộn về sớm; thưởng người nhẫn nhục chịu khó, phạt kẻ ăn bơ làm biếng. Không thể nhàn hạ lười biếng, cũng không thể liều mạng để đoạt vinh quang, tổn hại thân thể, Bạch Linh thiếu tộc trưởng sẽ giám sát mọi người. Phía sau ta, còn hai đại kỳ, một là “Cần”, một là “Trí”. Hắn cho người cầm cờ mở lá cờ ra, “Người công tác cần cù cố gắng, được mọi người công nhận, sẽ nhận được “Cần”, người có thể nghĩ ra phương pháp trồng trọt càng đơn giản, dễ dàng hơn, có thể đưa ra ý kiến hay xây dựng Bộ lạc, sẽ nhận được “Trí”. Hai đại kỳ này sẽ được phát vào lễ hội thu hoạch, thưởng cho người có biểu hiện xuất sắc nhất năm nay, toàn bộ Bộ lạc đều có tư cách tham dự cạnh tranh.”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn hai lá cờ kia, mười lá cờ đại biểu chức trách đều giao cho người luôn phụ trách công tác tương ứng trong Bộ lạc, mọi người không có dị nghị, mà đại kỳ “Cần” “Trí”, lại đại biểu cho vinh dự, đối với Bộ lạc nguyên thủy không chỉ sẽ không xuất hiện hiện tượng nhàn hạ, ngược lại còn có thể xuất hiện hiện tượng “lao lực” mà nói, là việc chưa từng có, nhưng đối với bản năng theo đuổi danh vọng, tôn trọng, vinh dự khiến hai lá cờ không sang quý này, trở thành trân bảo bọn họ đổ xô theo đuổi.

Mười cờ lệnh chính thức xác định mười người có quyền lực cao nhất trong Bộ lạc, đây là bước đầu phân chia giai cấp trong Bộ lạc, mà xuất hiện vinh dự, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện bình đẳng, người tài ở địa vị cao, biểu hiện thường thường dừng ở hạ phong, giai cấp lại thêm một bước phân chia. Giờ phút này tất cả mọi người vì vinh dự mà nhiệt huyết sôi trào, lòng tràn đầy chí khí, nhưng theo thời gian tiến lên, người có tài năng sẽ càng ngày càng được tôn trọng, đạt được càng nhiều quyền lực, kẻ tầm thường thì dậm chân tại chỗ, thậm chí dần dần rơi vào hạ tầng, đây là tương lai nhiều người không có khả năng nhìn thấy.

Lúc này trước mắt Bộ lạc Lạc Mông, chính là một Bộ lạc pháp luật nghiêm hữu tự, dân chúng nhiệt huyết sôi trào, có chế độ tiên tiến đang quật khởi, Lạc Mông rút lại phía sau không chỉ ở phương diện kỹ thuật, còn có văn minh. Xuân tiết của Lạc Mông, chính là làm theo khuôn phép, tuyên cáo xuân canh bắt đầu, mà xuân tiết của Bộ lạc Bỉ Mông, lại xác định chế độ, ủng hộ sĩ khí, thôi động năng lực sản xuất, vô luận là thứ tự hiển tế phức tạp, đồ tế tinh mỹ, hay ý nghĩa của nó, Bỉ Mông cũng đã gần như toàn thắng.

“Thánh ca, lễ tất!” Kim Hi xoay người đứng trước Vũ Nguyệt đại tế chung và Bảo Phù Thụ nữ thần đỉnh, chậm rãi mở hai tay, tiếng nói trong trẻo mà xa xôi, hát lên một bài hát không dâng trào Bỉ Mông phong, tiếng ca không có phối nhạc linh hoạt kỳ ảo mà thần thánh vang vọng:

“Quê hương ta Bộ lạc Bỉ Mông

Nơi đó có con sông xinh đẹp

Đại Tể Ti nói dê bò lang thang khắp núi
Là Bảo Phù Thụy nữ thần phù hộ
Bầu trời xanh xanh từng đám mây trắng xóa
Dòng sông xinh đẹp nổi gợn nước trong
Song đầu kiêu giương cánh bay qua
Lưu lại tiếng ca động lòng người
Nga Vũ Nguyệt treo cao Bảo Phù Thụy
Nga chiếu rọi vạn dân Bảo Phù Thụy
Nga Vũ Nguyệt nữ thần Bảo Phù Thụy
Nga chúc phúc Bể Mông Bảo Phù Thụy
Nga cơn no áo ấm Bảo Phù Thụy
Nga mưa thuận gió hoà Bảo Phù Thụy
Nga sinh hoạt phú túc Bảo Phù Thụy
Nga đại thế an khang Bảo Phù Thụy ”

Một khúc Bể Mông phong là khúc ca sục sôi phấn khởi, làm người ta nhin không được muốn nhảy múa, nên dùng để mở màn hiến tế, lôi kéo cảm xúc của Bể Mông. Mà Quê nhà thì trong veo tuyệt đẹp, tiết tấu nhẹ nhàng lưu loát, thực thích hợp để dùng năng lực Ngả Lộ Ni cộng hưởng sóng âm cho Giống đực biểu diễn, thanh xướng lại càng tăng thêm cảm giác tâm hồn nhẹ như mây. Bởi vì vận dụng năng lực Ngả Lộ Ni thúc đẩy chấn động sóng âm, cho nên khiến cho toàn thể Giống đực cộng hưởng, bọn hần nhin không được dùng năng lực Ngả Lộ Ni của mình phụ xướng, đột nhiên một màn hào quang trong suốt từ tượng thần phát ra, xuyên qua thân thể mọi người, bao phủ cả Bộ lạc Bể Mông, thậm chí bao lấy Khuê hà cùng phần đất xa xa không thuộc Bộ lạc.

33. Chương 33: Xuân Tiết Hiến Tế (tam)

Kim Hi lập tức nhin về phía Bạch Thiên, hần cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cầu cứu lão lưu manh.

“Thần phù hộ Bể Mông!” Lão lưu manh không chút do dự cao giọng hô, toàn dân Bể Mông đều giơ tay lên, cùng hô lên: “Thần phù hộ Bể Mông!”

Năng lực ứng biến của lão lưu manh thật quá mạnh mẽ, Kim Hi thực cam bái hạ phong.

“Tiếp theo cử hành Bộ lạc luận võ, các dũng sĩ Bể Mông, vì quang vinh Bể Mông, vì nữ thần ân sủng, hãy xuất hết dũng khí cùng năng lực của các ngươi ra đi!” Một câu của Kim Hi khiến các Thú nhân cùng đầm ngực, biểu lộ sự cường đại của mình. Điều khiển sàn luận võ là Bạch Linh, Kim Hi rốt cục có thể nghỉ một lát.

“Xem ra Bộ lạc Bể Mông khuếch trương đã là kết cục đã định.” Ô Giang Đại Tể ti chậm rãi đi tới, nhin luồng ánh sáng từ hai mắt Áo Lạp Hách theo tiếng ca dừng lại mà chậm rãi lui về, “Nếu trận chiến lần trước, Bộ lạc Bể Mông cũng có kết giới cường đại như thế, Lạc Mông chỉ sợ đã sớm thất bại thảm hại.”

“Hiện tại cũng không muộn.” Bạch Thiên trầm ổn nghiêm túc, biểu cảm vân đạm phong khinh, khí phách đã áp chế Ô Giang ba phần, loại khí thế này, Kim Hi hiện tại không thể so sánh, “Không có trận chiến lần trước, Kim Hi cũng sẽ không thức tỉnh, ta còn phải cảm tạ Ô Giang Đại Tể ti.”

“Không tới xem Thú nhân luận võ sao? Bộ lạc Bể Mông trở nên cường đại như thế, vậy trận đấu sẽ thực phần khích đi.” Tiểu minh bao ám biếm, tựa hồ còn muốn đấu một ván.

“Người của ta đều không tham gia luận võ, thắng bại, với ta mà nói không đáng để ý.” Kim Hi quay đầu lại, Hi Tư Lạc Táp Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan đều được hân an bài nhiệm vụ hiến tế, bọn họ đều là Thú nhân nhận cầu ái, không có tư cách tham gia luận võ. Cái gọi là luận võ, bản chất kỳ thật vẫn là một cuộc coi mắt. Hai Bộ lạc tuyển ra mười võ sĩ cường đại nhất, từng đôi chém giết, thắng trận nhiều nhất coi như thắng lợi. Mà Bộ lạc thắng ít, tỷ như nếu Bỉ Mông thắng ba trận, Lạc Mông thắng bảy trận, cho dù Lạc Mông thắng lợi, nhưng ba dũng sĩ Bỉ Mông dành thắng lợi, có thể chọn đối thủ từ người thắng của Lạc Mông, nếu bị đánh bại liền mất tư cách đấu tiếp, nếu thắng lợi, lại tiếp tục khiêu chiến.

Tuy rằng mặt ngoài như không quan tâm, nhưng kết quả luận võ vẫn là hấp dẫn chú ý của cấp cao của hai bộ Bộ lạc. Kết quả cuối cùng thật bất ngờ, không ngờ là hòa năm năm. Kim Hi nhìn lướt qua, nhướn mày nhìn Bạch Linh. Bạch Linh ho nhẹ một tiếng, quay mặt đi.

Bởi vì đã phát sinh quan hệ, cho nên Hi Tư Lạc, Táp Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan muốn lên sàn cũng không thể gạt được Lạc Mông, tương tự Nhĩ Nhã cũng không thể ra trận. Nhưng nhị ca của Kim Hi, Bác Nhã, cùng hai Thú nhân khác trong mười người được sắp xếp lên đấu, nếu Kim Hi nhớ không lầm, trên cổ ba người này, đều từng đeo Lệ châu bồi của Bạch Linh.

Kim Hi bất động thanh sắc nhếch khóe miệng, công bằng gì đó, coi như hết. Nếu không phải khí tức trên thân không thể che dấu, chỉ sợ hân cũng sẽ giật giầy Hi Tư Lạc lên sàn đi, dù sao nhìn Tát nhĩ của mình đoạt hạng nhất trong trận đấu, phần quang vinh tự hào ấy hân cũng rất muốn hưởng thụ. Có điều Bạch Linh nhìn qua như gia hỏa vô cùng háo sắc, lại có thể không hề ra tay với Bác Nhã và hai Tát nhĩ kia, thật đúng là khiến người không ngờ, so ra, Kim Hi sờ sờ cái mũi, không suy nghĩ trước sau. Kim Hi lộ tia cười yếu ớt, Bạch Linh tên kia cũng thực giỏi hoạt. Bởi vì là hòa năm năm, cho nên hai Bộ lạc lại tiếp tục luận võ từng đôi. Ba Tát nhĩ của hân đều là dũng sĩ hiếm có của Bộ lạc, lúc khiêu chiến lại chọn Thú nhân yếu nhất của Lạc Mông, bỏ qua tên Hoa Lê đại sát khí này. Lấy thủ pháp điên kỳ tái mã, xoát rút Thú nhân Bộ lạc Lạc Mông, như vậy cho dù không thể cản Hoa Lê giành đệ nhất, nhưng vẫn đảm bảo số trận thắng của Bỉ Mông là cao nhất. Quả nhiên sau luận võ, Tát nhĩ của Bạch Linh đều đã giành thắng lợi, cục diện liền biến thành ba hai, Bộ lạc Lạc Mông ngược lại đã rơi vào hạ phong.

“Quý kếp!” Tiểu nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn bốn vị đứng đầu Bộ lạc Bỉ Mông.

“Trí tuệ.” Kim Hi dùng ngón trở gõ gõ huyết thái dương của mình, diễn cảm cực kỳ vô sỉ. Bởi vì số trận thắng ít, nên Lạc Mông lấy được cơ hội khiêu chiến, dựa vào tự lực, Bỉ Mông đấu cận chiến không thể sánh với Lạc Mông, liền thua trong tay Lạc Mông, may mắn thua còn không quá khó coi. Kế tiếp Hoa Lê không chút do dự lựa chọn Bác Nhã.

Vì giảm bớt ngộ thương, song phương đều dùng trường mộc côn, chiều dài chừng một thước hai, chọn loại gỗ nặng, tiếng đánh nặng nề mà hung tàn, nếu không cố ý hạ thủ tàn nhẫn, cũng đủ để tạo thành tổn thương nghiêm trọng. Trận đấu này cơ hồ chính là trận quyết chiến cuối cùng, cho nên do người chịu trách nhiệm hiến tế tự mình chủ trì.

Kim Hi chậm rãi đi xuống đài, trên người hân vận trường bào trắng, vạt áo dài trải phía sau, trên trán đội đồ trang sức tạo hình từ khối phi thúy nhỏ, làn da trắng nõn, mi thanh mục tú, ánh mắt chuyên chú nhìn Hoa Lê, trong không khí băng lạnh khê di động, dưới ánh mặt trời hình thành một dải cầu vồng, phản phát theo gió thổi tới, thổi tóc hân bay về một phía, quần áo bay bay, không giống phạm nhân hồng trần.

Hoa Lê tháo toàn bộ trang sức trên thân xuống, chỉ còn vỏ kiếm đeo bên hông, thuận tiện cho chiến đấu, chứng kiến Kim Hi lúc này giống như thiên thần hạ phàm, từng bước bước xuống nhân gian, không khỏi ngơ ngác há to mồm.

“Bắt đầu.” Kim Hi nhẹ giọng mở miệng, Bác Nhã mạnh đánh tới Hoa Lê. Hoa Lê quả thật không hổ là chiến sĩ ưu tú nhất, trường côn giơ lên, một cánh tay chống đỡ một kích toàn lực của Bác Nhã, thuận thể buông khủy tay, hạ công kích, cước bộ thay đổi, bàn tay trống không chống mặt đất, chân dài xoạc đá về phía trước. Bác Nhã cúi mình tránh thoát, mộc côn trong tay nhắm ngay eo Hoa Lê, Hoa Lê thuận theo lực chân thu về, thân thể xoay tròn, mộc côn trong tay xoay 270 độ, hung hăng đánh về phía đầu Bác Nhã. Một chiêu này động tác nhanh nhẹn, kỹ xảo điêu luyện, hiển nhiên là tuyệt sát Hoa Lê đã thiên chuy bách luyện. Bác Nhã mất thể công kích, cơ hồ muốn tránh cũng không được, nhưng thực lực của y quả thật cũng cực kỳ cường hân, ánh mắt co rút lại, hai tay nắm hai đầu mộc côn, giơ lên cao chuẩn bị chống đỡ một kích

này.

Hoa Lê liền xoay người nhảy lên giữa không trung, nương theo đà vận thất lưng xoay tròn thân mình, sức lực cơ thể dồn lại nhiều hơn, một côn trong tay Bác Nhã thể mà gãy đôi, một côn của Hoa Lê cũng dùng loại gỗ vô cùng cứng cáp, dù cũng rạn nứt, vẫn sấm vang chớp giạt tiếp tục tiến công. Nhưng đúng lúc này thân thể y đột ngột chuyển lệch, bị kéo qua một bên.

“Hoa Lê thắng lợi.” Kim Hi bình tĩnh mở miệng, nếu để Bác Nhã kiên trì mạo hiểm chịu thương, có lẽ còn có thể kéo dài trận chiến một hồi, nhưng thế thua đã định, lúc trước Hoa Lê căn bản không xuất toàn lực, hiện tại mới bày ra đầy đủ năng lực cùng kỹ xảo kinh người của y, tiếp tục đánh đã không còn cần thiết.

Hoa Lê nhếch khóe miệng lên, diễn cảm vô sỉ ngạo mạn đến cực điểm, cao thấp đánh giá Kim Hi, dâm loạn đến cực điểm. Về mặt của y đột nhiên biến hóa, biểu hiện ra hoảng sợ cực hạn.

Thân thể Kim Hi nhẹ như phiêu, phiêu cao cao về một bên, đột nhiên xuất hiện trường đao hung hăng chém ngang vạt áo trường bào của hắn, cắt phăng một đoạn vạt áo. Gió to ào ào đẩy Bác Nhã còn đang thở hổn hển ra, nhưng trận gió to ào đến một nửa liền đột nhiên bị đông cứng. Kim Hi ẩn huyết thái dương, ánh mắt dữ tợn, vòng lửa thật lớn từ thân thể hắn khuếch tán ra bốn phía, ngăn Hoa Lê cùng địch nhân đang muốn bỏ nhào tới tách ra thật xa. Nhưng tên thích khách kia thực lực cao không tưởng, lại có thể vượt qua vòng lửa đánh về phía Kim Hi, mà Kim Hi bị tinh thần lực không biết từ đâu phát ra gây rối, đã không thể giữ thăng bằng giữa không trung.

“Lớn mật!” Kim Hi gầm lên một tiếng, tinh thần lực không lưu tình thổi quét qua, gắt gao bao vây thích khách, mà thân thể thích khách như có một tầng giáp mỏng bao quanh, tinh thần lực bị trượt khỏi người y, không thể khống chế thân thể y. Hai vòng băng hỏa cùng lúc từ cơ thể Kim Hi đột nhiên khuếch tán, Kim Hi mặt trắng đỏ bừng, chung quanh không có bao nhiêu vật chất tự nhiên có thể sử dụng, dùng hơi nước cùng khí đốt trong không khí hao phí năng lực quá lớn, hắn bắt đầu có triệu chứng say xe, thiếu đường khí.

Mà nghe thấy hơi thở thích khách đã muốn đến gần, khóe mắt Kim Hi đau nhức, ngón tay kết ra một đạo băng lăng, đâm về phía ngực thích khách, một kích này thật sự tàn nhẫn đồng quy vu tận, thích khách này chung quy không phải hiệp sĩ hy sinh vì nghĩa, đành phải xoay người tránh thoát, nhưng trường đao trong tay vẫn đang đâm về phía Kim Hi. Kim Hi một tay nắm lưỡi đao, ngón tay đụng vào tầng giáp mỏng kia, lưỡi đao đã cắt vào bàn tay hắn, trong miệng hắn phun ra một búng máu, tay lại không chút do dự chặt đứt trường đao trong tay, năng lực thật lớn đẩy thích khách ra thật xa. Lúc này vô luận là Hoa Lê hay Thú nhân bên cạnh đã muốn xông tới, thích khách thấy chuyện không thành, lập tức nhảy lên, một cỗ năng lực từ trên trời giáng xuống tiếp lấy y đón lên.

Kim Hi ngẩng đầu, chứng kiến một con kim sí cực hiếm thật lớn, là kim sí đại bàng trân quý cường đại vượt xa song đầu kiêu, hung cầm rất khó phục tùng, được một lần Bộ lạc Bỉ Mông chinh phục được nó chính là Tộc trưởng đời thứ nhất. Lưng đại bàng cực rộng, lúc này Thú nhân kia đã sớm ngồi trên lưng đại bàng, bên người còn có hai Giống đực, cho dù không có trang sức gì, xem thức lực của hai người kia, ít nhất cũng là mang huyết mạch của Tộc trưởng cùng Đại Tể ti. Khó trách Giống đực Bộ lạc cứu viện muộn như vậy mới đến, một kẻ gây rối Kim Hi, một kẻ tiên hành phòng ngự, chỉ có Giống đực có năng lực tiếp cận bọn hắn mới có thể đột phá phòng thủ, hiển nhiên trên người bọn họ mang theo bảo vật vượt qua tầm hiểu biết của Kim Hi, có thể triệt tiêu Ngã Lộ Ni lực, nếu không phải Kim Hi đã học được năng lực trái cây, thì đã chết sớm ở chỗ này.

Lưỡi đao đâm máu nằm trên tay, Kim Hi đột nhiên nâng tay phi lên trời, lưỡi đao đỏ hồng bị gió to cuốn bay lên càng nhanh, hung hăng chặt đứt một ngón chân của kim sí đại bàng. Có thể gây thương tổn cho loài hung cầm cực kỳ nhanh nhẹn này đã là chiến tích khó kiếm. Thú nhân ngồi trên đại bàng cúi người nhìn Kim Hi, Kim Hi lúc này mới thấy rõ bộ dáng y, đầu cua ngắn ngủn, dung mạo cực anh tuấn, nhìn qua càng giống người mẫu trên sàn, không giống như chiến sĩ cường đại, nhưng cánh tay chống gối căng đầy của y, làn da màu đồng cổ như chiến thần, y hung ác dùng bàn tay làm thế cắt ngang yết hầu, tươi cười tàn bạo.

Kim Hi một trận đầu hoa mắt choáng, hai Giống đực kia thực lực chỉ ít ngang bằng Bạch Linh, vừa rồi phát động Ngã Lộ Ni lực căn bản gây rối tạo thành tổn thương cho hắn, còn thống khổ hơn miệng vết thương cần trên bàn tay, nếu không phải bàn tay đau đến chống đỡ cơ thể hắn, hắn đã sớm ngất đi rồi. Kim Hi cũng không phải chưa từng bị thương, nhưng vết đao chém vào bàn tay thật là đau đến khó nhịn. Hắn nghiêm

mặt gắt gao cắn răng, lúc này toàn dân Bỉ Mông cùng Lạc Mông đều ở đây, gặp đại biến, hấn tuyệt đối không thể lộ ra một tia khiếp ý. Thật khó tin trách nam như mình còn có thể có ý chí kiên cường như lúc này.

Hoa Lê tiến lên muốn đỡ lấy Kim Hi, Kim Hi lại hung hăng quay đầu lại, khàn khàn nói: “Canh chừng toàn bộ sứ đoàn Lạc Mông, nếu có phản kháng, xử quyết ngay tại chỗ.” Hấn được Tập Tắc Nhĩ vừa chạy xuống đỡ lấy, chóng mặt đi lên bậc thang, Ô Giang Đại Tế ti cùng Tiểu Tộc trưởng sắc mặt ác liệt. Hi Tư Lạc lo lắng lôi kéo hấn muốn tiến vào thần miếu, Kim Hi lại đột nhiên ngừng cước bộ.

“Sự việc xảy ra đột ngột, Bộ lạc Lạc Mông vô cùng đáng ngờ, xin Ô Giang tôn cùng Tiểu Tộc trưởng ở lại Bỉ Mông nghỉ ngơi mấy ngày, nếu điều tra rõ việc này không liên quan đến Lạc Mông, ta sẽ tự mình tạ lỗi.” Kim Hi cứng ngắc nở nụ cười, rồi nói với Bạch Linh cách hấn gần nhất, “Hảo hảo chiêu đãi Lạc Mông sứ đoàn, ngàn vạn lần không thể bạc đãi.” Nói xong mới vội vàng đi vào Thần miếu bạch thạch.

Vào lễ hiến tế hai Bộ lạc liên hợp mà phát động ám sát, chuẩn bị chu đáo chặt chẽ như thế, còn vận dụng bảo vật cường lực thần bí, thời gian tính toán chính xác như thế, hiển nhiên là đã có chuẩn bị trước, mục tiêu chính là Kim Hi. Khả năng Bộ lạc Lạc Mông tổ chức ám sát hay liên hợp với người khác là lớn nhất, tự nhiên không thể để bọn họ rời đi.

“Ô Giang tôn, Tộc trưởng!” Thù nhân Lạc Mông vừa mới chiến đấu xong còn nghẹn cơn tức lòng đầy căm phẫn, quần chúng kích động.

“Bình tĩnh, Lạc Mông không then với lương tâm, ta tin tưởng Kim Hi miện hạ sẽ cho ta một lời giải thích hợp lý.” Ô Giang Đại Tế ti nheo mắt lại, mím môi, chỉ trong nháy mắt đã hạ quyết tâm. Bộ lạc Bỉ Mông đã vượt qua Lạc Mông nhiều lần, nếu hôm nay Lạc Mông rời đi, cho dù trong sạch cũng khó mà nhận được tín nhiệm của Bỉ Mông, hai Bộ lạc kết minh sẽ không còn khả năng. Hấn tự hỏi Lạc Mông không then Bỉ Mông, cũng nguyện ý tin tưởng vị Tế ti trẻ tuổi rõ ràng đau đến sắp hỏng mắt vẫn không quên chức trách kia.

34. Chương 34: Tiếp Sau Đó

Kim Hi cau chặt mày nằm trên giường, Bạch Thiên đã thay hấn xử lý chuyện còn lại. May mắn thuốc trị thương của Bộ lạc không tăng thêm một trận đau đớn, cảm giác thanh lương khiến hấn thư thái không ít. Bạch Thiên nghiền nát một quả Băng cực quả, lại thêm nhiều loại thực vật, làm thành một ly nước hỗn hợp cho hấn uống hết. Băng cực quả quả nhiên là chỉ thích hợp dùng cho phía sau, hương vị chua chua lành lạnh, nhưng thuốc đắng dã tật, uống hết sau quả thật đau đớn đã giảm đi, đại não cũng bớt nhức buốt, đau đớn trên tay thì càng thêm rõ ràng. Vấn đề là, hấn dùng tay phải linh hoạt nhất, chỉ sợ một thời gian dài, hấn sẽ rất khó tự lo sinh hoạt.

Bạch Thiên vây lui mọi người, chỉ để lại Khang Định và Bạch Linh, ngay cả Mẫu mục của Kim Hi cũng không cho phép ở lại.

“Ngày hôm nay xuất hiện lồng phòng hộ là chuyện gì xảy ra?” Bạch Thiên tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn quyết tâm hỏi. Kim Hi bây giờ đã khá hơn nhiều, hấn mỗi một nói: “Ta cũng không biết sao lại thế, có điều ta cảm giác được, khi ta ca hát, Giống đực trong Bộ lạc cùng ta ca xướng, tựa hồ kích hoạt hai viên thạch anh trên mắt Phụ thần.”

“Ca xướng?” Bạch Thiên có chút ngộ ra, “Phụ thần thạch anh trước kia chỉ có thể kích hoạt từ một người, hơn nữa nhất định phải không ngừng truyền vào, ít nhất cần một Giống đực cực mạnh đến điều khiển, chiến tranh diễn ra quá dài thậm chí ta cùng Khang Định cũng không thể ra chiến trường. Không nghĩ tới người lại có thể tìm ra phương pháp mới, nếu ca xướng khả thi, như vậy sau này dùng Giống đực thực lực khá thấp cũng có thể mở lồng phòng hộ, thực lực của Bỉ Mông sẽ gia tăng lớn rồi.”

“Cái này sau hãy nói.” Kim Hi vội vàng hỏi, “Hôm nay là kẻ nào tới ám sát?”

Khang Định đi tới mở miệng: “Rõ ràng là Bộ lạc Sóc Mông. Tuy rằng cùng ở trên thảo nguyên, nhưng Sóc Mông Bộ lạc ở khu vực khô hạn quanh năm, thiếu thốn thực vật, cho nên dân phong cũng dùng mãnh, thường xuyên đến Bỉ Mông và Lạc Mông gây rối. Ta nghĩ khả năng Lạc Mông cùng Sóc Mông liên hợp

không lớn, hẳn là khi Lạc Mông đến Bể Mông bị trinh thám của Sóc Mông phát hiện. Lấy tốc độ của song đầu kiêu thì không kịp, nhưng lấy tốc độ của kim sí đại bằng thì đủ để đuổi tới đây. Chỉ là mục tiêu rõ ràng như vậy, vậy mà ta vẫn không phát hiện ra, là ta không làm tròn bổn phận.” Khang Định nhận trọng trách Tộc trưởng, tuần tra phòng vệ xung quanh đều do hắn phụ trách.

“Không thể hoàn toàn trách người, thân thể tên thích khách tập kích ta có một tầng giáp mỏng bao ngoài, ngăn trở Ngã Lộ Ni lực trực tiếp xuyên thấu, chỉ có làn da tiếp xúc cùng năng lực trái cây mới có thể đột phá. Ta nghĩ Sóc Mông nhất định là có chuẩn bị mà đến.” Kim Hi nghĩ đến tình thế hung hiểm ấy, hiện tại mới có điểm nghỉ lại mà sợ.

“Sóc Mông tuy rằng nghèo nàn, nhưng ở gần Thánh Địa nhất, phát hiện bảo vật gì cũng dễ hơn. Hôm nay tới là hai Giống đực tuổi còn trẻ, thực lực lại cao siêu, ngoại trừ bọn họ nhất định có huyết thống cực cao, phỏng chừng còn dùng cái gì đó có thể thúc đẩy năng lực của bọn hắn.” Bạch Linh hết sức kinh ngạc khi hai người cùng lứa tuổi hắn lại có thể chống lại công kích của ba người hắn cùng Khang Định Bạch Thiên, nhìn chung năng lực của Bể Mông tiến bộ rất lớn, năng lực đứng đầu chỉ có Kim Hi nhất phong độc tuyệt, nếu Sóc Mông kích thích chiến lực của cao thủ đứng đầu lên, như vậy chênh lệch giữa hai cái Bộ lạc liền san bằng.

“Bất kể Lạc Mông có vô tội hay không, lần này ám sát nhằm vào ta, cũng có trách nhiệm của Lạc Mông.” Kim Hi nhắm mắt, thuốc có tác dụng gây ngủ, đầu hắn có chút mê man, “Mượn cơ hội này bức Lạc Mông tỏ thái độ đi, nếu không thể khiến Lạc Mông nhập vào Bể Mông, hai đại Bộ lạc chinh chiến sẽ kéo suy đổ Bể Mông vừa mới phát triển, mà Lạc Mông và Sóc Mông cũng sẽ tổn thất thảm trọng. Lạc Mông và Bể Mông kết hôn, nguyên Bộ lạc đưa một nhóm qua Bắc Man đóng quân, Lạc Mông hiển tế có thể đảm nhận việc hiển tế cho Bảo Phù Thụy nữ thần, Lạc Mông Tộc trưởng quản lý đối ngoại và chiến tranh.” Kim Hi hơi chần chờ, rốt cục nói ra câu sau cùng, “Chỉ cần hợp lại, văn hóa kỹ thuật của Bể Mông công khai toàn bộ, trừ trái cây huyền bí.”

Bạch Thiên kinh ngạc nhìn Kim Hi, không nghĩ tới đứa nhỏ mới nhìn qua hi hi ha ha, đã suy nghĩ đến chuyện trọng yếu nhất, nghĩ tới để Tiểu Tộc trưởng đảm nhiệm chức vụ, hẳn không khỏi vừa vui vừa khổ nghĩ, nhi tử rốt cục đã trưởng thành.

Kim Hi một tay đỡ trán, càng ngày càng chống đỡ không nổi, liền ngủ. Được hiệu dần dần suy yếu, như có như không, không mạnh lại khiến người ta đau đớn khó yên ổn làm hắn dần dần tỉnh lại, cảm giác trên trán có cảm giác man mát, hắn mở mắt ra, là Tạp Tắc Nhĩ đang dùng lá bột biển chà lau trán mình. Hắn cảm giác trên người có điểm mỗi nhừ, tứ chi nóng lên, có lẽ là phát sốt. Miệng vết thương đã đổi thuốc, có vẻ không có dấu hiệu sưng tấy. Hắn quay đầu nhìn Tạp Tắc Nhĩ, cố ý cười cười. Tạp Tắc Nhĩ liền đỏ mặt, bởi vì dùng sức cắn môi, hai má đều phồng lên, y thở thật sâu, sau đó lại cầm lấy lá bột biển lau trán cho Kim Hi.

“Làm sao vậy?” Kim Hi mở miệng, phát hiện giọng có chút ách, có vẻ càng thê thảm, liền im lặng không nói, hẳn không muốn làm cho Tạp Tắc Nhĩ càng thêm lo lắng.

“Sóc Mông nhất định sẽ phải trả đại giới.” Tạp Tắc Nhĩ nắm lá bột biển, giọng điệu trầm trọng mà nghiêm túc. Kim Hi nâng cánh tay vô lực của mình lên, xoa xoa tóc y: “Sẽ, nhưng người hiện tại không cần nghĩ ngợi nhiều.”

“Ta ngủ bao lâu?” Kim Hi nhìn xung quanh, đây là phòng của hắn, ngoài cửa sổ chiếu vào ánh nắng tươi sáng, phỏng chừng ít nhất đã qua một ngày.

“Người đã ngủ hai ngày, hiện tại sắp tới giữa trưa.” Trong giọng Tạp Tắc Nhĩ mang một tia an tâm, “May mắn người đã tỉnh lại.”

“Nếu ta vẫn chưa tỉnh lại thì sẽ thế nào?” Kim Hi dương mi, “Người cùng Hi Tư Lạc và Nạp Lan không làm chuyện gì chứ?”

Ánh mắt Tạp Tắc Nhĩ né tránh, Kim Hi “Àn?” một tiếng, Tạp Tắc Nhĩ đành phải nói: “Chúng ta đều bị cản lại.”

Kim Hi thở một hơi nhẹ nhõm: “Bây giờ còn chưa đến lúc trừng phạt Sóc Mông, các người nếu dám hành động thiếu suy nghĩ.” Nói đến đây, hắn cũng không biết nên nói gì hung ác để dọa bọn hắn, nhẹ thì vô dụng,

nặng lại không nổi, “Đừng làm ta thương tâm.”

Câu này có chút yếu thế, quả nhiên khiến Táp Tắc Nhĩ tâm địa thiện lương không thể kháng cự, y tạm dừng trong chốc lát, dưới ánh mắt ép hỏi của Kim Hi, nói: “Ta đã biết.”

“Không chỉ là người biết, còn phải cho Hi Tư Lạc và Nạp Lan biết. Đối chiến Sóc Mông, không phải một lần ám sát một lần đánh lén là được, chúng ta cần tiêu diệt hoàn toàn Bộ lạc ấy.” Kim Hi nhẹ giọng nở nụ cười, “Đi nói cho Hi Tư Lạc và Nạp Lan, hiện tại còn chưa chấm dứt đàm phán với Lạc Mông, bọn hắn phải nhận trách nhiệm thủ vệ cho tốt.” Táp Tắc Nhĩ dùng ánh mắt bất đắc dĩ lại không muốn xa rời nhìn Kim Hi, xoay người đi ra ngoài.

Kim Hi xoa xoa trán, thấp giọng quát: “Lăn ra đây.”

Cửa không tiếng động khép mở, một bóng dáng cao lớn đi vào, đứng ở bên giường nhìn Kim Hi. Kim Hi mở mắt ra, lạnh lùng cười: “Người đang muốn khoe khoang, Bỉ Mông không ai trông giữ được người sao?”

Thân ảnh cao lớn trầm mặc một hồi: “Ta còn chưa mạnh đến vậy, nếu ta thật sự mạnh, người đã không bị thương.”

“Người không cần tự trách, đó là trách nhiệm của Tất Nhĩ của ta, không phải trách nhiệm của người.” Kim Hi cũng không coi đó là chức trách của bọn Hi Tư Lạc, hắn chỉ cố ý nói vậy mà thôi.

“Không cần nói chuyện với ta như vậy.” Hoa Lê không biết nên phản bác thế nào, y chỉ biết những lời này khiến y đau lòng.

“Ta đây nên nói chuyện với người thế nào?” Kim Hi nghiêng qua liếc y một cái, “Ngồi xuống, đứng cao như vậy ta nhìn mệt.”

Hoa Lê nghe lời ngồi xuống bên giường, đầu gối lên mép giường, ánh mắt ủy khuất: “Không biết, nhưng không được như vậy.”

Kim Hi hừ lạnh: “Lúc trước người không phải nói muốn cướp ta về Lạc Mông làm Giống đực của người sao, người hiện tại sán lại gần ta như vậy, ta sẽ sợ a.”

“Xuy.” Hoa Lê lại nhin không được bật cười, “Ta nào có bốn sự lớn như vậy, gần người đối chiến với tên điên Sóc Mông kia, trong Giống đực chỉ có người là độc nhất đi.”

“Người biết tên kia là ai sao?” Kim Hi lập tức nổi lên hứng thú.

Hoa Lê dương mi: “Muốn nghe sao? Vậy người sờ ta một chút.”

Kim Hi hắc tuyến: “Hoa Lê, người biết vuốt ve đại biểu cho cái gì chứ?”

Hoa Lê ngồi xếp bằng trên đất, thân thể nghiêng tới trước, cánh tay trái để ngang trên giường chống cằm, cánh tay phải dán bên mặt: “Người không muốn sao? Ngày đó người dẫn ta về còn sờ mông ta, sờ một chút có làm sao.”

Kim Hi khởi động thân mình, nghiêng người nhìn y: “Tiểu lão hồ, đừng dối bề tài, sờ người chính là cầu ái, người rốt cuộc muốn làm gì? Lạc Mông có thừa nhận đã thua trong lần liên hợp hiến tế này không?” Hoa Lê há mồm, vừa muốn nói chuyện, Kim Hi không nhẹ không nặng nói: “Nói thật.” Rõ ràng không phải rất nghiêm túc, nhưng Hoa Lê lại bị thái độ lạnh nhạt của Kim Hi dọa, cười không nổi: “Nhận thua.”

Kim Hi một bộ quả là thế: “Vô luận là hiến tế hay luận võ, Lạc Mông đều bại trên tay Bỉ Mông, chỉ có người miễn cưỡng đứng nhất trận luận võ, có quyền lựa chọn Giống đực trong hai Bộ lạc, chẳng qua nếu như muốn bắt cóc ta, chỉ sợ người còn chưa đủ tư cách.”

Hoa Lê có chút không cam lòng, vốn Lạc Mông nắm chắc thắng lợi trong tay, ai ngờ lại mất hết tất cả, nếu hiến tế và luận võ đều toàn thắng, thì Bỉ Mông sẽ phải sát nhập vào Lạc Mông, y thật có thể bắt Kim Hi về Bộ lạc mình, mà tình huống bây giờ lại tương phản, theo ngụ ý của Ô Giang Đại Tế ti và Tiểu Tộc trưởng, Lạc Mông đã buông tha, chuẩn bị dung nhập vào Bỉ Mông, dự tính của y liền hoàn toàn thất bại.

“Lạc Mông và Bỉ Mông hợp lại, ta và Bạch Linh đều sẽ cưới một Thú nhân thân phận đủ cao trong Bộ lạc Lạc Mông, nhưng người này, cũng không nhất định là người.” Kim Hi tàn khóc vạch trần sự thật, “Thú nhân ám sát ta là ai?”

Hoa Lê không tình nguyện mở miệng: “Là một kẻ điên của Bộ lạc Sóc Mông. Hắn là nghĩa tử của Tộc trưởng Sóc Mông, không biết là Thú nhân Sóc Mông từ đâu nhặt về, từ nhỏ sống cùng dã thú, thực lực mạnh đáng sợ, tới Sóc Mông liền lập tức thành đệ nhất dũng sĩ, Lạc Mông đã ăn một từ Sóc Mông nhiều lần, ngay cả ta đều không giữ được hắn.”

“Lạc Mông ăn một nhiều lần? Là bao lần? Từ khi nào? Kỳ thật, tình hình ở Lạc Mông vốn đã hỏng bét rồi đi?” Kim Hi bắt lấy trọng điểm, cười nói. Hoa Lê há to mồm, hai tiểu hổ nha như ẩn như hiện: “Người, người gạt ta!”

“Đây cũng không phải gạt, đây là trí tuệ.” Kim Hi gõ gõ huyết thái dương của mình, “Xem ra Sóc Mông tìm được không ít thứ tốt, lại có chiến sĩ đặc lực, chỉ sợ là định trước nuốt Lạc Mông, sau nuốt Bỉ Mông đi. Xem ra lợi thế của Bỉ Mông, lại nhiều hơn một phần.” Hoa Lê không biết lợi thế là cái gì, nhưng vẫn cảm giác mình dường như đã tiết lộ tin tức rất trọng yếu, không khỏi thập phần chán nản.

“Người còn có việc gì sao?” Kim Hi đột nhiên lại trở nên lạnh nhạt, “Không có việc gì thì đi đi.”

Hoa Lê trừng mắt lớn, hiển nhiên không rõ tình hình: “Ta, người, thật sự, sao lại thế này!” Y chán nản cào cào đầu, không biết thế nào lại biến thành tình huống như thế này, muốn ở lại lại nhất thời không tìm được lý do.

Kim Hi hí mắt nhìn y: “Bỉ Mông và Lạc Mông hắn đã nói chuyện xong, có phải đang cân nhắc đến vấn đề đám hỏi không?”

Hoa Lê nhăn nhó cái mũi, đỉnh đặc nói: “Đúng vậy a, Ô Giang Đại Tế ti và phụ thân người đang thương lượng muốn làm đám hỏi cho ai trước đây?”

“Nga thật không, Lạc Mông các người có Thú nhân nào đẹp không? Ta mới có ba Tát nhĩ, vì tương lai của hai Bộ lạc, lấy thêm một người hoàn toàn có thể a.” Kim Hi vẻ mặt khát khao nói.

Hoa Lê có chút tức giận cắn răng: “Không có.”

Kim Hi xoay người nằm ngửa, có chút không thú vị nói: “Vậy thật khiến người ta thất vọng a, lần này Lạc Mông mang đến đều là Thú nhân ưu tú nhất đi, ta thấy tổ chất cũng không tệ nha, vì khởi đầu tốt đẹp của hai Bộ lạc, hắn là sẽ bắt đầu tuyển từ Tát nhĩ của ta và Bạch Linh đi? Nếu ta là Ô Giang Đại Tế ti, hắn là sẽ để người được chọn, trước giao lưu trao đổi tình cảm với đối tượng làm đám hỏi, xem có phù hợp hay không, mới kết hôn đi?” Kim Hi quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Hoa Lê.

Hoa Lê lặng đi một chút, thân chocolate đột nhiên nổi hồng, y chải chải tóc, nghiêng đầu qua một bên: “Kháo, thực phiền, đều bị người nhìn ra rồi.”

35. Chương 35: Màì...

Kim Hi nghiêng đầu liếc xéo y: “Nói như vậy, Ô Giang Đại Tế ti tính để người làm Tát nhĩ của ta?” Hắn dừng một tiếng, cổ ý kéo dài, “Hay là, chính người muốn làm Tát nhĩ của ta?”

Hoa Lê le lưỡi giương mắt nhìn hướng khác, mặt quỷ đáng yêu lại vô sỉ: “Người đoán xem?”

“Không cần thiết.” Kim Hi lạnh nhạt mỉm cười, “Nói với Ô Giang Đại Tế ti, ta không hài lòng về người, đổi người khác đến, ta xem Thú nhân thanh tú đứng phía sau hắn cũng không tệ lắm, để y tới đi.”

Hoa Lê bật dậy, hai tay chống hai bên Kim Hi, cúi đầu nhìn hắn: “Nói chậm, Vũ Lâm hiện tại đã tới chỗ Thiếu tộc trưởng Bỉ Mông các người rồi đi?”

“Nga thật không, ở đâu, Bạch Linh chắc chưa dẫn hắn về nhà đi?” Kim Hi chậm rãi tản Ngả Lộ Ni lực ra, tựa hồ trải qua một lần chiến đấu tới cực hạn, hắn lại có điểm tiến bộ, thủy ngân tán ra khắp bốn phương tám hướng, quả nhiên tới khách phòng ở ba tầng Thần miếu đã phát hiện ra bóng dáng Bạch Linh cùng Thú nhân kia.

Kim Hi như có như không nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Người tính đi đâu? Thương thế của người còn chưa khỏe.” Hoa Lê có chút nóng nảy.

“Nhìn xem Bạch Linh và Vũ Lâm mà người nói, nếu Bạch Linh không để ý, chúng ta có thể đổi mà.” Kim Hi chậm rì rì đi về phía trước, Hoa Lê ba bước chỉ dùng hai bước đuổi tới phía trước, cản trước mặt hắn, “Người không phải là nghiêm túc chứ?”

“Bớt khí lực nhìn Na nhĩ tương lai của người đi, hắn sẽ không thích người thân cận với ta như vậy đâu.” Kim Hi mặc dù khuyên bảo, nhưng giọng điệu lại như không liên quan tới mình, nói năng trôi chảy, làm Hoa Lê càng thêm sốt ruột, lại không muốn thỏa hiệp trước Kim Hi, dọc theo đường đi nhiều lần nhiều khúc như con khỉ, Kim Hi hoàn toàn không đếm xỉa, Hoa Lê cảm tức ở phía sau Kim Hi hung hăng đá tường, kết quả đụng đau ngón chân, xoa xuyết mãi mới đỡ.

Đi tới trước cửa phòng của Bạch Linh, cửa phòng khép hờ, có thể thấy rõ bên trong căn phòng vốn không lớn. Kim Hi quay đầu nhìn về hướng khác, chốc lát sau một cái ghế từ hướng đó lao đến bay tới, quả nhiên năng lực trở nên mạnh mẽ, vật nặng lại ở xa như vậy vẫn nâng được tới, tuy rằng không bình ổn, nhưng chẳng qua là do di chứng sau khi Giống đực Sóc Mông công kích, sau khi khỏi hẳn lực không chế hẳn sẽ càng tinh chuẩn đi.

Bạch Linh nằm trên giường, lật xem từ điển Bể Mông do Kim Hi ghi lại, một Thú nhân thân hình cao lớn đứng bên cạnh, tóc đen ngắn ngắn, dáng người khỏe đẹp, diện mạo anh tuấn, khác hẳn bộ dạng du côn lỗ mãng như Hoa Lê, diện mạo Vũ Lâm thiên về tuấn mỹ.

Nhắc tới tuấn mỹ, trong mắt Kim Hi thoáng hiện một khuôn mặt, chỉ sợ cả Bộ lạc chỉ có mình hắn thấy rõ mặt y, đó là chân chính tuấn mỹ, lại như dã thú hung tàn khát máu, như là liệt vương hoa kịch độc, khiến người ta vừa hận vừa yêu. Hắn hồi thần, bây giờ không phải lúc nghĩ tới người khác.

“Người đứng đó một thời gian rồi, là muốn làm gì?” Bạch Linh rất lạnh nhạt hỏi. Vũ Lâm hiển nhiên không có mặt dạn dày như Hoa Lê, y cúi đầu thanh âm nhẹ nhàng nói: “Ô Giang tôn nói Bể Mông cùng Sóc Mông cần làm đám hỏi, ta sẽ trở thành Tát nhĩ của người.”

“Nga thật không, người muốn trở thành Tát nhĩ của ta?” Bạch Linh động thân thể đối tư thế thoải mái hơn, “Người đã suy nghĩ kỹ chưa, con người ta, ở nhà có điểm cố quái, nếu người chịu không nổi thì thôi đi.”

Vô luận là Vũ Lâm gánh vác trách nhiệm liên hợp hai Bộ lạc, hay “quan niệm đạo đức” của thế giới này, Thú nhân sẽ luôn tôn sùng, trung trinh, nghe theo Na nhĩ của mình. Cho dù giữa hai người không có cảm tình làm trụ cột, Vũ Lâm vẫn sẽ chấp nhận vận mệnh của mình, dẫu rằng trong lòng có lẽ sẽ không như ý. Cho nên Vũ Lâm trầm mặc gật đầu.

“Trong lòng người đã thăm mền Giống đực ở Lạc mông đi? Nếu có, ta có thể nói chuyện với Ô Giang tôn, dù sao hai Bộ lạc liên hợp chứ không phải chinh phục, người tình ta nguyện mới là trụ cột để hai Bộ lạc trở thành liên minh.” Lời Bạch Linh nghe như đại nghĩa lãng nhiên, nhưng Kim Hi tuyệt đối sẽ không bỏ qua quang mang tà ác trong mắt hắn.

Vũ Lâm tựa hồ cảm thấy Bạch Linh khá thân thiện, vì thế nói: “Ta chưa thăm mền Giống đực nào, ta nguyện ý làm Tát nhĩ của người.”

“Vậy cởi y phục ra.” Bạch Linh liếc mắt nhìn y, giọng điệu tự nhiên như nói “Vậy người ngồi đi”. Vũ Lâm ngốc lăng một hồi, tựa hồ không biết nên làm thế nào cho phải, bởi yêu cầu coi như hợp lý, cho nên liền trút bỏ áo của mình, sau đó lại bỏ quần da, triển lộ hoàn toàn dáng người khỏe đẹp của mình.

Hoa Lê đá đá chân Kim Hi, vươn ngón tay chỉ chính mình, sau đó cởi bỏ quần da trên người mình. Không thể không nói, Hoa Lê quả thật có dáng người đẹp nhất mà Kim Hi từng gặp, Nạp Lan thon gầy, Hi Tư Lạc cần cao một chút, Tạp Tắc Nhĩ cần trắng một ít, có điều điểm khiêu gợi nhất của Tạp Tắc Nhĩ là vết sẹo của y, mà cơ thể Hoa Lê còn săn chắc hơn Tạp Tắc Nhĩ. Bả vai mượt mà hở ra như gò núi, cánh tay nổi kinh mạch, nhìn qua đặc biệt có lực, ngực y chắc nịch, dọc theo xương quai xanh đường cong săn chắc, cơ ngực dày, ngực điểm tuyết nộ hoa tử sắc, khe giữa cơ bụng rất sâu, tám khối cơ bụng xinh đẹp giống được tỉ mỉ điêu khắc ra, theo rốn kéo dài một đường, không lộ vẻ lộn xộn, ngược lại có loại hoạt bát gợi cảm, y so với Hi Tư Lạc cao hơn nửa cái đầu, là Thú nhân cao nhất Kim Hi từng gặp, hai chân rất dài, hơn

nửa dánh chân phi thường tốt, bắp thịt căng đầy, đường cong tự nhiên, nhất là hông y, vừa chặt vừa vểnh, xứng danh hông đào. Nâng cánh tay lên, gấp lại, khiến bắp tay càng thêm rõ ràng, có điều Kim Hi không thể không thừa nhận, khi y gấp cánh tay không phải cơ bắp dọa người như vận động viên thể hình, mà là cơ nổi lên thực tự nhiên, tràn ngập sức mạnh từ những trận chiến luyện ra.

Kim Hi giờ chân đá đá y cong gối, Hoa Lê cười mờ ám thấp người ngồi quỳ trước mặt hắn, bên trong Bạch Linh đã bắt đầu hiển lộ dụng tâm hiểm ác của hắn. “Triệt thẳng cho ta xem.” Bạch Linh trong tay vẫn cầm sách, mắt liếc Vũ Lâm. Vũ Lâm chau mày, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ. “Người không phải tới bây giờ còn chưa từng tự lộ mình chứ? Mẫu mực của người chẳng lẽ không dạy người sao?” Những lời này của Bạch Linh thực nặng, Vũ Lâm chần chờ lấy tay nắm hạ thể của mình, nhục còn mềm mại bị nắm trong tay, chậm rãi triệt động. Hoa Lê hơi thở có chút ồ ồ, y bám lấy đầu gối Kim Hi, tay khó nhịn lần về phía hạ thể của mình, Kim Hi giờ chân dẫm lên tay y, dấn vào tai y nói: “Ta cho người chạm sao?”

Hoa Lê thở gấp ồ ồ, y ngồi quỳ khiến nhục còn cương lên không thể che nắp, Kim Hi đạp lên đầu gối y, y ngẩng đầu đối diện Kim Hi, Kim Hi hơi hơi ngẩng cằm, ý cười vi diệu, Hoa Lê nắm mắt cá chân Kim Hi, trên chân Kim Hi hơi dùng lực, Hoa Lê quỳ gối trên mặt đất, cái quỳ này, giống như ai đó thừa nhận, ai đó khuất phục. Chân Kim Hi dẫm trên đùi y, cơ thể căng đầy nhiệt nhiệt dán dưới lòng bàn chân.

“Người đứng xa như vậy làm gì, lên trên giường.” Bạch Linh ôn nhu vẫy tay, Vũ Lâm có chút ngượng ngùng lên giường, Bạch Linh đột nhiên biến sắc, “Cho người ngồi sao, trên giường của ta phải quỳ lên.” Kim Hi nhin không được muốn cười, Bạch Linh cũng quá xấu xa, hắn thật không nghĩ tới bản thân cũng vừa đạp người nào đó quỳ gối trên mặt đất. “Tách hông ra, cho ta xem xem mặt sau.” Bạch Linh ra mệnh lệnh, Vũ Lâm biểu tình cứng ngắc. Tuy rằng dựa theo tập tục, nếu Thú nhân nguyện ý nhận Giống đực kiểm tra, phải thuận theo mệnh lệnh của Giống đực, nhưng thường thường đều là lưỡng tình tương duyệt, Giống đực cũng sẽ dùng động tác thực ôn nhu âu yếm Thú nhân, như Bạch Linh ra lệnh như chủ nhân, khiến Vũ Lâm vốn không có tình cảm với hắn càng cảm thấy khó chịu.

Hoa Lê nhìn thấy cũng có chút tức giận, dù sao cũng là Thú nhân Bộ lạc mình, bị Bỉ Mông làm nhục như vậy, khiến y nhìn cũng không chịu nổi. “Nằm lên giường, chân tách ra, tách lớn một chút, đầu gối không chạm được đến ngực sao? Tính dẻo dai kém, người thật khiến người ta quá thất vọng đi.” Bạch Linh không buông tha nói. Tuy rằng Thú nhân sắm vai người sinh đẻ, nhưng thân thể của bọn họ vẫn là nam nhân không phải nữ nhân, cơ thể rắn chắc của bọn họ khó làm được những tư thế uốn dẻo. Thú hình của Bỉ Mông đều là báo, tính dẻo dai mạnh hơn một ít, Lạc Mông lại đều là hổ, yêu cầu này thật sự quá khó khăn.

Vũ Lâm nằm trên giường, hết sức làm cho đầu gối mình dấn lên đôi ngực, cả cái hông vì phần eo gấp khúc mà nhếch lên cao cao, đem bộ vị tối nhục nhả tất cả đều triển lộ trước Bạch Linh. “Tách hông ra một chút, cho ta xem xem mặt sau, kẹp chặt như vậy làm gì, sớm muộn gì cũng bị thông thôi?” Bạch Linh càng nói càng thô tục. Vũ Lâm thống khổ quay đầu nhìn hướng khác, hai tay hết sức đem cái hông của mình tách ra hai bên.

Kim Hi giờ chân lên, dùng chân nâng cằm Hoa Lê, sau đó dùng ngón chân dè lên yết hầu Hoa Lê. Hoa Lê gian nan nuốt, hầu kết lặn lộn dưới ngón chân Kim Hi, ngón chân Kim Hi xẹt qua xương quai xanh của y, đầu ngón chân một đường dọc theo bộ ngực đạp đến núm hoa y, dùng chân nhẹ nhàng vuốt ve núm hoa y. Hoa Lê càng thở dốc, y nhin không được đưa tay muốn sờ hạ thể của mình, chân Kim Hi dùng lực, đạp Hoa Lê qua bên tường, Hoa Lê ngồi trên chân mình. Trong mắt Hoa Lê hiện lên tia tức giận, y cúi đầu nhìn thoáng qua nửa thân dưới của Kim Hi, kinh thường nở nụ cười, mở ra hai tay, tùy ý để chân Kim Hi ở trên người mình nơi nơi đốt lửa.

Bạch Linh đã bắt đầu đùa bốn nửa thân dưới của Vũ Lâm, thân thể hắn che ở nơi tư mật của Vũ Lâm, chán nghiêm nghiêm thực thực, nhưng ngón chân Vũ Lâm đã gắt gao cuộn lên, bàn chân căng như cây cung, cơ đùi và cẳng chân đang không ngừng run rẩy. Kim Hi từ tốn thưởng thức cảnh sắc sau cánh cửa, cúi đầu nhìn Hoa Lê, hạ thể sắc phôi này đã sưng không chịu nổi, lại vẫn làm bộ như không thèm để ý. Kim Hi hất cằm nói với y: “Bắt tay ra sau lưng, ngồi thẳng lên.” Ngồi so với quỳ lại càng mệt hơn, Hoa Lê hai tay chấp sau lưng, duy trì cân bằng càng thêm gian nan, ngón chân Kim Hi hoạt động, rung rung đôi nhục cầu nặng trĩch của Hoa Lê, đau đớn cùng khoái cảm nhẹ nhàng khiến nhục còn của Hoa Lê càng thêm dâng trào. “Tự mình chơi cho ta xem.” Kim Hi hiên ngang ra lệnh.

Hoa Lê nhướng mi, không thèm để ý cầm thịt còn của mình, chậm rãi từ đầu bộ triệt đến gốc, quỳ đầu lớn

như trứng vịt theo nắm tay dần lộ ra, tiếp theo là bao bì đỏ tươi cùng kinh mạch thanh sắc nổi lên, nhục căn của y hơi thâm, nhưng màu da đều đều, xem ra bình thường hẳn cũng không phóng đảng như bề ngoài. Kim Hi khoát chân lên vai y, bả vai dày đỡ lấy gót chân Kim Hi, Hoa Lê vô lại áp mặt lên chân Kim Hi, chớp mi nhìn về phía Kim Hi, thị giác đánh sâu càng lộ vẻ gợi cảm. Kim Hi tuy rằng phía dưới đã sớm cứng ngắc, nhưng mặt ngoài cũng không lộ thanh sắc, chỉ thấp giọng nói: “Làm nhanh lên.” Hoa Lê nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh đáng yêu, tay triệt động nhanh hơn. Nhục căn của Thú nhân, không có Giống đực trực tiếp kích thích, thì không cách nào khiến tai và đuôi lộ ra, cũng chính là vô pháp đạt đến triều cường. Nhưng khi tự an ủi vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm nhất định, có điều giống như gãi không đúng chỗ ngứa, thông thường chỉ khi Mẩu mụ dạy Thú nhân một vài kỹ xảo, vì biểu thị mới để cho bọn họ triệt nhất triệt, sau có Giống đực cũng chỉ là chút tình thú mà thôi. Hoa Lê cũng cho rằng như vậy, cho nên y dù càng triệt càng khó chịu, vẫn là dùng tươi cười thực vô sỉ nhìn Kim Hi, vừa triệt còn vừa vuốt ve cơ ngực của mình, ý tứ câu nhân mười phần. Kim Hi cười lạnh một tiếng, nhìn cái trán Hoa Lê đã hơi hơi thấy mờ mờ, hiển nhiên là gãi không đúng chỗ ngứa nên càng ngày càng ngứa rồi, mới thản nhiên đứng dậy đi về phía gian phòng mình.

Hoa Lê vội vàng đứng dậy đuổi kịp, đến lúc này, nếu Kim Hi không giúp y dập lửa, nhục căn hiển ngang của y phỏng chừng phải dội nước lạnh nửa giờ mới có thể dập. Kết quả vừa mới vào phòng, liền bắt gặp Hi Tư Lạc mặc một bộ áo choàng da thú ngồi trong phòng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Kim Hi cùng Hoa Lê. Hoa Lê nháy mắt đại quăn, tuy rằng nếu y thành Tát nhĩ của Kim Hi, nhất định sẽ có cơ hội cùng Hi Tư Lạc cùng hầu hạ Kim Hi, nhưng hai người vốn là dũng sĩ đứng đầu của hai Bộ lạc, trong chiến tranh còn từng đối chiến qua, hiện giờ Hi Tư Lạc ăn mặc chỉnh tề, bản thân lại nhục căn cao cao cứng rắn, một bộ đàm đảng chưa thỏa mãn dục vọng, khiến gia hỏa mặt dày như y cũng ngượng muốn chết.

“Tiếp tục.” Kim Hi ngồi lên giường, Hi Tư Lạc cởi áo choàng, bên trong vẫn mặc quần áo vải, y bò lên giường quỳ gối phía sau Kim Hi nhẹ nhàng vuốt ve huyết thái dương của Kim Hi, đồng thời cũng cùng Kim Hi thưởng thức Hoa Lê biểu diễn. Ngón tay Hoa Lê giật giật hai cái, dù y mặt dạn dày, cũng ngượng ngùng khi ở trước mặt Thú nhân khác quyến rũ Kim Hi.

“Tư thế.” Kim Hi không mặn không nhạt phun ra hai chữ, khiến Hoa Lê càng thêm nhục nhã, cái tư thế kia ở chỗ riêng tư thì còn có thể, cho dù cùng Hi Tư Lạc đồng thời hầu hạ Kim Hi, cùng lửa trình còn đỡ, hiện tại hai người bọn họ đều y quan chỉnh tề, bắt mình bày ra tư thế khuất nhục như vậy, đây không phải cố ý làm khó người ta sao?

Hoa Lê đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. “Thật không nghe lời.” Kim Hi ngẩng đầu nhìn lên Hi Tư Lạc, “Lạc Mông không có Thú nhân nào nghe lời hơn sao? Ta thấy như Vũ Lâm cũng không tồi.”

“Vũ Lâm là Vương trưởng của Ô Giang Đại Tế ti, Ô Giang Đại Tế ti gia giáo cực nghiêm, Vương trưởng nhà hắn đều là Thú nhân tính cách dịu ngoan.” Hi Tư Lạc biết ý trả lời hắn, lời còn chưa dứt, Hoa Lê cũng đã chậm rãi ngồi xổm người xuống, hai tay chấp sau lưng.

“Không cần cứng ngắc như vậy.” Kim Hi thực khéo hiểu lòng người nói, “Người có thể tự sờ sờ sao, tỷ như sờ sờ nụ hoa người?” Hoa Lê cắn răng, xòe bàn tay phủ lên cơ ngực của mình, ngón trở nắn nụ hoa mình. “Sờ như vậy ta nhìn không thấy a.” Kim Hi cười đến vui vẻ. Mặt Hoa Lê trướng đến đỏ bừng, ngón trở cùng ngón cái nắn hai nụ hoa của mình, lúc này y cả người trần trụi, nhục căn dâng trào, hai chân mở rộng, còn dâm đảng tự vuốt ve nụ hoa mình, khiến y thật muốn chui xuống đất.

“Rất khó chịu đi, tiếp tục triệt a.” Kim Hi thích hợp cho lời cổ vũ, “Ta thực thích nhìn người tự đùa bỡn chính mình a.”

“Đừng xỉ nhục ta!” Hoa Lê bật dậy, y tức giận trừng mắt Kim Hi, biểu tình hung ác, “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Kim Hi khoanh tay nhìn y, không nói được lời nào, nhìn chăm chăm vào mắt Hoa Lê, thẳng đến khi biểu tình phẫn nộ của Hoa Lê dần thư hoãn, xuất hiện chút ít kinh hoảng.

“Biết Bạch Linh vì sao lại đối đãi với Vũ Lâm như vậy không?” Kim Hi nhẹ giọng hỏi.

“Hắn biến thái.” Hoa Lê không chút do dự trả lời.

Kim Hi hừ một tiếng: “Người và Vũ Lâm, tính cách của ai dịu ngoan hơn?” Hoa Lê không đáp, nhưng y cực nhanh trộm liếc Kim Hi một cái, hiển nhiên y biết đáp án.

“Hai Bộ lạc liên minh, lấy quan hệ thông gia mà bắt đầu nền hòa bình. Vũ Lâm là Vương trưởng của Ô Giang Đại Tế ti Lạc Mông, địa vị trong nhóm Tất nhĩ của Bạch Linh không giống người thường, Bạch Linh sẽ thực tôn trọng hắn. Nhưng Tất nhĩ cuối cùng vẫn là Tất nhĩ, hắn là người của Bạch Linh, không thể để hắn làm ảnh hưởng thái độ của Bạch Linh đối với Lạc Mông. Cho nên Bạch Linh mới khi dễ hắn như vậy, làm Vũ Lâm hiểu được ai là Na nhĩ của hắn, một Tất nhĩ đến tột cùng cần có tâm tính thế nào.” Kim Hi nhìn Hoa Lê lòng tràn đầy không phục, “Người thì sao, bướng bỉnh, nóng nảy, ngỗ ngược khó thuần. Nếu không phải người tiếp xúc với ta sớm nhất, người cho rằng Tiểu phụ thân người sẽ dễ gắn ghép người với ta sao? Nếu ta nói với Tiểu ta không hài lòng về người, hắn nhất định sẽ cho huynh đệ người tới thử thử.”

“Vậy người đi a!” Hoa Lê nổi giận rống to.

“Hi Tư Lạc, đem bỏ y phục y ra ngoài, tiễn khách, thuận tiện mời Tiểu Tộc trưởng.” Kim Hi không chút do dự mở miệng, Hi Tư Lạc cũng thức thời, lập tức đứng dậy lấy quần vải của Hoa Lê ném qua một bên. Hoa Lê ngơ ra một giây, lập tức giận dữ, y ba bước thành hai bước vọt về phía Kim Hi. Hi Tư Lạc hành động như gió, ngăn trước mặt Hoa Lê. Hoa Lê nhắc chân liền đá Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc tuy luôn luôn bình tĩnh, nhưng khi Kim Hi bị thương, lúc ấy Hoa Lê cách Kim Hi gần nhất lại không có phản ứng, y đã sớm ghen một cổ hỏa, cũng đã sớm bắt mẫn khi Hoa Lê lần nữa dùng vũ lực trước mặt Kim Hi.

Cách thức chiến đấu của Hi Tư Lạc tương tự Hoa Lê, loại thích khách tàn nhẫn nhưng cũng có khác biệt, y một tay giữ cánh tay Hoa Lê, hai tay linh hoạt thành khóa chữ thập, chân trái kẹp chân Hoa Lê. Chiêu thức hung ác cường hãn của Hoa Lê đều bị y xảo diệu chặn lại, khi đối chiến với Bác Nhã, một chiêu tuyệt sát của Hoa Lê khiến Bác Nhã khó có thể phòng ngự, nhưng Hi Tư Lạc căn bản sẽ không để Hoa Lê thi triển ra chiêu thức cường đại của y, mỗi một kích đều vừa vặn đánh vào điểm yếu của Hoa Lê, trong không gian nhỏ hẹp, bên cạnh còn có Kim Hi, so với Hi Tư Lạc Hoa Lê càng không thể phát huy sở trường, bị Hi Tư Lạc xảo diệu đẩy về vị trí cũ. Hoa Lê tức giận đến hai mắt đỏ bừng, tức giận quát: “Có bản lĩnh thì đi ra ngoài đánh.”

Hi Tư Lạc lại thu tay đứng thẳng, khí định thần nhàn, y giỏi kỹ xảo, cũng giỏi về điều tức, đánh nhau một hồi, thể nhưng đại khí cũng không suyễn: “Ta sao phải cùng người đi ra ngoài? Bỉ Mông và Lạc Mông đang trong giai đoạn liên hợp trọng yếu, ta sao có thể khơi mào chiến tranh chứ? Nếu không phải người muốn thương tổn Na nhĩ của ta, ta mới lười động thủ với người.”

“Ta sao có thể thương tổn hắn!” Những lời này làm Hoa Lê càng thêm phần nộ. Kim Hi luôn luôn bình tĩnh ngồi ở đằng kia, hiển nhiên cực kỳ tin tưởng thực lực của Hi Tư Lạc, ngay cả trốn cũng chưa trốn: “Người đương nhiên sẽ không dễ dàng thương ta, chúng ta không oán không cừ, hiện tại lại là thời khắc trọng yếu hai Bộ lạc liên hợp, có điều Hoa Lê Vương trưởng dù sao cũng là người Lạc Mông, hiện tại không nên tiến vào phòng ngủ của ta, người trước đi ra ngoài đi. Hi Tư Lạc, tiễn hắn ra ngoài, thuận tiện mời Tiểu Tộc trưởng lại đây, ta muốn cùng nhạc phụ tương lai thương lượng một chút sẽ lấy Vương trưởng nào của hắn.”

Hoa Lê vốn đang tức giận chuẩn bị đi ra ngoài, lại đột nhiên quay lại, y đã không biết nên nói như thế nào, giận cực điểm chỉ vào Kim Hi: “Cả Lạc Mông, ta là Thú nhân ưu tú nhất, sao người có thể không chọn ta!”

“Vĩ đại? Người vĩ đại chỗ nào?” Kim Hi lạnh lùng tiếp chuyện, “Sức chiến đấu cường đại? Ta có Hi Tư Lạc. Biết làm nghề mộc? Ta có Tạp Tắc Nhĩ, ta vì sao nhất thiết phải chọn người?” Kim Hi nghiêng chân, dùng ánh mắt thực xa lạ nhìn Hoa Lê, “Ta cần đầu tiên là bầu bạn, tiếp theo mới là Tất nhĩ có thể phụ trợ ta. Ta không thích Thú nhân ngay cả Tất nhĩ là gì cũng không hiểu.”

“Ta sao lại không hiểu? Người bảo ta cỡi ta sẽ cỡi, người muốn ta triệt ta sẽ triệt, người muốn cùng ta làm ta cũng nguyện ý a!” Hoa Lê tức giận chất vấn.

“Vậy vừa rồi thì sao?” Kim Hi không chút khách khí vạch trần, “Ta vì sao lại bảo Hi Tư Lạc đến, ở trước mặt hắn làm nhục người? Chính là muốn nhìn xem người rốt cuộc đặt mình ở vị trí nào, nếu người hiện tại đã không thể nghe lời ta, vậy sau này người cũng không thể phù hợp yêu cầu của ta.”

“Người lại thích con rồi tất cả đều nghe theo người sao?” Hoa Lê nhú mày, thất vọng thật sâu.

“Ta không thích.” Đáp án của Kim Hi lại làm cho y ngoài ý muốn, “Ta thích Thú nhân có tư tưởng, có ý chí độc lập. Có thể ngươi cảm thấy chỉ có ngươi là độc nhất vô nhị? Hi Tư Lạc, Nạp Lan và Táp Tắc Nhĩ chính là con rối sao? Bọn hần thuận theo ta là bởi vì yêu, là bởi vì bọn hần yêu ta từ đáy lòng, bọn hần cũng có tư tưởng và ý chí của riêng mình, bọn hần và ngươi không có gì khác nhau, chỉ là bọn hần lấy ta làm Na nhĩ, bọn hần thuận theo yêu cầu của ta cũng sẽ không cảm thấy khó chịu. Ngươi còn nhớ rõ lần trước ngươi rời Bỉ Mông đã nói gì sao? Muốn bắt ta về làm Giống đực của một mình. Hoa Lê, đây là không có khả năng. Chỉ cần ta còn là Kim Hi miện hạ của Bỉ Mông, ta tuyệt đối sẽ không vì ngươi mà thay đổi thái độ của ta đối với Lạc Mông. Nếu ngươi thật sự thành Tắt nhĩ của ta, ngươi thích đùa giỡn thích lưu manh thích cáu kỉnh ta đều có thể cưng chiều ngươi, nhưng việc đại sự tuyệt đối không được. Ta hiện tại đang mài tính tình của ngươi, mài ngươi đến càng ngày càng không giống ngươi, trở nên nghe lời, thuận theo, trở thành một Tắt nhĩ đủ tư cách, nếu ngươi không muốn, làm không được, ngươi có thể đi đi.”

Hoa Lê trầm mặc âm trầm chăm chú nhìn hần, nhấn mạnh từng chữ: “Ta không đi.”

36. Chương 36: Khi Dễ Khóc Thật Không Phải Là Cố Ý

“Không đi, ngươi có biết không đi đại biểu cho cái gì không?” Kim Hi dùng đồng tử ngũ đả kích Hoa Lê, kỳ thật cũng ý nghĩ cũng không phải phức tạp tới vậy, nhưng Hoa Lê chỉ cần có thể nghe hiểu Kim Hi cần một Tắt nhĩ như thế nào là được rồi.

“Ngươi vô luận làm cái gì với ta, ta cũng sẽ không đi.” Hoa Lê hít thật sâu một hơi, vẻ mặt kiên định, còn mơ hồ lộ vẻ khinh thường, tựa hồ cho rằng Kim Hi sẽ không làm gì y.

“Vậy Hi Tư Lạc, trói chặt hần lại.” Kim Hi cười có chút giả tạo. Phòng ngủ của Kim Hi dựng từ bạch thạch, nhưng trên hai vách tường đều có đường lõm rất sâu, mới đầu Kim Hi còn tưởng là trang trí vách tường, đến khi hần chính thức vào ở phòng này, Hi Tư Lạc và Táp Tắc Nhĩ cùng treo một cây xà lên, cây xà có thể di chuyển dọc theo đường lõm, giống như đường lade chạy dọc phòng như trong phim thường diễn, chẳng qua ánh sáng này là thực thể. Kim Hi vẫn luôn không biết hai cây xà nhìn qua không phải vàng cũng chẳng phải đá này dùng để làm gì, còn tưởng là dùng để treo y phục linh tinh, nhưng mà xà phơi cũng không thể đặt trong phòng, càng không thể trượt qua lại. Sau đó bắt gặp Bạch Linh và Nhĩ Nhã, còn tưởng là Bạch Linh biến thái, thẳng đến Hi Tư Lạc đỏ mặt giải thích cho hần, hần mới biết cây xà ngang, là dùng để treo Thú nhân lên.

Kiến trúc này được thiết kế từ rất lâu, khi đó Bỉ Mông còn chưa thống nhất, hắc báo, liệp báo, kim tiền báo ở các tiểu Bộ lạc còn đang chinh chiến, tranh đoạt Thần miếu bạch thạch nằm giữa các tiểu Bộ lạc. Khi đó Bộ lạc chinh chiến, Giống đực bị bắt giữ sẽ thành nô lệ, Thú nhân thì sẽ bị Giống đực thu về phòng, Thú nhân cương cường nếu không chịu khuất phục, cũng sẽ bị treo trên xà nhà, giữa bọn họ phản kháng khi làm tình đã thương Giống đực. Sau đó Bộ lạc Bỉ Mông thống nhất, huỷ bỏ giai cấp nô lệ. Nhưng ở Bắc Man, Lạc Mông Sóc Mông còn chinh chiến, khiến cây xà này vẫn còn đất dụng võ.

Mà cho dù có danh chính ngôn thuận, Tắt nhĩ đồng tộc, cây xà ngang vẫn còn hữu dụng. Nạp Lan và Táp Tắc Nhĩ đều là Thú nhân chiến lực cường đại, ý chí cũng kiên định, thừa nhận Bằng cục quả và Dung nham quả công hiệu còn nhỏ còn chịu được, cho nên không dùng được. Nếu vì gia tăng khả năng mang thai, sử dụng Điện kích quả công dụng cường liệt, Thú nhân có đôi khi không chế không nổi khí lực của mình, Giống đực ở gần có thể bị thương, cho nên mới cần trói chặt tay bọn họ treo lên để cam đoan an toàn. Đường nhiên, kỳ thật đa phần thời gian, cây xà ngang chỉ là tăng tư thế, tăng lạc thú.

Hoa Lê nghe phải trối lại, biểu tình có hơi chút khủng hoảng, nhưng vẫn mang bộ dạng chẳng hề để ý. Thủ pháp trối của Hi Tư Lạc thực xuất sắc, y cột hai tay Hoa Lê sang hai đầu xà, không phải loại nút thông lọng có thể di động, mà là nút chết không thể di động. Y buộc xong kéo dây thừng, Hoa Lê liền không chế không được kiểm đầu ngón chân. Chỉ có thể miễn cưỡng nhón chân trên mặt đất, khiến Hoa Lê cơ thể buộc chặt, vô hình trung gia tăng áp lực. Hoa Lê bị treo lên, thần tình khinh thường nhìn nơi khác, không chịu xem tia cười cổ quái trên mặt Kim Hi.

“Nếu chịu không nổi độ cao này, ngươi có thể leo lên giường.” Kim Hi quỳ gối trên giường, như vậy mới đứng đến ngực Hoa Lê. Bởi vì hai tay bị kéo, cho nên cơ ngực Hoa Lê căng thành hình thoi, toàn tâm chocolate nở ra, nụ hoa hơi hơi vênh. Tay Kim Hi đặt ở sườn Hoa Lê, vươn hai tay, hần dọc theo viền cơ ngực, khẽ

vuốt đến hai bên cơ bụng, một đường vượt qua mảnh đất mẫn cảm, nhưng đầu ngón tay nhẹ vô cùng mang đến cảm giác ngứa ngứa, khiến cơ bụng Hoa Lê nhin không được run rẩy co rút một chút.

“Thế nào, vóc dáng của ta rất tuyệt đi?” Hoa Lê cố ý đáng khinh mở miệng, nhưng thật ra bị Kim Hi quan sát thân thể gần như vậy, vẫn là khó tránh khỏi có điểm ngượng ngùng, muốn dời lực chú ý. “Phải, rất không tồi, cũng không biết người có thể chịu được hay không.” Kim Hi dùng giọng điệu rất không tin tưởng kích bác. “Cứ việc.” Hoa Lê thổi tóc Kim Hi, “Thân thể ta lớn vô cùng, cam đoan mùi vị người chưa từng hưởng qua.”

“Mỗi mắt mong chờ.” Kim Hi nhún nhún vai, lúc này Hi Tư Lạc đã trở lại, trong tay bưng một cái chậu đồng, bên trong có rất nhiều trái cây. Hoa Lê nhìn thoáng qua, trong cổ họng phát ra tiếng hừ lạnh không được tự nhiên, Mẩu mụ của y tuy đã dạy y làm thế nào giao phối với Giống đực, nhưng bởi vì Giống đực trong Bộ lạc y đều ngứa mắt, nên chưa từng tập trung nghe, vì vậy mặc dù biết có loại trái cây này, lại không biết là dùng làm gì. Huống chi có vài trái cây thực quá kích thích, nếu không phải mãi không có con, Đại Tế ti ở Thần miếu chắc sẽ không lấy nữa, phỏng chừng rất nhiều Mẩu mụ đều chưa từng thử qua.

Kim Hi lấy ra Ngư thần quả, loại trái cây này thật ra là đoá hoa hong khô thành, như là một đồng tiền trong suốt. Kim Hi dùng bao lấy nụ hoa của Hoa Lê, nụ hoa thiểm sắc lộ ra giữa đồng tiền, cả đồng tiền vừa vặn bao trùm nhũ vừng. Mặc dù có vật này bóp chặt nụ hoa khiến Hoa Lê có chút khó chịu, nhưng cũng không đặc biệt khó chịu. “Nếu người không thích, ta sẽ lấy ra.” Kim Hi vẻ mặt vô tội. “Đến đi.” Hoa Lê tiếp tục thổi hơi lên Kim Hi, Kim Hi không tính gây gổ, hẩn tự tay ôm lấy bờ vai dày của Hoa Lê, sau đó đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên Ngư thần quả.

“Ấn!” Hoa Lê phát ra một tiếng kêu rên, lại lập tức mím môi không muốn để bản thân phát ra âm thanh. Ngư thần quả trong suốt bị đầu lưỡi Kim Hi liếm qua liền như sống dậy mạnh mẽ co rút lại, gắt gao hấp chặt nhũ vừng của Hoa Lê, khiến nhũ vừng bị hút gồ lên khỏi cơ ngực, nhưng bởi vì nụ hoa vẫn lộ ra, cho nên nơi mẫn cảm nhất không có trực tiếp kích thích, rất nhanh liền biến thành màu đỏ tươi. Cánh tay Hoa Lê nhin không được muốn buông, thế nhưng căn bản không có khả năng, nụ hoa mẫn cảm không hề phòng bị bị Ngư thần quả gắt gao hút chặt, cố tình lại bỏ qua nơi kích thích nhất, khiến Hoa Lê khó nhin cơ ngực run run. Kim Hi nhìn xong thực vô tội hỏi: “Chịu không nổi sao? Người nếu nói không được, bên kia ta sẽ không làm, thế nào?” Hoa Lê thoáng cười xấu xa: “Sảng đến vô cùng.” Kim Hi chìa đầu lưỡi, liếm láp vòng quanh bên nụ hoa khác của Hoa Lê, Ngư thần quả bị nuốt bọt kích thích liền biến hóa, bây giờ nhìn lại, Ngư thần quả giống như mỡ cao trong suốt bảo vệ quãng vú của Hoa Lê, hoặc như là đoá hoa nở rộ, mà ở giữa nụ hoa bị đè ép như là nhụy hoa, rất nhanh trở nên đỏ tươi ướt át.

“Hắc hắc, đây chính là thứ tốt, chỉ có ‘nước’ Thú nhân khi đạt triều cường bắn ra xoa lên mới có thể làm nó rơi xuống.” Kim Hi vuốt ve cơ ngực Hoa Lê, còn một điều hẩn không nói, Ngư thần quả cũng không phải đồ chơi kích thích, mà là trái cây thôi tình, có thể ở dưới tình huống Thú nhân không phát giác, đề cao độ mẫn cảm của Thú nhân. Thông thường cho dù sử dụng, cũng là khi có ít nhất hai Thú nhân cùng hầu hạ, Thú nhân trước hầu hạ đeo một đoạn thời gian ngắn, dùng tình dịch của Thú nhân kia giải trừ, đứng là khuê phòng lạc thú. Mà nếu mãi không tháo xuống, nó sẽ thành lợi khí làm Thú nhân trở nên đói khát mà dâm dăng, hơn nữa loại kích thích này là lý tính, Thú nhân sẽ không mất lý trí như trúng xuân dược, mà vẫn luôn duy trì thanh tỉnh, lại phải thừa nhận dục vọng tra tấn, lợi khí chỉ dùng để đối phó với Thú nhân không nghe lời.

Hoa Lê đã bắt đầu cảm nhận được loại biến hóa này, từ khi Ngư thần quả hoạt động, cả cơ ngực y đều có cảm giác toan trướng, cũng không mãnh liệt, y thậm chí không nhận ra đây là hiệu quả của Ngư thần quả, thế nhưng y lại đặc biệt hi vọng Kim Hi có thể hung hăng vuốt ve ngực y, tận tình chơi đùa cơ thể chắc nịch của y. Thế nhưng Kim Hi chỉ là dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da chocolate bóng loáng, cũng không kích thích trực tiếp, khiến y càng thêm khó nhin.

Kim Hi thổi nhẹ hơi lên Ngư thần quả, khi thì dùng đầu lưỡi liếm cạnh Ngư thần quả, khiến Ngư thần quả càng hút càng chặt, khát vọng được chạm vào từ sâu trong thân thể Hoa Lê dần dần khuếch tán, làm đầu ngón chân y di động qua lại, thân thể nhẹ nhàng run rẩy. Nhục còn cao cao nhô lên tràn ra một giọt chất lỏng trong suốt, nhục còn của Hoa Lê vừa to vừa dài, không xinh đẹp như Hi Tư Lạc, phần nộn như Nạp Lan, hoàn mỹ như Tạp Tắc Nhĩ, hung khí của Hoa Lê tựa như chủ nhân của nó, lộ ra cổ đã tính khó thuần, to to vênh lên, quan câu to dài, mã nhân không biết thẹn mở ra, trước cái nhìn chăm chú của Kim Hi phun

ra một cổ dâm thủy. Kim Hi cười cầm lấy một trái cây hình cầu, đỉnh trái cây mọc một đóa hoa như cái ô: “Thế nào? Chịu không nổi có thể tùy thời cầu xin tha thứ.” Hoa Lê hiện tại mới chịu công dụng của Ngự thần quả, thân thể yếu ớt nhưng còn không đến nỗi không thể thừa nhận, cho nên đồng dạc nói: “Lấy tiếp đến đây, ta còn chưa thích đủ đâu.”

Kim Hi nhìn trái cây trong tay, tiếp tục ngẩng đầu xem Hoa Lê biểu cảm khinh thường ngạo khí, cảm thấy Hoa Lê đáng thương lại có một loại khoái cảm ngược đãi mơ hồ. Ngự khí của hắn cực kỳ ôn nhu: “Đây là do ngươi nói nha.” Nói xong liền đỉnh tiểu hoa vào mã nhãn của Hoa Lê, dụng phải dâm dịch trong suốt tràn ra từ mã nhãn, giữa tiểu hoa dài ra một sợi nhụy hoa dài nhỏ màu đỏ, chen vào mã nhãn của Hoa Lê. “Ngao!” Vừa rồi còn cười nói, Hoa Lê lập tức miệng há lớn gian nan thở, hai đầu gối vô lực gấp khúc muốn kẹp chặt hai chân, bằng lực hông của y hoàn toàn có thể gấp đầu gối thu lên ngực trong tình cảnh hai tay bị treo, hiện tại lại như không còn khí lực mà vô lực lắc lư vài cái, tùy ý để nhụy hoa xâm nhập thân thể y. Trái cây vốn tròn vo tách khỏi tiểu hoa, đỉnh nhụy còn từ hồng ‘nở ra’ một đóa tiểu hoa màu đỏ, dâm mỹ mà gợi cảm.

Kim Hi đương nhiên không đành lòng thương tổn Hoa Lê, kỳ thực Long lưỡi quả này chính là trái cây thần khí trong Thần miếu, số lượng mỗi năm cực thấp, chỉ có Giống đực lập nhiều chiến công mới có thể cầu được. Ngày đó ở nơi sâu nhất trong Thần miếu Kim Hi đã thử qua, loại nhụy hoa này chiều dài có thể duỗi thẳng đến ba mươi centimet, một khi chui vào mã nhãn, liền tham nhập vào sâu bên trong, tự động phân tách sinh trưởng, phong bế thông đạo xuất tinh của Thú nhân lại không gây thương tổn đến thân thể họ. Như vậy tự nhiên sẽ gia tăng khoái cảm triều cường của Thú nhân nhưng không cách nào xuất tinh. Mà chỉ có Thú nhân thời điểm cao trào, mới có thể thụ thai, đây cũng là lý do Thú nhân và Giống đực cần cùng đạt tới triều cường. Nếu như Thú nhân triều cường là bia ngắm, Giống đực triều cường là súng, bình thường chỉ có thể nắm chắc thời gian bắn một thương, hiện tại bia ngắm luôn giương lên, muốn bắn bao nhiêu thì bắn, tự nhiên tỷ lệ trúng mục tiêu sẽ khác hẳn. Có điều mặt trái của nó là, trái cây này mang đến khoái cảm quá mạnh mẽ, sở dĩ có thể cản xuất tinh, một mặt là ngăn chặn trước thông đạo, một mặt là hấp thụ tinh dịch hình thành của Thú nhân, chỉ có chờ đến khi hấp thụ trọn vẹn chất dinh dưỡng, tiểu hoa trên mã nhãn tự nhiên bóc ra, tham tiến vào căn tu rồi hoà tan, Thú nhân mới có thể thống thống khoái khoái bắn một hồi.

Trên có Ngự thần quả gia tăng độ miễn cảm, dưới có Long lưỡi quả ngăn chặn nguồn gốc khoái cảm phóng thích, Hoa Lê toàn thân khoái cảm đều bị khóa trong thân thể, phóng thích không được. Y muốn ngậm miệng, không phát ra tiếng thở trầm trọng không chịu nổi như vậy, thế nhưng y căn bản khắc chế không được, hai tay cũng bị cột lấy, cố gắng kìm nén vẻ mặt mình đều khó có khả năng.

“Thực vất vả, mặt đỏ rần, rất khó chịu đi.” Kim Hi cố ý đáng thương vuốt mặt Hoa Lê, bởi vì hiệu quả Ngự thần quả nổi lên, ngay cả cổ và hai má bị chạm đều mang theo khoái cảm. Hoa Lê đã cười không nổi, y cắn răng: “Mới không có việc gì.”

“Không có việc gì mới tốt, bởi vì thứ tốt còn chưa chuẩn bị đủ đâu.” Kim Hi cực nhanh tiếp lời. Tiểu lão hồ hoàn toàn không biết, trong ánh mắt mình đã mang theo một tia cầu xin cùng đáng thương, còn cố tình kiên cường ngẩng đầu lên. Kim Hi lại cố ý cầm lên trái cây kế tiếp, loại trái cây này hình trứng Kim Hi gọi nó là Khiêu dẫn quả, tiểu khiêu dẫn danh xứng với thực, ở trong tay Kim Hi ong ong điên cuồng chấn động. Loại trái cây này không đặc, mà như quả cầu đàn hồi, có thể hưng hăng vận bẹp, mà lực vận càng lớn, chấn động đàn hồi lại càng lớn. Kim Hi đặt Khiêu dẫn quả lên yết hầu của Hoa Lê, “Ngô, ách” Hoa Lê không ngừng nuốt, để hầu kết né tránh Khiêu dẫn quả, phát ra rên rỉ dâm mỹ. “Kêu thật dễ nghe.” Kim Hi nói xong, Hoa Lê đã muốn thu liễm, nhưng Kim Hi cố tình di chuyển Khiêu dẫn quả xuống dưới, lần qua cơ ngực săn chắc, lần lộn theo khe sâu giữa cơ bụng, Hoa Lê lớn tiếng rên rỉ, mà Khiêu dẫn quả dừng lại ở cái rốn sâu gợi cảm của Hoa Lê, cơ bụng xinh đẹp như bánh bao của y kịch liệt phập phồng, nhin không được lui thân về sau né tránh, Kim Hi cũng không đuổi theo, chỉ nhíu mày nhìn y: “Cái này không được? Người không phải nói cái gì đều chịu được sao, ta còn chưa chơi đủ đâu.”

“Ai không được?” Hoa Lê tuy rằng cãi bướng, nhưng khiếp sợ và nhục nhã trong mắt đã bán rả y, y động động chân trước trở về vị trí, hít một hơi thật sâu, cuối cùng áp cơ bụng bên trái vào Khiêu dẫn quả. Kim Hi cũng không chịu buông tha điểm miễn cảm của Hoa Lê, lần Khiêu dẫn quả vòng quanh rốn của Hoa Lê. “A!” Hoa Lê thở dốc còn mang theo âm rung, thậm chí có tiếng hút không khí, hiển nhiên là đã khó chịu nổi. Kim Hi chạm lên đường tuyến giữa cơ bụng và bụng dưới của Hoa Lê, ngậm Khiêu dẫn quả không ngừng

chấn động, hấp dẫn rốn Hoa Lê. Hoa Lê chợt gồng tay, hai chân vô lực cuộn trên mặt đất, lại bởi vì thân thể bị Kim Hi ôm lấy căn bản trốn không thoát, tiếng thở gấp ồ ồ rên rỉ vang vọng khắp phòng. Kim Hi thối lui nhả Khiêu dẫn quả ra nhìn Hoa Lê, trán Hoa Lê gối lên cánh tay mình, mồ hôi từ cằm y nhỏ giọt, trên đôi ngực cùng cơ bụng đều là mồ hôi tinh mịn, cả người như bị thần linh cầm tù, lộ ra sự nhu nhược y chưa từng lộ ra.

Ngư thần quả tổ hợp với Long lưỡi quả đã thực hung tàn, nhưng hiển nhiên Kim Hi còn không định buông tha dã thú khó thuần này. Hấn hung hăng bóp Khiêu dẫn quả tăng cường chấn động, sau đó lần Khiêu dẫn quả tới quy đầu tử sắc của Hoa Lê. “A a a!” Hoa Lê mạnh kêu to, thắt lưng dùng lực, hai chân nhịn không được kẹp lại, nhưng Kim Hi vừa vịn ngồi giữa hai chân y, còn cố ý dùng cánh tay chặn chân Hoa Lê. “Như thế nào, không được?” Kim Hi cố ý hỏi. Hoa Lê rất muốn phản bác hấn, nhưng miệng đóng mở, suyễn khí thở hỗn hển, có lẽ y cũng không muốn suyễn khí, thật sự kích thích Kim Hi tiến thêm một bước công kích, “Đến, trái cây để đây, tự mình tới đựng vào a.” Kim Hi búng búng quy đầu của Hoa Lê, khiến vật thô cứng kia mạnh đong đưa, Hoa Lê đã không thể ngậm được miệng mình, y phải há miệng lớn mới có thể chịu được thân thể dục vọng ngày càng mãnh liệt, y cho là mình ‘đói khát’ như bây giờ là vì bị Khiêu dẫn quả kích thích, nhưng thật ra là do Ngư thần quả thôi tình. Y xấu hổ ý thức được thân thể mình đang điên cuồng khát vọng Kim Hi âu yếm cùng đùa bỡn, chỉ có thể dùng ý chí chống lại thân thể khát vọng.

Y đong đưa thắt lưng, làm cho đỉnh quy đầu của mình đụng tới Khiêu dẫn quả, chấn động thoáng hoà dịu đói khát, lại như uống rượu độc giải khát, chỉ khiến y ngày càng khó chịu. “Dâm dăng như vậy a, tự mình nâng cao đại nhục còn cho ta chơi? Người có phải thực thích bị ta chơi không? Ân?” Kim Hi ác ý hỏi, chính là một khi bắt đầu, Hoa Lê liền không dừng lại được, y mù quáng mà nâng cao eo, muốn đụng vào tay Kim Hi. Tựa như Kim Hi không thể dùng Ngã Lộ Ni lực công kích thích khách, nhưng một khi tiếp xúc tới dao và làn da vẫn có thể công kích, làn da là phương tiện truyền Ngã Lộ Ni lực, mà tay Kim Hi tuy không chạm tới hạ thân Hoa Lê, không có Ngã Lộ Ni lực kích thích, tai và đuôi của Hoa Lê cũng không được giải phóng. Kim Hi đặt Khiêu dẫn quả lên hạ thân Hoa Lê, sườn quy đầu mẫn cảm nhất, lấy ra một loại trái cây cứng rắn bình thường không có gì lạ, bóp nát cho chất lỏng bên trong chảy ra, nhục còn thô dài của Hoa Lê ước chừng dùng năm quả trái cây mới hoàn toàn bao lấy, cả căn thịt tử sắc bị bọc một tầng chất lỏng. Tay Kim Hi cầm nhục còn của Hoa Lê, chất lỏng này hiệu quả ngăn cách Ngã Lộ Ni lực cũng phi thường tốt. Ngón tay Kim Hi linh hoạt triệt qua mỗi vị trí trên nhục còn của Hoa Lê, chất lỏng hoàn toàn thay đổi hình dạng. Nhục còn của Hoa Lê tựa như bọc một tầng trần châu thật nhỏ tạo thành áo mưa, loại tiểu châu này có thể tự do lăn lộn, nhưng sẽ không rơi xuống, cho nên ngay cả Khiêu dẫn quả bị bao bên trong cũng không rơi được.

Vậy còn chưa xong, Kim Hi kéo hai chân Hoa Lê lên giường, đặt hai bên thân mình, cao hoàn của Hoa Lê bởi vậy mà bại lộ trước mặt Kim Hi, Kim Hi vòng qua cao hoàn, ngón tay vuốt ve hậu đình của Hoa Lê. Hoa Lê chân run rẩy giãy dụa, nhưng căn bản trốn không thoát ngón tay Kim Hi, Kim Hi nghiền ngẫm cười: “Đã ướt thành dạng này, thực dâm dăng a, đều chảy nước.” Hoa Lê nan kham nhắm mắt lại, y chính vì biết hậu đình đã sớm dâm dăng không ra hình, mới không muốn để Kim Hi nhìn thấy. Lúc này một thứ trái cây u lam sắc bị Kim Hi lặn lẽ nhét vào hậu huyệt của Hoa Lê. “Ân?” Hoa Lê ngốc lảng một chút, sau đó thân thể đột nhiên kịch liệt giãy dụa vài cái, sau đó mới chậm rãi đình chỉ. Điện kích quả u lam sắc, điện giật nhẹ nhẹ tê dại, có thể kích thích Thú nhân đạt tới triều cường khó tưởng, mà điện giật kích thích, lại dành cho Thú nhân tính dục cường đại. Hoa Lê vốn bị Ngư thần quả biến thành cả người thoát lực, bị Điện kích quả kích thích, thân thể cực kỳ mỗi một lúc lại có một loại khát vọng muốn thứ thô dài gì đó hung hăng trườn sát mình, tra tấn như vậy khiến y càng khó chịu nổi.

Cơ bụng Hoa Lê cấp tốc phập phồng, cơ đùi thỉnh thoảng run rẩy, nhục còn dâng cao cách vài giây lại nhảy bật lên, sau đó lại thoáng hạ xuống, nhếch lên độ cao vẫn thực kinh người. “A, a.” Y phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, khoe miệng chảy ra một chút chất lỏng ngân lượng, thích đến ngậm miệng không được, nước miếng chảy ra. Bị treo lên mấy loại trái cây thượng hạng, Hoa Lê đã chịu không nổi. Kim Hi vừa cởi bỏ dây thừng. Hoa Lê lập tức tê liệt ngã xuống giường, mộng y thỉnh thoảng bởi vì Điện kích quả kích thích cơ rút nhanh, làm đùi cũng không ngừng kéo căng thẳng, hai tay y cầm lấy còn thịt thô dài của mình, nhịn không được tự an ủi, nhưng căn bản đụng không đến da mình, lại làm Khiêu dẫn quả dưới lớp trần châu không ngừng di động, mang đến kích thích liên tục. Y nâng cánh tay ngăn trở mặt mình, thấp giọng nói: “Cầu người.”

“Người nói cái gì? Ta nghe không rõ.” Kim Hi không chút khách khí nói.

“Cầu người.” Hoa Lê tăng lớn thanh âm, cực độ nhục nhã rống to. “Ta nhìn không thấy vẻ mặt người.” Kim Hi cúi người hai tay chống hai bên người y, không buông tha nhìn Hoa Lê.

Cánh tay Hoa Lê bị hấn cường ngạnh tách ra, khoe mắt phỉm hồng, chớp mũi đều hơi hơi đỏ lên, miệng thở hổn hển, lộ ra tiểu hổ nha đáng yêu, y rốt cục nhìn không được chảy nước mắt, mang theo âm khóc nức nở rống to: “Ta xin người, để cho ta bắn, ta chịu không nổi.”

Kim Hi lãnh khốc mệnh lệnh: “Nâng chân lên.” Hoa Lê bị Ngự thần quả kích thích thân thể trở nên càng thêm mềm dẻo, đầu gối y dán lên ngực, vênh cao mông, lộ ra hậu huyết đỏ tươi. “Như thế nào mới có thể làm người bắn a? Là thế này phải không?” Tay Kim Hi nắm thành vòng, đặt trên quy đầu của Hoa Lê, dùng sức triệt hạ, dồn trên châu xuống dưới, mà kiểu cầm thật chặt làm nhục côn của Hoa Lê nhận lấy kích thích cường liệt nhất, bị bàn tay ép quy đầu từ trong trên châu chui ra, quan câu trưởng đỏ như mào gà.

Hoa Lê cuồng loạn lắc đầu: “Là mặt sau.” “Mặt sau, mặt sau của ai, cho ta xem xem.” Kim Hi bình thần hỏi. Hoa Lê đã biết ý nghĩ của Kim Hi, y khóc hừ một tiếng, vươn ngón tay tách cái mông mình ra, lộ ra tiểu huyết đã bắt đầu co rút. “Đây là chỗ nào a? Thế nào lại có thể động động a.” Vấn đề của Kim Hi thật vô sỉ, Hoa Lê đáng thương môi run run nói: “Là âm huyết của ta.” “Ta phải làm thế nào a?” Kim Hi cố ý tò mò hỏi. “Cắm, ta xin người, cắm vào.” Hoa Lê hai tay ôm chặt đầu gối mình, hiện tại nhục nhã đến cực điểm bưng kín mặt mình. “Nhìn ta, nhìn ta nói.” Kim Hi tới gần mặt Hoa Lê, rõ ràng mệnh lệnh. Hoa Lê chậm rãi bỏ tay mình ra, khoe mắt chảy giọt lệ tình dục khó nhìn, mũi đỏ hơn, tiểu hổ nha cắn môi như tiểu hài tử bị khi dễ, y khóc nức nở một tiếng: “Ta xin người, cắm vào hậu huyết ta đi, ta chịu không nổi.” Kim Hi vẫn chưa vừa lòng, hấn cúi đầu chìa đầu lưỡi liếm lấy một bên nụ hoa của Hoa Lê: “Sau này có nghe lời ta không?” “Nghe lời người, ta tất cả nghe theo người!” Vấn đề này so với trước càng khiến Hoa Lê khó chịu nổi, thế nhưng tình cảnh này, y đã quản không nổi miệng mình nữa rồi. “Người có phải tiểu đãng hóa, thích bị ta vậy hung hăng đùa bỡn không?” Kim Hi buộc Hoa Lê hạ đến độ nhục nhã nhất. “Ta là đãng hóa, ta thích bị người chơi.” Hoa Lê ô ô thấp giọng khóc thút thít, Kim Hi một bên dùng đầu lưỡi kích thích nụ hoa rốt cục nhận được âu yếm, một bên dùng ngón tay đâm vào mặt sau của y, có không bằng khi chưa nhận kích thích, khi y mỗi lần do dự liền đánh nát tâm phòng cùng tự tôn của y. Hai chân y quăn qua eo Kim Hi, vắt lên lưng Kim Hi, hai tay ôm cổ Kim Hi: “Người là Na nhĩ của ta, cả đời ta tất cả nghe theo người, người muốn chơi ta thế nào thì chơi ta thế ấy, ta sai lầm rồi.”

Đã nhẫn nại lâu như vậy, Kim Hi cũng có chút chịu không nổi, hai tay hấn chống lên cơ ngực Hoa Lê, chậm rãi tiến nhập thân thể Hoa Lê. Thân thể đã bị tra tấn lâu như vậy, cắn chặt nhục côn của Kim Hi, Kim Hi trừu sáp cũng không kịch liệt, nhưng tần suất trừu sáp ổn định, đem khoái cảm Hoa Lê tích lũy đẩy lên đỉnh cao, y phóng đãng rên rỉ, thậm chí không phải rên rỉ, là gọi to, y thậm chí không biết mình đang kêu cái gì, cuối cùng biến thành gọi to mang theo tiếng nức nở, nồng đậm âm mũi đáng thương làm Kim Hi đẩy nhanh tần suất, hậu huyết căng chặt siết lấy nhục côn của Kim Hi, Điện kích quả làm lực bền của Kim Hi trở nên càng mạnh, Hoa Lê bị thao kêu ai ai, tiếng kêu vừa thích vừa đáng thương, thích đến chảy nước mắt nước miếng, mồ hôi trắng mịn đầy người, Long lưỡi quả đã bắt đầu tróc ra ngăn không được đâm thủy y phun tung toé, cả người đều bị Kim Hi trầm trọng va chạm ép ra chất lỏng ướt sũng. Vào khắc cuối Hoa Lê cao giọng kêu gào, Kim Hi đem hạt giống của mình tưới thật sâu vào trong cơ thể Hoa Lê.

Hoa Lê xụi lơ trên giường, Long lưỡi quả cùng Khiêu dẫn quả đều rơi trên mặt đất, Điện kích quả đã tự hoà tan, Kim Hi chăm tinh dịch của y gỡ Ngự thần quả xuống. Thân thể Hoa Lê không ngừng run run lên, Kim Hi vẫn vuốt ve thân thể ướt sũng của y để y hưởng thụ dư âm triều cường. Hai mắt mê mang mở to của Hoa Lê dần dần khôi phục trong sáng, nhục nhã nhắm hai mắt lại, hai chân không tự giác kẹp chặt, cố gắng ngăn trở thân thể mình. Kim Hi khẽ hừ một tiếng: “Thế nào, đã quên mới vừa nói cái gì? Mở to mắt nhìn ta.” Hoa Lê bị hấn buộc ngựa đầu nhìn hấn, Kim Hi hỏi: “Sướng hay không??” “Thực thích.” Hoa Lê nhục nhã trả lời. Kim Hi hiển nhiên không hài lòng với đáp án đơn giản như vậy, cắn tai hổ tròn tròn Hoa Lê còn chưa thu về, vỗ về chơi đùa cái đuôi hổ của Hoa Lê, khiến Hoa Lê trong dư âm triều cường thân thể từng đợt run rẩy: “Là thích làm sao, thích thế nào? Nói nói.” Hoa Lê bị buộc mở to mắt nhìn Kim Hi nói: “Đầu vú bị hút thật thích, phía dưới bắn cũng rất thích, bị, bị cắm vào là thích nhất.”

Kim Hi vừa lòng sờ sờ tóc Hoa Lê, thấy Hoa Lê đã mỗi một tới cực điểm, hôn hôn trấn an y một chút: “Lúc này mới ngoan, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Hoa Lê rốt cục có thể đào thoát khỏi tra tấn của ác ma Kim Hi, y

quả thật cực kỳ mệt mỏi kéo lấy chăn che thân thể vuốt mồ hôi của mình, mang khuôn mặt đỏ ửng mà ngủ. Kim Hi biết y phải ngủ một thời gian, có điều đã bức y đến điểm mấu chốt tự tôn, dây xấu hổ sắp đứt đoạn, vì thế bỏ qua cho y. Hi Tư Lạc nghiêm chỉnh ở bên cạnh thưởng thức, phía dưới đã sớm cao cao nhếch lên, Hi Tư Lạc cắn môi nói: “Người nhất định mệt chết đi.”

“Còn có thể.” Kim Hi nâng mi nhìn y. Hi Tư Lạc cầm lấy một trái cây còn lại trong chậu: “Còn có một trái. Không cần lãng phí đi?” Kim Hi cười tà: “Vậy phải xem người muốn dùng như thế nào.”

37. Chương 37: Hành Trình Mới

Trái cây còn sót lại là Loa toàn (xoắn ốc) quả. Hi Tư Lạc rút kéo nó ra như con rắn nhỏ, tâm quả dài nhỏ tự động xoay cuộn lấy bộ vị lại cực kỳ có tinh thần của Kim Hi. Trái cây này nếu không chạm vào, một lát nữa sẽ tự động bóc ra, nếu bị ma xát, sẽ vặn xoắn ốc, đối với Thú nhân và Giống đực đều là kích thích cực lớn. Hi Tư Lạc đưa lưng về phía Kim Hi, hơi nhếch lên, lộ ra bộ vị phần nộn, chậm rãi nuốt vào, hai người đồng thời cảm thấy Loa toàn quả xoay tròn mang đến ma xát kịch liệt. Kim Hi hai tay nắm eo Hi Tư Lạc, có người hình dung phần eo là “nơi giữ tình”, ý là ôm nơi này phụ nữ sẽ có cảm giác an toàn, có điều Kim Hi lúc này hai tay nắm thắt lưng Hi Tư Lạc, yêu thích vuốt ve làn da tiểu mạch không buông tay, nội tâm sinh ra một loại cảm giác người nam nhân này bị mình nắm trong tay.

Hi Tư Lạc hai tay chống phía sau đỡ thân thể, vai mở ra như cánh bướm, vừa vặn giữ cân đối cơ thể, làm phía sau lưng y nhìn qua đặc biệt gợi cảm. Chạm rãi pháp phòng luật động, bả vai cũng cao thấp vận động theo cơ thể, để thân thể Hi Tư Lạc hoàn toàn hiện ra trước mặt Kim Hi. Hi Tư Lạc động cũng không nhanh, tay Kim Hi từ phía sau chuyển đến trước ngực vuốt ve cơ bụng, đôi ngực căng mẩy, thưởng thức bộ vị đã sớm phần khởi vểnh cao phun ra chất lỏng, môi lưu luyến hấp hút lưng Hi Tư Lạc, lưu lại vết ứ ngân nhàn nhạt, như là bụi sắc rơi đầy cánh điệp tím. Mỗi lần ma xát Loa toàn quả lại xoay tròn đồng thời kích thích hai người mang đến thể nghiệm càng sâu, cuối cùng đạt tới đỉnh điểm huyền diệu thì Kim Hi lâm vào dư âm thực lâu, cả người không muốn nhúc nhích. Hi Tư Lạc chậm rãi đứng dậy cất kỹ Lệ châu bối, nằm ở bên Kim Hi, đầu dán vào bả vai Kim Hi: “Kim Hi, người muốn một hài tử không?”

Kim Hi không khỏi sửng sốt, nói thật hẳn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, đi thế giới này cũng đã một tháng, hẳn còn chưa từng thấy Thú nhân mang thai sinh con. Điều này làm hẳn hoàn toàn không có khái niệm trực quan đối với chuyện Thú nhân có thể sinh dục, cũng rất khó tin tưởng sự thật này. Thế nhưng hiện tại hẳn đã có bốn Tất nhi, cử hành hôn lễ sớm được dự tính, đến lúc đó hẳn cũng sẽ xây dựng gia đình, vậy cũng sẽ có con của mình. Hẳn cúi đầu nhìn Hi Tư Lạc, suất khí, anh tuấn, nếu Hi Tư Lạc tới hiện đại, hẳn sẽ là một nam nhân phi thường xuất sắc, tâm trí thành thực, bản lĩnh xuất chúng, thành tựu còn lớn hơn Kim Hi. Kỳ thật vô luận Hi Tư Lạc, hay Tập Tất Nhi, Nạp Lan, Hoa Lê, nếu tới Địa Cầu, đều sẽ được hoan nghênh nhiều hơn Kim Hi gấp bội. Thế nhưng ở thế giới này, bọn họ đều thành Tất nhi của Kim Hi, đây là vị trí tương đương với phụ nữ, ở một thế giới Giống đực vi tôn, họ thu liễm hào quang, dâng toàn bộ tình yêu tới Kim Hi.

Có đôi khi Kim Hi sẽ nghĩ, bản thân có đức có tài gì mà có được nhiều Thú nhân vĩ đại như vậy? Bọn họ có thể vì cùng Thú nhân khác hầu hạ người mà cảm thấy khó chịu không? Thế nhưng vấn đề này kỳ thật cũng không phù hợp, ở Địa Cầu, tại xã hội nguyên thủy, nhất là xã hội nông canh nguyên thủy, kỳ thật là thời kì nam nữ bình đẳng nhất, nam săn bắn nữ cày cấy thu thập ngang nhau, thậm chí phụ nữ còn mạnh hơn, cho nên địa vị hết sức cân bằng, không như người hiện đại đa phần cho rằng xã hội phụ hệ nam tôn nữ ti, nam tôn nữ ti thật sự kỳ thật chủ yếu là bắt đầu từ xã hội phong kiến.

Mà thế giới này lại khác, Giống đực số lượng khan hiếm, Thú nhân thừa thãi, Giống đực sở sinh thủy chung không cao, vì kéo dài chủng tộc tồn tại, mà mỗi nhà trước khi sinh được Giống đực, đều cố gắng tiếp tục sinh sản. Nhưng năng lực sinh dục của Giống đực lại không giống nhau, sừng của Giống đực cấp bậc càng cao, tỷ lệ thành công sinh tử càng lớn. Kim Hi có một phán đoán, sừng của Giống đực kỳ thật tản ra loại phóng xạ nào đó, là nhân tố chủ yếu thúc đẩy mang thai, mà loại phóng xạ này cũng không phải vô hạn, sẽ theo tuổi, theo số lượng hậu đại mà giảm bớt, cho nên bạch giác có thể có bao nhiêu con, lam giác cũng chỉ có một hai hài tử. Cái gọi là bất công, cái gọi là bất bình đẳng, kỳ thật đều không có ý nghĩa, vì thế giới đã tiến hoá đến nước này.

Như vậy ý nghĩa của Kim Hi là cái gì? Hắn đang dẫn dắt văn minh Bộ lạc hướng về văn minh thậm chí là quốc gia văn minh, chuyển biến xã hội phong kiến. Tuổi thọ của hắn chỉ có trăm năm, hắn có thể nhúng tay vào lịch sử, có thể ảnh hưởng tới lịch sử, lại không biết được bao nhiêu năm. Nếu hắn không làm cái gì, Thú nhân trên thế giới có phải cũng sẽ phát triển như xã hội phong kiến, có thể vì Giống đực vẫn luôn thừa thớt, khiến thân phận địa vị Thú nhân không ngừng rơi xuống? Giống như hiện tại, nếu hắn có con là Thú nhân, hắn có thể khoan dung để một tiểu tử Giống đực không biết ở nhà ai tùy ý kiểm tra con mình, mà con mình nhất định sẽ mặc hắn ta cần ta cứ lấy không?

Hắn một mặt hưởng thụ điểm tốt của phong tục nơi đây, một mặt lại phỉ nhổ loại thể tục đạo đức này. Hắn nhìn Hi Tư Lạc vì không thấy hắn trả lời mà có chút khùng hoảng cùng lo lắng, vuốt mái tóc ngắn nâu vàng của Hi Tư Lạc: “Chúng ta sẽ có hài tử, con của chúng ta sẽ sống tốt hơn chúng ta, đời đời con cháu chúng ta đều sẽ hạnh phúc hơn chúng ta.”

Thay đổi quan niệm, thay đổi xã hội, đây là một công trình khổng lồ, sự ảnh hưởng lớn khác xa phát minh ra gốm sứ, chế tạo cung tên, mỗi lời nói, mỗi quyết định của hắn, có lẽ kết cục mấy trăm năm sau sẽ là bi kịch hay hài kịch, đây là trọng trách quan trọng đặt trên đầu vai, nhưng hắn không thể không làm. Vì Thú nhân hắn trân ái lại không thể yêu một người, vì con cái có thể thậm chí chắc chắn sẽ ra đời của hắn, vì giảm bớt bi kịch của Thú nhân trên thế giới, hắn không thể chối từ.

Lạc Mông liên hợp với Bỉ Mông là công trình lớp hạng nhất, sau khi thỏa thuận chi tiết về liên hợp, hai Bộ lạc cùng đồng thuận, chính là trước phải đánh sụp Sóc Mông.

Bộ lạc Sóc Mông ở đồng cỏ khô hạn, hoàn cảnh ác liệt, sức chiến đấu mạnh, dân phong bư hãn. Nếu hai Bộ lạc tùy tiện liên hợp, tất nhiên sẽ bị Sóc Mông thừa cơ xông vào. Mà nếu muốn cả ba Bộ lạc liên hợp, một mặt Bỉ Mông chịu không nổi, một mặt lợi ích của Lạc Mông và Sóc Mông sẽ phân không đều. Có thể nói ở cánh cửa lịch sử, Bỉ Mông và Lạc Mông lựa chọn lẫn nhau, đối lập Sóc Mông. Mà trong chiến tranh tàn khốc, kẻ bại tất nhiên sẽ rơi xuống giai cấp thấp hơn, xã hội phân ra địa vị cao thấp do toàn bộ con dân trong Bộ lạc cùng thừa nhận, không phải vì một mình Kim Hi có quan niệm tiên tiến mà thay đổi, hắn có thể làm chỉ là bảo đảm chắc chắn Bỉ Mông và Lạc Mông có thể thắng lợi, hơn nữa trong cuộc sống sau này thông qua cố gắng của mình xúc tiến mấy Bộ lạc dung hợp, không ngừng bình đẳng hóa quan hệ người với người.

Vì đối Sóc Mông biết người biết ta, Kim Hi chủ động đề nghị muốn đi tìm Thánh Địa mà mấy Bộ lạc đồn đại lâu nay, nhìn xem Sóc Mông gần Thánh Địa nhất rốt cuộc chiếm được cái gì, cũng nhìn xem Thánh Địa thần bí này rốt cuộc chôn dấu bí mật gì.

Dựa theo ý Bạch Thiên, hắn là để một vị Giống đực Lạc Mông cùng địa vị với Kim Hi đi cùng. Nhưng Kim Hi cự tuyệt, kiến thức của hắn dù sao cũng vượt qua thế giới này mấy ngàn năm, có lẽ vẫn còn không bằng người sáng tạo ra thế giới này, những người tự phong là nữ thần, nhưng chỉ ít sẽ càng lý giải được huyền bí trong Thánh Địa.

Bốn vị Tất nhĩ của Kim Hi tất nhiên là muốn cùng Kim Hi đồng tiến đồng lui. Kim Hi kỳ thật thực áy náy, bọn hắn ngay cả nghi thức còn chưa tổ chức, lại muốn theo mình vượt núi đao biển lửa. Nhưng Tật Tắc Nhĩ, Nạp Lan, Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê đều không để ý cái đó, trong lòng họ, đi theo Na nhĩ của mình mạo hiểm là việc thiên kinh địa nghĩa, cho dù không có nghi thức trời buộc, bọn họ cũng đã dâng toàn bộ tình cảm của mình tới Kim Hi.

Phần tình cảm tự nhiên lại sâu đậm, khiến Kim Hi từ xã hội hiện đại “Không chủ động không cự tuyệt không phụ trách” tới thế giới này, phải gánh vác một thân thể nam nhân nhu nhược, lại muốn sử dụng cả vai non nớt của y khiêng trách nhiệm càng phiến toái hơn.

38. Chương 38: Thực Xin Lỗi, Tha Thứ Cho Ta

Trước khi tới Thánh Địa phải băng qua ngọn núi Lạc Mông sinh sống, sau đó xuyên qua thảo nguyên khô hạn Sóc Mông thống trị tới cuối dòng sông Khuê, chính là nơi Thánh Địa. Xem qua bản đồ Ô Giang Đại Tế ti vẽ ra, Kim Hi đã có kế hoạch tốt hơn, có điều phải tới Bộ lạc Lạc Mông trước mới thực hiện được. Lạc Mông và Bỉ Mông cần cùng chinh phạt Sóc Mông, tự nhiên phải chuẩn bị cho chiến tranh và động viên tinh

thần trước, mà khi hai Bộ lạc chuẩn bị tốt, Kim Hi phỏng chừng vừa vặn có thể trở về tới Sóc Mông, có thể tham dự trận chiến này.

Kim Hi tận lực khái quát chủ ý xây dựng Bộ lạc mình nghĩ ra, lúc này cũng đã tới trung tuần tháng ba, hẳn vừa lúc có thể cùng sứ đoàn Lạc Mông trở về Bộ lạc Lạc Mông.

Dọc theo đường đi khó xử nhất chính là Hoa Lê, tên này thanh danh ở Lạc Mông cũng không dễ nghe, cự tuyệt rất nhiều Giống được cầu ái, làm rất nhiều Giống được buồn bực, muốn nhìn thử y rốt cuộc sẽ tìm Giống được như thế nào. Không nghĩ tới một đêm đã bị Kim Hi miện hạ Bỉ Mông bắt mất, vô luận Thú nhân hay Giống được đều muốn trọc ghẹo tên lưu manh này.

Nhóm Giống được đều tận mắt thấy thực lực của Kim Hi, biết Miện hạ Bỉ Mông này nhìn qua thực nhu nhược thực ôn hòa, một khi đã tàn nhẫn thì hung tàn hơn bất kỳ ai, thực lực cũng cao đáng sợ, thậm chí dưới tình huống bị kềm chế đánh cận chiến vẫn có thể thoát khỏi tay dã thú Sóc Mông, đây quả thực là thành quả chiến đấu khó tin, cho nên đều công nhận lựa chọn của Hoa Lê, cảm thấy quả thật chỉ có nhân vật miên lý tàng đao như Kim Hi mới có thể trị được Hoa Lê. Kim Hi cũng bảo hộ thực cực kỳ nghiêm, nếu có Giống được nói chuyện với Hoa Lê, hẳn cũng không tỏ ra khó chịu hay khiến người ta nan kham, hẳn chỉ nói mấy câu kéo Giống được qua bên mình, tự nhiên tuyên bố “Ta là Giống được trong nhà, có việc gì thì nói với ta”.

Có điều nếu Thú nhân trêu đùa, Kim Hi sẽ không mặt dày nói chen vào. Lệ châu bồi trên cổ Hoa Lê, chính là Lệ châu bồi trong suốt sáng loáng như bạch ngọc tìm được lúc trước, phẩm chất vô cùng tốt, là vật quý bị tiếng ca của Kim Hi hấp dẫn mà chui ra từ sâu trong đáy sông. Hoa Lê lần đó dùng thiệt nhiều trái cây, trên người đều là hương vị bị người khai quật trọn vẹn, rất nhiều Thú nhân Lạc Mông thích ngửi hương vị trên người y, sau đó cố tình thương tâm nói “Hoa Lê cũng có Na nhĩ rồi, ta làm sao bây giờ” Còn có Thú nhân cầm Lệ châu bồi của Hoa Lê, ghé vào tai Hoa Lê lẩm nhẩm. Hoa Lê đương nhiên không cam lòng yếu thế đáp lại “Trong Bộ lạc người này người kia có ấn tượng rất tốt với người, đừng cho là ta không biết a”. Có điều đến buổi tối, y và Kim Hi sẽ ở chung một lều, khi đó ánh mắt trêu chọc của các Thú nhân khiến y nhin không được.

Kim Hi ở trong lều lớn mang từ Bỉ Mông đi, đồng thời còn chen chúc với bốn Thú nhân thân hình cao lớn, bởi vậy bình thường đều là nói chuyện, ăn cơm bên ngoài, chỉ khi ngủ mới đi vào. Nếu là ngủ, cũng đều là Thú nhân đã làm với Kim Hi, dĩ nhiên không cần phải mặc quần mỏng nữa. Tập Tắc Nhĩ luôn luôn nghe lời Kim Hi nhất, cho nên khi Kim Hi bảo y cởi quần mỏng ngủ cũng không nghĩ nhiều. Hi Tư Lạc chỉ là sắc mặt khê biến hồng trừng mắt nhìn Kim Hi một cái, liền làm theo. Nạp Lan trở lại lều trại, chuẩn bị nằm ngủ mới nghĩ đến vấn đề này, y nhìn nhìn trái phải, lập tức liền đỏ mặt, Kim Hi ra vẻ đạo mạo ngồi đằng kia. Nạp Lan không biết nghĩ đến điều gì, liếc ra phía ngoài lều mặt cười xấu xa, cởi quần mỏng liền trốn ra sau Tập Tắc Nhĩ, y cũng biết Hi Tư Lạc nhìn qua thực chính trực, kỳ thật trong lòng đều phức hắc như Kim Hi, cho nên chủ động kết minh với Tập Tắc Nhĩ.

Hoa Lê bị bạn bè Lạc Mông lôi kéo nói thiệt nhiều về chủ đề ‘cuộc sống về đêm’, y há miệng đầu không lại một đám người trêu chọc, vừa thẹn vừa quýnh, lại có vài phần dục vọng, Nạp Lan mới vừa trốn y liền vào lều. Xốc cửa lều lên trong nháy mắt, y giật giật cái mũi, ánh mắt đảo qua chung quanh, sắc mặt chocolate cũng có chút xấu hổ, cố tình y lại là người vào cuối cùng, Tập Tắc Nhĩ Nạp Lan và Hi Tư Lạc đều cướp được vị trí ngủ, nằm bộ chắn đệm đặt song song dưới đất, Kim Hi ngồi ở chính giữa, Tập Tắc Nhĩ nằm bên phải hẳn, Nạp Lan và Hi Tư Lạc ở hai bên rìa ngoài, bỏ lại chỗ bên trái Kim Hi cho y nằm. Mọi người chọn xong chỗ nằm, đều lấy chăn mỏng khoát lên hạ thể, cạnh cửa xếp chồng ba cái quần mỏng, hiển nhiên còn thiếu của Hoa Lê.

Hoa Lê cứng ngắc ngồi đó, gãi gãi đầu mình: “Cái kia, ta đi ra ngoài chốc lát.” “Còn ra làm gì, đều đã trễ thế này, chờ mọi người ngủ người lại vào, đánh thức mọi người thì làm sao.” Kim Hi giả vờ khiển trách y. Hoa Lê khê cuống, vờ như chẳng hề để ý cởi quần mỏng, sau đó lập tức chui vào giường của mình, đắp chăn mỏng ngang thân. Có điều lúc này thời tiết ngày càng nóng, chăn của Thú nhân đều khá ngắn, miễn cưỡng che khuất bụng. Hi Tư Lạc cất Nguyệt trường thạch vào túi, trong lều vải liền tối lại.

Hoa Lê vừa mới an tâm một chút, liền cảm thấy một bàn tay hạnh kiểm xấu đụng vào hông y, sau đó bàn tay trườn lên cơ bụng y, thân thể ấm áp phủ lên người y, chóp mũi tràn đầy hơi thở quen thuộc, nhiệt nhiệt phun lên bờ môi y. Đêm đen an tĩnh, ngay cả tiếng nước chảy từ Khuê hà xa xôi tựa hồ cũng có thể nghe

được, tiếng vải dẹt ma xát khi Kim Hi đứng dậy, trong lều trướng yên tĩnh rõ ràng vô cùng. Nhưng Kim Hi lại phủ lên người y, cũng không có động tác, khiến Hoa Lê hết sức khấn trương. Hơi thở ngày càng gần, đôi môi mềm mại ấm áp dán lên môi y, nhẹ nhàng ma xát môi y, đầu lưỡi đảo qua môi y. Sau lần đầu làm với Kim Hi, Kim Hi vẫn luôn không chạm vào y, Hoa Lê trong lòng kỳ thật rất thấp thỏm, y cảm giác y vẫn chưa đến được bên cạnh Kim Hi. Nhưng giờ này khắc này, trong gian lều này đang nằm toàn bộ Tất nhĩ của Kim Hi, mà nam nhân này đang dùng loại tư thế chinh phục áp đảo thân thể mình, lại khiến y bỗng nhiên có cảm giác mình đã thực sự thành Tất nhĩ của người nam nhân này. Y lần đầu tiên hôn môi, cũng là lần đầu tiên hôn môi Kim Hi, miệng lưỡi giao triền, Kim Hi dùng kỹ xảo tính xâm nhập vào, y chỉ có thể mù quáng mà đón ý nói hòa, tùy ý đầu lưỡi linh hoạt của Kim Hi đảo qua lưỡi cùng răng nanh y, cơ thể tựa hồ như nhũn ra. Hôn sâu có nhàn nhạt tiếng nước, trong lều trướng có thể nghe rõ ràng, Hoa Lê bỗng nhiên ý thức được vấn đề này, nhanh chóng đẩy Kim Hi ra, Kim Hi giữ tay y trước ngực, khẽ giạt đỉnh đầu Hoa Lê, Hoa Lê không phải tránh không thoát, không phải không thẹn thùng, thế nhưng y lại không thể phủ nhận cảm giác trong lòng, Kim Hi ấn hai tay y, bản thân bị hấn cười lên, nhục nhã đến cực điểm, rồi lại, động tình mười phần.

Đây không phải bắt buộc, mà là tình thú người tình ta nguyện, trên thế giới này chỉ có một người, có thể cầm lấy tay y như vậy, khiến y không dám cũng không nguyện giẫy dụa, cũng chỉ có người này, sẽ chế trụ tay y, cũng sẽ không dă thương y. Kim Hi hôn lên cầm lên cổ, hấp xuyết làn da phát ra tiếng sásch sásch rõ ràng hơn cả hôn môi. Y khó nhịn cầu xin: “Đừng” Kim Hi lại hàm chứa vành tai y, thanh âm khàn khàn: “Đừng sợ.”

Hoa Lê rất muốn gằm nhẹ một tiếng ai sợ, thế nhưng, y thật sự có điểm sợ hãi. Lần đầu tiên với Kim Hi, bị Kim Hi dùng các loại trái cây khi dễ đến độ khóc, tuy rằng thực thích, nhưng lại rất kích thích, khiến y cảm thấy như không còn là mình. Kỳ thật, từ khi hiến tế kết thúc y đã biết, mình đã không thể rời xa Giống đực đáng ghét thích khi dễ người này. Một khác khi hấn từ trên bậc thang đi xuống, phía sau là cầu vòng lấp lánh, y phục như ngự phong, bản thân cũng đã không thể rời xa hấn, một khác này có biết bao hi vọng bản thân có thể đứng bên cạnh hấn, giữ hấn lại thế giới này. Ngày ấy cố ý khiêu khích Kim Hi, kỳ thật chính là y nhận thua trước Kim Hi. Nhưng sau ngày đó, y lại càng không biết nên đối mặt thế nào với Kim Hi, thường xuyên nghĩ loạn thất bát tao gì đó, rồi lại không rõ ý nghĩ của mình.

Hôm nay là ngày đầu tiên Kim Hi chạm vào y sau ngày đó, y không biết mình nên phản ứng như thế nào. May mắn tựa hồ không cần y lo lắng, Kim Hi bá đạo ấn tay y, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve trên thân thể y, không có Ngư thần quả kích thích, loại vuốt ve này cũng không mãnh liệt, lại làm cho y hăm sâu trong đó. Kim Hi dần dần buông lỏng tay y ra, hai tay y bắt lấy tấm da thú dưới thân, cảm nhận tay Kim Hi lướt qua cánh tay mình, vuốt ve đầu vai sau đó quần lên trước ngực y, ngón cái ôn nhu ma xát nhũ tiêm của y, thì ra không có Ngư thần quả, nơi này cũng thư thái như vậy. Hoa Lê thực may mắn vì đêm đen, không ai thấy được vẻ mặt y, bởi vì y cảm giác, mình đã không thể khống chế vẻ mặt của mình, giống như lớn tiếng thở gấp rên rĩ a.

“A, thích không?” Thanh âm của Kim Hi vờn bên tai y, hai tay chạy trên thân thể y vuốt ve vỗ về chơi đùa, thân thể càng ngày càng nóng, không giống lần trước điên cuồng mất khống chế, nhưng lại rõ ràng cảm giác được, thân thể của mình đang bị người khác vuốt ve, bị giữ lấy. Hoa Lê không trả lời, y có thể lưu manh, có thể thô tục, có thể dễ dãi vui đùa với Thú nhân khác, nhưng kỳ thực, y từ nhỏ đến lớn cự tuyệt vô số Giống đực, cho nên đối với loại kinh nghiệm này cơ hồ là số không, thuộc về thanh thuần phái. Y từng cho rằng mình sẽ không thích loại sự tình này, bản thân từ nhỏ đã chém giết với dã thú trong núi rừng lại rơi vào tay một Giống đực gầy yếu, mặc hấn càn rỡ đùa bỡn. Nếu Giống đực này là Kim Hi, y có lẽ, còn có thể nhận, ân, kỳ thật rất thích a.

Tay Kim Hi nhấn qua từng khối cơ bụng của y, ngón cái quét qua rốn y, sau đó đỡ hai bên hông y, muốn để y ngồi xuống. Hoa Lê lại cầm lấy cổ tay hấn, ngồi xuống, không phải là muốn tiếp theo sẽ làm xuống đi, nhưng chung quanh còn ba người nằm a! Kim Hi thần nhiên “Ân?” một tiếng, trong giọng có sự cường ngạnh không cho cự tuyệt, Hoa Lê đành phải thấp giọng nói: “Đi ra ngoài đi.” Kim Hi lại buộc y ngồi xuống, để y tách hai chân giạng qua hai bên, bàn tay nhẹ vỗ về lưng và vai y, kéo thấp đầu y, Kim Hi nói bên tai y: “Người là Tất nhĩ của ta, đi chỗ nào làm?”

Hoa Lê mặt oanh cái nóng lên, y xác định chung quanh không có Thú nhân nào ngủ, ngay cả tiếng thở bọn họ cũng không thêm giả bộ, lúc này hô hấp đều dần dần thô, hiển nhiên đã nghe thật lâu. Có lẽ bọn họ cần

bản là không muốn giả bộ, Hoa Lê đột nhiên hiểu được ý Kim Hi, vô luận Tạp Tắc Nhĩ hay Nạp Lan Hi Tư Lạc đều là người Bộ lạc Bĩ Mông, chỉ có y là Thú nhân Bộ lạc Lạc Mông, cho nên vẫn cảm thấy mình không hòa hợp được với bọn họ. Nhưng một loạt hành động của Kim Hi đêm nay, làm y ý thức được, bản thân thật sự đã là Tắt Nhĩ của Kim Hi, y và Tạp Tắc Nhĩ Nạp Lan Hi Tư Lạc cũng là người một nhà, cho dù ở trước mặt bọn họ cùng Kim Hi thân thiết cũng không có vấn đề gì, bởi vì trong lều trưởng bông nhỏ này, đều là người nhà cả đời của y.

Cho nên, Kim Hi hi vọng mình và bọn họ chung sống hài hoà đi? Hoa Lê trong lòng ê ẩm, không biết là cảm giác gì. Kim Hi tách móng y ra, vật cứng nóng hổi chậm rãi ra vào thân thể y, phía trước của y cũng được Kim Hi thuần thực chiếu cố, biểu bì bị ngón tay Kim Hi bác mở, bất khuất nằm trong tay hắn. Hoa Lê chậm rãi nâng lên phần eo mình, biên độ cùng tốc độ phập phồng dần dần nhanh hơn, lúc này đây không có trái cây gì, càng thêm cảm giác được rõ ràng vật vừa cứng vừa nóng không ngừng trườn sát. Kim Hi hai tay nâng móng y, thanh âm ồm ồm phát ra dính nị. “Thích không?” Kim Hi hiển nhiên rất hưởng thụ, thanh âm đều nhuốm dục vọng khàn khàn, Hoa Lê dùng cánh tay che miệng mình, rồi lại bị Kim Hi kéo xuống, y gắt gao cắn môi, sợ mình một khi mở miệng liền ngăn không được rên rỉ. Kim Hi lại ôm đầu y, ấn y vào bờ vai mình, ghé vào lỗ tai y nói: “Kêu ra đi, ta thích thanh âm của ngươi.” Hoa Lê rốt cuộc chịu không nổi, thanh âm ngày càng phóng đảng, cuối cùng đã hoàn toàn không thể khống chế. Y vốn ngông cuồng, tính tình thuần trực, thích liền muốn biểu đạt cảm thụ của mình, cho nên càng không thể vãn hồi, thanh âm chắc chắn đã truyền ra bên ngoài, thế nhưng y lại không rảnh bận tâm. Cho dù kiến thức Mẫu mục dạy y cũng chưa thật sự học tập, dựa vào bản năng, y cũng đông đưa ước chừng hơn một giờ, thất lưng đầu gối bủn rủn áp lên ngực Kim Hi, cảm ướt mồ hôi gối lên đầu vai Kim Hi, chậm rãi bình phục hô hấp của mình.

“Đời này, ta khó có khả năng là của riêng ngươi, cho dù có kiếp sau, ta vẫn muốn ở bên tất cả các ngươi, thực xin lỗi, tha thứ cho ta.” Kim Hi thanh âm tuy nhẹ, nhưng mọi người trong lều trưởng đều nghe được. Hoa Lê ôm vai hắn không chịu buông ra: “Chảy thật nhiều mồ hôi.” Kim Hi không có trạc phá sự thật thanh âm của y đã hơi nghẹn ngào, nhẹ nhàng hôn thái dương ướt đầm của y.

Đêm càng khuya, tâm, rốt cục an bình.

39. Chương 39: Ta Thích, Ta Sủng

Sáng ngày thứ hai thức dậy, trên người Hoa Lê còn loang lổ dấu hôn, trên ngực bụng còn có dấu vết khô cạn. Hi Tư Lạc cười tủm tỉm dùng túi da đựng nước thấm ướt khăn đưa cho Hoa Lê. Lạc Mông đã làm xong điểm tâm, Tạp Tắc Nhĩ đi lĩnh phần của bọn hắn. Hoa Lê mặc quần da, áp ứng nói: “Ta ăn trong lều sẽ tốt hơn.”

“Sẽ đỡ lều xuống ngay để đi đó.” Kim Hi đương nhiên biết Hoa Lê do dự cái gì, hắn nói là sự thật, Nạp Lan và Hi Tư Lạc đã chuẩn bị dỡ lều trưởng. Hoa Lê dùng cánh tay che lồng ngực của mình, y hơi cúi đầu, có thể nhìn thấy chung quanh đầu nhũ. Đầu cùng cơ ngực như trang báo gấp lại, trên bụng còn có dấu hôn. Kim Hi nâng cằm y lên: “Trời thì tối, ta cũng không biết miếng vải kia là áo choàng của ngươi a, ai bảo ngươi ngay cả một kiện áo cũng không mặc.” Hoa Lê mặt phỉm hồng, tức giận bỏ nhào lên Kim Hi, lưu lại trên cổ hắn một dấu răng rõ ràng, rồi lập tức chạy ra khỏi lều.

Vào bữa sáng, không khí giữa mấy người biến hóa rõ ràng, tuy rằng vẫn thực im lặng, nhưng chỉ là nhàn nhạt xấu hổ, khoảng cách giữa mọi người lại được kéo gần lại, hoặc là nói, khoảng cách giữa bọn họ, chính là khoảng cách của mỗi người bọn họ đến Kim Hi.

Khi Lạc Mông đến Bĩ Mông, vì mang theo vật hiến tế ổn thoả, nhất là khối phỉ thúy kia, cưới chính là trường tị thú, hình như loài thú ăn kiến thật lớn, cao tráng cường đại, có thể đồng thời công được ba Thú nhân. Mà Kim Hi một hàng sau khi rời khỏi Lạc Mông thì phải qua thảo nguyên khô hạn rộng lớn mới tới Thánh Địa, vì tránh né trình sát của Sóc Mông, không thể cưới song đầu kiêu, cho nên mang theo tị thú, hình như tê ngưu to lớn, thích hợp di chuyển trên thảo nguyên và sơn đạo, tới Lạc Mông sau đó tiếp tục đổi cưới khủng điểu tốc độ nhanh hơn. Bởi vì ổn thoả, cho nên tốc độ không nhanh.

Hoa Lê luôn thích khoe khoang, luôn thích ngồi ở phía trước, ngày hôm nay lại chuyển qua phía sau Tạp Tắc Nhĩ, cưới cùng một con với Tạp Tắc Nhĩ. Nhưng lại vẫn có Thú nhân oán lại: “Ai, Hoa Lê, ngươi xem

mắt ta có phải rất đen không?” “Không có a.” Hoa Lê không rõ ẩn ý, còn ngốc hồ hồ trả lời. Kết quả Thú nhân nói: “Ngày hôm qua ẩm ỉ như vậy, làm ta ngủ không ngon nha.” Hoa Lê lặng đi một chút, nhìn nhìn lại ánh mắt đối phương chuyển chuyển nhìn ngược y, cũng chỉ có thể xấu hổ không phản bác được.

Có điều năng lực đề kháng của Hoa Lê vẫn rất mạnh, cũng chỉ ngày đầu bị người trêu chọc không có lời để nói, mấy ngày kế tiếp mỗi buổi tối đều bị Kim Hi hung hăng ăn sạch sê, y lại không xấu hổ nữa, ngược lại kê vai sát cánh với Thú nhân quen thuộc, lấy khẩu khí người từng trải truyền thụ kinh nghiệm. Bộ dạng vô lại vô tâm vô phế của y, buổi tối tự nhiên sẽ bị Kim Hi tiếp tục hung hăng “trừng phạt” một trận, có điều hôm sau y lại khoẻ như vâm đi nơi nơi tìm ngược.

Hoa Lê tính khí phóng đảng, quả thật chọc Kim Hi thích, ai không thích Thú nhân của mình ở trên giường phóng đảng chứ? Tuy rằng bị người khác nghe lỏm không quá thoải mái, nhưng vô luận là Thú nhân cực kỳ hâm mộ Hoa Lê hay Giống đực ghen tị với mình, kỳ thật có điểm thỏa mãn lòng hư vinh của hắn. Có điều nguyên nhân sâu xa hơn, chỉ có mình Hi Tư Lạc nhìn ra, chính là mỗi buổi tối Hoa Lê được sủng ái, khiến quan hệ giữa Kim Hi và Bộ lạc Lạc Mông nhanh chóng gần hơn, Tiểu hiện tại đã hoàn toàn coi Kim Hi là “con rể” của mình mà đối đãi, thái độ của Ô Giang Đại Tế ti cũng thay đổi rất nhiều. Đây là nhờ Bạch Linh dẫn dắt, đừng nhìn ngày đó hắn ở trên giường hung hăng khi dễ Vũ Lâm, đây chẳng qua là tính xấu của hắn trong phòng ngủ, bình thường đối xử với Vũ Lâm chính là yêu thương hết mực. Vốn trước khi hai Bộ lạc chính thức liên hợp, Vũ Lâm hẳn nên quay về Lạc Mông, nhưng Bạch Linh mang theo một đồng đồ tới lều của Ô Giang Đại Tế ti, cuối cùng được Ô Giang Đại Tế ti vẻ mặt ôn hoà tiễn ra ngoài, cuộc lữ trình lần này liền không có bóng dáng Vũ Lâm.

Vô luận Bạch Linh hay Kim Hi, thân phận của bọn họ đều nhất định sẽ khiến tình yêu của bọn hắn đối Vũ Lâm cùng Hoa Lê nhuộm màu chính trị. Nhưng cảm tình sẽ không lừa được người, Bạch Linh hoàn toàn là Giống đực của thế giới này, cho nên hắn đang dùng phương thức của mình biểu đạt tình yêu đối với Vũ Lâm. Mà Kim Hi tâm tư còn phức tạp hơn Bạch Linh, cũng đang dùng phương thức của mình yêu nhóm Tất nhĩ của mình.

Có điều nhờ thanh âm phóng đảng mỗi đêm của Hoa Lê ảnh hưởng, Giống đực cùng Thú nhân Lạc Mông trước lần liên hợp hiển tế còn chưa tìm được người trong lòng, vậy mà tự sản tự tiêu, trong mấy ngày sinh ra mấy đôi tình lữ, thậm chí còn có “nhân sinh doanh gia” đồng thời thu được hảo cảm của hai Thú nhân.

Trải qua bốn ba đằng đằng, xuyên qua thảo nguyên, đồi núi, thẳng đến rừng rậm trong núi sâu, cuối cùng cũng tới Bộ lạc Lạc Mông. Bộ lạc Lạc Mông ba mặt bị núi rừng vây quanh, nhà trong Bộ lạc đều làm bằng gỗ, cách mặt đất ước chừng một thước. Đi theo sứ đoàn Lạc Mông tiến vào Bộ lạc Lạc Mông, nhóm người Lạc Mông sớm đón trước cổng lớn phát ra một trận hoan hô. Kim Hi đang kỳ quái, liền bắt gặp một Giống đực bộ dạng rất tuấn tú tức giận đi đến, nghênh đón Ô Giang Đại Tế ti cùng Tiểu Tộc trưởng.

“Phụ thân, hoan nghênh các người trở về.” Hắn đứng bên cạnh Ô Giang Đại Tế ti, rộng mở hai tay, quay đầu mặt hướng Kim Hi.”Đây là Kim Hi miện hạ Bỉ Mông.” Ô Giang giới thiệu hai người, “Đây là ta nhi tử, Thoan Lưu.” “Đây là Giống đực bắt từ Bỉ Mông về? Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt a.” Kim Hi đang muốn chào hỏi thân mật, Thoan Lưu đã nói ra lời khiến hắn liền lạnh mặt.

“Không được vô lễ!” Ô Giang Đại Tế ti thấp giọng giận dữ khiển trách. Hắn trấn an nhóm Lạc Mông đến nghênh đón, trong ánh mắt tò mò của mọi người, mang theo Kim Hi đi tới Thần miếu bạch thạch của Bộ lạc Lạc Mông. Hắn nói với nhi tử Nộ Phong của Tiểu Tộc trưởng vừa tới và Thoan Lưu: “Ta long trọng giới thiệu một lần nữa, vị này chính là người nhận được ân sủng của nữ thần Ngã Lộ Ni, học được thần văn Ngã Lộ Ni, Kim Hi miện hạ. Sau khi liên hợp hiển tế, thông qua ta, Tiểu Tộc trưởng cùng Bạch Thiên tôn, Khang Dịch Tộc trưởng Bỉ Mông bàn định, Lạc Mông sẽ nhập vào Bộ lạc Bỉ Mông.”

Thoan Lưu vốn đang rất khinh thường Kim Hi, nhưng nghe Ô Giang nói xong, mới kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Cảm tạ Ô Giang tôn một đường đưa chúng tới đây, thời gian cấp bách, ngày hôm nay tu chính một đêm, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, không bằng chúng ta xuống trước nghỉ ngơi đi.” Kim Hi biết kế tiếp Ô Giang sẽ kể lại Bỉ Mông cường đại và Lạc Mông thất bại, đề tài này không thích hợp để hắn dự thính, cho nên sáng suốt quyết định rời đi.

“Ta mạng bọn người đi đi.” Thoan Lưu chủ động xin đi giết giặc, Ô Giang tuy có hơi do dự, nhưng cũng không ngăn cản.

“Hoa Lê, người không phải nói sẽ cướp một Giống đực cường đại từ Bể Mông sao, thế nào không kể ta nghe một chút a.” Thoan Lưu mang Kim Hi ra khỏi Thần miếu, lại mở miệng nói với Hoa Lê trước.

“Ta là Na nhĩ của Hoa Lê, có chuyện gì cứ nói với ta.” Kim Hi không mẫn không nhạt mở miệng tiếp chuyện, “Lạc Mông sau này sát nhập vào Bể Mông, chúng ta chính là người cùng Bộ lạc, cơ hội giao tiếp còn nhiều, cũng nên thân cận.”

“Lạc Mông nhập vào Bể Mông, người xác định?” Thoan Lưu hiển nhiên không tin sự thật này, thanh âm lập tức kích động lên, “Hoa Lê, chẳng lẽ phụ thân không đưa đồ tế đến Bể Mông sao?”

“Việc này mời đi hỏi Ô Giang tôn, mà không phải Tát nhĩ của ta, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ giải thích ổn thoả về vấn đề phát triển tương lai của hai Bộ lạc.” Kim Hi giọng điệu rất lạnh.

“Người, phé vật Bể Mông, a!” Thoan Lưu bị năng lực vô hình đẩy ra, lão đảo vài bước mới đứng lại, hấn phần nộ huy động cánh tay, trong không khí hội tụ dòng nước thật lớn, lao về phía Kim Hi. Kim Hi bình tĩnh nhướng mi, dòng nước lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà đóng băng, ngưng trệ giữa không trung, một ngọn lửa như con rắn dài quấn quanh băng trụ, siết nó vỡ nát.

“Nói ta là phé vật? Người xứng sao?”

Trong mắt Kim Hi là khinh thường khiến Thoan Lưu vô cùng giận dữ, hấn gầm lên: “Người muốn kích động chiến tranh giữa hai Bộ lạc sao?”

“Đừng đổ sai lầm lên đầu người khác, trở về hảo hảo học tập Ô Giang tôn đi.” Kim Hi xoay người muốn đi, hấn đột nhiên quay đầu lại, Hi Tư Lạc đã đặt đao trước mặt Thoan Lưu: “Thoan Lưu miện hạ, Na nhĩ nhà ta không dễ thương người là vì lo ngại cho tương lai của hai Bộ lạc, xin đừng làm chuyện không hợp thân phận nữa.”

Thoan Lưu không nói gì, chỉ chậm rãi đảo mắt qua Kim Hi cùng Hi Tư Lạc, Nạp Lan, Tạp Tắc Nhĩ, cuối cùng dừng lại trên người Hoa Lê, không nói được lời nào xoay người rời đi.

“Hoa Lê, người có phải có chuyện gì chưa nói với ta?” Kim Hi cười đến thực ôn nhu, lại khiến Hoa Lê từ khi Thoan Lưu xuất hiện đến giờ vẫn luôn trầm mặc lập tức khẩn trương bất an.

Không bao lâu, nhi tử Tiểu Tộc trưởng Nộ Phong liền chạy tới, hấn mang theo nụ cười áy náy: “Thoan Lưu, hấn, ai, mong Kim Hi miện hạ tha thứ cho sự lỗ mãng của hấn.”

“Không có việc gì.” Kim Hi miệng tha thứ, sắc mặt lại vẫn không vui, cũng may Nộ Phong là Giống đực phi thường sáng sủa, giới thiệu vài phong cảnh chỉ có ở Lạc Mông, liền phá khai hàn băng trên mặt Kim Hi, dẫn Kim Hi đến chỗ hấn sẽ ở đêm nay. Kim Hi chỉ liếc mắt một cái, liền biết đây là nơi của Tộc trưởng Bộ lạc, xem ra đây là nhà Tiểu, nghĩ cũng đúng, Hoa Lê là Vương trưởng của Tiểu, Kim Hi đương nhiên phải đến nhà Tiểu mà không phải Thần miếu bạch thạch.

Đến buổi tối, Ô Giang Đại Tế ti mang theo Thoan Lưu vội tới nhận lỗi với Kim Hi, là một Đại Tế ti của Bộ lạc, Ô Giang đã nghe lại toàn bộ tình cảnh lúc đó: “Nghe nói ngày hôm nay Thoan Lưu cùng Kim Hi miện hạ đã xảy ra chút chuyện không mấy khoái trá, các người đều là người trẻ tuổi, tương lai còn cùng thống trị Bộ lạc liên hợp, hi vọng các người có thể quên hết ân oán trước kia.” Những lời này không đề cập tới việc Thoan Lưu nhục mạ Kim Hi, còn lấy vai vế áp người, nhưng thân phận Ô Giang còn đó, hiện tại Lạc Mông đã sáp nhập vào Bể Mông, vị trí Bộ lạc đã hạ thấp, hấn thật sự không thể tiếp tục cúi thấp người, hạ thấp tôn nghiêm của Lạc Mông.

Thoan Lưu cứng ngắc nghiêm mặt hơi cúi người: “Hôm nay là ta lỗ mãng, hi vọng Kim Hi miện hạ bỏ qua cho.” Lời này không chút thành ý, giống như hai đứa trẻ tiểu học đánh nhau, bị thầy giáo bắt nhận lỗi, căn bản không phải phát ra từ nội tâm, bởi vì hấn không cho rằng mình đã làm sai chuyện gì. Kim Hi mỉm cười sáng sủa, bắt lấy tay Thoan Lưu: “Đương nhiên sẽ không để ý, tương lai hai Bộ lạc còn dài, chúng ta cần phải hảo hảo ở chung.”

Sự tình đã qua, mọi người vui vẻ hoà thuận cùng nhau ăn cơm. Thoan Lưu làm như cố ý kể Hoa Lê từng cố ý tỏ vẻ thân cận với Giống đực trong Bộ lạc, dẫn tới rất nhiều Giống đực hướng y cầu ái, lại đều bị y cự tuyệt, còn có Hoa Lê thích đùa giỡn, “tính cách cởi mở” quan hệ với rất nhiều Giống đực, Kim Hi nghe nhưng vẫn bất động thanh sắc mỉm cười.

“Tính tình Hoa Lê như vậy, Kim Hi miện hạ nhất định thực phiền não đi.” Thoan Lưu cười hỏi, biểu tình mọi người đều có chút bối rối, ở đây đều là những người thông minh trong Bộ lạc, ai lại không biết ý tứ Thoan Lưu nói gần nói xa, Kim Hi hảo tính tình nhện lâu như vậy, hẳn còn được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Ta thích, ta sủng.” Kim Hi hồ hững đáp bốn chữ, khiến Hoa Lê vẫn bất an không yên cả người đỏ bừng cúi đầu, Thoan Lưu nháy mắt ghen hòng, không nói được nên lời. Nộ Phong lập tức xen vào: “VẬY Hoa Lê liền phó thác cho Kim Hi miện hạ rồi, phải hảo hảo chiếu cố đệ đệ ta a.”

Bữa cơm chấm dứt, Bộ lạc Lạc Mông ban đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chim chóc ngẫu nhiên bay qua. Hoa Lê quỳ trên mặt đất gian nan nuốt, Kim Hi nắm tóc y kéo ra sau, răng nanh nhỏ của Hoa Lê còn dính chất lỏng sền sệt, đậm mị đến cực điểm. Kim Hi kéo y, hung hăng tiến vào thân thể y, buộc Hoa Lê cúi đầu nhìn mình: “Ta là ai?”

Từ khi bữa cơm chấm dứt Kim Hi vốn không nói tiếng nào rốt cục mở miệng, khiến Hoa Lê căng thẳng đến lúc này lập tức trả lời: “Na nhĩ, ngươi là Na nhĩ của ta.” Kim Hi híp mắt, ánh mắt ngày càng sắc bén, cuối cùng bất đắc dĩ hung hăng vỗ cái mông vung cao của Hoa Lê: “Những lời này, ngươi cả đời đều phải nhớ kỹ.”

Một vòng Ngân Nguyệt treo trên không trung, phủ trắng phiến lá trong rừng rậm. Kim Hi đẩy cửa sổ nhìn ánh trăng trên bầu trời, phía sau là Hoa Lê mệt mỏi, vết ứ đọng cùng vết cắn đầy người mang theo ý tứ trừng phạt rõ ràng, ngay cả giữa hai chân cũng tràn đầy “ấn ký”. Kim Hi quay đầu lại nhìn y một cái, ánh mắt thâm u, từ trong túi quần lấy ra một cái còi nhỏ, thạch tiểu chỉ dùng để gọi một loại thạch đầu kiêu cổ quái, hẳn ngậm trong miệng, nhưng không có thanh âm.

Ngày hôm sau Ô Giang Đại Tế ti dẫn theo mấy người cấp cao của Lạc Mông ra tiễn Kim Hi rời khỏi Bộ lạc Lạc Mông, từ núi sâu, xuyên qua sơn động bí mật trong núi, chính là thảo nguyên khô hạn, nơi đó cũng là địa bàn của Sóc Mông.

Đại khủng điêu giống như đà điểu, đầu có mào gà, thân cao ba thước, chở nhóm Kim Hi rời khỏi Bộ lạc Lạc Mông. Miệng Kim Hi vẫn ngậm thạch tiểu kia, đến khi một con quái điêu đầu chim trĩ xuất hiện trước mặt hắn, đã tới cửa vào sơn động, Kim Hi đem một tờ giấy nhét vào ống trúc nhỏ trên chân quái điêu, sau đó cho nó cất cánh, quá trình này quá ngắn, trong đám người nghỉ ngơi ở một bên, chỉ có Hi Tư Lạc khéo léo xuất hiện, chặn ánh mắt những người khác.

Trên giấy chỉ viết tám chữ “Hiển tế lưu phụ, Tộc trưởng lưu tử”.

40. Chương 40: Xấu Tính Là Phải Trả Giá Thật Nhiều

Khủng điêu là sinh vật đặc biệt đáng yêu, lông của chúng giống màu thảo nguyên khô hạn, là loại màu vàng ấm áp, đương nhiên, đây là màu sắc tự vệ của chúng, đối với thảo nguyên mà nói, loại màu sắc này là đại biểu cho cần cỗi.

Trước khi Kim Hi tới thảo nguyên hoang vu mệnh danh là Hoang Nguyên của Sóc Mông, bọn hắn còn phải xuyên qua một sơn động thiên nhiên. Động này là đường bí mật Lạc Mông dùng để trinh sát Sóc Mông và tới Thánh Địa. Lộ ra con đường này là đại biểu cho thành ý của Lạc Mông, bởi nếu Kim Hi tiết lộ sơn động này cho Sóc Mông, Lạc Mông sẽ gặp phải uy hiếp bị xâm lấn. Kim Hi ngoài hường về Thánh Địa, còn muốn ghi chép địa lý ven đường. Hệ thống tính danh của Bộ lạc Bì Mông, đều được hình thành sau khi hắn đến, vài cái tên phát âm như hán ngữ, liền lấy tên Hán ngữ, tỷ như Bạch Linh, lại có từ không như vậy, cho nên phải dịch âm, hắn muốn tạo dựng hệ thống tính danh, tôn trọng dòng họ tổ về tôn trọng tổ tiên, tôn trọng tổ tiên nghĩa là tôn trọng lịch sử, tôn trọng lịch sử sẽ tôn trọng Tế ti của Thần miếu nắm giữ lịch sử, Kim Hi hi vọng Thần miếu không phải một tổ chức tôn giáo, mà là điện phủ nghiên cứu văn hóa, nghệ thuật cao nhất, trở thành tấm bia vĩnh cửu kéo dài văn minh, như vậy mới có thể cam đoan con cháu của hắn, trước khi gia tộc hủ mục tiêu vong, có địa vị cao quý.

Nghĩ vậy, Kim Hi không khỏi cảm thán một tiếng, dựa theo lịch pháp tam nguyệt, cũng mới đây được một tháng lẻ hai tuần, tâm tình hắn đã xảy ra chuyển biến cực lớn, có lẽ bản thân hắn có tố chất lãnh đạo trước

không phát hiện ra đi? Chỉ có thể nói là hoàn cảnh ép người tiến bộ, đứng ở vị trí Miện hạ, hẳn phải dùng ánh mắt Miện hạ nhìn sự vật.

Bọn hắn đều mang theo lượng lớn thịt khô cùng thực vật, nhưng trước khi tiến vào thảo nguyên khô hạn, vẫn phải tận lực săn bắn để lấy đồ ăn. Dù sao ở địa bàn của Sóc Mông, Thú nhân Bĩ Mông đi săn lưu lại mùi sẽ mang đến nguy hiểm thật lớn. Bọn hắn đi đường có thể dùng hương cỏ che dấu, nhưng một khi săn bắn, mồ hôi nhiều bốc hơi, cái mũi linh mẫn của Thú nhân ở cánh đồng hoang vu sẽ phát huy càng rõ ràng.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Lê, bọn hắn tìm được sông ngầm trong sơn động, nơi hạ trại còn có dấu vết của Thú nhân Lạc Mông lưu lại. “Nơi này mùa hè man mát rất thích, ta thường xuyên tới đây tránh nóng.” Hoa Lê có chút đắc ý nói, “Nơi này là đường bí mật ta phát hiện, bình thường cơ hồ không ai tìm ra.”

“Khó trách nhìn loạn như vậy, hóa ra đều do người lưu lại.” Kim Hi lạnh lạnh chỉ vào đồng hồ độn trên mặt đất, Thú nhân với Thú nhân cũng không giống nhau, Hoa Lê trong chuyện chăm sóc người, thật đúng là đại thủ đại cước, còn cầu thả hơn cả Kim Hi. Hoa Lê cào cào gáy, ngượng ngùng nở nụ cười. Hi Tư Lạc cùng Tạp Tắc Nhĩ dùng trường mâu bắt được Ngăn lân ngư dài nhỏ, vảy của chúng thật nhỏ mà dày, không cần cạo vảy, đặt trên lửa đốt một thời gian vảy cá sẽ hòa tan thành dầu trơn, mới người đã thấy phi thường mỹ vị. Bĩ Mông ưu việt hơn Lạc Mông ở chỗ vũ khí phong phú đầy đủ, trừ chạy gấp và truy đuổi con mồi sẽ biến thành thú hình, Thú nhân Bĩ Mông rất ít dùng răng nanh cắn xé con mồi, bọn y càng am hiểu dùng vũ khí công kích. Dùng thú hình săn tuy dễ dàng mà linh hoạt, nhưng hàm trên của Thú nhân sẽ lấy dính máu tươi của dã thú, thân thể cũng càng dễ bị thương. Từng bước chuyển hóa thành vũ khí công kích, nhất là sử dụng cùng tên cùng các loại cạm bẫy, thọ mệnh của Thú nhân Bĩ Mông đều vô hình trung mà gia tăng.

Kim Hi nhìn thấy bọn y bất cá không khỏi nghĩ đến, có phải cuối cùng có một ngày, hàm răng của bọn y sẽ thoái hóa đến không thể dùng để săn nữa không? Có điều phỏng chừng này quá trình tiến hoá sẽ kéo dài mấy ngàn thậm chí mấy vạn năm, đây chính là tương lai tiến hóa thậm chí còn dài hơn so với Địa Cầu, hẳn nghĩ quá nhiều rồi.

Mùi cá nướng thản nhiên truyền đến, Kim Hi như ông chủ khoanh tay ngồi cạnh đồng lửa, có chút ngây người. Bốn Thú nhân trước mặt đều dùng que xiên cá nướng, cũng không động đậy, hiển nhiên đang chờ hắn tới chọn. Vấn đề là cho dù ít có người qua sơn động, các người cũng không cần cối sạch sẽ như vậy chứ, mấy con cá lay lay giữa hai đùi, triển lãm cũng quá lớn đi. Kim Hi sờ sờ cái mũi, cho dù là nam nhân trì độ, trong tình cảnh này, hẳn cũng có chút hồi vị. Hoa Lê được chuyển sủng vài ngày, đi đâu cầm cá nướng của mình bắt đầu ăn. Hi Tư Lạc nhìn nhìn Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ, dùng một ánh mắt có chút ai oán có chút trọc ghẹo liếc Kim Hi một cái, cũng cầm cá nướng của mình lên.

Tạp Tắc Nhĩ cong gối, hai tay ôm lấy đầu gối, chôn mặt trong chân, cái lỗ tai dưới ánh lửa có vẻ đặc biệt hồng. Nạp Lan nghiêng đầu nhìn vách sơn động, không nói một câu. Kim Hi cầm cá nướng, thật sự là hương vị ngon động lòng người, vào miệng liền tan, Kim Hi nhịn không được ánh mắt nhìn thoáng qua ‘thù du’ phẫn nộ trước ngực Nạp Lan, cảm giác thân thể mình cũng có chút hơi hơi nóng lên.

Bốn cái chần rải quanh đồng lửa, lấy đồng lửa làm trung tâm trải về bốn phía, Kim Hi nằm ở giữa Tạp Tắc Nhĩ và Nạp Lan. Tắm rửa thu dọn xong, Hi Tư Lạc chỉnh nhỏ lửa trại, chỉ còn lại than hồng, tiện cho sáng mai châm lại. Trong bóng tối có thể mông lung thấy bóng người, Kim Hi nằm trên thảm da thú, nhìn ánh lửa ảm đạm, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay mò tới eo mình. Kim Hi xoay người, bàn tay vuốt ve thân thể ấm áp của đối phương, dẫn dắt tay đối phương nắm lên nhục còn nóng rực của mình, bản thân cũng thưởng thức nhiệt vật của đối phương. “Mấy ngày nay, nhẫn nại thực vất vả đi?” Đã quen tuyên dâm trước nhiều người, Kim Hi cũng trở nên mặt dạn mày dày. Đối phương ngồi giữa hai đùi hắn, cánh tay ôm cổ Kim Hi, đem nụ hoa của mình đưa tới bên miệng Kim Hi, Kim Hi mút cơ ngực bên cạnh nụ hoa y, phát ra thanh âm vang dội: “Ấn? Nói cho ta biết, muốn nó không?”

“Muốn.” Tạp Tắc Nhĩ giọng khàn khàn, hiển nhiên đã động tình từ lâu. Trong nháy mắt đụng tới thân thể Tạp Tắc Nhĩ, Kim Hi phát hiện một điều khiến hắn có chút đắc ý có chút tự mãn cũng có chút vi diệu, chính là chỉ dựa vào một cái chạm tay, hắn đã có thể phân biệt được bốn Tát nhĩ. Nạp Lan làn da tinh tế, Hi Tư Lạc căng đầy, Hoa Lê chắc nịch, Tạp Tắc Nhĩ nóng cháy. Hắn vỗ vỗ mông Tạp Tắc Nhĩ: “Liếm liếm nó.” Tạp Tắc Nhĩ ân một tiếng muốn cúi người, Kim Hi lại vuốt ve cái mông của y, “Sải chân lên trên đầu ta.” Cho dù không nhìn thấy biểu cảm, hắn cũng biết Tạp Tắc Nhĩ nhất định cụp cụp tai, xấu hổ đến đỏ bừng cả người. Tạp Tắc Nhĩ khóa hạ thân trước mặt Kim Hi, còn thịt giường lên áp sát bụng, song cầu rũ xuống

có thể cảm nhận được hơi thở nóng cháy của Kim Hi, cặp mông y nhếch lên, đầu thì áp thấp, ngậm lấy quy đầu của Kim Hi, trước dùng môi lưỡi liếm láp trong chốc lát, sau đó chậm rãi đưa nhục côn của Kim Hi tiến vào yết hầu. “Tê” Kim Hi phát ra rên rỉ thoải mái đến cực điểm, tay trái vòng qua đùi Táp Tắc Nhĩ, ôm lấy cặp mông vì Táp Tắc Nhĩ quỳ sấp mà nhếch lên, như đang khiêng đùi Táp Tắc Nhĩ, cả cánh tay đều dán lên làn da ấm áp của Táp Tắc Nhĩ, bàn tay tùy ý vuốt ve mông thịt y, tay phải thì xuyên qua hai đùi cầm lấy nhục côn Táp Tắc Nhĩ. Khi ngồi là tư thế cầm xuôi, quỳ sấp liền thành cầm ngược, giống như muốn vắt sữa từ nhục côn Táp Tắc Nhĩ, hấn dùng ngón trỏ điều chỉnh quy đầu đã vươn ướm, áp nó xuống đùi, càng áp lực đàn hồi càng lớn đến khi nhục côn đặt vuông góc với mặt Kim Hi mới thả tay, nhục côn liền bắn mạnh trở lại, đánh một tiếng ‘ba’ lên bụng Táp Tắc Nhĩ.

Táp Tắc Nhĩ hai tay chống lên đầu, ra sức phun ra nuốt vào nhục côn thô to của Kim Hi, có thể cảm nhận được động tác của y vẫn còn rất trúc trắc, có đôi khi răng nanh sẽ cào nhẹ lên quy đầu của Kim Hi, làm hấn cả người một trận phát run, nhưng cảm giác càng rõ ràng là Táp Tắc Nhĩ nhất định đã trộm “rèn luyện”, nếu không không có khả năng thành công cơ hồ nuốt toàn bộ nhục côn của Kim Hi vào cổ họng. Kim Hi nắm gốc côn thịt Táp Tắc Nhĩ, kéo nó đến đối diện với mình, dùng đầu lưỡi liếm lấy quy đầu của Táp Tắc Nhĩ, mã nhân bị đầu lưỡi hấn tách ra chảy nước róc rách, thậm chí còn thoang thoang vị chua chua ngọt ngọt, tuy rằng cực nhẹ, nhưng quả thật tồn tại. “Gần nhất thường ăn thứ gì?” Kim Hi nhu nhu tiểu cầu của Táp Tắc Nhĩ, bộ vị tròn xoe co dãn bị Kim Hi giở trò nhẹ nhàng nắm, Táp Tắc Nhĩ hàm chứa nhục côn Kim Hi tả hữu lắc lắc, khiến Kim Hi thích hung hăng nhéo cái mông y, hấn biết Táp Tắc Nhĩ khẳng định không chịu nói, lấy tay sờ sờ phía sau Táp Tắc Nhĩ, nếp gấp ướt át đã có thể nhận một ngón tay, hấn đẩy đẩy mông Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ đứng dậy dạng chân ngồi lên người hấn, trong bóng đêm Kim Hi có thể cảm thấy được đỉnh quy đầu chạm vào một nơi mềm mại, sau đó chậm rãi xâm nhập, mở rộng vách tràng, quan cầu thối qua nội bích, cố gắng xâm nhập thật sâu vào trong thân thể Táp Tắc Nhĩ. Tiếng đánh ‘bang bang’ rất nhanh vang lên trong huyết động, còn khơi dậy tiếng vang mỏng manh, nghe hết sức dâm mỹ. Kim Hi nằm vuốt ve đùi Táp Tắc Nhĩ, thỏa mãn nghe Táp Tắc Nhĩ rên rỉ, còn hơn Hoa Lê không biết thẹn phóng đảng kêu to, Táp Tắc Nhĩ động tình rên rỉ như tiểu cầu làm nũng, lại là một loại thú tính khác khiến Kim Hi càng thấy khoái cảm. Theo Táp Tắc Nhĩ pháp phòng càng lúc càng nhanh, đùi dần dần trở nên trơn ướt, ra một tầng mồ hôi mỏng. Táp Tắc Nhĩ hiển nhiên muốn ngoạn, bình thường luôn tùy ý Kim Hi làm y, kéo tay Kim Hi nắm côn thịt của mình, Táp Tắc Nhĩ trong lúc pháp phòng liền tự nhiên được tay Kim Hi đùa bỡn, có điều Kim Hi xấu xa dừng ở gốc của y, hơn nữa nắm hờ hờ, giống như sắp buông ra. Táp Tắc Nhĩ từ lỗ mũi phát ra thanh âm nồn nóng, nắm tay Kim Hi thay chính mình triệt động, nhưng như vậy y liền không duy trì được cân bằng, tiết tấu tán loạn. Y buộc phải khẩn cầu: “Kim Hi, giúp ta triệt triệt, sờ sờ phía trước ta.” Kim Hi rất ít nghe thấy thanh âm cầu xin động tình như vậy của Táp Tắc Nhĩ, giờ khắc này có thể cảm nhận được hoàn chỉnh tình cảm của Táp Tắc Nhĩ đối với hấn, cảm giác y đem quyền khống chế thân thể mình hoàn toàn phó thác cho Kim Hi, hấn đương nhiên sẽ thỏa mãn nhu cầu của Táp Tắc Nhĩ, bàn tay cầm quy đầu Táp Tắc Nhĩ ma xát, khiến thanh âm sắc khoái của Táp Tắc Nhĩ lập tức lớn hơn, hậu đình càng căng chặt hơn, Kim Hi khi thì nắm chặt khi thì triệt động, Táp Tắc Nhĩ hai chân phát run, thanh âm phát run, phía sau bị hung hăng uy nò, a a bắn ra, Kim Hi thậm chí nghe thấy tiếng tinh dịch rơi vang bên tai mình, trên ngực đều là chất lỏng triều cường của Táp Tắc Nhĩ. Kim Hi vuốt ve Táp Tắc Nhĩ cả người có chút phát run, Táp Tắc Nhĩ thỏa mãn dán lên đầu vai hấn, hơi thở dần dần bình ổn, lúc này một tiếng hít thở khác liền có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Nạp Lan vịn đầu vai Kim Hi, hôn hít cổ Kim Hi. Táp Tắc Nhĩ nhẹ nhàng hôn Kim Hi một cái, nhường vị trí lại cho Nạp Lan. Kim Hi đưa tay sờ, nhục côn Nạp Lan cũng đã đắm nước, trong bóng đêm Nạp Lan một điểm thanh âm cũng không phát, chỉ có tiếng thở dồn dập, Kim Hi đặt y lên đất để hai chân y gấp lên trước ngực, quỳ gối phía sau Nạp Lan, đồ côn thịt của mình chậm rãi cắm vào thân thể Nạp Lan. Đuôi báo dài nhỏ quần lên người Kim Hi, cho dù thân thể bị Kim Hi va chạm mà lay động, vẫn như cũ chỉ có hô hấp dồn dập, không chịu phát ra âm thanh. Kim Hi biết Nạp Lan tuổi nhỏ nhất, luôn có chút không được tự nhiên, vì thế xấu xa đột nhiên dừng lại.

“Ân?” Nạp Lan không tự giác phát ra âm thanh nghi hoặc, đợi nửa phút vẫn không thấy Kim Hi động, liền muốn chuyển thân, Kim Hi lại giữ bắp đùi y không cho y động, Nạp Lan khó nhịn co rút cơ thể, phía sau lại chặt một vòng, làm Kim Hi rất muốn hung hăng thao tử y, thế nhưng hôm nay hấn muốn trị tính xấu của tiểu hắc báo, thay đổi vị trí phần eo chậm rãi chuyển động, cọ sát nhục bích mẫn cảm của Nạp Lan, lại không chịu xâm nhập. Nạp Lan “Ồ ô” từ chối vài cái, cuối cùng đành phải mở miệng: “Động a.” “Người

cầu ta như vậy sao?” Kim Hi thấp giọng hỏi y. Nạp Lan biết Kim Hi thích kiểu trả lời thế nào, thế nhưng đáp án ấy rất xấu hổ, y không muốn nói ra, Kim Hi chậm rãi rút nhục côn ra bên ngoài, quan câu thậm chí rời khỏi hậu huyệt, thông thả ma xát khiến Nạp Lan càng thêm khó chịu, y tràn ngập ủy khuất cùng đáng thương nói: “Na nhĩ, dùng đại nhục côn của người, lấp đầy âm huyết của Nạp Lan đi, bên trong thực ngứa, muốn... được người thao.” Không thể không nói, lời kịch thường xuất hiện trong tiểu thuyết này, từ Nạp Lan gương mặt nhất quán lạnh lùng lại dùng thanh âm ủy khuất đáng thương phát ra, tiếng nói trong trẻo mang theo nôn nóng cùng sắc dục, thật khiến Kim Hi muốn nhin cũng nhin không được, hần nắm căng chân Nạp Lan, nâng hai chân thon dài của Nạp Lan lên giữa không trung, tiếng đánh thao mạnh mẽ dày đặc, lực va chạm khiến thân thể Nạp Lan trước sau lay động: “Còn gì nữa?” Nạp Lan nắm thắm da thú, lại không chịu mở miệng, Kim Hi lại lần nữa thả chậm tốc độ. Nạp Lan nức nở hô lên: “Ca, ca ca, nhanh chút nữa.” Tính xấu của Kim Hi rốt cục được thỏa mãn, thao biến thành Nạp Lan không chịu nổi rên rỉ, đuôi báo quần lay đui Kim Hi lực đạo ngày càng nhanh, phía mặt cũng không ngừng co rút, đột nhiên nhanh chóng siết lại, khoái cảm khiến Kim Hi cũng giữ không được, vùi vào sâu trong thân thể Nạp Lan đạt đến triều cường.

Nạp Lan dùng cánh tay che mặt, xấu hổ vô cùng, chỉ là tình thú của hai người trong phòng ngủ, giờ lại diễn ra trước mặt ca ca chính quy Hi Tư Lạc, làm cho y xấu hổ cái đuôi đều cuộn thành một đoàn. Kim Hi trong tình ái có chút ác liệt, giờ cũng có chút ngượng ngùng: “Đừng thẹn thùng, người mỗi lần gọi ta như vậy, đều đặc biệt dễ bắt.” Kim Hi bỗng nhiên nghĩ tới một câu, “Ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thực a.” Nạp Lan đánh vào trán hần ‘ba’ một cái, đứng dậy chạy về giường mình.

“Nạp Lan bình thường cũng không gọi ta và Bạch Linh là ca ca, người rốt cuộc làm như thế nào vậy.” Thanh âm mang theo hương vị nguy hiểm vang lên sau tai Kim Hi, Kim Hi xấu hổ gãi gãi mũi, hắc hắc nở nụ cười. “Nói xem, người muốn ta gọi người là gì a?” Hi Tư Lạc ôn nhu phun hơi thở lên cổ Kim Hi, Kim Hi liếm liếm khoe miệng đưa tay cầm nhục côn Hi Tư Lạc: “Người không biết sao?” Hi Tư Lạc cũng cầm côn thịt của hần: “Vậy phải xem người còn bao nhiêu tinh lực, lão công.”

Sáng ngày thứ hai lúc thức dậy, trừ Hoa Lê trên người đã sớm tích lũy thiệt nhiều dấu hôn, Tạp Tắc Nhĩ Nạp Lan cùng Hi Tư Lạc trên người cũng loang lổ nhiều dấu hôn, còn có ấn ký khô cạn. Lúc cưỡi khủng điểu, Kim Hi cũng cảm thấy mỗi một, một đêm bảy lần, chắc chắn là gạt người a, Giống đực bị nhóm Tát Nhĩ ép khô, thương không dậy nổi a.

Nhưng mà, hắc hắc, ánh mắt Kim Hi gian tà đảo qua Tát Nhĩ dung mạo anh tuấn cùng dáng người khỏe đẹp của mình, quả nhiên mỹ nhân chết dưới hoa, thành quỷ cũng phong lưu a.

41. Chương 41: Ca Linh

Lữ trình phóng đảng trong huyết động mười ngày sau kết thúc, bọn hần rốt cục bước tới Hoang Nguyên Sóc Mông. Nói là hoang nguyên kỳ thật cũng không chính xác, nơi này thảo nguyên cũng tươi tốt, nhưng đều nhuốm sắc vàng khô không có sinh cơ. Nơi ở của Lạc Mông núi non trùng điệp giống như bức tường thành thiên nhiên, hoàn toàn cản mưa chắn gió bên ngoài Hoang Nguyên Sóc Mông. Nhỏ ngọn cỏ vàng, còn có thể lồi lên cả mầm rễ trơn bóng bạc sắc, chứng tỏ chúng vẫn đang sống. Chuẩn xác hơn mà nói, cỏ trên thảo nguyên đã tiến hóa thành hình thái cần cực kỳ ít nước, mà khả năng dưỡng dục động vật hoang dã của bọn họ càng ít, khó trách Sóc Mông thường xuyên chịu nạn đói.

Cưỡi khủng điểu cao ba thước, trên đầu đội mũ rơm bên bằng cỏ vàng, năm người dùng tốc độ ổn định băng qua hoang nguyên. Chạy theo Khuê hà hình chữ S lâu hơn Kim Hi nghĩ, nhưng hần không nghĩ tới đi qua sơn động đã làm bọn họ đi mất gần mười ngày, trình độ cư dân thế giới này thăm dò thế giới vượt xa tưởng tượng của hần, ở thời đại chưa phát minh ra xe hơi, kỳ thú phong phú nhiều chủng loại giúp bọn họ có thể đi tới rất xa.

Bọn hần đi trên hoang nguyên, chủ yếu là dựa vào cái mũi linh mãnh của nhóm Tát Nhĩ, nhưng cách mỗi một giờ Kim Hi sẽ thả tinh thần lực, tinh thần lực của hần hiện tại có thể thăm dò đến phạm vi trên trăm dặm, đáng sợ kinh người. Bọn Hi Tư Lạc có thể phòng bị Thú nhân cùng dã thú tới gần, Kim Hi thì chủ yếu giám thị có Giống đực hoặc song đầu kiêu bay trên bầu trời hay không. Tuy rằng bọn họ đều khoái y

phục giống màu cỏ vàng, khuôn miệng cũng ngụy trang hòa vào với cảnh sắc nơi đây, nhưng một khi bị bao vây bọn họ sẽ thực phẩm.

Có điều khiến Kim Hi ngoài ý muốn chính là, tinh thần lực của hắn sau khi phóng ra ngoài, lại hấp dẫn thật nhiều động vật kỳ quái đi theo bọn hắn. Các loại động vật quái lạ trên thế giới này có rất nhiều, có điều kỳ lạ là, ác quỷ mãnh thú đều thân thiết với Thú nhân, loài động vật này chỉ khuất phục trước kẻ đi săn cường đại. Mà loài bò sát và côn trùng, thì thích Giống đực. Kỳ không là loài động vật ăn cỏ bị Bạch Linh hấp dẫn sau đó thuần dưỡng thành sứ giả đưa tin. Hơn nữa động vật bị Giống đực hấp dẫn, đều phi thường thông minh.

Có điều so với kỳ không tuy nhỏ nhưng uy phong, cái loài này thật khiến Kim Hi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cũng không phải vì chúng xấu xí ghê tởm gì, hoàn toàn ngược lại, bộ dạng của chúng đáng yêu giống như Jigglypuff trong anime Pokemon Kim Hi xem trước kia, thân thể màu hồng, đầu to như đầu búp bê, lam nhân chiếm nửa gương mặt cùng một đôi chân mềm nhũn như bông, nhẹ nhàng bật đến bật đi trên mặt đất, như là một viên kẹo bọc đường cỡ lớn.

“Đây là thứ gì.” Mấy thứ kia đi theo phía sau khuôn miệng, Kim Hi phát phát tay, chúng nó liền nháy đôi mắt to bán manh nhẹ giọng kêu to “Ca linh ca linh”, thanh âm còn ngọt hơn kẹo đường. “Không biết, chúng ta trước giờ chưa từng thấy loại động vật này.” Cư dân sống gần nơi này nhất là Hoa Lê, nhưng y cũng không phải người Sóc Mông, cho nên không hiểu rõ thứ này.

“Ta cảm thấy cho dù là người Sóc Mông cũng chưa chắc biết chúng là cái gì. Sinh vật trên Hoang Nguyên Sóc Mông đều có màu sắc tự vệ, loại động vật này màu sắc tiên diễm, hẳn không phải sinh vật bản địa.” Kim Hi bất đắc dĩ nhìn ‘thứ gì đó’ vì bọn họ thả chậm tốc độ nói chuyện, hiện tại đã bay tới bên cạnh hắn, ‘thứ này’ màu sắc phấn nộn như kẹo đường, thật sự quá rõ ràng, nếu cứ đi theo bọn hắn chỉ sợ sẽ làm Sóc Mông chú ý. Ai biết Kim Hi vừa dứt lời, ‘kẹo đường’ liền “ca linh ca linh” phiêu phiêu bay lên, biến thành màu cỏ vàng vô cùng tự nhiên, lại phiêu phiêu rơi xuống đuôi khuôn miệng, như là dính hòn bông lớn.

“Nó có thể nghe hiểu lời của người!” Hi Tư Lạc thực giật mình, “Thú nhân khi chinh phục kỳ thú đều dựa vào vũ lực, Giống đực thì khác, bọn họ thông thường đều dùng Ngã Lộ Ni lực tác động, hơn nữa những động vật đó đều rất kén chọn, kỳ không của Bạch Linh là phi thường hiếm có.”

Kỳ không có thể nghe thấy tiếng thạch tiếu đặc biệt xa hơn trăm dặm phát ra, còn có thể phân biệt giai điệu khác nhau, vậy mới có thể luôn theo sau sứ đoàn Lạc Mông, trở thành sứ giả đưa tin của Kim Hi, làm Kim Hi hâm mộ thật lâu. Có điều ‘kẹo đường’ này có tác dụng gì? Ban đầu đã rất quái dị, biến thành màu vàng rồi như là hòn bông bấn, nhìn càng quái dị hơn.

“Các người nói chúng nó ban đầu vì sao lại biến thành hồng nhạt, bắt mắt như vậy?” Tạp Tắc Nhĩ bỗng nhiên mở miệng. Hi Tư Lạc nhân tình sáng lên: “Là để hấp dẫn sự chú ý của chúng ta!”

“Không phải vô nghĩa sao.” Kim Hi không nói gì, biến thành hồng nhạt để hấp dẫn ánh mắt, hẳn cũng hiểu được a. Sau đó hắn vỗ đầu một cái: “Kháo, chúng nó đang lấy lòng ta!” Theo như Bạch Linh nói, khi kỳ không xuất hiện, nó mở rộng màng thịt trên cổ, như là một đóa hoa khiêu vũ trước mặt hắn, tư thế giống như chúng nó đang cầu ái kỳ không cái, cũng là tư thế tỏ vẻ cực độ thân mật của chúng. Chẳng lẽ loài động vật kỳ quái này cũng đang lấy lòng Kim Hi?

Kim Hi đưa tay nghịch những vật nhỏ này, chúng nó còn lớn gấp bốn nắm tay của Kim Hi, bị Kim Hi sờ sờ liền ‘ca linh ca linh’ kêu không ngừng, mềm mềm, làm đệm thì vừa vặn nha. Kim Hi đuổi cũng đuổi không đi, đành phải lôi kéo chúng cùng đi, may mắn chúng nó nhẹ phiêu phiêu, không gia tăng gánh nặng cho khuôn miệng. Lại đi hồi lâu, Kim Hi theo thói quen thả ra năng lực tra xét, lúc này, hắn rốt cục chú ý tới khác biệt khi có vật nhỏ này.

Nếu như nói khi đụng tới dị vật thì tinh thần lực tựa như đầu tay vỗ lên tảng đá, chỉ có thể tiếp xúc mặt ngoài, có thể phân rõ hình dạng, nhưng không cách nào thăm dò vào bên trong, như vậy ‘kẹo đường’ này chính là nước, có thể giúp tinh thần lực tự nhiên tiến vào, hơn nữa khi Kim Hi thả ra tinh thần lực, ‘kẹo đường’ thực kích động, ‘ca linh ca linh’ kêu vui, thân thể tản mát ra màu vàng thần nhiên.

Kim Hi nắm một con ‘kẹo đường’, trên tay hơi dùng khí lực, ép nó xuống dẹt dẹt, không nghĩ tới nó cũng không có chút thống khổ, ánh mắt như là hình vẽ trên quả bóng, cũng dẹt dẹt theo. Kim Hi dùng sức bóp

nhẹ vài cái, những vật nhỏ này vẫn rất vui vẻ kêu ‘ca linh ca linh’, tay chân ngấn ngừn tiếp tục quẩn lấy tay Kim Hi không chịu buông ra. Kim Hi thử dùng Ngã Lộ Ni lực xâm nhập vào thân thể vật nhỏ này, nhưng hần thử thật lâu, vẫn như đang nhúng tay vào nước, người cảm giác được nước vây quanh, lại không mò được vật gì. Kim Hi buông tay ra có chút nhụt chí, phúi phúi vật nhỏ này ra, sau đó hần chú ý tới một chút khác biệt, chính là nó không bị phúi bay lên, mà chậm rãi lặn lộn trên lưng khủng điểu. Kim Hi nhắc nó lên không trung rồi buông, phát hiện nó chậm rãi rơi xuống, nếu như ban đầu nhẹ như bông, thì hiện tại giống như là quả bóng thổi đầy hơi các-bon-đi-ô-xít, bay lâu sẽ rơi xuống.

Kim Hi khép mắt lại, hần kẹp chặt khủng điểu, bảo đảm sẽ không rơi xuống, ôm vật nhỏ này không ngừng tìm tòi trong cơ thể nó, theo thời gian ngày càng lâu, hần dần dần tìm được cảm giác, Ngã Lộ Ni lực như được tưởi vào thân thể nó. Chờ Kim Hi mở mắt ra, vật nhỏ này đã không thể ức chế biến thành màu hồng, còn hơi hơi phiem đỏ, bộ dạng như là uống rượu say. Nó say khướt nhảy dựng lên, thân thể tả diêu hữu hoảng, bật tới phía đuôi cùng đồng bạn, năm tiểu quái vật còn lại thân mật tụ lại, điều kỳ diệu đã xảy ra, tiểu quái thứ nhất màu hồng dần nhạt, ngoài nó ra mấy con khác lại hồng lên, chúng nó tựa như ăn uống no đủ, ngồi phịch lên đuôi khủng điểu, tiếng kêu đều biến thành “Ca

~ linh

~~ ” thoải mái.

Loại động vật lấy Ngã Lộ Ni lực làm thức ăn làm Kim Hi thật tò mò, hần đặt tên chúng nó là Ca linh, vốn muốn đánh số, nhưng khi chúng nó xen lẫn với nhau thì giống nhau như đúc, Kim Hi đành phải từ bỏ, tùy ý chúng nó rót sau người. Có thể lấy Ngã Lộ Ni lực làm thức ăn, loại động vật này khẳng định có chỗ bất phạm, phỏng chừng có quan hệ tới Ngã Lộ Ni lực, Kim Hi dọc theo đường đi tiến hành các loại thực nghiệm, bắt tri bắt giác hoàng hôn đã đến.

Sáu Ca linh phiêu xung quanh Kim Hi, Kim Hi hiện tại đã hoàn toàn coi chúng nó là bảo bảo. Mới đầu chúng cũng không thể hiện năng lực gì, nhưng Kim Hi không ngại phiền toái túm từng Ca linh rót đầy Ngã Lộ Ni lực thí nghiệm chúng nó, cuối cùng tiểu đồng tây đáng yêu biến thành màu hồng say khướt, mà biến hóa cũng dần dần rõ ràng, chúng nó giống như thay Kim Hi kéo dài tứ chi ra ngoài, Kim Hi cư nhiên có thể cảm giác được chúng nó tồn tại vô hình ở bên ngoài cơ thể, giống như điều khiển cánh tay của mình, phỏng chừng cái đuôi của Thú nhân cũng là loại cảm giác này. Càng thần kỳ chính là, Ca linh cũng không chỉ như là thân thể, chúng nó còn có thể trở thành trung tâm giúp Kim Hi phóng thích Ngã Lộ Ni lực, có thể cộng hưởng với Ngã Lộ Ni lực của Kim Hi.

Đây quả thực chính là pháp trợ cho Ma Pháp Sư, chúng gia tăng sức chiến đấu của Kim Hi lên gấp bội, Ca linh thứ nhất hiệu quả rõ ràng nhất, sau đó từng con giảm dần, nhưng tổng lại cũng giúp Kim Hi vượt qua năng lực cực hạn gấp mười hai lần. Kim Hi đoán tác dụng của chúng sẽ không chỉ như thế, nhưng mới tìm ra khả năng này, cũng đã quá đủ làm Kim Hi mừng như điên. Kim Hi lần này thả ra Ngã Lộ Ni lực, phạm vi cảm ứng được ước chừng hơn ngàn dặm, vốn đang vui sướng vuốt ve nhóm Ca linh, bỗng nhiên sắc mặt Kim Hi khê ngưng, sau đó nghiêng ngả mỉm cười, nhìn về một nơi ngoài ngàn dặm.

“Làm sao vậy?” Hi Tư Lạc chú ý tới Kim Hi biến hóa, như thường ngày, y đã trải xong giường da thú. “Các người ngủ trước đi, ta muốn chờ một vị khách nhân.” Kim Hi vuốt ve Ca linh, cười đặc biệt ôn nhu. Nhưng sau khi nói những lời này, qua gần hai giờ, cũng không có ai đến. Bọn hần đã chạy một ngày đường, Hoa Lê cùng Nạp Lan kiên trì một giờ liền ngủ mất, chỉ có Tập Tắc Nhĩ cùng Hi Tư Lạc vẫn kiên trì, mà Tập Tắc Nhĩ cũng thiêu thiêu ngủ gà ngủ gật, lúc này trên bầu trời truyền đến tiếng chim kêu sắc nhọn. Bốn người đều giật mình bừng tỉnh, mà lúc này Kim Hi đã ra khỏi lều.

Kim hí đại bằng lượn vòng quanh, một Thú nhân từ trên nhảy xuống, bộ dạng y cực anh tuấn, dáng người khoẻ đẹp, giữa ánh sáng Ngân Nguyệt cùng Đường Nguyệt tỏa giữa không trung, trong tay y nắm một thanh trường đao hàn quang rạng rỡ, uy phong lẫm lẫm. Nhìn thấy trường bào pháp phối trên vai Kim Hi, bộ dạng nhu nhược chịu không nổi gió đêm. Ngón tay y vuốt nhẹ trên lưỡi đao, hung ác nhìn Kim Hi.

“Người tên là gì?” Kim Hi dùng tay bị thương kéo y phục, tuy rằng miệng vết thương đã khép lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra tay không quá linh hoạt.

Thú nhân cũng không trả lời, y nắm trường đao trong tay, cấp tốc vọt về phía Kim Hi, khoảng cách ngắn ngủn, chỉ một giây sau có thể đến trước mặt Kim Hi. Hoa Lê lòi lang nha bỗng gần đầy mũi nhọn ra, mạnh

mẽ nghênh đón Thú nhân kia.

42. Chương 42: Long Tước...

Hoa Lê có đầy đủ năng lực và kỹ xảo đứng đầu nhóm Thú nhân, chống lại người kia lại vẫn có chút nan giải. Phương thức chiến đấu của Thú nhân Sóc Mông này phi thường hung hãn, có thể nói là không sợ chết, khí thế như muốn lấy mạng đổi mạng. Sở dĩ là có chút, bởi vì trường đao trong tay y thật sự là một vũ khí sắc bén, hiện tại xem ra khẳng định không phải bằng gỗ, hẳn là loại hợp kim đặc biệt nào đó. Lang nha bông của Hoa Lê cũng là vũ khí cường đại Bộ lạc y hao hết tâm lực đúc ra, vậy mà gai góc trên đó đều bị trường đao chém rơi một mảng. Có vũ khí này, rất nhiều kiểu đánh lấy mạng đổi mạng lại thành chiến kỹ nắm chắc mười phần. Ấc chiến hơn mười phút đồng hồ, Kim Hi để Hi Tư Lạc tham chiến.

Hoa Lê khá bất mãn, nếu như y dốc toàn lực, đồng quy vu tận tuyệt đối không thành vấn đề, cho dù gặp trên chiến trường, kiếm chế Thú nhân Sóc Mông cũng tuyệt đối có thể đảm nhiệm. “Đừng có gấp, hôm nay cũng không phải đấu trường sinh tử.” Kim Hi an ủi y. Còn hơn Hoa Lê đại khai đại hợp lại chiến đấu hung hãn, Hi Tư Lạc thì phát huy kỹ xảo tới cực hạn, vũ khí trong tay y là một đoản mâu, chiều dài chỉ có một thước hai, nhưng không có mặt lưỡi nào cùn. Hoa Lê càng hợp làm một thanh đao nhọn trên chiến trường, đâm thật sâu vào trái tim địch nhân, mà Hi Tư Lạc mới là người thích hợp chế trụ địch nhân cực mạnh. Trong giao chiến cận thân thì Hi Tư Lạc vô luận là tay, cánh tay, khuỷu tay, kiên, lưng, eo, chân, đầu gối hay chân, toàn thân trên dưới đều tham gia chiến đấu, khiến người ta hoa mắt khó lòng phòng bị, bị chế trụ toàn diện.

Kim Hi vỗ vỗ tay, Hi Tư Lạc nhanh chóng rút ra, từ một khắc đó có thể nhìn ra sự khác biệt rõ ràng, Hoa Lê dưới sự tiếp ứng của Hi Tư Lạc mới toàn thân trở ra, Hi Tư Lạc thì không chỉ có thể xen vào tiết tấu chiến đấu của Hoa Lê và Thú nhân Sóc Mông, còn có thể ung dung rút lui, có thể nắm bắt tiết tấu chiến đấu là thập phần hiểm có. Nếu như nói Hoa Lê là chiến sĩ chủ lực, Hi Tư Lạc là kẻ điều khiển trận, như vậy Nạp Lan chính là đạo tặc trong trò chơi, Hi Tư Lạc kỹ xảo xuất sắc, chỉ trong trận đánh giáp lá cà, mà nếu Nạp Lan cận thân, căn bản sẽ không tiếp xúc với địch nhân. Thú nhân Sóc Mông bị Nạp Lan quần thân, đánh nửa ngày đều đánh vào khoảng không, không khỏi càng thêm nôn nóng. Nạp Lan chạy nửa ngày, thể nhưng cũng chưa chạm binh khí với Thú nhân Sóc Mông, liền trực tiếp bị Kim Hi chiêu về. Nạp Lan không khỏi có chút ngượng ngùng, tuy rằng thần sắc vẫn lạnh lùng, nhưng không cam tâm tay chỉ nắm chặt chủy thủ vài lần.

“Không cần thiết ...” Kim Hi đã nhìn ra, Hoa Lê có thể lấy mạng đổi mạng lôi kéo Thú nhân Sóc Mông đồng quy vu tận, Nạp Lan lại có thể lấy thương đổi thương, lấy tiểu thương của mình đổi lấy đại thương của Thú nhân Sóc Mông, nếu đổi một đổi thủ hơi yếu, sợ sẽ bị y trong lúc du đấu bắt lấy cơ hội cho một kích mất mạng. Cũng chỉ có Thú nhân Sóc Mông này có đủ hai tầng vũ lực và vũ khí đều cực hạn, mới có thể để Nạp Lan không thể đắc thủ. Kim Hi tử lệnh là tuyệt không cho bị thương, cho nên vô luận Hoa Lê hay Nạp Lan đều chưa xuất hết thực lực.

Tạp Tắc Nhĩ nâng cây cung trong tay, xa xa nhắm vào mi tâm của Thú nhân Sóc Mông. Hiện tại Thú nhân Sóc Mông cuồng vọng sắc mặt cũng thay đổi, y cũng nhìn ra tính toán của Kim Hi, thuần túy là lấy y ra để ‘mài dao’. Có một lần ám sát ở Thần miếu, không có một Thú nhân nào kịp tiếp cận cứu viện và đánh giáp lá cà với y, hiện tại tự mình đối chiến, có lẽ bất kể một kẻ nào cũng không thể so với y, nhưng bốn người liên thủ, y nhiều năm chỉ kéo được một kẻ đệm lưng chết cùng mình. Nhưng trong năm người ở đây, kẻ nguy hiểm nhất còn chưa động thủ.

Kỳ thật có chiến sĩ chủ lực Hoa Lê, chiến sĩ tròng không Hi Tư Lạc, đạo tặc cận thân Nạp Lan, hơn nữa cung tiễn viên trình Tạp Tắc Nhĩ, đã là một tổ hợp cực kỳ cường đại. Nếu là bốn người này, bọn hắn thực thích hợp trở thành một tiểu đội tinh anh, cao thủ giết địch, mà nếu thêm Kim Hi, trở thành phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ cho bốn Thú nhân. Lực sát thương của riêng Kim Hi thật sự quá lớn, một Giồng đực cao nhất, nếu không thể bị cận thân thương sát, vậy tuyệt đối sẽ trở thành ác mộng của Sóc Mông.

“Ta tên Long Tước.” Thú nhân Sóc Mông lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, thanh âm của y khác hẳn bề ngoài hung lệ, ôn nhu mà trong suốt, còn tinh tế hơn Hi Tư Lạc cùng Nạp Lan.

“Kim Hi.” Kim Hi đi đầu báo tên, Long Tước sau khi biết danh tính của tổ hợp năm người đáng sợ này, trầm tĩnh hỏi: “Người gọi ta, muốn làm gì?”

Động như thỏ chạy, tĩnh như xử nữ, Long Tước càng đáng sợ, động như giao long, tĩnh như miên tước, y một khi trầm mặc, sát khí thu liễm, vô hại tựa như chú chim nhỏ.

“Gọi tôi?” Hi Tư Lạc thấp giọng lặp lại.

Kim Hi ha ha cười hai tiếng: “Chỉ là thấy người một mình ngăn người nơi dã ngoại, mới tâm sự với người một chút.”

Long Tước vuốt ve lưỡi trường đao, tươi cười ôn nhu: “Nói không tồi.” Y giương mắt nhìn chằm chằm Kim Hi, “Người không sợ ta giết người?”

“Ta còn thật lo lắng.” Kim Hi cởi bỏ trường bào của mình, “Cho nên ăn món khai vị rồi, nên đến món chính a.”

“Người làm gì?” Hi Tư Lạc ấn vai hấn, Kim Hi vỗ vỗ tay y, ánh mắt không cho cự tuyệt. Táp Tắc Nhĩ cắn chặt răng, giương trường cung trong tay, nhưng không có bắn tên. Kim Hi mỉm cười nhìn y, lại quay đầu cho Nạp Lan một ánh mắt ngăn cấm.

“Giống đực đối kháng Thú nhân?” Long Tước nở nụ cười, “Không có kẻ nào, không có Giống đực nào gan lớn như vậy, Thú nhân của người đã rất mạnh, không cần người lên sàn, ta cũng không muốn phé đi hai tay người.”

“Bọn họ là Tát nhĩ của ta, không phải Thú nhân của ta.” Kim Hi nhếch khóe miệng, “Một người đêm khuya làm bạn cùng kim sí đại bàng, là do người rất ngạo mạn, hay là rất tịch mịch?”

Long Tước bĩu môi: “Ta không thích sống cùng kẻ yếu.”

“Ta không thích thấy kẻ nhược giả cường.” Những từ ngữ Kim Hi nói Long Tước cũng không hiểu nghĩa, nhưng lời Kim Hi có pha tinh thần lực, Long Tước biết đó là một nghĩa xấu.

Hai tay y cầm chuôi đao, sống đao dọc trước mũi, lưỡi đao dưới ánh trăng sáng như tuyết, ánh mắt oai phong, ngay cả tươi cười đều mang vị thị huyết, hai chân xê dịch vọt về phía Kim Hi.

Kim Hi bình tĩnh đứng tại chỗ, còn giả cường hơn Long Tước, Long Tước tốc độ cực nhanh, hấn cũng không hề khinh thị Kim Hi, trong nháy mắt tới trước người Kim Hi, vặn eo xoay người, từ trực diện đến mặt sườn Kim Hi, trường đao xoay vẽ ra một vòng cung hung tàn, một chiêu này rõ ràng vừa mới học của Hoa Lê, thiên phú chiến đấu kinh người. Năng lực nguyên tố như vòng lửa cùng rồng nước, khi đối mặt với địch nhân là vũ khí lợi hại, nhưng đối với Thú nhân đấu cận thân thì phải đề phòng thương tổn mình, hơn nữa nếu vận dụng không kịp cứu vãn, quả thực là tự tìm đường chết. Long Tước thấy Kim Hi song không thủy hỏa thậm chí ngay cả lần trước còn chưa dùng, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Kim Hi môi huyết nhẹ, thối ra một tiểu âm rất ngắn, động tác vung đao của Long Tước chợt run lên, chệch đi một chút, biến hóa quá nhanh bị Long Tước điều tiết lại, Kim Hi tiến công thẳng vào ngực y.

Hồ quang xanh ngọc hiện lên, Kim Hi hồ hững nhìn Long Tước té trên mặt đất run rẩy, quả là thân thể cường hãn, bị điện giật như vậy mà còn không mất khống chế, không khỏi khiến Kim Hi có chút thất vọng...

Long Tước run rẩy thật lâu mới ngừng lại, y ôm ngực, hơi thở suy yếu, trong ánh mắt lần đầu tiên toát ra hoảng sợ nhân nhật cùng khó chịu càng sâu.

“Tùy thời cho người cơ hội khiêu chiến.” Kim Hi cởi giấy, dùng chân gờ cầm Long Tước lên, quả là khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, càng thích hợp với bộ dạng chim nhỏ hồn nhiên, không thích hợp biểu tình hung tàn ác độc, chân hấn đạp lên người Long Tước, “Không có Giống đực, dựa vào một mình người là không đủ.”

Long Tước phần nộ gục xuống đất, Hoa Lê đi tới, ôm y lên lưng kim sí đại bàng. Kim sí đại bàng linh tính cực thông kê kêu một tiếng, công Long Tước bay lên cao rồi mất hút.

Hoa Lê bình tĩnh nhìn Long Tước càng bay càng xa, liền xoay người chạy về, bọn Hi Tư Lạc sớm đều kích động vây quanh Kim Hi, sùng bái trong ánh mắt khiến Kim Hi một trận đắc ý.

“Sao lại thế này sao lại thế này?” Hoa Lê vẻ mặt phần khởi xán lại hỏi, y cho tới giờ chưa từng thấy Giống đực nào có thể nắm trong tay năng lực mạnh mẽ như vậy, còn là điện kích chỉ có trong truyền thuyết, nhưng thực lực của bọn họ cũng nhìn ra được, mấu chốt khiến Long Tước đại bại vẫn là sai lầm đột nhiên vừa rồi. Lấy thực lực của Long Tước, sau khi ‘làm nóng người’ với bọn y hẳn phải đứng trên đỉnh cao mới đúng, sao lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Kim Hi cười mờ ám, đưa tay vuốt nhũ đầu của Hoa Lê: “Ngư thần quả kia, ngươi còn nhớ rõ sao?” Hoa Lê đối với ký ức đêm đó vẫn còn mới mẻ, lập tức mặt đỏ thắm, tức giận gạt tay Kim Hi. Kim Hi cười cười: “Ta thật không ngờ hiệu quả của Ngư thần quả là ảnh hưởng tới cơ thể, hiệu quả của Long thiệt quả là ảnh hưởng tới thần kinh, ta bây giờ còn chưa quá thuần thực, chỉ có thể làm động tác của y chếch đi chậm lại trong nháy mắt, nhưng cũng đủ để ta phát huy sức mạnh của Điện kích quả.”

Lợi dụng trái cây trong lúc hoan hảo để học tập năng lực là do Kim Hi phát minh, bây giờ còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, ít nhiều trái cây xuất hiện trên giường đều là do hắn thử nghiệm, Hoa Lê cũng không nghĩ đến bản thân bị giăng co một lần lại mang đến biến hóa thần kỳ như thế. Y có chút thẹn thùng lại có chút đắc ý cúi đầu, nhưng cười đến lộ ra tiểu hổ nha, không giấu diếm được sự vui vẻ.

Kim Hi liếm liếm môi: “Ta cảm thấy ta còn chưa nắm giữ tốt năng lực, đêm nay các người giúp đỡ ta được không?”

“Kháo người mỗi ngày nghĩ cái gì a?” Hoa Lê đi đầu mở miệng mắng, y là Thú nhân duy nhất từng hưởng dụng những trái cây này, tuy rằng thích vô cùng, nhưng quả thật không chịu nổi a.

Kim Hi cũng không nói chuyện, lấy tay vén quần mỏng của Hoa Lê lên, nhìn ‘cái gì đó’ khê ngẩng đầu, Kim Hi nở nụ cười tà ác. Hoa Lê một phen đè quần mình xuống, nhưng vì động tác quá lớn, ngược lại càng lộ rõ ràng. Vì mượn sức Lạc Mông, cũng vì làm yên lòng Hoa Lê, Hoa Lê hưởng thụ nửa tháng chuyên sủng, ở trong sơn động Kim Hi mạnh mẽ bồi thường bọn Hi Tư Lạc, Hoa Lê vẫn không tiến lên, đã sớm có chút chịu không nổi. Y không biết xấu hổ không tao trộm nhìn bọn Hi Tư Lạc ba người một cái, thấy bọn họ đều mang ý cười tránh ra bên trái giường Kim Hi, cũng có chút động tình áp sát vào Kim Hi, vén quần da của mình, nắm tay Kim Hi ấn lên. Kim Hi thấy Hoa Lê cười đến thuần phác, lộ ra một đôi tiểu hổ nha, có một loại dâm dăng tự nhiên, càng thêm kim nén không được.

Sáng ngày thứ hai, không chỉ có Hoa Lê, ngay cả Hi Tư Lạc, Nạp Lan cùng Tạp Tắc Nhĩ, khi rời giường đều có dấu vết bị thương thức đầy người, bộ dạng có chút mệt mỏi. Đêm ngắn ngủi nhưng cường độ chiến đấu cao kéo tính trí của bọn họ, nhưng lại không chịu nổi mấy trái cây Kim Hi mang từ Thần miếu ra, trong sơn động bọn hắn liên thủ ‘ép’ Kim Hi, không nghĩ tới ngược lại kích phát tiềm lực của Kim Hi, hơn nữa nhờ uy lực của trái cây, bọn hắn đều có chút chống đỡ không được.

Có điều thả Long Tước nhất định một đường sẽ không thái bình, tối hôm sau, Long Tước lại tới cửa khiêu chiến.

43. Chương 43: Chinh Phục

Kim Hi sớm biết Long Tước luôn cách xa xa đi theo sau bọn họ, hắn chú ý tới một chuyện thực vì diệu, chính là nơi Long Tước đứng, ngay cả Thú nhân Sóc Mông cũng sẽ không tới gần, hắn tựa như kim sí đại bằng cao ngạo bay lượn, không một con song đầu kiêu nào có gan tiếp cận, tương đương làm lá chắn cho bọn Kim Hi.

Bị một Giống đực đả bại, đối với Long Tước mà nói hiển nhiên vô cùng nhục nhã, đến buổi tối trường đào của y lại nhắm về phía Kim Hi, Kim Hi lại không để ý y, vẫn để Hoa Lê, Hi Tư Lạc cùng Nạp Lan thay nhau ra trận. Để sớm đả đảo Giống đực chết tiệt kia, Long Tước có chút nóng lòng thoát khỏi bọn Hoa Lê khiêu chiến. Có điều bọn Hoa Lê cũng minh bạch y Kim Hi muốn tới luyện bọn y, bọn y đều là Tát nhi của Kim Hi, không dễ động thủ với nhau, hiện tại khó có được đối thủ tốt như vậy, rất nhiều phương thức chiến đấu chưa có cơ hội thử đều đem ra.

Đương nhiên, ngay cả Kim Hi hiện tại cũng không ý thức được, “Thánh Sư lực nghệ” được truyền thừa ngàn năm trên Bể Mông đại lục, hình thức ban sơ đang diễn ra ngay trên Hoang Nguyên Sóc Mông này. Bởi vì là chiêu thức mới, cho nên chiến đấu càng thêm nguy hiểm, Tạp Tắc Nhĩ thường thường bắn một mũi tên

đến bảo hộ bọn họ, không chỉ bảo hộ ba người bọn Hi Tư Lạc, mà khi Long Tước gặp nguy cũng bảo hộ y. Cư nhiên để đối thủ bảo hộ mình an toàn, Long Tước táo cuồng như dã thú, ánh mắt đỏ đậm, mắt như phun ra nhiệt khí, thân thể tựa hồ tiến nhập vào trạng thái kích động. Kim Hi nheo mắt lại triệu hồi Tắt nhĩ của mình, một mảng sương mù lạnh như băng vây chung quanh Long Tước.

Năng lực căn bản của Giống đực vẫn là dao động, cô đọng phân tử nước, biến thành sương và băng, gia tăng hoạt tính, trở thành hơi nước, tăng thêm oxi, chỉ cần ma sát nhẹ lên mặt đá cũng sẽ đẩy lên đại hỏa, nhưng Giống đực khổng lồ cũng chỉ là ngoại lực, rất khó xâm nhập vật thể đặc, tỷ như cơ thể người. Nếu không Kim Hi đã kích sôi máu trong người Long Tước, thì Long Tước chết cũng không biết chết như thế nào.

Bị sương mù lạnh lẽo kích thích Long Tước dần dần thoát khỏi trạng thái cổ quái, Kim Hi miễn tuệ chú ý tới, trong khoảng thời gian vừa rồi, ngay cả “Ngũ giác lần tấc” mà Ngự thần quả mang đến cũng mất hiệu lực. Ngự thần quả có thể gia tăng tính miễn cảm của Thú nhân, mà năng lực nó mang lại cũng có điểm tương tự, có thể khiến ngũ giác của người sinh ra sai vị, không chỉ là thị giác thính giác bị lệch, mà còn khứu giác bị che lại, vị giác tê liệt, thậm chí cả xúc giác, cho nên Long Tước mới đột ngột lão đảo. Mà trạng thái Long Tước vừa rồi, tựa như ngày đó y ám sát Kim Hi, có thể ngăn cản Ngã Lộ Ni lực của Kim Hi. Kim Hi vẫn cho rằng Long Tước có bảo vật gì cản trở mình, hiện tại xem ra, Thú nhân đối mặt với Giống đực cũng không phải chỉ có một con đường tập kích bất ngờ, tạo hoá công bằng, Long Tước là linh ngộ kỹ xảo nào đó che chắn Ngã Lộ Ni lực. Nếu Ngã Lộ Ni lực trực tiếp tiếp xúc không có tác dụng, cho dù là nắm giữ năng lực nguyên tố, trong khoảng cách công kích ngắn Giống đực cũng không phòng được Thú nhân.

Không nói đến Kim Hi ‘khác loài’, cho dù là Bạch Linh, đối mặt Long Tước phỏng chừng cũng thúc thủ vô sách.

Thế nhưng Long Tước cuối cùng vẫn thua dưới tay Kim Hi, gia hỏa hoang dã vô đạo như Kim Hi, đều thử hết trái cây quý báu của Thần miếu một lần, năng lực học tập còn mạnh đến biến thái, mấy đại Bộ lạc đến nay cũng chỉ có một người. Cái gọi là công bình của tạo hoá, xuất hiện Thú nhân siêu việt như Long Tước, cũng xuất hiện Giống đực siêu việt như Kim Hi, không thể không nói là Ngã Lộ Ni nữ thần chương quản chiến tranh đang chúc phúc thế giới này, tăng mạnh lực chiến đấu của bọn hắn.

Thế giới này không chỉ có Thú nhân và Giống đực, còn có rất nhiều động vật hung hiểm, đây cũng là giới hạn phát triển của mấy Bộ lạc, bọn hắn không thể đối kháng dã thú siêu cường thậm chí có đủ loại thần kỳ này, nhưng nhân vật giống như Kim Hi và Long Tước, thì có dọn sạch sinh vật có tính uy hiếp chung quanh cũng có thể, thời đại nhân loại chinh phục thế giới đã đến.

Long Tước tức giận mặt đều tái rồi, Kim Hi nhìn rất đứng đắn, ai có thể nghĩ đến hắn lại hèn hạ như vậy, sương mù tán đi, y lập tức nhắm phía Kim Hi, kết quả mặt đất lại kết một tầng băng mỏng, lấy năng lực của Kim Hi, làm cả Hoang Nguyên Sốc Mông kết một tầng băng như kem tươi cũng được, nước có tính dẫn điện rất mạnh, trực tiếp kích điện Long Tước giật té trên mặt đất. Lại một lần bị đánh ngã, Long Tước tuy rằng thân thể suy yếu lại không bị chế trụ, mà một lần khác, tứ chi y đều bị một loại thực vật u lam sắc kỳ quái khổng lồ chế.

Đây là năng lực Long thiết quả ban cho, trước mắt cũng là năng lực duy nhất luôn cần dùng trái cây phụ trợ mới có thể sử dụng. Long thiết quả có thể lên vào khổng lồ thân thể Thú nhân đạt tới cao trào, cũng có thể ngăn cản thần kinh truyền của Thú nhân, chẳng qua nhất định phải cần Giống đực dùng Ngã Lộ Ni lực thúc giục. Long Tước không hay ho thành người đầu tiên thực nghiệm, y giãy dụa hơn nửa ngày, vẫn không thể nhấc người khỏi mặt đất, mà Kim Hi cuối cùng đi tới.

Long Tước trào phúng liếc Kim Hi một cái, từ từ nhắm hai mắt nằm tại chỗ. Kim Hi cảm thấy rất kỳ quái, trong nháy mắt khi ánh mắt kia nhắm lại, sao lại có tia đắc ý được giải thoát? Có loại cảm giác thần nhiên chịu chết. “Người còn gì muốn nói không?” Kim Hi giọng điệu thâm trầm, cố tình tàn nhẫn.

Long Tước mở mắt ra, trào phúng đến cực điểm nhìn Kim Hi một cái, giống như sư tử già trên thảo nguyên, miệt thị con kèn kèn tiến vào trong tầm nhìn, vô luận tình huống bị thảm thế nào ngạo khí cũng không bị khuất phục. Kim Hi xấu xa cười, xóc lên quần mỏng của Long Tước. Long Tước bắt đầu giãy dụa mãnh liệt, vừa rồi y giãy dụa nửa ngày cũng không được, bây giờ lại miễn cưỡng động được hai cái, thật khiến Kim Hi hoảng sợ, nhanh chóng gia tăng năng lực khiến Long thiết quả gắt gao trồi y trên mặt đất. Nhìn phía dưới của Long Tước, Kim Hi không khỏi phì cười, làn da Long Tước màu đồng cổ, hơi thở mạnh mẽ,

không nghĩ tới phía dưới quần mỏng lại không mặc cái gì, không mặc thì cũng thôi, cổ tình có một mảng da trắng nõn hình nội khổ do phơi nắng mà thành. Phần eo rất hẹp, hung vật ngủ đông phía trước cùng cặp mỏng đều trắng nõn. Long Tước mặt muốn xuất huyết, phần nộ gào thét lên, Kim Hi từ túi trên lưng y tìm được sao bộ hơi rộng hơn của Thú nhân khác, quả nhiên ‘nội khổ’ trên người Long Tước là do sao bộ này chặn tạo thành. Trong lòng Kim Hi cũng nóng lên, có thể phơi nắng thành vết tích như vậy, cho thấy Long Tước một thời gian dài chỉ mặc một cái sao bộ, hơn nữa hẳn rất ít cởi ra, vậy chứng tỏ cái chỗ này ngay cả y cũng không thường quan tâm, càng đừng nói đến Giống đực.

Long Tước cau giận mở to mắt, dao nhỏ dưới tay Kim Hi múa đến múa đi, tuy rằng ý nghĩa của bộ vị này đối với Thú nhân khác với Giống đực, nhưng trình độ si nhục vẫn giống nhau. Kim Hi nắm bộ vị nóng hằm hập, Long Tước kêu to: “Buông tay!” Kim Hi cũng không để ý đến y, mà dùng thực vật xà phòng mang theo bên mình xoa lên, Long Tước lập tức chẹn họng, y khó tin nhìn Kim Hi, loại xà phòng này ngoài rửa mặt, còn có thể dùng để cạo râu, là đồ Thú nhân thích sạch sẽ hay dùng, y sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng Kim Hi muốn giúp y tắm cho tiểu huynh đệ.

“Người người người người!” Long Tước nói người liên tiếp, nói không được từ nào nữa, đến mức dục sinh dục tử. “Hỗn đản?” Kim Hi thử thăm dò, Long Tước lập tức liền bạo phát: “Người hỗn đản!” Kim Hi cười vui vẻ, nâng hai khỏa ‘trứng chim’ nặng trĩu của Long Tước, cười híp mắt nói: “Là rất hỗn đản.” Long Tước đầu chịu nổi trêu chọc kiểu này, tức giận đến muốn ngất luôn. Kim Hi lấy dao khoa tay múa chân lên hỏi: “Người có phải chưa có bất luận kẻ nào chạm qua? Nói thật.” Long Tước từ từ nhắm hai mắt cắn răng, không chịu nói một câu. Kim Hi hé miệng cười, dao găm lạnh lẽo nhẹ nhàng dán vào phía dưới của Long Tước: “Thủ pháp của ta không tốt, nếu không cẩn thận cắt mất của người cũng đừng trách ta.” Long Tước tuy rằng chết cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt run rẩy đã bán rả y. Kim Hi tuy nói như vậy, tay lại vô cùng nhẹ nhàng cạo sạch bộ lông phía dưới. Như Hi Tư Lạc và Nạp Lan, Mẫu mụ bọn họ từ nhỏ đã giúp bọn họ sửa, dùng để lấy cảm tình Giống đực. Hoa Lê tuy rằng lỗ mãng, không chịu chăm sóc, nhưng khi mặc quần mỏng bộ phận lộ ra vẫn thấy được đã cẩn thận sửa qua, thói quen này khiến trong lòng Kim Hi hừng hực đã lâu, đáng tiếc cho dù đã trở thành Tát nhĩ, bọn họ cũng tuyệt không chịu cho Kim Hi xem bộ dạng mình sửa sang lại lông mu. Ngày hôm nay thật vất vả bắt được một người, Kim Hi tự nhiên muốn hảo hảo đùa bỡn. Thân thể Long Tước vừa nhìn đã biết chưa từng chải chuốt, so với bộ dáng khêu gợi của bọn Hi Tư Lạc, có vẻ loạn hơn. Loại bộ dạng tự nhiên tuy rằng cũng có khí khái nam tử, nhưng đến lúc thật sự yêu yêu, sẽ khiến Giống đực thấy phiền toái, Kim Hi đã bị bọn Hi Tư Lạc hầu hạ thành kén ăn, cho nên không chút do dự cạo Long Tước thành một con “Bạch Hổ”. Càng là, khi cạo lông Long Tước lại càng ngạnh, chất lông trong suốt từ quy đầu hồng nhuận no đủ phun ra, phân thân trắng kiện trắng tấp hiện ra màu hồng non nớt, nếu không phải làn da y đen hơn Nạp Lan, phỏng chừng sẽ còn nộn hơn Nạp Lan, hơn nữa bộ dạng vừa dài vừa thẳng, nhất định là từ nhỏ chỉ mặc sao bộ không mặc quần mỏng, mới có “trường kiếm” tốt như vậy, Kim Hi nói suy đoán của mình cho Long Tước nghe, Long Tước xấu hổ và giận dữ muốn chết, rốt cục khi Kim Hi buông ra thì khóe mắt đều đỏ.

Kim Hi nắm chủ thủ, cho lông mu vừa cạo vào túi nhỏ kiểu Trung Quốc trong tay hắt. Long Tước dùng chân khiêu quần mỏng của mình mặc vào, tức giận thiếu chút nữa ngã sấp xuống, mặc xong muốn đi. Kim Hi huy động năng lực chế trụ y: “Nếu muốn lấy lại thứ này, ngày mai lại đến nhé.” Long Tước tức giận muốn giết người, găm gừ hồi lâu.

Qua vài ngày sau Long Tước mới lại một lần nữa tới khiêu chiến, lúc này bọn Kim Hi đã đi qua một nửa Hoang Nguyên Sóc Mông, xâm nhập trung tâm hoang nguyên, cũng ngày càng tiếp cận chỗ ở của Sóc Mông. Long Tước lần này có chuẩn bị mà đến, trước tiên tiến nhập trạng thái cường đại, cố gắng chống đỡ Kim Hi, cho nên khi y lại một lần nữa bị vây khốn trên đất, cũng không biết đến tột cùng là cái gì đẩy ngã mình, mấy quả cầu hồng hồng nhảy bên cạnh Kim Hi, y chỉ tưởng là loại trang trí nào đó. Ca linh có thể thay mình phóng thích Ngã Lộ Ni lực, đây cũng là phát hiện gần nhất của Kim Hi. Cái này giống như đồng thời có bảy Kim Hi ở bảy hướng phóng thích công kích, tuyệt đối không có góc chết, Long Tước sao có thể phòng được Ca linh nhẹ phiêu phiêu đây?

Kim Hi lần này thực sung sướng cởi bỏ quần mỏng của Long Tước, kết quả phát hiện trong quần mỏng còn mặc sao bộ, trong sao bộ lại còn dùng lá cây bọc bọc, không khỏi cười đến co quắp. Long Tước hiển nhiên không nghĩ tới mình lại thua nữa, y “mặc” nhiều như vậy, kỳ thật là khờ dại không muốn để Kim Hi đụng tới, nhưng thực tế chỉ làm cho Kim Hi cười càng đắc ý, thật sự là thủ pháp bịt mắt trộm chuông, chính y

cũng xấu hổ đến hận không thể tự sát.

Kim Hi vượt lông mao ngăn ngừa mới vừa mọc phía dưới, khó trách phải dùng lá bọc, để vậy bị ma xát nhất định rất khó chịu. Thế nhưng thể chất Thú nhân khác thường, lông mao nơi này không phải trời sinh bảo hộ, mà tương tự như lông chim, chỉ dùng để lấy lông Giống đực, chỉ cần thường xuyên sửa chữa, sẽ biến thành bộ dạng sửa ra, nếu thường xuyên cạo sạch, sau này sẽ không mọc ra nữa. Long Tước thật vất vả nuôi được mao, lại bị Kim Hi cạo sạch. Càng khuất nhục chính là, Kim Hi còn bôi cao được cho y, đây là Thần miếu đặc biệt cung cấp cho Thú nhân, Long Tước đời này cũng không muốn dùng đến, không nghĩ tới vẫn bị Kim Hi bôi lên bộ vị tối nhục nhã của mình.

“Phải nhớ rõ cạo mỗi ngày, nếu không lần sau ta sẽ cho người một dấu hiệu cả đời khó quên.” Kim Hi vỗ vỗ mặt Long Tước, diễn cảm hung ác. Long Tước đỏ hồng mắt cố ý khinh thường nhìn hắn, y đã nhìn ra, người kia kỳ thật vẫn thực mềm lòng, căn bản không dám động đến y.

Long Tước đáng thương hoàn toàn không ý thức được chiến thuật của Kim Hi, vài lần ôn nhu khi dễ, khiến năng lực thừa nhận của Long Tước tăng lên, đồng thời cũng sản sinh ấn tượng “Người này có chút thủ đoạn, có chút quá đáng nhưng sẽ không thương tổn tới mình”. Cho nên ngày hôm sau y lại khiêu chiến, lúc này Kim Hi sử dụng sấm chớp, hai Ca linh cộng hưởng, làm Long Tước giật điện ngã lăn. Kim Hi hung ác xé quần mỏng của Long Tước, động tác thô bạo khiến Long Tước sản sinh một ít bất an, bắt gặp ngay cả cao được cũng chưa rửa đi, ánh mắt Kim Hi hí lên nguy hiểm. Đây rõ ràng là nói, đừng nói không cạo, ta ngay cả tắm cũng không tắm, quả thực như tiểu hài tử giận dỗi phản kháng.

Kim Hi lạnh lùng cười, lấy ra một đầu tiền kim loại của Tạp Tắc Nhĩ, để Tạp Tắc Nhĩ dùng đá đập phẳng thành mảnh kim loại, lại làm thành chữ “Hi” rồng bay phượng múa. Dĩ nhiên đến giờ còn không làm khó y, điều này khiến Long Tước thực nghi hoặc, nhưng khi thấy mảnh kim loại bị đặt thiêu trên ngọn lửa, y hoàn toàn biến sắc.

“Người dám!” Long Tước phần nộ giãy dụa, khí lực suýt nữa tháo được Long thiết xiềng xích, Kim Hi lạnh lùng nhìn y, Long thiết xiềng xích quấn lấy bắp đùi và cánh tay y, tứ chi đều bị trói chặt, động cũng không thể động. Hắn cầm côn thịt của Long Tước lên, ở phía bụng phải, phần thịt mềm gần gốc, hung hăng ấn xuống chữ “Hi”. Đây là ký hiệu thuộc về riêng hắn, rơi xuống bộ vị tối tư mật của Long Tước.

Long Tước trừng lớn mắt, y cũng thật quật cường, gắt gao cắn Long thiết xiềng xích, cắn đứt cả Long thiết thảo, đầu đầy mồ hôi cũng không chịu kêu một tiếng, chỉ oán hận nhìn Kim Hi. “Ngoan ngoãn, mỗi ngày đều cạo sạch, nếu không tiếp theo sẽ không phải là ở phía dưới.” Kim Hi sờ sờ gương mặt đầy mồ hôi của Long Tước, sau đó ôn nhu đến cực điểm hôn xuống môi Long Tước. Long Tước oán hận nhìn hắn, thế nhưng không cắn hắn, cũng thật khiến Kim Hi ngoài ý muốn.

Kim Hi rời đi thật lâu, Long thiết xiềng xích mới buông Long Tước ra. Y cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, bộ vị đã thề không để Giống đực nào chạm vào, đã bị Kim Hi thương thức nhiều lần, mỗi lần lại như linh cầu đối khát chảy nước miếng, y vào tay Kim Hi không chịu rời. Y hung tợn nhéo phía dưới của mình, đau đớn làm nơi đó rũ xuống, cuối cùng y lại mất hứng buông ra, cẩn thận búng, nhìn ký hiệu thần bí rồng bay phượng múa dưới gốc. Đây là ký hiệu độc nhất vô nhị thuộc về Giống đực kia, dùng bản lĩnh cực mạnh đánh bại y, khắc ở bộ vị tối tư mật của y, đời này trên người y đều phải mang theo ký hiệu này.

Cho dù từ nhỏ được giáo dục không nhiều lắm, y cũng biết đây là ý gì. Khi Thú nhân chinh phục dã thú, phải thông qua chiến đấu đánh dã thú tới khuất phục, lưu dấu vết trên thân dã thú, như vậy cho dù trở về đàn, dã thú cũng sẽ bị đồng tộc của mình bài xích, bởi vì trên thân chúng nó có ký hiệu khác. Trên thân kim sí đại bàng của y, cũng có một dấu vết như vậy. Kim Hi đối đãi với y như với dã thú, này vốn nên cực kỳ khuất nhục, nhưng Long Tước lại ngăn không được mặt nóng lên, bởi vì y biết Kim Hi nhất định đã nhìn ra, hơn nữa không một Thú nhân nào sẽ ôn nhu hôn môi kỳ thú của mình như vậy, như đối đãi với ái nhân của mình, y vượt môi mình, lâm vào phiền não không rõ.

44. Chương 44: Lựa Chọn Không Có Đúng Hay Sai

Qua ngày Kim Hi in dấu vết trên Long Tước, Bộ lạc Sóc Mông rốt cục có người phát hiện ra bọn Kim Hi. Kỳ thật mỗi lần Kim Hi đều nhìn Long Tước rời đi, Long Tước cùng Sóc Mông bằng mặt không bằng lòng,

cho tới giờ đều ngủ nghỉ đã ngoại, hần cũng để trong mắt. Nhưng Long Tước vẫn là đệ nhất dũng sĩ Sóc Mông, vẫn có người tiếp xúc y, người tiếp xúc với y Kim Hi cũng quen biết, cho dù chưa từng gặp mặt, nhưng từng dùng Ngã Lộ Ni lực quấy nhiễu Kim Hi, khiến Kim Hi ăn một đao của Long Tước, Kim Hi vẫn khắc sâu trong trí nhớ.

“Long Tước, mấy ngày gần đây thế nào.” Giống đực dung mạo tinh xảo đứng cách Long Tước mấy thước, hần là Giống đực có bộ dạng đẹp nhất Kim Hi từng gặp, giống như búp bê sứ, nhưng hiển nhiên rất sợ Long Tước, ngay cả tới gần cũng không dám, bên người còn mang theo tám Thú nhân, “Người đã mấy ngày chưa trở lại Bộ lạc, Tộc trưởng bảo ta tới thăm người một chút.”

Long Tước trầm mặc không nói mải trường đao, mặc dù là vũ khí thượng hạng, liên tiếp chiến đấu với cao thủ như Hi Tư Lạc Hoa Lê còn có Nạp Lan, cũng làm trên cây đao này xuất hiện vết cắt, theo động tác y thông thả tinh tế tỉ mỉ mài đao, lại lộ phong duệ bức người. Giống đực nhìn động tác mài đao của Long Tước, trầm thấp mà quy luật, lại cực kỳ nặng nề ám ảnh trong đầu hần. Hần cứng nhắc nở nụ cười hai tiếng: “Có vẻ người tốt lắm, ta đây cáo từ trước.”

Kim Hi giống như Thần Chi Nhân mâu từ không trung nhìn xuống nhân gian, nhìn Giống đực kia rồi đi cực xa, sau đó từ xa bám theo Long Tước. Kim Hi híp mắt cười, quay lại đón đầu Long Tước, Long Tước gần đây luôn đi theo sau đội ngũ của hần, cho nên không bao lâu đã tới nơi.

Bắt gặp Long Tước nắm trường đao, đằng đằng sát khí, Kim Hi chỉ lạnh nhạt cười nói: “Thế nào, rốt cục nghĩ đến gọi người đến giúp đỡ sao?”

Long Tước ngậy người, không rõ ý tứ của Kim Hi. Kim Hi ngóng nhìn phương xa, xa xa Giống đực mang theo năm Thú nhân bám theo bọn họ chạy tới. Long Tước giận dữ: “Cút đi, ta không cho phép các người nhúng tay.”

Giống đực chỉ nhát sợ một chút, cười giả tạo nói: “Xin lỗi Long Tước, Bỉ Mông bọn hần muốn tới Thánh Địa, ta phải ngăn bọn hần lại.”

Ánh mắt Kim Hi nháy mắt dữ tợn, lập tức hờ hững: “Long Tước, uống công ta nghĩ người là một cường giả, không ngờ cũng học được đánh hội đồng.”

“Chẳng lẽ người không phải là đánh hội đồng sao? Bỉ Mông to gan, ngày hôm nay để cho các người biết ai mới là chủ nhân mảnh đất này!” Giống đực đối mặt với Long Tước thì rất bất an, đối mặt Kim Hi lại khí thế không nhỏ. Tuy rằng Kim Hi quả thật không biết xấu hổ để nhóm Tất nhĩ của mình luận chiến với Long Tước, nhưng vô luận Kim Hi hay Long Tước, Tất nhĩ của Kim Hi, đều biết nó giống cuộc luận bàn hơn, vô luận là Kim Hi và Tập Tắc Nhĩ ở vị trí giám thị, hay những người trong cuộc chiến, càng về sau càng giảm sát ý, chỉ còn lại ý đồ nghiên cứu thảo luận kỹ xảo.

“Giao cho các người.” Kim Hi vững bước đi về phía Long Tước, bên người không có ai. Giống đực Sóc Mông nhân tình sáng lên, mang theo sáu Thú nhân nghênh đón Tất nhĩ của Kim Hi, còn hai Thú nhân lao thẳng tới Kim Hi. Long Tước sư tử rống một tiếng: “Hần là con mồi của ta, cút!”

Hai Thú nhân đưa mắt nhìn nhau, đều lui về phía sau. Thú nhân tôn trọng cường giả, cho nên Long Tước trong lòng bọn họ có uy vọng cực cao. Kim Hi nhìn hai Thú nhân kia, Sóc Mông cũng là Bộ lạc tăng cường cận chiến, dáng người cao tráng, bởi vì ở trên hoang nguyên, tính cách có chút hung bạo, nhưng vẫn là nhân loại. Kim Hi hạ mắt nhìn mặt đất, nhắm hai mắt lại.

Sát khí mãnh liệt nháy mắt uy hiếp Kim Hi, Kim Hi chậm rãi mở mắt ra, hần và Long Tước, đúng là vẫn phải xảy ra xung đột.

Phía sau Long Tước, Thú nhân bị hai cột băng xuyên qua lăng lăng mở to hai mắt, vĩnh viễn ngã xuống Hoang Nguyên Sóc Mông, mảnh đất vẫn luôn thuộc về bọn họ. Long Tước mắt đỏ ngầu, giờ khắc này, chẳng biết vì sao, còn hơn bị Kim Hi đánh bại, làm nhục, y cảm thấy trăm ngàn lần bị phản, lệ dâng lên trong mắt, mang theo đau đớn toàn thân. Y thương tâm vì hai Thú nhân kia? Đương nhiên không phải, ngay cả Kim Hi cũng có thể nhìn ra y không quá hòa thuận với dân Sóc Mông, đơn giản là y từng có chút duyên phận với Giống đực kia.

“Vì cái gì! Bọn hần đã không còn động thủ.” Long Tước mang theo khó tin bị phản, nhờ sự tồn tại của y

khiến hai Thú nhân kia dừng tiến công, lại bị Kim Hi bắt được cơ hội đánh chết, giờ khắc này, y có một loại cảm giác bị Kim Hi phản bội.

“Ta là Bỉ Mông, bọn họ là Sóc Mông, ta không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết ta.” Sau khi Kim Hi động thủ, tâm chướng tựa hồ trong nháy mắt bị đột phá, từ một sinh viên vô tri, đến Bỉ Mông miện hạ nắm giữ vận mệnh Bộ lạc, Kim Hi đi quá nhanh, quá xa, hắn sớm biết hai tay mình có một ngày sẽ nhiễm máu, lại không ngờ ngày ấy sẽ đến nhanh như vậy. Nghe nói rất nhiều người lần đầu tiên giết người sẽ nôn mửa, khó chịu, Kim Hi không biết có phải thật hay không, hắn cũng không cảm thấy khó chịu muốn chết hay cảm giác mình tội ác tày trời, nhưng hắn quả thật không dám nhìn thi thể ngã trong vũng máu, thậm chí không dám nhìn ánh mắt Long Tước.

Vì sự tồn tại của Bỉ Mông và Lạc Mông, Sóc Mông cho dù không bị diệt sạch, cũng phải bị đánh ngã. Chúng tộc này rất hung hãn, không có thể thỏa hiệp, đây là tình huống Kim Hi không muốn đối mặt nhất, lại không thể không đối mặt, hắn hiện tại giết chết Sóc Mông, là bảo hộ con dân Bỉ Mông. Nhiều khi quan to giết người là vì đạo nghĩa, nhưng hiện tại Kim Hi phát hiện lý do này kỳ thật đơn giản mà ích kỷ, hắn muốn để Bỉ Mông sống sót, thì Sóc Mông phải chết.

Long Tước nắm chặt trường đao trong tay, chẳng biết lúc nào miệng đã thốt ra một câu: “Ta cũng là Sóc Mông.”

“Ta biết, dù Giống đực kia sợ người như vậy, dù không một người nào, không một Thú nhân nào dám nói chuyện với người, dù người chưa bao giờ quay về Bộ lạc Sóc Mông, người vẫn là người Sóc Mông. Sóc Mông sẽ không bị giết chết toàn bộ, nhưng là Thú nhân đã kết hôn và Giống đực trưởng thành, đều phải chết.” Kim Hi hít sâu một hơi, quyết định trước chiến tranh, hắn cũng chưa nghĩ đến quyết định này, chuyện cho tới giờ, nói ra những lời này, lại tự nhiên như vậy, giống như hắn đã dự mưu thật lâu. Bỉ Mông thảo nguyên và nguồn nước tốt tươi, Lạc Mông ung dung tự tại giữa núi rừng, chỉ có Sóc Mông ngang dọc bị vây giữa hoang nguyên. Sóc Mông chính là Đột Quyết và Hung Nô ở thế giới này, nếu Kim Hi đem coi mình là Đại Hán, bọn họ phải bị thảo phạt. Dù sao đây là một thế giới ngay cả văn minh cùng quốc gia còn chưa xuất hiện, không phải tương lai xa xôi nhiều dân tộc dung hợp, “Cao thủ như người, nếu tránh khỏi chiến tranh, du dương chung quanh, sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho Bỉ Mông và Lạc Mông.”

“Nghĩa là người muốn giết ta?” Giọng Long Tước dần lạnh, ánh mắt y lại một lần nữa trở thành dã thú hung ác, mối liên hệ mông mông lung lung giữa hai người, dễ dàng đứt đoạn, giống như không cam lòng, Long Tước cúi đầu, từ trong cổ họng bài trừ một câu, “Sóc Mông và Lạc Mông, đều là ngoại tộc, người vì sao lại lựa chọn Lạc Mông, mà không phải Sóc Mông.”

“Bởi vì Sóc Mông ở hoang nguyên, tuy hung hãn, lại dễ dàng chiếm lĩnh, Lạc Mông ở rừng rậm, địa thế phức tạp, Bỉ Mông chỉ có thể chậm rãi gặp thôi.” Kim Hi nhẹ vô cùng nhẹ nói ra những lời này, hắn thậm chí không dám nghĩ đến Hoa Lê liệu có nghe thấy hay không.

Long Tước sợ ngây người, kể cả Hi Tư Lạc, cũng không biết trong lòng Kim Hi đã có kế hoạch sâu như vậy, trong đó lộ ra tương lai, khiến Thú nhân không thích âm mưu quỷ kế phải sợ hãi.

“Người rõ ràng mạnh mẽ như vậy.” Long Tước giọng điệu chua sớt, “Người là Giống đực đầu tiên ta gặp được, khiến ta khuất phục, vì cái gì, người phải làm chuyện này.”

Đối với Thú nhân đã quen cảnh ba đại Bộ lạc đối lập mà nói, rất khó lý giải ý tưởng muốn chinh phục Bộ lạc, thống nhất thế giới của Giống đực. Kim Hi nháy mắt nghĩ tới vấn đề rất lâu về trước, hắn dễ dàng đưa ra lựa chọn, thật sự thế giới này cần nó không? Nhưng chỉ là trong nháy mắt, hắn liền tự trả lời vấn đề này, hắn muốn để con mình trở thành vương giả của thế giới này, để con của mình và Hi Tư Lạc, Nạp Lan, Tập Tắc Nhĩ, Hoa Lê, vĩnh viễn hưởng thụ điều tốt nhất trên thế giới này, cho dù, con cháu của hắn cũng chưa chắc cảm thấy quyền lực có cái gì tốt.

“Người không phải cũng bị Sóc Mông sai ám sát ta sao?” Kim Hi sắc bén phản kích. Long Tước há mồm, không biết nên trả lời thế nào, y rất muốn nói, khi đó ta không biết người là người như vậy, nhưng Kim Hi là hạng người gì? Y đang muốn nói, lại phát hiện đây cũng là một vấn đề không biết đáp án.

“Ta đã đáp ứng Mẫu mụ của ta, vô luận ta chán ghét Bộ lạc này thế nào, ta đều phải thủ hộ nó.” Long Tước giờ ngang trường đao, lúc này đây, chân chính là sinh tử bức bách.

Kim Hi tới gần từng bước, tiếp nhận Long Tước chậm rãi ngã xuống, bàn tay mềm nhũn của Long Tước cầm lấy cánh tay hắn, ánh mắt tràn ngập oán hận, lại dần theo thất vọng không thể tiêu tan. Ca linh khờ dại phiêu du quanh Kim Hi.

“Nếu muốn giúp Sóc Mông, vậy đừng để cho bọn hắn đuổi theo ta.” Kim Hi ngáp ngừng thật lâu, cuối cùng vẫn nói tiếp. Long Tước đã bị điện giật nửa hôn mê, không biết có nghe được những lời này không.

Cho dù không có Kim Hi trợ giúp, bọn Hi Tư Lạc cũng là ba Thú nhân ưu tú nhất Bộ lạc, Hoa Lê và Hi Tư Lạc dù mạnh cũng vô pháp nháy mắt giải quyết sáu Thú nhân, nhưng tên của Tật Tắc Nhĩ lại sắc bén tới cực điểm. Khi dùng mũi tên không đầu bảo hộ Hi Tư Lạc Hoa Lê cùng Long Tước chiến đấu, kỹ xảo của Tật Tắc Nhĩ cũng đã khiến Kim Hi thực kinh diễm. Hiện tại không cần khống chế, mục đích biến thành bắn chết thật sự, Tật Tắc Nhĩ càng phát huy tinh tế chức nghiệp bắn cung khủng bố này, tựa hồ trời cao cho để lại vết sẹo trên mi cốt y, chính là vì ban cho y một thần xạ thủ chi nhãn, vị trí y đã nhắm, lệ vô hư phát.

Giống đực hiển nhiên không dự đoán được động tác của Kim Hi nhanh như vậy, thậm chí ngay cả Long Tước đều giải quyết. Kim Hi thấy bộ dáng hắn hoảng hốt không khỏi cười lạnh, không cùng mình so đấu thực lực, y vào số lượng Thú nhân nhiều tính dựa vào cận chiến, hắn thật sự là ngại sống quá dài. Nếu không phải Kim Hi bày mưu đặt kế, Nạp Lan đang vây khốn hắn đã sớm hạ sát thủ. Đạo tặc nhanh nhẹn như Nạp Lan, khống chế Giống đực thuộc về chức nghiệp pháp sư, thật sự không thể tốt hơn. Không đợi Nạp Lan triển khai thân pháp, Giống đực đã nhanh chóng gọi các Thú nhân về phòng ngự, ngược lại tạo cơ hội cho Hoa Lê và Hi Tư Lạc kèm chế.

Quả thực không có chương pháp gì. Kim Hi xa xa nhìn, đơn thuần chỉ dựa vào bốn Thú nhân muốn bắt đối thủ, cần thời gian không ngắn, thế nhưng hắn lại kiên quyết không nhúng tay vào. Giống đực Sóc Mông coi như là kẻ ngoan độc, có vẻ cũng biết thao tung nguyên tố, nhưng bị Nạp Lan gần người nên không dám sử dụng, đành phải dùng Ngã Lộ Ni lực ngành kháng, lại phải đề phòng Tật Tắc Nhĩ bắn tên tới. Thú nhân một đám bị tiêu diệt, tình hình chiến đấu càng nguy cấp. Kim Hi cuối cùng vẫn không nỡ để nhóm Tật Nhĩ bị thương, ra tay giết chết ba Thú nhân còn lại.

Hi Tư Lạc có chút khấn trương nhìn Kim Hi, y biết Kim Hi chưa từng giết người, nhưng thấy bộ dạng trấn định của Kim Hi, y cũng chỉ đành áp chế bất an trong lòng. Kim Hi phát phát tay, Hoa Lê vác Giống đực Sóc Mông lên vai, giọng điệu tràn ngập hận ý: “Tên này là nhi tử Đại Tế ti Sóc Mông, tâm địa độc ác, rất nhiều lần chiến đấu, cũng vì hắn giở trò sau lưng, Lạc Mông thảm mới bại.”

Vì Bộ lạc phát triển phồn vinh, công kích Bộ lạc đối địch, hành vi ấy là sai sao? Không sai, chẳng qua hiện tại thắng bại đảo lộn mà thôi. Kim Hi nhìn thoáng qua Hi Tư Lạc, hắn biết Hi Tư Lạc tâm tư thông minh, nhất định có thể nhận ra vấn đề như hắn. Hi Tư Lạc tiếp nhận Giống đực Sóc Mông từ tay Hoa Lê, gọi khủng điếu tới, rời xa chiến trường này.

Sau khi năm người rời khỏi, Long Tước quỳ rạp trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, suy sụp ngồi trên đất, đột nhiên cho mình một bạt tai, trên mặt sưng đỏ dấu tay. Kim Hi không dùng toàn lực, y cũng không còn bị điện đến nỗi không thể hoạt động, đây là ẩn ý giữa hai người, Kim Hi cho y lý do không cần động thủ, mà y, thế mà lại vi phạm nguyện vọng của Mẫu mẹ mình, không để ý đến sống chết của Giống đực kia. Câu nói khi Kim Hi đặt y trên mặt đất, khiến cho y càng thêm mờ mịt: “Người trước là Long Tước, sau mới là người Sóc Mông.”

45. Chương 45: Tiến Vào Khuê Hà

“Tên?” Kim Hi sắc mặt lạnh lùng đứng trước mặt Giống đực Sóc Mông. Giống đực kia từ từ nhắm mắt, một bộ thà chết không chịu khuất phục. Kim Hi cúi người, dùng chủ thủ đẩy quần của hắn ra, giữa hai tay ngưng tụ lượng lớn sương mù lạnh băng, “Người tên gì, ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm một vấn đề, làm sao người biết, chúng ta muốn tới Thánh Địa?”

Tên Sóc Mông nghe được câu này, lạnh lùng cười: “Ha ha, Bộ lạc chúng ta gần đây thường xảy ra vài trận chiến nhỏ với Lạc Mông, bọn hắn nói đến bảo đoàn Bỉ Mông đến Thánh Địa.”

Kim Hi biết tên này nói thật, vô luận là hắc, hay tên Sóc Mông này, cũng biết căn bản là Lạc Mông cố ý. Giữa ba Bộ lạc đối địch không có phương pháp đưa tin, cho nên Lạc Mông dùng mưu kế đơn giản đến trắng trợn như vậy, tự bại lộ hành tung cho Sóc Mông biết. Ở Bộ lạc Lạc Mông, kẻ có cừu oán với hắc chỉ có một, hắc căn bản không cần nghĩ cũng biết kẻ ngáng chân sau lưng là ai.

Kim Hi đứng dậy, ý bảo Hi Tư Lạc bên cạnh: “Giết hắc.”

Hi Tư Lạc kinh ngạc: “Không hỏi binh lực và thế lực Sóc Mông thế nào sao?” Tên Sóc Mông kia cũng nhảy mất tái mặt, hắc không nghĩ tới Kim Hi dứt khoát như vậy.

Kim Hi cúi người quay mặt về phía tên Sóc Mông, thực thành khẩn hỏi: “Nếu ta hỏi binh lực cùng bố cục của Sóc Mông, người sẽ nói cho ta biết chứ?”

Tên Sóc Mông nhếch miệng, đầu đầy mồ hôi: “Ta nói người có thể thả ta không?”

“Sẽ.” Kim Hi thực trịnh trọng, nhưng tên Sóc Mông hiển nhiên không tin: “Người gạt ta.” Kim Hi nhún nhún vai, nói với Hi Tư Lạc: “Giết hắc.” Hi Tư Lạc thở dài, trong nháy mắt Kim Hi xoay người, cầm đoản mâu cắm xuyên vào ngực tên Sóc Mông.

“Hỏi ra cũng không biết có phải sự thật hay không, hỏi không ra cũng không ảnh hưởng toàn cục, không phải chúng ta liên minh với Lạc Mông sao, dùng máu tươi và sinh mệnh của dũng sĩ bọn họ để dò hỏi tình huống của Sóc Mông đi.” Kim Hi chưa quay đầu lại, “Chuyện vừa hỏi, không cần nói cho Hoa Lê biết.”

Hi Tư Lạc trầm mặc thật lâu sau: “Kim Hi, người nói cho ta biết, người cùng ca ta không phải là...”

Kim Hi hơi nghiêng người vươn tay ra, Hi Tư Lạc nắm tay hắc, sóng vai đứng với hắc, trời chiều dần dần rũ xuống Ngân Nguyệt bước ra, cát vàng trên Hoang Nguyên Sóc Mông giống như một hải dương vàng, vô quýt cháy dưới ánh sáng, mệnh mông xa xôi: “Người đoán tin tức ta gửi cho Bạch Linh là cái gì.”

“Thanh tẩy cao tăng của Lạc Mông.” Hi Tư Lạc nhẹ giọng đoán.

“Vậy người tiếp tục đoán, ta quyết định để ai chết?” Kim Hi nhẹ giọng nở nụ cười.

“Ô giang Đại Tế ti có thể khởi động lòng phòng hộ của Lạc Mông.” Hi Tư Lạc xảo diệu trả lời.

Kim Hi lại ôn nhu nở nụ cười: “Ta viết trên tờ giấy, hiển tế lưu phụ, Tộc trưởng lưu tử.” Hi Tư Lạc chỉ hơi nghĩ một chút, liền nắm chặt tay Kim Hi, thần tình khiếp sợ, y cân nhắc một chút: “Ô giang Đại Tế ti là trụ cột tinh thần của Lạc Mông, mà nhi tử hắc thực bất kham, Tiểu Tộc trưởng dũng mãnh thiện chiến, Nộ Phong cũng có phong phạm của Tộc trưởng, người làm như vậy, thật ra lại khiến Lạc Mông càng thêm tình nhuệ a.”

Kim Hi nhẹ giọng nở nụ cười: “Suy nghĩ của người, vẫn còn ở thời điểm Bỉ Mông và Lạc Mông Sóc Mông đối địch. Tiểu Tộc trưởng không chỉ dũng mãnh thiện chiến, còn đa mưu túc trí, hổ phụ vô khuyến tử, nhi tử Nộ Phong của hắc tất nhiên cũng là Tộc trưởng xuất sắc. Mà Ô Giang tuy rằng tuổi trẻ khí thịnh, nhưng tương đối yếu đuối. Trận chiến này, Lạc Mông tất nhiên là sàn chiến đầu tiên, có một Đại Tế ti có năng lực mở lòng phòng hộ, có thể trị liệu, mới có thể cam đoan sức chiến đấu của Lạc Mông. Trên chiến trường không cần hai vị chỉ huy, phụ thân của người và phụ thân của ta, đều có thể nhận nhiệm vụ này, chiến trường là nơi dễ nhất để đạt công lao, đạt được Bộ lạc tán thành, thời khắc mấu chốt hai Bộ lạc liên hợp, quyết không thể để Tiểu Tộc trưởng xuất sắc như vậy cướp quyền chủ đạo. Tiểu nếu chết trận sa trường, bằng vào uy vọng của Nộ Phong, vẫn có thể áp đảo Lạc Mông, nhưng lại không thể đối kháng với Khang Địch Tộc trưởng. Mà Ô Giang còn trẻ, hắc mất một nhi tử Giống đực, nhưng vì để Lạc Mông không bị Bỉ Mông thôn tính, nhất định sẽ lý trí chấp nhận bi thương, kiên trì tới cùng.”

“Ô Giang Đại Tế ti tuổi vẫn trẻ, nếu Thoan Lưu chết, hắc sẽ quyết tâm sử dụng nhiều trái cây trong Thần miếu, có lẽ khi sinh thời sẽ lại có được một nhi tử Giống đực khác.” Lời vừa ra khỏi miệng, Hi Tư Lạc liền ý thức được ý đồ của Kim Hi, “Đúng vậy, ta quả thật vẫn là suy xét từ góc độ của Bỉ Mông. Một khi hai Bộ lạc dung hợp, Thần miếu cùng Tộc trưởng đều phải hợp lại, vị trí Tộc trưởng chỉ có một, Tế ti của Thần miếu nhưng có thể có bốn người. Lấy thực lực của người và Bạch Thiên tôn, áp chế Ô Giang không tốn sức chút nào, nếu hắc thật sự có Giống đực thừa kế, kia chẳng khác gì Tế ti bồi dưỡng cho Bỉ Mông.”

“Vấn đề chúng ta cần suy nghĩ bây giờ, chính là đả bại Sóc Mông, tiếp theo là duy trì hòa bình với Lạc Mông, cướp lấy quyền lực của đại Bộ lạc mới.” Kim Hi nhìn thoáng qua hướng lều trại, Hoa Lê Tập Tắc Nhĩ cùng Nạp Lan đều ở đó.

“Vậy người định giải thích với Hoa Lê thế nào.” Hi Tư Lạc có chút không đành lòng hỏi ra vấn đề này. Kim Hi gắt gao nhắm mắt lại, thống khổ thở thật sâu.

Hoa Lê luôn độc lập tự chủ, y một lòng hi vọng có Na Nhĩ chỉ thuộc về riêng mình, cuối cùng lại vì một Kim Hi mà bỏ quên ý nghĩ này. Hiện tại, Kim Hi lại đang tính kế thân nhân của y.

“Ít nhất Nộ Phong vẫn còn sống, huyết mạch gia tộc Hoa Lê không bị đoạn tuyệt.” Hi Tư Lạc an ủi Kim Hi. Kim Hi mở mắt ra, trong ánh mắt đều là kiên quyết: “Ta chỉ là một nam nhân ích kỷ mà thôi.”

Tà dương như máu, hoang nguyên liệt liệt.

Miền hạ Sóc Mông mất tích, khiến đội ngũ tìm kiếm của Sóc Mông ngày càng nhiều, bọn Kim Hi cũng mấy lần gặp đội tìm kiếm, đều bị bọn hãn tiêu diệt, cho nên đội ngũ đuổi về hướng này, càng ngày càng nhiều, nhưng bọn Kim Hi cũng đã sắp tiếp cận Khuê hà.

Bọn hãn đã có thể nhìn thấy ba quang lán tản xa xôi phía chân trời, chảy về phía xa hơn. Tam đại Bộ lạc nằm ở khúc giữa Khuê hà nằm ngang hình S, nhưng Khuê hà không chỉ dài như vậy, qua khúc sông hình S, Khuê hà dần dần xâm nhập mảnh đất badan khô khan, Kim Hi cảm thấy địa vực này có thể mệnh danh là cao nguyên hoàng thổ, địa thế dần dần lên cao, nhưng Khuê hà lại dần dần thâm nhập xuống lòng đất, đất badan hai bờ sông càng ngày càng cao kẹp lấy hạp cốc, nơi cuối cùng mà Khuê hà xâm nhập vào lòng đất, chính là Thánh Địa trong truyền thuyết.

Nơi này cơ hồ chính là điểm cực hạn Sóc Mông có thể truy đuổi, Khuê hà ở đây đổi thành chảy xiết, bọn hãn chỉ cần nửa ngày liền tiến vào cao nguyên hoàng thổ, sau đó dần dần thâm nhập vào lòng đất, song đầu kiêu ở hạp cốc hoàng thổ hẹp hòi không thể phi hành, cung tên cũng vô pháp nhắm chuẩn xác.

Ba quang lán tản ngày càng gần, nơi này là một khúc sông ngoặt, bên bờ bày rất nhiều bè gỗ. Bè gỗ ấy là do những kẻ hành hương hàng năm lưu lại. Mọi người tin tưởng Thánh Địa có thể tẩy rửa toàn bộ tội ác cùng cực khổ, cho nên người bệnh nặng, kẻ trọng tội, một khi lên bè gỗ, tiến vào Khuê hà, liền bước lên con đường hành hương, những người trong Bộ lạc sẽ không tiếp tục thương tổn bọn họ. Có người lên bè tiến vào Thánh Địa, sẽ không trở về, có người thì nghịch lưu, về tới nơi này.

“Đây là lần trước nhóm bọn ta tiến vào Thánh Địa lưu lại, không ngờ vẫn còn đây.” Hoa Lê chỉ vào mấy cái bè cực kỳ lớn trong đó, nói.

“Kiểm tra lại một chút, tuy rằng các đại Bộ lạc đều không dám phá hỏng bè hành hương, nhưng chúng ta giết Miền hạ Sóc Mông, nếu bè gỗ bị động tay động chân, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Kim Hi xa xa cảm ứng, tới gần Khuê hà, Sóc Mông lòng bắt bọn họ ngày càng nhiều, hãn cũng không dám tiếp tục tùy tiện thu hút bọn họ tới gần sau đó đánh chết, luôn luôn dùng Ca linh bố trí kết giới, ngăn cản Giống đực tra xét, mà mùi thì đã bị mũi cỏ che dấu.

“Bồng!” Kim Hi đột nhiên dấy lên một ngọn lửa, mũi tên xé không khí lao tới nhanh chóng bị hãn đốt cháy. Đây hoàn toàn đều là bản năng phản ứng, dọa hãn một thân mồ hôi lạnh.

“Nhanh lên bè gỗ!” Kim Hi rống to, giữa đồng bè gỗ ngổn ngang, mà lại ẩn nấp thật nhiều Thú nhân, nhân số nhiều hơn nhiều những tiểu đội truy tìm trước, bọn hãn quyết không thể bị vây ở chỗ này.

Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc Nạp Lan cùng nhau đẩy bè gỗ, bọn Ca linh phiêu phiêu thành hình lục giác, giữa hai con có điện quang du động. Tập Tắc Nhĩ nắm chặt cung tên trong tay, theo sát bên cạnh Kim Hi, tên bắn tới đều bị Kim Hi chặn, nhưng các Thú nhân đã nhanh chóng vây lại đây. Kẻ đi đầu đám Thú nhân kia, khiến đồng tử Kim Hi co rút nhanh.

Không ngờ là Long Tước, y cuối cùng, vẫn là lựa chọn Sóc Mông.

Kim Hi cắn chặt răng, nắm Long thiết quả trong tay, Long thiết dài nhỏ nhanh chóng hòa tan, sau đó biến thành tảng thực vật lớn màu lam, quấn chặt lấy mắt cá chân các Thú nhân. Long Tước sớm quen với Long thiết xiềng xích, nhón đầu ngón chân nhanh như gió tiếp cận Kim Hi. Kim Hi vận dụng Ngã Lộ Ni lực,

đẩy gia tốc bè gỗ. Long Tước rút đao chém về phía Ca linh, trường đao đụng tới Ca linh lại như chém vào nước, Ca linh khinh phiêu phiêu bị lưỡi đao đẩy qua một bên. Mưa tên dày đặc đánh úp về phía bọn Kim Hi. Năng lực của Kim Hi nhanh chóng tiêu hao, Hoa Lê lao thân lên, triển đấu cùng Long Tước. Vì để hủy diệt hết tên bay, Kim Hi hao tổn năng lực của mình tới cực điểm. Bè gỗ rớt cục vào nước, Kim Hi nhảy lên bè gỗ, Hi Tư Lạc Nạp Lan Tạp Tắc Nhĩ lần lượt lên bè gỗ, dòng nước nhanh chóng đẩy bè gỗ di động, chỉ còn Hoa Lê bị Long Tước quần lấy!

Kim Hi sốt ruột hô to: “Hoa Lê!” Ngã Lộ Ni lực của hắn đã sắp tiêu hao hết, hắn không dám dùng sức di chuyển Hoa Lê.

Tạp Tắc Nhĩ giương cung cài tên, một mũi tên bắn trúng trường đao của Long Tước. Hoa Lê hỏ rống một tiếng, biến thành một con cự hổ, nhảy vào Khuê hà, theo nước sông bơi tới bè gỗ. Kim Hi rớt cục xụi lơ trên bè gỗ, hữu kinh vô hiểm, chỉ cần lên bè gỗ, Sóc Mông cũng sẽ không động thủ với bọn họ.

Thú nhân Sóc Mông đứng trên bờ sông Khuê, tên đều bắn vào Khuê hà. Hành hương Thánh Địa, sẽ rửa sạch toàn bộ tội nghiệt, Kim Hi sau khi đi ra, trừ thân nhân của Miện hạ Sóc Mông có thể tiếp tục báo thù, những người khác đều sẽ không tiếp tục truy xét trừng phạt Kim Hi.

Đó cũng không phải phương pháp tốt để trốn tránh tai họa, Thánh Địa hung hiểm trùng điệp, nhất định phải lấy được tín vật, mới có thể chứng minh bản thân thật sự đã tiến vào Thánh Địa sám hối. Mà tín vật bên ngoài Thánh Địa đã bị càn quét sạch sẽ, chỉ có nơi cực sâu mới có thể tìm được bảo vật. Kim Hi không phải vì rửa sạch tội nghiệt, mà vì thăm dò Thánh Địa, hắn bất kể thế nào cũng phải xâm nhập, thậm chí vào đến độ sâu trước nay chưa từng có.

“Xem!” Tạp Tắc Nhĩ chỉ vào mặt sông hô to. Kim Hi quay đầu lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, Long Tước thể nhưng tự mình ngồi trên một bè gỗ, cũng tiến nhập Khuê hà!

46. Chương 46: Sở Nước Là Một Khuyết Điểm Tốt

Khue hà nước sông chảy xiết, trước khi tiến vào cao nguyên hoàng thổ, cũng không cần điều khiển phương hướng, bè của Long Tước và bọn họ khi gần khi xa, Long Tước cũng không nói chuyện, ngồi đưa lưng về phía Kim Hi, trường đao để ngang đầu gối. Xem bộ dáng y như vậy, Kim Hi cũng ngại bắt chuyện. Từ chỗ ngoặt tiến vào Khuê hà, chính là bước vào con đường hành hương, toàn bộ ân oán đều buông, hắn thật không rõ Long Tước cũng đuổi theo, rốt cuộc là vì cái gì.

Qua nửa ngày, cũng đã nhìn thấy cao nguyên hoàng thổ, con sông dần dần thâm nhập lòng đất, hai bờ sông dần dần cất cao. Mà Khuê hà chảy xiết trở nên tĩnh lặng, nước sông giống như phi thủy xanh biếc, nhìn như không chảy, nhưng mạch ngầm mãnh liệt. Đến nơi này, thì quyết không thể xuôi theo dòng chảy để đi tới, Hoa Lê từng tới Thánh Địa, cho nên do y chống sào, chỉ cần thỉnh thoảng điểm nhẹ trên mặt nước, có thể làm bè gỗ một đường thông suốt. Hai bờ sông hoàng thổ như kim, điểm khe sâu đã cao hơn mặt sông trăm mét, chợt xuất hiện một pho tượng thật lớn, đúng là phụ thần Áo Lạp Hách.

Là ai, ở vách đá dốc như vậy điêu khắc ra pho tượng trông rất sống động như thế? Kim Hi rung động trước quỷ hủ thần công như vậy, ngoảnh lại nhìn theo pho tượng hùng vĩ kia, trong lúc lơ đãng liếc tới Long Tước trên bè gỗ phía sau, nháy mắt.

Tiểu tử không hay ho này gắt gao nằm sắp trên bè gỗ, tay ôm đầu, bè gỗ theo dòng nước lúc ẩn lúc hiện, cả người y đều cứng ngắc không nhúc nhích trên bè gỗ. Kim Hi bắt đắc dĩ vận dụng năng lực kéo bè gỗ lại, khi bè gỗ đụng vào bọn Kim Hi, Long Tước sợ tới mức mù quáng mà bầu lấy bè gỗ, nhưng bè bị nước thấm trơn trượt căn bản bầu không được, Kim Hi giật mình, tựa hồ nhìn thấy cái đuôi Long Tước run rẩy...

“Này uy, lại đây!” Kim Hi bắt đắc dĩ cúi người vỗ vỗ Long Tước, Long Tước đột nhiên run lên một cái, ngẩng đầu nhìn Kim Hi, cả người đều bật lên, hai chân quần lấy eo Kim Hi, cả người ôm lấy Kim Hi, động tác lớn làm bè gỗ rung chuyển, may mắn bọn Nạp Lan Tạp Tắc Nhĩ ngồi ở hai đầu, bè gỗ là do Lạc Mông lúc trước hành hương Thánh Địa đã dùng gỗ quý đặc biệt chế tạo. Vóc dáng Long Tước không cao như Hoa Lê, nhưng cũng là Thú nhân nhân cao mã đại a, gắt gao ôm lấy Kim Hi. Xem ra thật sự là quá sợ rồi, ngay cả trường đao không rời thân cũng bị ném trên bè gỗ. Hoa Lê vươn người với lấy trường đao, y đã mơ ước thật lâu, giờ phút này vuốt ve yêu thích không buông tay.

Kim Hi bất đắc dĩ vỗ về Long Tước giống như đại miêu, thì ra vừa rồi không phải không muốn nhìn mình, mà là quá sợ hãi, cho nên quay lưng qua dọa người sao, có cần ngây thơ như vậy hay không a. Long Tước tựa hồ cũng ngưng ngưng, mặt đỏ lên, trong cổ họng phát ra tiếng ừ ực, gắt gao túm lấy Kim Hi ngồi trên bè gỗ.

“Người sợ nước?” Kim Hi rất tò mò hỏi, Nạp Lan cùng Hi Tư Lạc đều biết bơi, Hoa Lê cũng có thể bơi hai cái, kỹ thuật bơi chó của Tập Tắc Nhĩ lại càng vượt qua sự hiểu biết của Kim Hi, kiện tướng bơi lội cũng không bằng, không nghĩ tới gia hỏa Long Tước cường hãn nhất này lại sợ nước. Có điều ngẫm lại cũng đúng, không biết ai đã nói, báo biết bơi lội biết leo cây, hổ biết bơi lại không leo cây, sư tử vừa không biết bơi vừa không biết leo cây. Thú hình của Long Tước, chính là sư tử a.

Long Tước lầm bầm một tiếng, phỏng chừng là muốn phủ nhận, đáng tiếc chuyện bề mặt đều làm ra hết rồi. “Người theo tới đây làm gì? Còn muốn đuổi theo ám sát ta?” Kim Hi chọc y. Long Tước ngậm miệng không chịu nói, cúi đầu nhìn bè gỗ. Kim Hi xấu xa cười một tiếng, đẩy y xuống.

“Ồ oa!” Long Tước kêu thảm một tiếng, lại quay đầu liếc chết ôm lấy Kim Hi, môi sợ tới mức đều run run. Từ góc độ của Kim Hi chỉ có thể nhìn thấy Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ luôn hảo tâm còn bùm mặt, nín cười thực vất vả. Kim Hi lập tức bị lấy ý cười, phốc ha ha liên bật cười.

Long Tước tức giận rống một tiếng: “Người hỗn đản!” Kim Hi nhanh chóng ôm hông y: “Chớ sợ chớ sợ, không ngã được, ngoan nào ngoan nào.”

“Người đi chết đi!” Long Tước tặc mao, cúi giận quay đầu nhìn lại, phần nộ quát Hoa Lê: “Đưa ta!” Tên Hoa Lê thiếu đạo đức này, nhảy bùm vào Khuê hà, bơi giữa khuê khuê trường đao, thân thể khoẻ đẹp dưới dòng Khuê hà lấp lánh dương quang, đắc ý cười a đắc ý cười. Long Tước bị đả kích lớn, gương mặt hung hãn nháy mắt lộ ra diễn cảm bị khi phụ không làm gì được, sau đó lại trở nên hung hãn.

“Đưa ta!”

“Không đưa!”

“Đưa ta!”

“Không đưa!”

“Các người đừng ngây thơ như vậy được không.” Hi Tư Lạc không nói gì đỡ trán, Nạp Lan mặt than yên lặng quay đầu, hai vai run rẩy. Long Tước đảo qua một vòng, tức giận rống với Kim Hi: “Rống! Bọn hần đều khi dễ ta! Người cũng khi dễ ta! Rống! Người là người xấu!”

Vừa lúc này, Hoa Lê giở trò lay lay bè gỗ, Long Tước lại ngao một tiếng, cả người ôm kín mặt Kim Hi. Nghe hơi thở nóng nóng trên chóp mũi, Kim Hi cũng không khỏi đỏ mặt, đừng coi hần là quân tử là thánh nhân a, ôm chặt như vậy, người cho là xe lửa tiện lợi sao?

“Mau lên đây, còn phải chống sào đó.” Kim Hi cố tình nghiêm túc khiển trách Hoa Lê. Hoa Lê phần nộ: “Không phải Nạp Lan chống rất tốt sao.” Kim Hi ngẩng đầu nhìn, thì ra vừa rồi Hoa Lê giở trò xấu, là Nạp Lan cầm sào ổn định thuyền, tuy rằng mặt than, nhưng khéo miệng hơi hơi nhếch lên cùng ánh mắt lóe sáng ‘khen ta đi khen ta đi’. Kim Hi nở nụ cười: “Nạp Lan học chống sào từ khi nào vậy?”

“Nghe nói sẽ vào Thánh Địa đã đi học, còn học bơi lội với ta.” Tập Tắc Nhĩ nở nụ cười, mấy người bọn họ đều chuẩn bị đầy đủ mới theo Kim Hi xuất phát, không như Long Tước, sợ nước mà còn bất chấp theo tới, đây không phải tự ngược sao.

Hoa Lê lại bơi một hồi, người ướt đầm leo lên bè gỗ. Long Tước một phen đoạt lấy đao của mình, bả đao gắt gao chống trên bè gỗ, hai chân duỗi thẳng, thân thể cứng ngắc không dám nhúc nhích, ngón tay trộm nắm góc áo Kim Hi, nắm chặt muốn chết. Kim Hi bất đắc dĩ đưa tay cầm tay y, Long Tước lập tức nắm thật chặt tay Kim Hi, ngay cả Kim Hi muốn đổi lại tư thế cũng không cho. Y cúi đầu nhìn bè gỗ, sau lỗ tai là một mảnh đỏ au.

“Chớ sợ chớ sợ a, dù người có rơi vào nước chúng ta cũng có thể vớt người lên.” Kết quả Kim Hi vừa nói xong, cả người Long Tước run lên, bất giác sát tới gần hần một chút, được rồi, an ủi thành đe dọa. Thân

thể Long Tước đặc biệt nóng, hai vách núi thẳng đứng che khuất ánh mặt trời không ít, lại là ở trên mặt nước, Kim Hi vậy mà vẫn cảm thấy có chút nóng, kỳ thật, cũng là nhờ quá thân cận.

“Nếu không, người đến chỗ Tập Tắc Nhĩ kia?” Kim Hi lời vừa ra khỏi miệng, Long Tước liền dùng ánh mắt đặc biệt oán niệm nhìn hấn, cắn răng, thật cẩn thận từng chút từng chút đi tới chỗ Tập Tắc Nhĩ. Tập Tắc Nhĩ tâm địa thiện lương, đưa tay định đỡ y. Kết quả trong nháy mắt khi Long Tước đưa tay, Hoa Lê sắc mặt cổ quái bỗng nhiên kéo quần mỏng của Long Tước xuống.

“Ngao! Lên bờ ta sẽ giết người!” Long Tước bật người trở lại trên người Kim Hi. Kim Hi trừng mắt Hoa Lê một cái, kết quả Hoa Lê nháy mắt ý bảo nhìn phía dưới Long Tước. Kim Hi không cần nhìn, chỉ thoáng cảm giác một chút, không khỏi phì cười, Long Tước dán sát Kim Hi quá thân cận, cho nên xúc cảm trơn tuột kia đều vô cùng rõ ràng. Long Tước cũng đã phát hiện ra điểm này, che phía dưới lưng về phía mọi người, quay đầu nhìn Kim Hi: “Vì rất ngứa ta mới cạo thôi!” Nhìn dấu vết rõ ràng trên mông y, Kim Hi nhin không được cười ha ha. Long Tước thật muốn nhảy xuống, nhưng y lại không dám động, cả người không xuất nổi lực, quả thực muốn nổi điên, ánh mắt tức giận đến đỏ ngầu, diễn cảm cũng dữ tợn.

Kim Hi vòng tay ôm hông y, mở hai chân vây y giữa thân thể mình, tuy rằng Kim Hi lùn hơn Long Tước, nhưng động tác bao dung này, lại nhìn vô cùng hài hoà. Long Tước đưa lưng về phía Kim Hi, dáng vẻ kiêu căng lập tức suy yếu, lỗ tai y run lên, chậm rãi, nhẹ nhàng cầm tay Kim Hi, hai chân gấp lên, bàn chân quần lấy hai chân Kim Hi.

“Kim Hi, ta cũng rất sợ nước nga ~” Tên Hoa Lê thiếu đạo đức hàng bày bộ mặt bán manh, Kim Hi dùng ánh mắt xéo y. Hoa Lê chớp chớp mắt chĩa chĩa phía dưới của mình, Kim Hi tuy rằng trừng y, nhưng ánh mắt đã bán rẻ hấn, nói ra đáp án chân thật, dù sao lấy thân cao của hấn, từ phía sau ôm Long Tước, vị trí bàn tay ngừng lại, vừa vặn có thể cảm giác được làn da dưới bụng không còn lông mao, chỉ còn lại bóng loáng.

Hoa Lê không tiếng động cười ngặt nghẽo, y biết tiếp tục trêu chọc Long Tước sẽ nổi bão, cho nên che miệng trộm cười, trong tay nắm cái quần mỏng kia, cười xấu xa chạy đến ném quần mỏng cho Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc bắt đắc dĩ chụp đầu Hoa Lê, ý vị thâm trường nhìn Kim Hi, dấu quần mỏng đi.

Kim Hi bắt đắc dĩ nhìn Hi Tư Lạc, tuy rằng Hi Tư Lạc bình thường ổn trọng cơ trí, luôn có phong phạm chính thể, nhưng ngẫu nhiên phạm kính, khi làm mấy chuyện xấu cũng thật làm người ta không có cách nào. Tập Tắc Nhĩ bắt gặp ánh mắt Kim Hi ý bảo, ngồi xuống đối diện Long Tước, chặn mặt nước phía sau. Long Tước thật sự rất sợ nước, đến nhìn mặt nước cũng không dám. Ngồi hồi lâu, Long Tước mới dần dần trầm tĩnh lại. Tập Tắc Nhĩ lấy thịt khô đưa cho Long Tước. Tập Tắc Nhĩ ôn nhu hiền lành tuy rằng từng mang đến uy hiếp thật lớn cho Long Tước, nhưng khí chất thân hòa của y nháy mắt chế phục Long Tước, y tiếp nhận thịt khô, hai tay nắm, cái miệng nhỏ ném một chút, Kim Hi tựa hồ lại nhìn thấy lỗ tai y đang run, nuốt ngậm lớn. Tập Tắc Nhĩ trừ nghệ trác tuyệt, chứng thật đã thu mua Long Tước nhìn như hung ác kỳ thật là oa nhi đơn thuần a.

Sắc màu Khuê sông ngày càng thâm, bích sắc nhạt, dần dần biến thành lục sắc thẫm, nhưng trong vắt vô cùng, thuyết minh nước sâu kinh người, bọn hấn càng lúc càng vào sâu trong cao nguyên hoàng thổ, những tranh vẽ người hành hương lưu lại qua năm tháng cũng dần dần ngày càng nhiều, Thánh Địa, cũng càng ngày càng gần.

47. Chương 47: Hiệu Quả Cá Siêu Cường

Cát vàng như kim, nước xanh như phỉ thúy, hai bờ sông Khuê hà đẹp như tranh vẽ, bè gỗ chuyển động trên mặt nước, rẽ nước mà đi, bên người là một đám soái ca, Kim Hi thực sự có ý nghĩ cứ như vậy vĩnh viễn trôi nổi, không cần trở lại. Khó trách mọi người cho rằng theo Khuê hà hành hương Thánh Địa có thể rửa tội nghiệt, đường đi yên tĩnh đến mức tận cùng như vậy, quả thật khiến người ta phải cảm thấy có sinh mạng mới được sinh ra.

Trong hạp cốc ánh sáng dần dần ảm đạm, tuy rằng có thể chiếu tới vách đá dựng đứng hai bên bờ, nhưng rất ít có thể chạm tới mặt sông, mà ánh mặt trời đỏ trên hoàng thổ hai bờ sông, hiện tại đã dần trở nên mờ nhạt, chuyển qua màu đỏ.

Trên đường hành hương Khuê sông, luôn xuôi theo dòng, các dũng sĩ vượt qua Khuê hà trở về, để lại rất nhiều tin tức hữu dụng, tỷ như Hoa Lê tìm được một cái động tự nhiên. Nơi này địa thế kỳ lạ, vừa vắn được Khuê hà bào mòn ra một sơn động nhỏ, cao hơn mặt nước, cho bọn họ có thể nghỉ chân.

“Đây là chỗ ở tốt nhất trước khi tiến vào lòng đất.” Hoa Lê vui vẻ nói, “Xuống chút nữa, cũng chỉ có thể cột dây thừng lên mỏm đá ngủ. Sâu hơn nữa, nghe nói đôi khi sẽ gặp quái thú khủng bố, buổi tối tuyệt đối không thể tùy tiện ngủ.”

“Quái thú? Là thứ gì?” Kim Hi không khỏi nhú mi, nói thật, thế giới này có nhiều động vật với hân mà nói, đều xem như quái thú, còn đối với Thú nhân cường đại mà nói có thể được xưng là quái thú, lại như thế nào đây?

“Không biết, chưa từng có ai gặp được cái gọi là quái thú.” Nạp Lan lập tức nhăn tình sáng lên, chủ động giải thích, “Nghe nói là giống cự xà có thân thể rất lớn, vẩy bóng loáng, răng nanh đáng sợ, còn có thể bay nga!”

“Đó là người trước đây không ngủ được ta bịa cho người nghe.” Hi Tư Lạc không nói gì đỡ trán.

“Hừm? Nhưng, trước đây ta cũng nghe nói là cự xà thân thể rất dài a.” Tập Tắc Nhĩ ngạc nhiên.

Hi Tư Lạc gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe nói quả thật có người hành hương đã từng thấy bóng dáng sinh vật hẹp dài bơi dưới đáy nước, nhưng ném trường mâu xuống nó đã biến mất, còn nói sẽ đột nhiên lao khỏi mặt nước tập kích. Có người nói nó có đầu như cự điều, có người nói nó có sừng hươu, còn nói thân nó mọc vẩy rắn, kỳ thật chưa có ai tận mắt thấy nó, nhưng đại đa số cho nó là rắn mà thôi.”

Kim Hi nhú mày, Khuê hà càng ngày càng sâu, nếu đơn thuần dựa vào Ngã Lộ Ni lực rất khó tra xét dưới nước, nếu thêm năng lực Ca linh có lẽ có thể thử xem. Kim Hi nghĩ đến liền làm, sáu Ca linh khinh phiêu phiêu ở bên cạnh hân, Ngã Lộ Ni lực kéo xuống dưới nước, xuyên qua đất đá vách núi kéo đến đáy sông, nước quá trong ắt không có cá, Khuê hà trong suốt như thế, lại bởi vì quá sâu, ngược lại tồn tại không ít sinh vật, có loài cá dài hai ba mươi centimet, còn có loại dài tới một thước. Ở chỗ sâu hơn, Kim Hi còn cảm ứng được một con rùa gần hai thước thoải mái du động. Kim Hi cảm ứng chỗ nông nhất là hơn bốn trăm thước, sâu nhất thì gần tám trăm, bởi vì đường sông hẹp dài, cho nên Kim Hi cảm ứng cũng không quá xa, phỏng chừng còn có chỗ sâu hơn, bên trong nước, không biết ẩn chứa bao nhiêu sinh vật khủng bố.

Kim Hi có chút khó khăn thu hồi Ngã Lộ Ni lực, mà nếu hân tiếp tục kiên trì trong chốc lát, có thể cảm ứng được, một bóng dáng hẹp dài, đột nhiên từ bùn cát đáy sông luồn lên, miệng mở thật lớn nuốt mất nửa con rùa lớn, hướng về chỗ sâu trong con sông bơi đi.

Bọn Tập Tắc Nhĩ đã chuẩn bị xong cơm chiều, khi Kim Hi thu hồi Ngã Lộ Ni lực, thuận tay bắt năm con cá nhỏ, nói nhỏ cũng dài gần nửa mét, nặng trĩu thả vào sơn động. Trong sơn động không có nhiều củi gỗ có thể đốt, mọi người mất ba ba nhìn Kim Hi. Kim Hi nhếch khóe miệng, trợ giúp Tập Tắc Nhĩ nướng chín cá, chuyển vận hỏa lực ổn định, hiện tại cũng khiến hân mất khí lực rất lớn, nhưng thấy Tất nhĩ của mình ăn uống vui vẻ, liền không để ý. Kim Hi vốn không thích ăn cá, cho nên chỉ ăn thịt khô cùng bánh mì mang theo, hân quay đầu, Long Tước đưa lưng về phía bọn hân ngồi ở nơi sâu nhất trong sơn động, khi y nhảy lên bề gỗ, rõ ràng không chuẩn bị gì, hiện tại nhất định là không có đồ ăn. Kim Hi cầm một con cá, đi đến phía sau Long Tước, giơ chân đá đá lưng Long Tước: “Cho”

Long Tước hiển nhiên ngửi thấy mùi, Kim Hi để ý đầu y theo cái mũi động động mà hơi hơi giơ lên, nhưng y chỉ ngửi ngửi, không nói cũng không động. Kim Hi ngồi bên cạnh y, chậm rãi xé một miếng cá, dưới lớp da vàng ươm là thịt trắng mịn, hương khí tản mát xông vào mũi, chưa từng không có Giống đực sử dụng năng lực của mình hỗ trợ cá nướng, lại có hương liệu bí chế độc nhất vô nhị của Tập Tắc Nhĩ, hương vị cá nướng này miễn bàn có bao nhiêu mê người. Khi thanh âm cô lỗ lỗ vang lên, Kim Hi thực muốn cười phá lên, hân tà ác cười: “Ăn đi, kiêng ăn sao có khí lực đi theo chúng ta.” Đầu Long Tước hơi hơi quay lại lại nhanh chóng quay đi, Kim Hi tới phía sau y, từ phía sau ôm lấy y, Long Tước thân mình cứng đờ, cuối cùng cũng không cự tuyệt Kim Hi thân cận. Kim Hi xé thịt cá đưa tới bên miệng Long Tước, Long Tước do dự một chút, liền há mồm ăn. Kim Hi chỉ hưởng thụ niềm vui uy Long Tước được vài giây, Long Tước liền một phen đoạt lấy cá nướng, ăn như hổ đói. Kim Hi cười lắc đầu, đứng dậy về bên cạnh nhóm Tất nhĩ của hân. Hân không chú ý tới, khi hân rời khỏi Long Tước, động tác của Long Tước hơi dừng một chút, không được tự nhiên vắn vẹo thân mình, tựa hồ có điểm không muốn.

Đều nói hải sản ngoài biển đều đại bổ, cá trong sông sâu tựa hồ cũng không kém. Kim Hi nằm trên chần, đã có người kéo thân tới. Vừa chạm vào làn da hơi lạnh kia, Kim Hi đã biết nhất định là Nạp Lan. Mấy ngày nay đi vội, hắn cũng không dám làm nhóm Tất Nhĩ của mình một mồi hơn, không nghĩ tới ngược lại làm các Tất Nhĩ đều ghen.

“Muốn ta sao?” Kim Hi cười vuốt ve hông y, Nạp Lan hôn hít mặt hắn, nhẹ nhàng gật đầu, “Vây, muốn nó không?” Kim Hi cười tà dẫn tay Nạp Lan, Nạp Lan trực tiếp dùng hành động trả lời, y cúi thân, Kim Hi kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó liền hưởng thụ ấn tóc Nạp Lan, tùy ý phân thân không ngừng bị phun ra nuốt vào.

“Ấn?” Kim Hi sững sốt, thế nhưng lại có người xán lại, hơn nữa, còn là Tập Tắc Nhĩ da mặt vốn rất mỏng, Tập Tắc Nhĩ khi có mặt người khác, chưa bao giờ chịu chơi NP, không nghĩ tới hôm nay lại chủ động lại đây. Kim Hi ôm Tập Tắc Nhĩ cùng y hôn môi, Tập Tắc Nhĩ hơi thở nóng rực, đôi ngực gắt gao dán vào Kim Hi, bị Kim Hi hôn đến động tình.

“Ngô.” Bên này đang hôn, thân thể Kim Hi chợt run rẩy, Nạp Lan rõ ràng đang nuốt quy đầu, vậy nhẹ nhàng cắn song cầu của mình là ai? Ngô, thủ pháp thô bạo này, không lẽ là Hoa Lê?

“Lão công.” Một tiếng ngân nóng rực vang lên bên tai, Kim Hi vừa thích, vừa kinh hách, thế nào ngay cả Hi Tư Lạc cũng tới. Hắn hiện tại đầu óc đã hoàn toàn không đủ dùng, tay trái nắm nhục còn cảm xúc thật tốt của Tập Tắc Nhĩ, tay phải dao động quanh làn da ấm áp của Hi Tư Lạc đặt dưới thân mình, Tập Tắc Nhĩ cúi đầu liếm cổ và đầu vai hắn, như tiểu cầu tham lam đòi chủ nhân cưng chiều. Hi Tư Lạc thì tiếp cận đôi môi Kim Hi. Nạp Lan hàm chứa quy đầu của hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy mã nhân của hắn, dùng mọi kỹ xảo hắn đã làm dùng lại trên người hắn. Hoa Lê thì hấp dẫn thân phân thân hắn, y và Nạp Lan bình thường không quá thân cận, hiện tại lại hợp tác khăng khít, ăn ý cúi người, một tả một hữu ngậm cao hoàn của Kim Hi. Tập Tắc Nhĩ xoay người ngồi lên trên người Kim Hi, hai tay ôm cổ Kim Hi, Kim Hi tay trái bị một căn nhục còn lấp đầy, một bàn tay nắm cổ tay hắn, đặt đỉnh quy đầu trơn tuột vào lòng bàn tay hắn, hắn cơ hồ theo bản năng cầm quy đầu, ngón tay chế trụ quan câu, dùng sức vuốt ve ma sát, Nạp Lan lập tức rên rỉ dồn dập. Mà tay phải hắn hiện tại đang cầm nhục còn dài lại thẳng của Hi Tư Lạc, hắn dùng ngón cái ma sát bụng Hi Tư Lạc đang cong lên, thịt trụ bị Kim Hi đè lại, Kim Hi có thể cảm giác được âm thủy sắp chảy ra bị hắn ngăn chặn, từng luồng lực đạo đập lên bị hắn đè lại, Hi Tư Lạc nằm đầu vai hắn:

“Lão công, dừng.” Kim Hi nghe lời, nháy mắt buông tay, một cổ chất lỏng liền dọc theo thắt lưng y. Mà hai tay hắn đều đang hoạt động, hai tay Tập Tắc Nhĩ đều ôm cổ hắn, đã có một bàn tay đỡ còn thịt của hắn đưa đến hậu huyết của Tập Tắc Nhĩ. Tập Tắc Nhĩ khó nhịn di động thân thể, hậu huyết nhanh chắt khiến Kim Hi thoải mái mà rên rỉ. Có một bóng dáng chen đến giữa Kim Hi và Hi Tư Lạc, một cây còn thịt thô dài đặt vào tay phải Kim Hi, Hi Tư Lạc dài mà thẳng, cái này cũng to mà dài, hai quy đầu như là quả cầu mát xa bị Kim Hi nắm trong lòng bàn tay đùa bỡn, mã nhân của hai người bị Kim Hi ác ý kéo đối đầu với nhau, Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê thở gấp muốn né tránh, Kim Hi lại không buông tha, hai người bình thường ngoài mặt hài hoà nhưng lại không thân cận, chỉ có lúc như vậy mới có thể rõ ràng nhận ra bọn họ phi thường “thân mật”, thân mật đến mức bọn họ cùng bị một nam nhân đùa bỡn nửa thân dưới, còn dùng còn thịt của mình cảm thụ nhục còn của đối phương. Mà Kim Hi chơi không biết mệt với kiểu làm họ thấy thẹn như vậy, ngón trỏ cùng ngón giữa ma sát mã nhân ai đó, bàn tay cùng mu bàn tay đều dính chất lỏng chảy ra. Kim Hi cũng rất buồn bực, thường ngày bọn họ cho dù muốn, cũng không cùng lúc xán lại đây, hôm nay không những bốn người cùng lên trận, còn nhanh như vậy đã thấp thành một mảng, phía dưới như sóng nhỏ, hiển nhiên phần khởi đến chịu không nổi. Tập Tắc Nhĩ động vừa chắt vừa nhanh, không khác gì sử dụng trái cây, rất nhanh liền suyền không ra tiếng, tựa hồ không chịu nổi, gắt gao ngồi trên người Kim Hi, phía sau như cái miệng nhỏ nhắn thật sâu nuốt hết nhục còn của Kim Hi. Loại cảm giác này chưa từng có qua, rõ ràng Tập Tắc Nhĩ không hề động, còn thịt của hắn thì vẫn chen chúc trong chỗ sâu của thân thể Tập Tắc Nhĩ, tựa như mở ra nơi bí ẩn trong thân thể Tập Tắc Nhĩ, nuốt gọn bộ phận vốn không thể bị cắt chứa được, Kim Hi tiến nhập thân thể Tập Tắc Nhĩ đến chiều sâu trước nay chưa từng có, quy đầu lại tê lại ngứa, khoái cảm xuất tinh ước chừng duy trì ba mươi giây, mà chất lỏng dính nị của Tập Tắc Nhĩ cũng phủ kín ngực Kim Hi.

Nạp Lan dạng chân trên người Kim Hi, Kim Hi luôn cầm quy đầu của y ma sát, quy đầu no đủ bị ép ra chất lỏng đặc sệt, quan câu bị ngón tay Kim Hi ma sát, mã nhân luôn không thể khép kín, đỉnh vào lòng bàn tay Kim Hi, phát ra tiếng ồm ồm ồm ồm. Hai tay Nạp Lan chống sau người, hậu huyết bị Kim Hi xỏ

xuyên qua, phía trước bị nghiền trong tay Kim Hi, khó được lớn tiếng rên rĩ rên rĩ phóng dăng: “Ca ca, thật sướng a.” Tiếng kêu dâm mỹ khiến Kim Hi càng thêm phấn khởi, phối hợp đỉnh vào Nạp Lan. Nạp Lan hôm nay cũng bắn rất nhanh, Kim Hi thậm chí không kịp phản ứng, chất lỏng nóng rực đã tràn một tay, nhớp nháp chảy xuống. Kim Hi dùng bàn tay dính đầy tinh dịch nắm eo Nạp Lan, hung hăng đẩy lên, đỉnh đến Nạp Lan gọi loạn, mới bắn thật sâu vào trong thân thể Nạp Lan.

Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê thở gấp đều sốt ruột chịu không nổi, Hoa Lê hôn lên môi Kim Hi, y bình thường luôn bị Kim Hi khi dễ, rất ít khi được ôn nhu hôn môi như vậy. Nơi ẩm ướt của Hi Tư Lạc ngậm lấy Kim Hi, vẫn luôn giỏi khống chế tiết tấu nhưng hôm nay y cũng dị thường hưng phấn, theo động tác pháp phòng trừu sáp, nửa thân dưới bành bạch đánh vào bụng Kim Hi, cùng thanh âm va chạm với nửa thân dưới Kim Hi quện thành một mảnh, bành bạch tiếng nước còn vang dội hơn Khuê hà cuộn sóng. Kim Hi một tay nắm nhục côn của Hi Tư Lạc, một tay nắm của Hoa Lê, vừa thở phì phò vừa hỏi: “Các người, hôm nay làm sao vậy?”

“Không biết, thân thể nóng quá, muốn...rất muốn.” Hoa Lê nôn nóng động thân, Kim Hi phải phối hợp Hoa Lê kích thích, lại phải âu yếm nửa thân dưới của Hi Tư Lạc, còn đang hỏi vấn đề, động tác trên tay vẫn không chút hỗn loạn. Hoa Lê nắm tay Kim Hi phóng tới phía sau của mình, nơi đó nếp gấp cũng đã mở ra, tuy rằng Hoa Lê luôn luôn thả mở, nhưng cũng chưa từng đến mức này, hướng chỉ tay Kim Hi còn dính tinh dịch của Nạp Lan a, Kim Hi trong lòng còn có ý xấu, kết quả Hoa Lê đói khát liền nói một câu đánh vỡ kiên trì của hắn: “Lão sư, phía sau Hoa Lê thật ngứa a!” Câu này hắn dạy dỗ Hoa Lê đã lâu mà không chịu nói, hôm nay rốt cục không cách nào nhịn được tra tấn mà Hoa Lê nói ra, trong Bộ lạc có lão sư, những lời này còn dâm dăng hơn Kim Hi dạy Hi Tư Lạc gọi lão công. Hoa Lê giạng chân trên cánh tay Kim Hi, cao hoàn đã muốn thẳng đứng, đó là dấu hiệu hưng phấn đến cực điểm, nhục côn cao cao nhếch lên rơi lệ lên cánh tay Kim Hi, tiểu huyết đã nuốt vào ba ngón tay Kim Hi, nhưng căn bản chưa đủ no.

Hi Tư Lạc bắt mắt xát lại: “Lão công.” Hai người gắt gao dựa vào Kim Hi, tiếng nước dâm mỹ đến cực điểm nói thành một mảnh, Kim Hi thích hung hăng cắn ngực Hi Tư Lạc, hút lấy cơ ngực căng cứng của Hi Tư Lạc, động tác trên tay cũng không có nặng nhẹ, dùng sức vuốt ve thân thể Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc ngược lại càng thêm phấn khởi, mỗi lần Kim Hi thô bạo vuốt ve thân thể y, phía sau y liền co rút càng nhanh.

Chờ Hi Tư Lạc cùng Hoa Lê đều bị Kim Hi uy qua một lần. Kim Hi trên người cũng đều là mồ hôi. Lúc này lại một người đến gần bên cạnh hắn, hắn cả kinh, sau khi đụng tới làn da ẩm áp, phát hiện là Tạp Tắc Nhĩ. Kim Hi xấu hổ thoá mạ bản thân vừa rồi trong nháy mắt có tâm tư bất lương, ôn nhu ôm lấy Tạp Tắc Nhĩ, lại phát hiện Tạp Tắc Nhĩ cả người nóng lên, nửa thân dưới cứng rắn đỉnh vào bụng Kim Hi. “Làm sao vậy Tạp Tắc Nhĩ?” Tạp Tắc Nhĩ luôn là ngoan nhất, cho nên nhiều khi Kim Hi bất giác xem nhẹ cảm thụ của y, hiếm khi Tạp Tắc Nhĩ chủ động như vậy, hắn ôn nhu ôm Tạp Tắc Nhĩ hỏi. Tạp Tắc Nhĩ thở ồ ồ, do dự lẩm bầm một tiếng, sau đó ghé vào tai Kim Hi, dùng thanh âm cực thấp nói: “Chủ nhân, Tạp Tắc Nhĩ còn muốn.”

“Người rốt cục chịu nói ra.” Kim Hi tham lam hôn môi Tạp Tắc Nhĩ, tách hai chân Tạp Tắc Nhĩ ra, đi vào thật sâu, dùng đạo một mảnh ẩm ướt, Kim Hi kinh ngạc phát hiện, côn thịt của mình thể nhưng không lấp đầy được thân thể Tạp Tắc Nhĩ. Hậu huyết của Tạp Tắc Nhĩ là do Kim Hi khai quật, có thể nói mỗi tác mỗi thước đều do Kim Hi mở ra, hiện tại Kim Hi thể nhưng lại không đủ, điều này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn không cam lòng ôm sát eo Tạp Tắc Nhĩ, cùng Tạp Tắc Nhĩ kết hợp gần tới trước nay chưa từng có, phía sau Tạp Tắc Nhĩ càng ngày càng gần, quả thực lực hấp siêu cường không đáy.

“Chủ nhân, ô, chủ nhân.” Tạp Tắc Nhĩ khóc nước mắt lấp lấy Kim Hi, Kim Hi thở phì phò, hắn đã không có biện pháp nói chuyện, hắn rốt cục phát hiện, côn thịt của mình thể nhưng đang biến dài, hắn và Tạp Tắc Nhĩ cùng lúc đạt được phản ứng sinh lý cực hạn, hắn lại một lần tiến nhập nơi sâu nhất trong thân thể Tạp Tắc Nhĩ, cảm thấy như không chỉ là thân thể, tựa hồ ngay cả linh hồn đều đắm vào chỗ sâu trong Tạp Tắc Nhĩ, hòa hợp đến khoái cảm cực hạn. Tay Tạp Tắc Nhĩ nắm chặt sau lưng Kim Hi, mang đến cảm giác hơi hơi đau đớn, Kim Hi lại không rảnh băn khoăn, Tạp Tắc Nhĩ không có pháp phòng, hắn cũng không có trừu sáp, nhưng khoái cảm lại mạnh trước nay chưa từng có, tựa như hắn biến dài trong thân thể Tạp Tắc Nhĩ, còn hơn hồi nãy càng sâu, càng nóng đến cực điểm, như ngọn lửa thiêu đốt bên trong, hắn cảm giác mình đã tiến nhập đến bụng Tạp Tắc Nhĩ, lực hấp cường đại làm xương sống y không ngừng run lên, xương hông cùng nửa thân dưới co rút nhanh, tinh dịch liên tục không ngừng trút ra, rót vào thật sâu trong thân thể Tạp Tắc Nhĩ, theo một khắc thứ kia tiến vào thân thể Tạp Tắc Nhĩ y cũng đến cao triều, mà triều cường

duy trì liên tục tới một phút! Táp Tắc Nhĩ cắn bả vai Kim Hi, y hiển nhiên cũng bị khoái cảm cực hạn này tra tấn điên rồi, sao có thể sâu như vậy, y sắp bị Kim Hi đâm thủng, trong thân thể như lửa đốt, thứ thô dài lửa nóng kia tiến vào bụng y, y cảm giác mình sẽ chết. Từng cổ từng cổ tinh dịch văng lên thân Kim Hi, vài cổ ban đầu thậm chí còn đọng tới cằm Kim Hi, như dòng nước theo cơ ngực, cơ bụng Kim Hi chảy sang hai bên, như nham thạch nóng chảy chảy xuống. Kim Hi ôm Táp Tắc Nhĩ, lẳng lặng cảm thụ dư âm triều cường, luyến ái vuốt ve tóc cùng hai má đầm mồ hôi của Táp Tắc Nhĩ, hôn nhẹ lên mũi cùng môi Táp Tắc Nhĩ đang phát ra tiếng nức nở như tiểu cầu, hắn cũng không biết Táp Tắc Nhĩ rốt cuộc bị làm sao, chỉ biết bọn hắn đã trải qua một hồi triều cường thích đến đáng sợ, triều cường như muốn chết, lại làm cho người ta quên luyến thật sâu.

Ngày hôm sau Kim Hi không ngờ là người tỉnh đầu tiên, hắn nhìn xung quanh, trên lưng Nạp Lan có một dấu tay màu trắng mờ mờ, đó là Kim Hi in lại, đầu vai cùng ngực Hi Tư Lạc và Hoa Lê đều có vết cắn, đó là hắn lưu lại, mà Táp Tắc Nhĩ và hắn tối chặt vật, đều là dấu vết màu trắng khô cạn, hắn động động bả vai, hắn biết sau lưng và bả vai đau đớn là vì cái gì, là Táp Tắc Nhĩ lưu lại vết cắn.

“Cá kia có vấn đề!” Long Tước đỏ hồng đôi mắt, thu hai chân ngồi đằng kia. Kim Hi nháy mắt liền mình bạch, hắn nhức đầu, mới cảm thấy mặc dù có vấn đề nhưng cũng rất tốt, bỗng nhiên sắc mặt cổ quái quay đầu lại, hắn nhớ tới một vọng tưởng ngắn ngủi xuất hiện đêm qua, mà bây giờ nhìn xem. Long Tước tức giận hô to: “Rống! Không được nhìn ta!” Nói xong liền là người đầu tiên nhảy lên bè gỗ.

Sau một đêm hoan du, tất cả đều mang theo một chút xấu hổ cùng mệt mỏi, hơn nữa là thỏa mãn, mấy người liền dùng nước Khuê hà tẩy sạch thân thể, lại theo Khuê hà bơi vào chỗ sâu.

48. Chương 48: Mang Thai

Ngồi trên bè gỗ, ánh mắt Kim Hi nhìn không được liếc về hướng thân dưới của Long Tước, cá kia có hiệu quả thôi tình thật mạnh, tựa hồ chỉ có tác dụng với Thú nhân, nhóm Tát nhĩ của hắn có hắn uy no, vậy Long Tước làm thế nào vượt qua? Long Tước thấy hắn nhìn chăm chăm vào mình, cố ý ngồi xếp bằng, hào phóng vô cùng, trong ánh mắt có ý dỗi hờn ngậy thơ. Kim Hi xấu hổ thu hồi ánh mắt, thật kỳ quái, Long Tước chẳng lẽ một chút phản ứng đều không có? Y buổi sáng rõ ràng nhìn qua rất có tinh thần, thế nào lại có thể vượt qua nhanh như vậy.

Rốt cục nước Khuê hà không còn tiếp tục trượt xuống sâu nữa, Kim Hi một đường đảo qua, nơi sâu nhất ước chừng có một cây số, kỳ phong quái thạch, tiếm thạch san sát, âm u khủng bố. Táp Tắc Nhĩ không biết vì cái gì, sau khi đi được một đoạn đường sắc mặt bắt đầu không tốt. Kim Hi quan tâm hỏi: “Táp Tắc Nhĩ làm sao vậy, không thoải mái?” Hôm qua trạng huống của hắn và Táp Tắc Nhĩ rất kỳ quái, hắn lo lắng cá kia có phải có tác dụng phụ gì hay không.

Táp Tắc Nhĩ có chút xấu hổ gãi gãi đầu: “Ta, ta đói bụng.”

“Ách.” Kim Hi lặng đi một chút, sau đó ha ha nở nụ cười, “Này có cái gì ngượng ngùng, đói bụng liền ăn a.”

“Nhưng lương khô chúng ta mang theo còn dùng trên đường về, nếu giờ ăn, trên đường về có thể sẽ rất khó khăn.” Táp Tắc Nhĩ phụ trách cơm nước, y biết rõ nhất số lượng lương khô còn lại.

“Quan tâm làm gì, dọc theo đường đi đều có cá, trở lại hoang nguyên Sóc Mông còn có thú săn, chẳng lẽ Bỉ Mông còn lo sợ đói bụng ở dã ngoại sao?” Kim Hi trấn an, có điều lúc hắn nói tới cá, không khỏi nghĩ tới nhóm Tát nhĩ nóng bỏng đêm qua, nhìn không được nuốt nước miếng.

Táp Tắc Nhĩ còn có một câu chưa nói, hiện tại thêm Long Tước, ban đầu lương khô cho năm người hiện tại phân thành sáu, mình nếu ăn nhiều hơn thì càng xấu hổ. Thế nhưng y thật sự đói không chịu được, chọn loại thịt khô có thể bổ sung trên đường đi, thế nhưng mới mở miệng liền nhìn không được, y bắt tri bắt giác, thế nhưng ăn sạch thức ăn cho hai ngày. Sau khi ăn xong, y bỗng nhiên khó nhìn khép hai chân lại. Kim Hi vẫn luôn lo lắng nhìn y, Táp Tắc Nhĩ luôn ôn hòa ít lời, trạng huống hôm nay thật không ổn, không ai hỏi phỏng chừng cũng sẽ không nói, bất gặp Táp Tắc Nhĩ như vậy, vội vàng ghé qua: “Táp Tắc Nhĩ, làm sao vậy?”

Tập Tắc Nhĩ liều mạng lắc đầu, đẩy Kim Hi đi, hai chân kẹp càng chặt. Hi Tư Lạc vẫn luôn thờ ơ nhìn, đột nhiên ho nhẹ một tiếng: “Cái kia, Tập Tắc Nhĩ, người, có phải là muốn cùng Kim Hi làm?”

Tập Tắc Nhĩ bị những lời này làm sắc mặt đỏ bừng, liều mạng lắc đầu, có điều thời điểm Hi Tư Lạc nói những lời này, ánh mắt Kim Hi không tự giác nhìn về phía dưới Tập Tắc Nhĩ, quần mỏng đã hoàn toàn che không được. Mặt Kim Hi cũng có chút hồng, Tập Tắc Nhĩ mặc dù ở trên giường ngoan ngoãn phục tùng, nhưng bình thường cũng rất ít chủ động, hôm nay lại giữa ban ngày ban mặt, nói động dục cũng không đúng, hẳn biết sự tình nhất định có điểm không đúng.

“Là cá kia có vấn đề sao?” Kim Hi nghĩ đến đầu tiên chính là loại cá kỳ quái kia, quay đầu hỏi Long Tước tựa hồ biết chút nội tình. Long Tước quay đầu nhìn thoáng qua Tập Tắc Nhĩ, biểu tình xấu hổ, lại tựa hồ mang theo tò mò cùng không biết phải làm sao, miệng mấp máy vài cái, lại nói không ra lời.

Hi Tư Lạc cũng mang biểu tình cực kỳ phức tạp, giống như hâm mộ, hoặc như tiếc nuối, bắt gặp biểu cảm của y như vậy, Kim Hi nháy mắt có dự cảm cực kỳ cổ quái.

“Tập Tắc Nhĩ phỏng chừng là mang thai.” Hi Tư Lạc một câu khiến Kim Hi đứng hình.

“Này, đây là thật? Làm sao người đoán ra?” Không phải Kim Hi không kích động, thật sự là hấn cho tới giờ chưa từng thấy nam nhân mang thai, người dù sao cũng phải cung cấp chút chứng cứ.

“Thú nhân mang thai bệnh trạng rất rõ ràng, đói khát, còn có cơ khát.” Hi Tư Lạc đỏ mặt, “Người xem thử Lệ châu bối của Tập Tắc Nhĩ, có phải đã biến sắc hay không.”

Tập Tắc Nhĩ xấu hổ không muốn động, Kim Hi ôm hông y không ngừng hồng y: “Tập Tắc Nhĩ ngoan, cho ta xem, nào, nào.” Bọn Hi Tư Lạc biết điều quay lưng lại, Kim Hi bắt tay tìm tới phía sau Tập Tắc Nhĩ, rút Lệ châu bối ra, chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận định, bởi vì Lệ châu bối lúc trước cho Tập Tắc Nhĩ là do Bạch Linh đưa, Lệ châu bối đen nhánh, mặt trên có vài đường vân màu vàng đại biểu cho Kim Hi, hiện tại thì Lệ châu bối biến thành màu vàng, đường vân ngược lại biến thành màu đen.

“Quả nhiên.” Hi Tư Lạc có chút hâm mộ nói, “Tập Tắc Nhĩ thật lợi hại.” Tập Tắc Nhĩ nghe được đầu rủ xuống, như cầu cầu bị khi phụ quần bách không biết làm gì. Hi Tư Lạc khẩu khí mang theo có điểm vui sướng khi người gặp họa: “Thú nhân mang thai giai đoạn đầu, còn cần Giống đực an ủi.”

“An ủi? Có ý gì?” Kim Hi ngây ngốc hỏi.

“Chính là, đi vào, nhưng mà không thể động, đến khi Tập Tắc Nhĩ thấy đủ mới thôi.” Hi Tư Lạc đỏ mặt. Kim Hi ngốc lăng: “Cái gì gọi là thấy đủ?” Hi Tư Lạc lườm hấn một cái, không chịu nói. Kim Hi đột nhiên tỉnh ngộ, Thú nhân thấy đủ, không phải là cao triều sao. “Tuyệt không thể động?” Kim Hi nuốt nước miếng, gian nan hỏi. “Àn, điều chỉnh tư thế một chút thì được, nhưng kịch liệt.” Hi Tư Lạc dùng ngón trỏ lắc lắc, “thì không được.”

Kim Hi nhìn Tập Tắc Nhĩ, cũng có chút mặt đỏ, dù sao đây là giữa ban ngày ban mặt, bọn hấn vừa vặn đều ở trên một cái bè, muốn tránh cũng không có chỗ tránh. Kim Hi nhìn Tập Tắc Nhĩ cúi đầu ôm đầu gối, trong lòng bắt đầu nổi lên một loại kích động không chân thật, trong bụng Tập Tắc Nhĩ, có hải tử của hấn sao? Hấn phảng phất ý thức được điều này, nhưng không cách nào tin tưởng. Hấn ghé qua, xoa nắn thắt lưng Tập Tắc Nhĩ: “Đến đây đi, Tập Tắc Nhĩ.” Tập Tắc Nhĩ đương nhiên xấu hổ không muốn, nhưng câu tiếp theo của Kim Hi liền khiến y đầu hàng: “Đây là vì tốt cho con của chúng ta a, Tập Tắc Nhĩ, con của chúng ta.” Tập Tắc Nhĩ ngẩng đầu, mắt hơi hồng hồng, y dạng chân ngồi lên người Kim Hi, phía sau chậm rãi nuốt lấy Kim Hi. Kim Hi nâng mông y, sợ y tốc độ quá nhanh, chậm rãi tiến nhập vào nơi sâu phía trong, Kim Hi đại thể biết vì sao Giống đực phải làm như vậy, phía sau Tập Tắc Nhĩ tựa như mở ra thông đạo bí ẩn, khác hẳn góc độ tiến vào thường ngày, nếu chỉ có tiếp xúc làn da, mới có thể khiến Ngã Lộ Ni lực của Giống đực trợ giúp hải tử trong cơ thể Thú nhân thành hình, thì phương thức này quả thật là khiến Giống đực cùng Thú nhân tiếp xúc được thân mật nhất.

Mà đối với Giống đực thì thật là một loại dày vò, Tất nhĩ thanh tú ngồi trong lòng, thứ của mình còn bị bao lấy, lại không thể động. Hơn nữa bên trong Tập Tắc Nhĩ còn hơi mấp máy, làm Kim Hi càng chịu đủ dày vò. Nhưng phương pháp này không thể nghi ngờ là rất hữu hiệu, bảo trì một thời gian, Kim Hi có thể cảm nhận được thân thể Tập Tắc Nhĩ dần thả lỏng, mà bản thân tựa hồ đang tưới gí đó vào trong thân thể Tập Tắc Nhĩ.

Hi Tư Lạc, Nạp Lan cùng Hoa Lê đều bận bịu, không có chuyện gì cũng phải tìm chuyện gì đó để làm, giảm bớt áp lực cho Táp Tắc Nhĩ. Một cái quần mỏng căn bản không đủ để che phong cảnh kiều diễm, Kim Hi ôn nhu vuốt ve eo Táp Tắc Nhĩ, sợ y ngồi lâu sẽ cảm thấy không thoải mái. Độ dốc của Khuê hà càng lúc càng lớn, bọn hắn đã cách Thánh Địa rất gần.

“Kỳ thật, chúng ta hẳn nên lập tức trở lại.” Kim Hi ôm Táp Tắc Nhĩ, phi thường áy náy thấp giọng nói.

Táp Tắc Nhĩ lắc đầu: “Hành hương Thánh Địa cũng là giấc mộng từ trước tới nay của ta, nếu con chúng ta sinh ra ở Thánh Địa, ta cũng sẽ thật cao hứng.” “Thế nhưng Thánh Địa quá nguy hiểm, ta không biết chúng ta sẽ gặp phải tình huống gì.” Kim Hi lo lắng mở miệng.

“Thủy lộ ở Thánh Địa cũng có rất nhiều nơi an toàn, để lại đủ lương khô, có thể để hắn ở đó chờ chúng ta trở về, nếu chúng ta chưa về, hắn cũng có thể tự nghịch lưu mà lên.” Long Tước bỗng nhiên chen lời.

“Người có vẻ thực hiểu biết Thánh Địa?” Kim Hi tò mò hỏi. Long Tước lại xoay người không nói. “Đừng tách ta khỏi các người, cho dù chết ta cũng muốn chết ở bên cạnh người.” Táp Tắc Nhĩ sốt ruột. “Chớ nói nhảm.” Kim Hi thấp giọng trách mắng, sau đó ôm chặt lấy Táp Tắc Nhĩ, “Chúng ta sẽ không có chuyện gì, nhiều người có thể trở về từ Thánh Địa, sao có thể đến chúng ta lại không hay ho chứ? Chúng ta sẽ không có chuyện gì, con chúng ta sẽ sinh ra ở Thánh Địa, nếu là Thú nhân, sẽ cường đại giống người, nếu là Giống đực, sẽ mê người như ta.” Những lời này làm Táp Tắc Nhĩ nở nụ cười, Kim Hi ôn nhu vuốt bụng y, nơi này thật sự có một cục cưng sao, nó sẽ lớn lên thế nào, thật sự là một chút cảm giác chân thật cũng không có, nhưng Hi Tư Lạc nói chắc chắn như vậy. Hẳn thật sự có con? Có hài tử với nam nhân, với Thú nhân, với Táp Tắc Nhĩ? Thượng thiên a, phụ thần Áo Lạp Hách vạn năng, nữ thần Bảo Phù Thụy vĩ đại, phù hộ Táp Tắc Nhĩ của ta, phù hộ hài tử của ta đi. Hẳn để Táp Tắc Nhĩ ghé lên đầu vai mình, nhìn không trung lộ ra giữa hai vách núi, lần đầu tiên tràn ngập tín ngưỡng, chân thành cầu nguyện.

Thời gian thoáng cái đã qua ba ngày, xa xa, bọn hắn đã có thể thấy được Thánh Địa. Khuê hà tựa như sáp nhập cao nguyên hoàng thổ xanh biếc, mà phía cuối, chính là Thánh sơn hoàng thổ cao ngất, cái động khẩu không hề âm u như Kim Hi tưởng tượng, ánh lên màu lam nhợt nhạt, như là sao sáng giữa trời đêm.

“Theo nhánh sông này đi vào, có một cái động có thể cho chúng ta qua đêm, tốt nhất là tiến vào Thánh Địa vào buổi sáng, khi đó là an toàn nhất.” Dựa theo Long Tước chỉ điểm, bọn hắn thật sự tìm được sơn động trong nhánh sông kia. Mọi người tràn ngập tò mò với Long Tước tựa hồ nắm rõ Khuê hà cùng Thánh Địa như lòng bàn tay, Long Tước lại cự tuyệt không chịu nói gì.

Mỗi ngày được an ủi giúp Táp Tắc Nhĩ bệnh trạng mang thai không nghiêm trọng lắm, tuy rằng trên bề mặt không đủ tư mật, nhưng Kim Hi không bị việc gì quẩn thân, có thể cả ngày “chiều cổ” Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ ngoại trừ có thể ăn, tựa hồ cũng không có gì ngoài ý muốn.

Tới ban đêm, Táp Tắc Nhĩ bỗng nhiên biểu tình có chút thống khổ. Kim Hi lập tức luống cuống: “Không sao chứ Táp Tắc Nhĩ? Trở về, chúng ta lập tức trở về!”

“Không đúng, rõ ràng không nên sớm như vậy, như thế nào hiện tại đã đến kỳ thai nghén.” Hi Tư Lạc cũng có chút nôn nóng, y dù sao cũng chỉ hiểu biết, chưa tự mình trải qua, “Táp Tắc Nhĩ người trước biến thành thú hình thử xem xem.”

Táp Tắc Nhĩ thống khổ gật đầu, một Cự Lang xám trắng oai hùng xuất hiện trong sơn động. “Thế nào, có tốt hơn chút nào không?” Kim Hi nôn nóng vuốt ve Táp Tắc Nhĩ. Táp Tắc Nhĩ gật gật đầu. Biến thành thú hình, mới nhìn ra Táp Tắc Nhĩ quả thật đã mập lên không ít, bụng hơi gồ lên.

“Mang thai tới thời điểm nhất định, sẽ cần thường xuyên bảo trì thú hình, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, có điều Táp Tắc Nhĩ tựa hồ sớm trước mấy ngày, chưa thấy qua mang thai nhanh như vậy.” Hi Tư Lạc cũng có chút khẩn trương, “Coi như bây giờ trở về chỉ sợ cũng không kịp, xuyên qua hoang nguyên Sóc Mông cùng rừng rậm Lạc Mông quá nguy hiểm, còn không bằng ở lại Thánh Địa tìm nơi an toàn. Chỉ sợ là thời gian trở về chúng ta cần dời lại.”

“Ta biết Thánh Địa có một nơi tuyệt đối an toàn, dã thú gì cũng không dám tới gần.” Long Tước lại một lần xuất hiện ở thời khắc mấu chốt, “Nhưng nơi đó là nơi sâu nhất ở thủy lộ Thánh Địa, chỗ ấy nhỏ hẹp, ra vào khó, chúng ta nhất định cần chuẩn bị đủ thức ăn, hơn nữa thời điểm tiến vào tuyệt đối phải cẩn thận.”

“Nhưng còn việc đỡ đỡ?” Kim Hi ôm lấy đầu Táp Tắc Nhĩ, để Táp Tắc Nhĩ nghiêng người nằm trong ngực hắn, hiện tại hắn nhìn thú hình của Táp Tắc Nhĩ, vẫn tràn ngập tình yêu, tâm lý này hắn chưa từng tưởng tượng ra.

“Đỡ đỡ?” Hi Tư Lạc do dự, “Ta cũng không thể khẳng định, có điều thời gian Táp Tắc Nhĩ mang thai phản ứng không nặng, hiện tại mang thai thực thuận lợi, sinh sản hắn cũng không có vấn đề.”

Kim Hi chỉ có thể hi vọng Táp Tắc Nhĩ có năng lực sinh sản cường đại như loài khuyển chân chính, hắn hiện tại thà rằng Táp Tắc Nhĩ là một con dã thú, chỉ cần y có thể sống sót.

“Người sợ cái gì? Táp Tắc Nhĩ hiện tại hết thấy đều rất tốt, người gấp gấp như vậy không phải khiến hắn khẩn trương thêm sao? Người bây giờ trở về hoang nguyên Sóc Mông, không có tín vật, Sóc Mông nhất định quay lại trả thù.” Hoa Lê lúc này cũng nghiêm túc an ủi Kim Hi đã bắt đầu lâm vào chứng lo âu trước khi làm ba ba.

Nạp Lan cùng Táp Tắc Nhĩ quan hệ tốt, hiện tại ôn nhu thuận mao thay Kim Hi, Táp Tắc Nhĩ thoải mái cọ cọ chân Kim Hi, vươn đầu lưỡi liếm tay Kim Hi, mặc dù là thú hình, nhìn qua cũng không còn vấn đề gì.

Kim Hi cắn chặt răng, hắn không thể hoảng hốt, hắn là Na Nhĩ của Táp Tắc Nhĩ, là người dẫn đầu ở đây, cho dù tuổi trẻ, cho dù trải nghiệm không đủ, hắn cũng phải nhận nhiệm vụ này. “Táp Tắc Nhĩ, chúng ta nhất định sẽ được nữ thần phù hộ.” Kim Hi ôm cổ Táp Tắc Nhĩ, ôn nhu vuốt ve lông tơ, nhẹ nhàng hôn cái mũi ướt sũng của Táp Tắc Nhĩ.

Long Tước ở một bên yên lặng nhìn, trong ánh mắt tràn ngập hâm mộ cùng sầu não.

49. Chương 49: Thánh Địa

Hai bên đường vào Thánh Địa gần chỉ chút tinh thạch phát ra lam quang, khác với Nguyệt trường thạch, nhìn qua có cảm giác yêu dã lạnh lẽo. Khuê hà vào đây dần dần không còn tiếng động, tiến vào Thánh Địa chỉ mấy trăm thước, liền phát hiện ra phân nhánh thủy lộ trước mắt. Trên vách động ngẫu nhiên sẽ xuất hiện nhiều đám tinh thạch tụ lại, mạnh mẽ chiếu sáng lên thủy lộ. Kim Hi dùng Ngã Lộ Ni lực quét qua lòng sông, có đôi khi gặp sinh vật có vẻ nguy hiểm, hắn không chút do dự đóng băng chúng lại.

“Hôm nay, đáy nước thực yên phận.” Long Tước có chút hồ nghi.

“Ta đã đóng băng đáy sinh vật dưới nước lại, nơi này thật đáng sợ, ta còn thấy được cá sấu dài tới mười thước.” Kim Hi sắc mặt có chút tái nhợt, hắn cũng chỉ đồng ý sinh vật có thể tạo thành uy hiếp, còn một thành như vậy, thật không biết Giống đực cùng Thú nhân không cường đại như hắn phải làm thế nào bây giờ.

“Chỉ cần tốc độ thuyền ổn định, kỳ thật chúng nó sẽ không lao lên, hơn nữa tựa hồ chúng nó đặc biệt e ngại tinh thạch quang, có điều loại tinh thạch này rất chắc chắn, không thể gỡ ra được.” Long Tước chỉ vào tinh thạch trên vách động nói.

“Ta thử xem.” Hoa Lê đẩy bè gỗ đến chỗ đám tinh thạch gần nhất, tay dùng sức bài, tinh thạch không chút nứt mẻ, y dùng Lang Nha bổng hung hăng đánh lên, thế nhưng lại rớt mấy cái gai. Kim Hi đi lên, tay nắm chặt khối tinh thạch lục lăng dài nhất ở giữa, hít sâu một hơi, chấn động ong ong vang lên khắp sơn động, nhóm Tát Nhĩ lập tức cảnh giác nhìn xung quanh. Kim Hi ong ong chấn động năm phút đồng hồ, tinh thạch ‘tách’ một tiếng rời ra, hơn nữa trên thân còn có rất nhiều vết rách. Long Tước trừng lớn mắt: “Điều này sao có thể?”

Trán Kim Hi một mảng mồ hôi lạnh, đây là năng lực độc đáo của khiêu dẫn quả, hao phí thật lớn, dùng chấn động cao tần để bẻ gãy vật, không ngờ lại thật sự thành công. Nhưng hắn còn có một tầng bản khoản, loại tinh thạch này tự nhiên sáng lên, không biết kết cấu thể nào, liệu có ảnh hưởng đến Táp Tắc Nhĩ hay không, cho nên hắn chỉ lấy một khối, còn đặt đầu bè gỗ, cách Táp Tắc Nhĩ rất xa.

Có tinh thạch chiếu rọi, không có bất cứ sinh vật nào có gan tới gần, cho nên Kim Hi không tiếp tục tra xét dưới nước, có điều đúng lúc này, đáy nước có một bóng dáng hẹp dài lặng yên bơi qua.

Thủy lộ ở Thánh Địa có rất nhiều chỗ rẽ, chỗ phân nhánh còn có thể xuất hiện điểm nghỉ ngơi, trên vách động còn có đủ loại bích họa, còn có người lưu lại đồ dùng hàng ngày, xương cá và dấu vết lửa trại, có thể thấy Thánh Địa quả thật có rất nhiều người từng tới thăm dò.

Mà Long Tước chỉ dẫn, là đường đi hẻo lánh nhất.

“Lần trước chúng ta dọc theo hướng này, ở chỗ sâu phía trong tìm được viên phi thủy kia, kỳ thật phi thủy như vậy có trên trăm viên, nhưng đều chứa trong một cái rương chật hẹp, không biết vì sao lại có một viên lọt ra ngoài.” Tin tức của Hoa Lê làm Kim Hi lấp bắp kinh hãi, hơn trăm viên, thuyết minh nó không chỉ có giá trị, mà còn có tác dụng khác.

“Con đường này tuy rằng hẻo lánh, nhưng là đường an toàn nhất ta phát hiện ra.” Long Tước giọng điệu bình thản, nhưng hiển nhiên có chút bất mãn với sự hoài nghi của Hoa Lê.

“Người xác định nơi đó an toàn cho chúng ta?” Hi Tư Lạc do dự một chút vẫn hỏi ra. Tiến vào Thánh Địa, không chỉ thù hận giữa bọn hắn và Sóc Mông được rửa sạch, ngay cả ân oán giữa Long Tước và bọn họ cũng có thể xóa bỏ. Nhưng cái gọi là rửa sạch, dù sao cũng chỉ là tín ngưỡng, Hi Tư Lạc có thể nói là giống như Kim Hi, đều không tin thần, nếu Long Tước chợt gây khó dễ, y tuyệt sẽ không ngoài ý muốn.

Long Tước không nói, chỉ là chỉ phương hướng. Kim Hi quay đầu lại nhìn thoáng qua Tập Tắc Nhĩ, vì an toàn, Tập Tắc Nhĩ cơ bản vẫn duy trì thú hình, đại cầu nằm trên bè gỗ, ánh mắt ướn sững nhìn Kim Hi, Kim Hi không chút do dự nói: “Nghe Long Tước.”

Thủy lộ ngày càng sâu, độ dốc cũng ngày càng kinh người, Kim Hi cũng ngày càng kinh sợ, tinh thạch không còn tụ thành khóm, mà sắp hàng theo quy luật nào đó, như là lưới hay củ trận linh tinh, nhìn qua vô cùng thần bí. “Tinh thạch này chính là nguyên nhân sinh vật đều không dám tới gần nơi này đi?” Kim Hi nhẹ nhàng vuốt tinh thạch, lạnh băng băng, cảm giác vô cùng huyền bí.

“Ấn.” Long Tước nhìn chằm chằm phía trước, “Phía dưới là ngã rẽ cuối cùng, nhất định phải nắm lấy thời cơ, nếu không một khi bỏ qua, sẽ rất khó quay đầu lại.” Hoa Lê cùng Nạp Lan đồng thời nắm chặt sào.

“Rẽ!” Long Tước rống to một tiếng, Hoa Lê cùng Nạp Lan đồng thời chống sào lên vách tường, cả người phát lực, dòng nước mạnh làm cho cả bè gỗ lật nghiêng, đâm vào một thủy lộ nhỏ hẹp, bè gỗ chỉ đi khoảng mười thước, liền kẹt trên vách động. Nhưng đã muốn có thể thấy bình thai trước mắt, nơi đó không ngờ là một mặt tinh thạch thật lớn, mai còn bóng hơn mặt kính.

“Đợi lát nữa nhảy qua sẽ có cảnh tượng kỳ diệu, các người đừng để bị dọa đến.” Long Tước nói, xoay người nhảy lên bờ.

Đầu ngón chân y đập lên tinh thạch trong nháy mắt, mặt đất sáng lên ngọc quang, mặt đất loang loáng dâng lên một đám quang cầu thật lớn, xoay tròn quanh quang cầu lớn nhất. Bọn hắn theo thứ tự nhảy lên trên bình đài, Tập Tắc Nhĩ nhảy lên làm Kim Hi hết hồn, thấy y không có việc gì mới yên tâm.

“Thật xinh đẹp, đây là thần tích sao?” Nạp Lan đưa tay vuốt ve quang cầu, quang cầu đột nhiên phồng lớn lên nửa thước, Nạp Lan sợ tới mức lập tức rút tay lại, quang cầu lại rút lại.

“Này, đây là!” Kim Hi ánh mắt co rút, hắn thấy được một quang cầu ở trung tâm, có những quang cầu nhỏ hơn bao quanh, một cái ánh vàng, một cái khác bao hồng ban, còn có một cái mặc dù nhỏ nhưng là quang cầu màu cam. Xa hơn, ánh mắt hắn hơi hơi ướn ướn, một quang cầu xanh thẳm nổi lên đường phủ màu trắng hình đám mây, mà quanh quang cầu là ba tinh cầu nhỏ hơn, một cái màu trắng bạc, một cái phần hồng, một cái xanh nhạt. Tay hắn chạm đến quang cầu, quang cầu nhanh chóng biến lớn, mặt ngoài xanh thẳm còn có rất nhiều mảng màu vàng, mặt trên có màu xanh biếc đại biểu rừng rậm, màu vàng của sa mạc. Quang cầu chậm rãi xoay tròn, một đại lực vô cùng quen thuộc lục ra hiện trước mắt, tay Kim Hi vươn tới khối thổ địa kia, đột nhiên trên đó nổi lên mấy đồ án hình dạng khác nhau, từng đồ án đều lờ lờ sáng, còn có ký hiệu khác biệt.

Tuy rằng mấy quang cầu cùng ký hiệu nhìn qua cũng rất quen thuộc, nhưng ánh mắt Kim Hi, ngó nhìn lên mảnh đất hình con gà trống ngẩng đầu kia, phía trên là văn tự quen thuộc.

“Vì sao trong mắt ta rừng rậm lẹ, bởi vì ta yêu sâu đậm mảnh đất này.” Kim Hi dùng Hán ngữ gần từng tiếng đọc lên câu thơ này, quang cầu đột nhiên mở rộng, bao lấy hắn đi vào.

“Kim Hi!” Nạp Lan vốn đứng bên cạnh hắn, liền vươn tay tới, liền bị hút vào theo.

Kim Hi dưới ánh sáng chói lòa chậm rãi khôi phục thị giác, chợt nghe thấy Nạp Lan thấp giọng nói: “Đây là đâu?”

Hắn hít một hơi, chứng kiến trước mắt là mặt kính tinh thạch thật lớn, mà trên bốn vách tường thì nhấp nháy ngàn vạn tinh thạch hình lăng trụ, bên trong chớp động ánh sáng như tia chớp.

“Hoan nghênh người, đến làm khách tại Trung Quốc.” Nghe được câu này, Kim Hi ngây ngẩn cả người, bởi vì đó lại là Hán ngữ! Mặt kính tinh thạch dần dần hiện lên ba bóng người, một bóng dáng tóc dài cuộn sóng, dáng người thuột tha, một người mặc váy dài, đeo kính mắt, cầm ống nghiệm, còn một người cầm kính lúp.

“Là nữ thần!” Nạp Lan hoảng sợ quỳ rạp trên mặt đất.

“Bọn họ tuyệt đối không phải nữ thần.” Kim Hi vuốt mặt kính, tựa như màn hình lớn, lạnh băng.

“Đúng vậy, chúng ta là trí năng thủ vệ phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu, người vừa mới kích hoạt quyền hạn viếng thăm khu Trung Quốc tại Địa Cầu.” Ba nữ thần trăm miệng một lời, nhưng thanh âm rõ ràng mang theo loại cảm giác máy móc, có chút cứng nhắc.

“Phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu, đó là nơi nào? Ta đến từ năm 2012, Địa Cầu xảy ra chuyện gì?” Kim Hi lo lắng hỏi.

“Thỏa mãn quyền hạn, hiện tại mở bản ghi chép bằng hình ảnh.” Ba vị nữ thần ‘bay xa’, mặc dù là ở trong màn hình, cũng giống như nháy mắt biến mất ở chân trời, trên màn ảnh hiện lên các loại quang ảnh, phối hợp tinh thạch chung quanh, thành hình ảnh 3D.

“Năm 2573 sau công nguyên, một tiểu hành tinh va chạm mặt trăng, quỹ đạo mặt trăng chệch đi, tiểu hành tinh vỡ làm hai, hình thành hệ thống vệ tinh tam nguyệt hiện tại, sự kiện này được gọi là “Thiên tai”. Ánh sáng tam nguyệt ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể con người, theo phân tích sẽ khiến nữ tính mất đi năng lực sinh đẻ, vì bảo vệ sự sinh tồn, một bộ phận người địa cầu lên bảy chiếc phi thuyền theo hai hướng bay vào vũ trụ thăm dò, tìm kiếm quê hương cho nhân loại mới. Mà nhân loại còn lại ở Địa Cầu, cố gắng tìm ra phương pháp giải quyết phóng xạ từ tam nguyệt. Lúc ấy nhà sinh vật học vĩ đại nhất Áo Lạp Hách đã thay đổi gen nhân loại, kết hợp với một số động vật đã sớm thích ứng với phóng xạ tam nguyệt, tạo ra nhân loại hoàn toàn mới, Thú nhân. Mà người địa cầu lưu lại cũng vì tia dị biến, sinh ra sinh lý đặc thù khác với cổ nhân. Nhân loại ở Địa Cầu trước khi qua đời, đã xây dựng phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu, chúng ta chính là trí năng điều khiển nơi này.”

Hình ảnh cũng không rõ ràng tình huống năm đó, nhưng có thể thấy được quỹ đạo mặt trăng cùng lực hấp dẫn vệ tinh thay đổi, tạo thành sóng thần phạm vi lớn, số lượng nhân loại giảm mạnh, sau khi phân ra bảy phi thuyền, nhân loại ở lại đã vô cùng thưa thớt.

“Sau khi toàn bộ nhân viên nghiên cứu tử vong, chúng ta từng lợi dụng phòng thí nghiệm tạo ra thân thể ra ngoài chỉ dạy nhân loại thời đại mới, nhưng bởi vì nguồn năng lượng tiêu hao quá lớn, hiện tại chúng ta đã mất đi năng lực ra ngoài hành tẩu.” Ba vị nữ thần lại xuất hiện, giải thích nguyên nhân vì sao thế giới này lại có nữ thần.

Kim Hi trầm mặc thật lâu, không nghĩ tới chỉ bị sét đánh mà thôi, lại qua nhiều thời đại như vậy. “Nếu tính theo năm công nguyên, năm nay là năm nào?” Kim Hi nhẹ giọng hỏi.

“Năm 3641 sau công nguyên.” Ba vị nữ thần đồng thanh trả lời hắn.

Một giấc mộng một ngàn năm a, Kim Hi bỗng nhiên cảm thấy thân thể có điểm vô lực.

“Tuy rằng không biết người làm sao có thể thức tỉnh ký ức văn minh nhân loại cổ, nhưng vì chúc mừng văn minh nhân loại cổ còn tồn tại, người có quyền yêu cầu đi tới nơi nhân loại trước đang sinh sống, hành tinh mới thích hợp cho nhân loại, ‘Già Nam’, theo tin tức mới nhất phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu thu được, nhân loại trên Già Nam tinh đã bắt đầu nắm giữ kỹ thuật bước nhảy không gian, đi lại giữa Địa Cầu cùng Già Nam tinh chỉ cần nửa tháng.” Ba vị nữ thần đồng thời nói.

50. Chương 50: Già Nam Tinh, Không Phải Địa Cầu Của Ta

Nạp Lan tuy rằng không hiểu lắm nhóm nữ thần đang nói gì, nhưng được Kim Hi trau dồi thêm rất nhiều Hán ngữ, khiến y mơ hồ có một loại bất an, đưa tay kéo tay áo Kim Hi. Kim Hi quay đầu lại nhìn y, trên gương mặt anh tuấn của Nạp Lan tràn ngập lo lắng cùng bất an, gấp gáp nói không ra lời. Kim Hi an ủi vỗ vỗ y, nắm tay y quay đầu hỏi: “Người Già Nam tinh, vì cái gì không trở về Địa Cầu?”

“Bọn hấn vẫn không thể thích ứng với sinh thái trên Địa Cầu. Sau khi quan trắc tiểu hành tinh có thể va chạm vào Địa Cầu, toàn bộ các ngành nghiên cứu ở Địa Cầu đều tập trung chủ yếu vào ngành nghiên cứu vũ trụ, ban đầu là thu thập khoáng thạch trên tiểu hành tinh. Phóng xạ khiến nữ giới không thể đựng dục chủ yếu là ánh sáng xanh phát ra từ Vũ Nguyệt, có thể phá hư nhiễm sắc thể sinh dục ở nữ giới. Cho nên trước khi tiểu hành tinh va chạm, bảy chiếc thuyền cũng xuất phát rời khỏi Địa Cầu. Sau khi tiểu hành tinh va chạm, dòng khoáng thạch trở thành ranh giới phân tách tiểu hành tinh, hình thành Vũ Nguyệt cùng Đường nguyệt. Trên hai chiếc thuyền rời khỏi Địa Cầu tỷ lệ nam nữ là 1/4, trên Địa Cầu lưu lại đều là nam giới, trải qua thay đổi của lực hấp dẫn, Địa Cầu hứng chịu sóng thần thiên tai, may mắn còn tồn tại cơ hồ đều là quân nhân ở các quốc gia. Áo Lạp Hách tiêm gen động vật vào cơ thể người, làm một phần nam giới có năng lực sinh sản, trở thành Thú nhân. Một phần nam giới sống sót nhưng không thể dung hợp với gen động vật, Áo Lạp Hách cũng sửa chữa gen của họ, ra đời Giống đực hiện tại. Nhưng trên ý nghĩa di truyền, Giống đực vẫn duy trì gen nam giới nhân loại, mà gen Thú nhân lại biến hóa rất lớn. Sau khi bọn hấn dung hợp ký ức, đều mất đi trí nhớ trước kia, trên Địa Cầu này đã không còn nhân loại trước kia.” Ba vị nữ thần dùng hình ảnh sinh động giải thích tình huống bi thảm, cùng với từng bước từng bước hình thành nhân loại mới.

“Hiện nay phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu mới chỉ bắt được liên lạc với nhóm tới Già Nam tinh. Bọn họ sau khi phân tích thành quả của tiến sĩ Áo Lạp Hách cho rằng, Địa Cầu hiện tại đã hình thành hệ sinh thái mới, hơn nữa phi thường ổn định. Mà người địa cầu trước thảm họa không cách nào thích ứng với cuộc sống Địa Cầu hiện tại. Vì bảo hộ Địa Cầu an toàn, bọn hấn quyết định ngoài việc giám sát tiến trình văn minh Địa Cầu, sẽ không nhúng tay vào văn minh nhân loại Địa Cầu lần thứ hai.”

Nghe hết những lời này, Kim Hi cảm thấy khâm phục tự đáy lòng, đối mặt với kiếp nạn thay trời đổi đất, nhân loại rốt cục đã học được cái gì là sinh sống hài hòa với tự nhiên. Hấn kỳ thật từng nghĩ tới, vì sao người Già Nam tinh không trở lại dạy nhân loại mới ngành nghiên cứu kỹ thuật? Nhưng ngẫm kỹ lại là có thể hiểu, năm 2012 điện ảnh, truyền hình và văn học về khoa học viễn tưởng, đã cho thấy nền văn minh cấp cao can dự vào nền văn minh cấp thấp có thể mang đến hậu quả xấu. Nền văn minh tiên tiến xâm lấn văn minh cấp thấp cũng làm cho nhiều nền văn hóa quý báu bị thất truyền.

Địa Cầu hiện tại đã biến thành một tinh cầu mới, nhân loại mới cũng đã quên quá khứ, một lần nữa bắt đầu. BG Già Nam tinh có chấp nhận BL Địa Cầu không? Kim Hi trong lòng có chút buồn cười nghĩ, có lẽ yên lặng bằng quang, không can thiệp đến thế giới vừa trải qua đại kiếp nạn này, mới là lựa chọn tốt nhất cho thế giới này.

Hấn đồng thời cũng yên lặng tự xét lại, mình lựa chọn biến cách văn minh có phải quá mức cấp tiến không, có thể vì quan niệm quá mới mẻ, khiến thế giới này biến cách hay không?

“Nói cách khác, các người tuyệt sẽ không can dự vào tiến trình văn minh của nhân loại mới?” Kim Hi tò mò hỏi.

“Cũng không hoàn toàn như thế, tiến sĩ Áo Lạp Hách vì để thế giới này hảo hảo sinh sản, để lại mười trạm văn minh, nếu trình độ nghiên cứu ở tinh cầu này có thể phá giải trạm, có thể thích ứng được với kỹ thuật tiên tiến. Mặt khác làm trí năng khổng chế phòng thí nghiệm tam nguyệt Địa Cầu, chúng ta nhất định phải thuyết minh chi tiết, người có một cơ hội liên lạc với Già Nam tinh, người có muốn liên hệ với Già Nam tinh không?”

Kim Hi miễn tuệ cảm thấy, ba nữ thần này cũng không đơn thuần chỉ là trí năng, nếu không các nàng sao lại nghĩ đến biến mình trở thành nữ thần trong tín ngưỡng chứ?

“Nếu ta muốn liên hệ sẽ như thế nào, không liên hệ lại như thế nào?” Kim Hi hỏi.

“Liên hệ Già Nam tinh sẽ hao tổn năng lượng dự trữ trong 534 năm của phòng thí nghiệm, toàn bộ khuê tinh sẽ đóng lại trong 534 năm. Nếu người lựa chọn không liên hệ, như vậy chúng ta sẽ mở cho người trạm văn minh thứ nhất.” Ba vị nữ thần thanh âm tuy cứng nhắc, nhưng cố tình làm Kim Hi cảm thấy có một tia giao hoạt.

“Nếu liên hệ với bọn hắn, phỏng chừng cũng sẽ rất tò mò ta rốt cuộc xuất hiện thế nào a? Nếu bọn hắn quyết định mặc kệ tiến trình văn minh Địa Cầu, ta cũng tôn trọng lựa chọn của bọn hắn. Có điều ta có thể thường xuyên đến đây trao đổi cùng các người không?” Kim Hi cũng phải giành phúc lợi cho mình, dù sao ba vị nữ thần từng dạy văn minh sơ khai cho nhân loại, kiến thức của các nàng có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với thế giới này.

“Trên thực tế chúng ta truyền thụ tri thức đều dựa theo mười trạm văn minh, Già Nam tinh kiểm tra tiến trình văn minh Địa Cầu cũng chỉ dựa vào trình độ phá giải trạm văn minh, các người hiện tại có thể cân nhắc việc cởi bỏ trạm văn minh thứ nhất.” Ba vị nữ thần nói.

“Trạm thứ nhất ở nơi nào?” Kim Hi tò mò hỏi.

“Người vừa mới nhìn qua chính là tinh đồ Thái Dương Hệ, theo thứ tự chính là mặt trời, Thủy tinh, Kim tinh, Địa Cầu, Hỏa tinh, Mộc tinh, Thổ tinh, Thiên Vương tinh, Hải vương tinh, cùng với sao chổi Halley hiện tại còn chưa rõ quỹ đạo. Trên thực tế đây chính là trạm văn minh thứ tư, bao hàm khoa học kỹ thuật các quốc gia bảo tồn, cấp bậc văn minh tương đương với chủ nghĩa tư bản sơ. Nhưng trước khi các người phá giải ba trạm văn minh trước đó, ta không thể giao ngành nghiên cứu kỹ thuật của Trung Quốc cho các người. Từ nơi này đi ra, chỉ cần dựa vào mặt trời, và đáp mặt mã chính xác có thể bắt đầu phá giải.” Ba vị nữ thần trầm miệng một lời nói.

“Vậy thả ta ra ngoài đi, nhóm Tát Nhĩ của ta nhất định đã chờ sốt ruột. Nếu có cơ hội ta sẽ lại đến nói chuyện cùng các người.” Kim Hi nắm tay Nạp Lan.

“Người thật sự không muốn tới Già Nam tinh sao? Ở thế giới này, chúng ta cũng đã mất năng lực đi ra ngoài, cơ hồ không thể trợ giúp người, có lẽ một hồi lưu cảm sẽ khiến người tử vong.”

“Già Nam tinh, không phải Địa Cầu của ta.” Kim Hi bỗng nhiên nở nụ cười, hẳn cho là mình sẽ thực khát vọng trở lại hiện đại văn minh, nhưng nhìn Nạp Lan nắm chặt tay hắn, nhớ đến Tát Nhĩ của mình, nhớ đến người Bộ lạc Bỉ Mông, hẳn liền muốn ở lại đây, hẳn không bỏ xuống được. Tinh thạch được gọi là khuê tinh phát hào quang càng lúc càng sáng, chiếu về phía Kim Hi.

“Kim Hi!” Nạp Lan lo lắng giữ chặt tay Kim Hi. Kim Hi an ủi ôm lấy y, để Nạp Lan chôn đầu trên vai mình, hào quang suy giảm, bọn hắn lại xuất hiện trên bình thai. Cảnh tượng trước mắt làm Kim Hi ngoài ý muốn, thập phần hối hận. Trên người Long Tước rõ ràng có vết thương do ẩu đả, Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc đều lo lắng đảo bới trên mặt đất.

“Kim Hi!” Tập Tát Nhĩ biến thành nhân hình lập tức đánh tới, ánh mắt đỏ bừng, nhóm Tát Nhĩ của Kim Hi đều vây lại, ôm thật chặt Kim Hi. Kim Hi áy náy liếc nhìn Long Tước, hỏi tình huống vừa rồi. Thì ra sau khi hắn và Nạp Lan biến mất, toàn bộ quang cầu đều tiêu thất, Hoa Lê lúc ấy giận dữ, vung tay đánh Long Tước, cuối cùng vẫn là Hi Tư Lạc tỉnh táo lại, để mọi người cùng nghĩ biện pháp. Bọn họ lật tung từng phân đất, cũng không thể tìm thấy quang cầu, may mắn Kim Hi tuy nói chuyện có vẻ phiền phức, nhưng thực tế thời gian cũng không lâu, nếu không bọn họ không chừng thật sự sẽ vì giận chó đánh mèo mà giết Long Tước.

“Tập Tát Nhĩ không sao chứ.” Kim Hi thúc giục Tập Tát Nhĩ nhanh chóng biến trở về thú hình, vạn nhất vì hoảng sợ mà sinh non, đó mới là sai lầm không thể tha thứ. “Ta không sao.” Tập Tát Nhĩ ôm thật chặt Kim Hi, mỗi người đều ôm chặt hắn, như là bảo vật trân quý nhất trong sinh mệnh đã mất mà tìm lại được. Kim Hi biết bọn họ đều hù sợ, bởi vì không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng bịa ra “Đây là Thánh Địa nữ thần ở lại nhân gian, bên trong cất giấu kiến thức nữ thần truyền thụ cho chúng ta, vừa rồi là ảo ảnh của nữ thần.”

Chỉ có Nạp Lan luôn đi bên cạnh hắn, mơ hồ đoán được đó không phải sự thực, nhưng y chỉ trầm mặc đứng bên Kim Hi, dùng cảm lạnh ủng hộ lời giải thích của Kim Hi.

Long Tước vẫn ngồi một bên, mặt không chút thay đổi, không nói một lời.

51. Chương 51: Long Tước Rời Đi

“Thực xin lỗi, Long Tước, Tất nhi của ta không nên nghi ngờ ngươi, khiến ngươi chịu ủy khuất.” Kim Hi thành khẩn cúi đầu xin lỗi Long Tước.

“Bọn họ là Tất nhi của ngươi, ta là ngoại nhân, đương nhiên sẽ hoài nghi ta.” Long Tước thần sắc lạnh nhạt, tràn ngập đề phòng, Kim Hi không ngờ trong thời gian ngắn ngủn như vậy, quan hệ giữa Long Tước và hắn lại trở lại mốc ban đầu.

“Ngươi rõ ràng sợ nước như vậy, vì sao lại quen thuộc Thánh Địa như thế?” Kim Hi do dự, nhin không được hỏi.

“Trong lòng ngươi, nhất định muốn hỏi từ lâu rồi đi?” Long Tước ngồi xếp bằng ở đằng kia, tay nắm trường đao, ánh mắt có chút bi thương, “Kỳ thật, ta được sinh ra ở Thánh Địa, chính là chỗ này.”

“Cái gì?” Tin tức này quá kinh người, khiến nhóm Tất nhi của Kim Hi nhất thời không còn để ý tới Kim Hi nữa.

“Từ khi ta sinh ra, vẫn cùng Mẫu mục sinh hoạt ở đây, Mẫu mục mỗi ngày ra ngoài bắt cá nuôi ta, nhưng nơi này có rất nhiều mãnh thú, Mẫu mục lo lắng an nguy của ta, liền mang ta rời đi, chúng ta một đường nghịch lưu đi lên, tốc độ thông thả, thường xuyên vì bắt cá mà tránh vào nhánh sông an toàn, cho nên ta rất thuộc thủy lộ ở Khuê hà. Sau đó...” Long Tước dừng lại một chút, “Mẫu mục bị một con mãnh thú gây thương tích, hắn vì bảo hộ ta mà chặt đứt bè gỗ, bản thân chiến đấu với mãnh thú, ta tận mắt thấy Mẫu mục và mãnh thú cùng chìm xuống.” Y hít vào một hơi, “Ta vốn không sợ nước, vì sống sót, Mẫu mục đã dạy ta bơi lội từ sớm, thế nhưng sau đó, chỉ có mình ta, xung quanh đều là nước Khuê hà, bè gỗ bị phá hủy, ta quá nhỏ, không có biện pháp chống đỡ nó, nước Khuê sông thật lạnh, thật sâu, ta thiếu chút nữa chết trong đó.”

“Vậy ngươi làm thế nào sống sót?” Kim Hi ngẫm lại liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một tiểu Thú nhân, dựa vào bè gỗ vụn nát, lại có thể kiên trì sống sót.

“Ta được người Sóc Mông cứu, từ đó về sau, ta liền rất sợ nước.” Long Tước nhẹ giọng nở nụ cười, “Khuê hà mang Mẫu mục ta đi, cũng thiếu chút mang ta đi.”

“Cho nên ngươi mới luôn bảo vệ Sóc Mông như vậy?” Kim Hi vừa mở miệng, Long Tước liền lạnh lùng ngẩng đầu lên, âm thầm nở nụ cười: “Không, ta vốn vẫn luôn đứng về phía Sóc Mông, bởi vì Tộc trưởng Sóc Mông, là phụ thân của ta.”

Nạp Lan muốn hỏi, nhưng Kim Hi lại kéo tay y lại. Vô luận tình huống nào, Na nhi để Tất nhi một mình rời đi, Tất nhi chôn thân trong bụng cá, nhi tử được người khác cứu, phát sinh tình huống như vậy, cũng không phải điều làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

“Ta thực yêu Mẫu mục ta, ta thực nghe lời.” Long Tước thì thào, “Vô luận phát sinh cái gì, ta đều là Vương trưởng Sóc Mông, ta sẽ thủ hộ Sóc Mông.”

“Ngươi đã về lại nơi bắt đầu, quá khứ của ngươi đã được rửa sạch, Long Tước, buông tha đi.” Kim Hi đi qua, ngồi xổm trước mặt Long Tước.

Long Tước ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt trôi nổi thủy quang mơ hồ: “Nếu ngươi là cha của ta thì thật tốt, ngươi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Tất nhi của ngươi, đúng hay không?”

“Ta sẽ không.” Kim Hi trịnh trọng hứa hẹn.

Long Tước rũ lông mi xuống, nhẹ giọng nở nụ cười: “Đi vào Thánh Địa, đã rửa đi quá khứ của ta và ngươi. Ta nhất định phải thủ hộ Sóc Mông của Mẫu mục, thực xin lỗi.”

Kim Hi vốn định sờ sờ tóc Long Tước, tay liền dừng giữa không trung. Long Tước ngẩng đầu, nhìn Kim Hi: “Nếu ta sinh ở Bỉ Mông thì tốt rồi.” Long Tước nhẹ nhàng hôn lên môi Kim Hi, làn môi ướt át ẩm áp như chim non mới xỏ lông khi xuân về, y đột nhiên đẩy Kim Hi ra, bước nhanh nhảy lên bè gỗ, hai tay chống vách động, bè gỗ theo dòng nước xiết nhanh chóng lao khỏi sơn động.

“Thực xin lỗi, ta không thể để ngươi hủy diệt Sóc Mông.” Long Tước trước khi biến mất khỏi cửa động, hướng về Kim Hi phất phất tay.

“Bè gỗ của chúng ta!” Hoa Lê nổi giận rống to, muốn nhảy vào Khuê hà. “Hoa Lê!” Kim Hi liền vội vàng kéo y, “Đừng nhảy xuống! Nơi này nước quá siết, nhảy xuống chính là chết!”

“Nhưng bè gỗ của chúng ta làm sao bây giờ?” Nạp Lan không rống lên, nhưng y cũng suýt nhảy xuống, cũng bị Kim Hi thuận tay kéo lại. “Đừng để ý đến bè gỗ.” Kim Hi giữ chặt bọn họ, hần kỳ thật cũng vô kế khả thi, “Vừa rồi các nữ thần trong Thánh Địa cho ta biết, nơi này cất giấu kiến thức nữ thần lưu lại cho chúng ta, nếu chúng ta có thể cởi bỏ trảm, có lẽ còn có đường ra.”

Bọn hắn nắm nắm tay mấy cái, Kim Hi nhẹ nhàng đụng vào mặt trời, mặt trời từ từ vỡ ra, bên trong hiện ra một tượng thần thật lớn. “Phụ thần Áo Lạp Hách?” Kim Hi buồn bực mở miệng, không nghĩ tới từ ‘Áo Lạp Hách’ vừa ra khỏi miệng, mặt trời liền đột nhiên mở rộng, hút bọn họ vào. Không gian trong mặt trời hần cũng là điểm sâu nhất trong Thánh Địa, không gian nhỏ hơn chỗ ba vị nữ thần nhiều, khuê tinh lấp lánh, có năm tiểu trụ thạch anh. Kim Hi đi qua nhẹ nhàng đụng vào thạch trụ đầu tiên, mặt trên đột nhiên xuất hiện một bức họa, là một bóng dáng mơ hồ, gieo một hạt giống xuống đất, hạt giống nhanh chóng nảy mầm, sinh trưởng ra loại cây trồng nào đó, Kim Hi liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây đúng là loại cây trồng gieo trồng chủ yếu ở Bộ lạc hiện tại. Trong tám hình mọi người gieo nó xuống đất, xuân đi thu tới, đến mùa thu hoạch, hái xuống đặt trong chậu thạch anh, lúc này toàn bộ hình ảnh đều tiêu thất, thạch trụ bay lên một cái chậu thạch anh. Kim Hi lập tức hiểu được, chỉ cần dùng loại lương thực này đổ đầy chậu thạch anh, coi như giải khai thạch trụ này. Còn năm thạch trụ, phân biệt cần búa đá mài sắc, sữa của loài động vật thuần dưỡng nào đó, miếng da đã sơ chế qua, còn có lưới đánh cá. Mấy thứ này đã sớm xuất hiện trong Bộ lạc, nhưng bọn hắn không mang theo bên người, nếu cần hoàn thành trảm thứ nhất, bọn hắn vẫn cần phải quay lại.

Nhưng mà nơi này cũng không có phương pháp giúp bọn họ rời khỏi Thánh Địa, cho nên bọn họ đành phải thông qua con đường ở giữa, đi vòng vèo trở lại bình thai, lại tiến nhập Địa Cầu.

“Nơi này có một ít phương tiện giao thông có thể sử dụng, nhưng đều cần năng lượng rất lớn, trước mắt người căn bản không thể sử dụng.” Ba nữ thần đồng thanh nói làm Kim Hi có chút sốt ruột, chẳng lẽ bọn hắn chịu bị vây ở đây như vậy, đói chết hần cũng chẳng sao cả, các Tát nhĩ của hần làm sao bây giờ, nhất là Tạt Tắc Nhĩ, đang mang thai nên sức ăn rất lớn, hần sao có thể để hài tử của mình chịu đói?

Ba nữ thần hơi tạm dừng một chút: “Nếu nhất định phải rời khỏi Thánh Địa, còn có một phương pháp có thể thử xem.”

“Cái gì?” Kim Hi lo lắng hỏi.

“Lúc ấy bản khoản đến nguồn năng lượng phòng thí nghiệm tiêu hao quá lớn, tiến sĩ Áo Lạp Hách nghiên cứu tạo ra một đồng sinh vật tổ hợp gen làm thay phương tiện đi lại và chịu trọng lực, một trong đó số đó được nuôi thả trong này, thân thể nó rất lùn nhưng chỉ số thông minh không cao, nếu người có thể thu phục nó, thì có thể cưới nó nghịch lưu mà lên.”

“Nó?” Kim Hi miễn tuệ chú ý tới hình dung từ trong lời các nữ thần.

“Trong đa số các sinh vật, sống lâu nhất, thích ứng tốt nhất, chính là nó, kỳ thật nói nó chỉ số thông minh không cao, là bởi vì nó còn đang trong kỳ ấu sinh, lại không có hoàn cảnh học tập, nếu bồi dưỡng thêm, trí tuệ của nó có thể sánh ngang với nhân loại, có điều phỏng chừng người phải dùng cả đời để đợi đến ngày ấy.” Ba vị nữ thần nói.

“Các người đã sáng tạo thứ sinh vật gì vậy a.” Kim Hi có chút tò mò, thế giới này có rất nhiều sinh vật kết hợp của nhiều loại sinh vật Địa Cầu mà hần biết, hay chúng đều được tạo ra?

“Rõ ràng sinh vật khác biệt với đặc trưng vốn có, hoặc là sinh vật rõ ràng không phù hợp quy luật tiến hóa tự nhiên, cơ bản đều là sinh vật hợp thành, còn sinh vật hồng nhật bên cạnh người, chúng ta gọi nó là Ca linh, dùng để nghiên cứu năng lực thần bí của nhân loại mới, Giống đực, có thể nhân năng lực Giống đực, chỉ có tinh thần lực đủ cường đại, tần suất chấn động vượt qua bảy trăm ngàn héc mới có thể không chế nó, sau nhiều năm tiến hoá, trong nhân loại mới cũng chỉ xuất hiện mình người.”

Thì ra loại sinh vật này không phải tự nhiên sở sinh, khó trách thần kỳ như thế. Kim Hi trong lòng âm thầm gật đầu: “Vậy người bảo chúng ta thu phục là sinh vật gì?”

“Thế giới này phần lớn sinh vật hợp thành cũng đã bắt đầu sinh sản, thích ứng hoàn cảnh tự nhiên, mà nó nguyên sinh thể duy nhất, tên nó là một từ Trung Quốc, Thần Long.”

Kim Hi sắc mặt căng thẳng, Thần Long, bọn họ thật sự tạo ra một con rồng sao?

“Ta phải làm thế nào để khống chế nó?” Kim Hi có chút không yên hỏi.

Trên vách tường lấp lánh khuê tinh đột nhiên phóng ra hào quang, một khối tinh thể màu cam hạ xuống đất. “Dùng tinh thần lực kích thích khối tinh thể này, có thể gọi Thần Long đến, mang các người ra ngoài. Nhưng, người hãy chú ý, Thần Long là thành quả đỉnh cao của tiên sĩ Áo Lạp Hách, thân thể nó khổng lồ, móng vuốt cứng rắn, vũ khí lạnh hay nóng đều không thể tổn thương nó, nếu không khống chế tốt, nó sẽ trở thành tai hoạ ngầm nguy hại thế giới này, ta hi vọng người có thể bảo quản tinh thạch khống chế, không cần lợi dụng nó thương tổn nhân loại mới.”

“Ta đáp ứng người, nếu ta chết đi, sẽ phân tách tinh thạch khống chế, như vậy sẽ không ai có thể khống chế nó.” Kim Hi cũng biết sinh vật thần thoại nghe danh thì thực khốc, nhưng một khi mất khống chế thì sẽ thập phần đáng sợ.

“Vì không cho nó mất khống chế, tinh thạch dù phân tách, chỉ cần tụ lại, vẫn sẽ có tác dụng. Người trước khi chết một mặt nhất định phải phân tách tinh thạch, giao cho những người khác nhau, phòng ngừa bọn hắc khống chế Thần Long, một mặt cũng phải mau chóng dạy tri thức cho Thần Long, để nó có năng lực phán đoán của mình, không phải trở thành vũ khí bị người lợi dụng.” Ba nữ thần toát ra nhân tính, có chút bi thương nói, “Làm trí năng nhân tạo, tuổi thọ của chúng ta gần như vô cùng, tuổi thọ của nó cũng dài đến vạn năm, mà làm nhân loại mới, tuổi thọ của người cũng không cao hơn bao nhiêu, có lẽ số lần chúng ta gặp mặt khi người sinh thời sẽ ngày càng ít. Tuy rằng không biết nguyên nhân gì khiến người đến nơi này, nhưng chỉ có người có thể lý giải một ít tai hoạ cổ nhân, bảo hộ thế giới này sinh sản, tiến hoá, hi vọng người có thể thoát khỏi lợi ích cá nhân hạn hẹp, vì toàn cục của nhân loại mới, mà phụ trách.”

Tuy rằng ba nữ thần chỉ là trí năng nhân tạo, nhưng Kim Hi lại rõ ràng cảm thấy các nàng quả thật rất xứng với danh hiệu nữ thần, các nàng đang dùng tất cả năng lực của mình bảo hộ nhân loại mới.

“Ta sẽ.” Kim Hi nắm chặt tinh thạch màu cam trong tay, trịnh trọng trả lời.

52. Chương 52: Thần Long

Đứng trên bình thai, Kim Hi nắm tinh thể cam sắc hít thật sâu một hơi, chậm rãi rót Ngã Lộ Ni lực vào bên trong long tinh, một đợt sóng hữu hình, màu cam tán phát ra ngoài. Có tần suất ánh sáng đều phi thường cao, đợt sóng này hiển nhiên không chỉ là ánh sáng màu cam, năng lượng của nó phi thường cường đại, trực tiếp xuyên qua núi đá khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Mặt nước yên tĩnh không tiếng động, nhưng mọi người đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, đó là cảm giác khi một loài động vật hung mãnh đến cực điểm tới gần. Giữa sáu Ca linh lưu động luồng điện, Kim Hi chấn trước các Tắt nhĩ của mình. Nghe nói Ca linh ban sơ cùng Thần Long là sinh vật cùng cấp, phương thức sinh sản của nó là phân tách, hiện tại thực lực của Ca linh đơn thể có hơi thấp, sáu con kết hợp có thể liều mạng với Ngã Lộ Ni lực của Thần Long. Đúng vậy, Thần Long không chỉ có năng lực vật lý đáng sợ, còn có thể vận dụng Ngã Lộ Ni lực, chỉ sợ trên thế giới này chỉ có Kim Hi cùng các Thú nhân đứng đầu đại Bộ lạc liên thủ, mới có thể miễn cưỡng áp chế Thần Long, nhưng tuyệt đối không thể hoàn toàn áp chế nó.

Sinh vật cường hãn đến đáng sợ như vậy, đến tột cùng là bộ dáng gì? Kim Hi khấn trương nhìn bóng dáng u ám dần xuất hiện ngoài sơn động, bóng dáng kia chậm rãi bơi vào đường giữa, thân thể ước chừng hai thước, có một cái đầu thật lớn, không thể chen vào sơn động, đành phải chậm rãi ngẩng đầu lên, dòng nước từ trên đầu nó rào rào chảy xuống, thấm vào váy hỏa hồng sắc, hé ra cái mặt hung tàn đến cực điểm.

Sừng lam sắc phân nhánh hắc sắc, long nhĩ hẹp dài hơi buông thõng, cái mũi lớn như loài khuyển, dưới mũi còn mọc một đám râu dài làm cho người ta sợ hãi.

“Ách, Mộc Tu Long?” Kim Hi sửng sồ, quá hung tàn, người cho ta là Hoa Mộc Lan sao, dáng lớn như vậy, đúng hình tượng Mộc Tu Long trong Hoa Mộc Lan của Disney, người như vậy, sẽ hù chết người đó biết không???

Thần Long, hoặc Mộc Tu Long, tính mềm dẻo của thân thể rất mạnh, trên thân thể khổng lồ bao trùm lớp vảy tinh mịn lớn bằng móng tay, nhìn từ xa giống như làn da thông thường, khiến thân thể nó có thể uốn thành độ cong kỳ diệu, nó rướn cổ thăm dò vào, đầu lưỡi hồng hồng thật dài liếm lên mặt Kim Hi, lại làm Kim Hi dính một thân nước miếng. Chỉ khi hé miệng mới có thể nhìn ra nó quả thật là một con mãnh thú, bởi vì trong miệng nó mọc hai hàm nhìn qua cũng không sắc bén, nhưng giống như răng cá sa.

“Ta nên nghĩ đến, cho dù có tạo ra rồng, cũng phải dựa vào gen sinh vật hiện hữu, người phương Tây biết cái gì là rồng sao, Áo Lạp Hách hẳn là xem Dragon Ball với Hoa Mộc Lan đi, tính lửa ta sao, Trung Quốc vì sao có thể được thể giới Anime ca tụng, chính là vì triển lãm ra rồng Trung Quốc uy nghi a, may mắn không phải Cừu vui vẻ a!” Kim Hi không nói gì điên cuồng phun tào.

Có điều ít nhất, nếu chưa xem Hoa Mộc Lan, Thần Long này vẫn miễn cưỡng có thể dọa người khác, dù sao cũng có thân thể khổng lồ thế kia. Thân thể mềm dẻo cực độ khiến nó có thể làm được động tác không thể tưởng tượng, cả người cong thành hình S, nhóm Tát nhĩ nhảy lên Thần Long, bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy động vật thần kỳ này, đã tràn ngập kính sợ cùng kinh hãi nhìn Thần Long. Trên thực tế tính tình Thần Long tốt hơn Kim Hi nghĩ nhiều lắm, thật sự như là một đứa nhỏ, chỉ biết phát ra ý thức rất đơn giản, tỷ như, “Ăn cá, ăn cá!”

“Không thể ăn!” Kim Hi phản ứng một chút, mới ý thức được Thần Long dang rộng đầu lên chuẩn bị dìm vào trong nước, vòng thân Thần Long dường như hai thước, chỗ bọn hắn vẫn thực nhẹ nhàng, đám lông trên lưng nó cũng có thể trở thành dây cương, nhưng nếu Thần Long ẩn vào trong nước, bọn hắn không phải chết ngạt sao. Xem ra Thần Long quen luyện vô cùng sâu đậm với nước, thân thể lộ trên mặt nước chỉ có phần bị bọn hắn ngồi, còn lại đều như ẩn như hiện ở trong nước. Tốc độ quay về cực nhanh, không quá nửa ngày bọn hắn đã đến sơn động ở một ngày trước.

Lần trước Long Tước còn đây, hiện tại Long Tước lại bỏ bọn hắn mà đi, nhưng tất cả mọi người đều không đề cập tới đề tài này. Kim Hi biết nhóm Tát nhĩ đang chiều cổ tâm tình của hắn, chỉ là trong lòng hắn kỳ thật cũng không quá khó chịu. Hắn quả thật có hảo cảm với Long Tước, có điều hắn tuy sắc, nhưng không phải đại cái củ hoa tâm, nhóm Tát nhĩ của hắn đều yêu hắn sâu đậm, cho nên hắn cũng tha thứ bản thân đa tình. Mà như Long Tước, hai người đều dừng bước ở hảo cảm, lập trường lại khiến bọn họ không thể đến với nhau, hắn cũng sẽ không chấp nhất nhớ mãi không quên. Hắn đã có Tạp Tắc Nhĩ, Nạp Lan, Hi Tư Lạc, Hoa Lê tốt như vậy, nếu nhớ mãi không quên một người Bộ lạc đối địch mà thương tổn bọn họ, đó không chỉ là tự thân ý chí bạc nhược, mà còn thật có lỗi với nhóm Tát nhĩ. Cho nên hắn thực tích cực chủ động chuẩn bị hầu hạ nhóm Tát nhĩ của mình, nhưng có vẻ như hắn lấy đại cục làm trọng mà “buông tay”, ngược lại làm các Tát nhĩ hiểu lầm thành hắn khúc mắc khó giải.

Nạp Lan rống lên một tiếng, đột nhiên biến thành thú hình, bộ lông hắc sắc bóng loáng như sa tanh, đôi mắt lam sắc thiện lương long lanh, giống như thần linh hóa thân trong bóng đêm đi ra. Hoa Lê cũng nổi gót biến thành thú hình, thú hình y là Cọp rừng kiếm quắt sắc, giống như một đoàn lửa đỏ rực đứng lặng nguyên tại chỗ. Sau đó, Kim Hi ngây ngốc đứng ở đó, nhìn hai Tát nhĩ của hắn biến thành thú hình uy vũ, sau đó mở to hai mắt, song song ngồi, rên rỉ tiếng kêu tinh tế. Cái này là hắn ngẫu nhiên ngâm nga khúc dân ca cho Hoa Lê nghe, hiện tại bị bọn họ suy diễn thành thế này, thật sự là vừa lạ vừa mạnh. Kim Hi nhào qua xoa đầu bọn họ, hai con vật họ mèo đều cọ lên thân thể Kim Hi.

Thật sự, thật sự điên mất rồi, cho dù là thú hình, cũng yêu đến tận xương tủy, cho dù bọn họ vĩnh viễn biến thành dã thú, mình cũng sẽ thực biến thái mà làm với bọn họ đi, chỉ có kết hợp thân mật nhất, mới có thể khiến tâm hồn gần nhau hơn.

Kim Hi dùng hành động thực tế bày tỏ tâm tình của mình thực vững vàng, hắn chủ động câu loài cá lần trước lên. Tạp Tắc Nhĩ vẫn luôn là người thực ôn nhu, nhưng Kim Hi cảm giác Tạp Tắc Nhĩ, lúc này đây, thế nào lại như cố ý làm mấy chuyện xấu nha. Y chế biến cá mùi vị đặc biệt mê người, cảm bên đông lửa, da cá vàng ươm làm người ta rớt nước miếng. Kim Hi cảm giác hắn có thể nhìn thấy cái đuôi đang ngoe nguẩy phía sau Tạp Tắc Nhĩ.

“Người không phải là không thể ăn cá này sao?” Kim Hi sán qua, ôm lấy Tạp Tắc Nhĩ.

“Hắn là vậy, trong lúc mang thai, chỉ có thể giống như ban ngày, không thể chân chính làm, ta sợ ăn sẽ nhin không được.” Tạp Tắc Nhĩ khi nói về hài tử, trên mặt liền nổi lên biểu tình ôn nhu thực động lòng người,

rõ ràng là khuôn mặt nam giới, lại có một loại mẫu tính chói lọi kỳ diệu, tình thương của mẹ, không liên quan đến giới tính, đó là ràng buộc đến từ sâu trong huyết thống.

“Sẽ không sao đâu, muốn không?” Kim Hi vuốt bụng Táp Tắc Nhĩ, ôn nhu mát xa, ngoài miệng lại cười xấu xa hỏi.

“Vây, chờ hài tử ra đời, tiếp tục hảo hảo bồi thường ta được không?” Táp Tắc Nhĩ kề sát vào tai Kim Hi, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Kim Hi, thanh âm hơi hơi khàn khàn, “Chủ nhân, của ta”

Kim Hi cảm thấy cái mũi đang nóng lên, thật sự muốn phun máu. Kiểu xưng hô trong khuê phòng này, quả nhiên chỉ có Táp Tắc Nhĩ là thích hợp nhất, bình thường Táp Tắc Nhĩ tối diệu ngoan nghe lời, dùng giọng khàn hô lên tiếng chủ nhân kia, toàn tâm đều tín nhiệm giao phó cho mình, cái loại cảm giác này cũng đã tuyệt vời khôn kể. Thiên sát, Táp Tắc Nhĩ lúc mang thai thể nào lại trở nên yêu nghiệt như vậy, hơi thở vừa đủ, cắn cắn không nhẹ không nặng, còn có âm cuối ý nhị mười phần, Kim Hi lập tức liền ngạnh, quả thực muốn chạy trốn chết.

“Người nói, tối nay ai sẽ người đầu tiên đây?” Táp Tắc Nhĩ cố ý cắn lỗ tai Kim Hi hỏi. Kim Hi tức giận nhéo nhéo mũi Táp Tắc Nhĩ, Táp Tắc Nhĩ thấp giọng cười rộ lên. Kim Hi quay đầu lại nhìn ba Tát Nhĩ của mình, phát hiện bọn họ tuy rằng ngồi cùng nhau, nhưng ánh mắt đều nhìn nơi khác. Ngày đó, Táp Tắc Nhĩ là người đầu tiên, hơn nữa Táp Tắc Nhĩ ăn hai con cá nướng, nhiều hơn mọi người một ít, đây đều là tin tức có thể hữu hiệu cũng có thể không, nếu hoàn toàn tái diễn theo ngày đó, có thể có hiệu quả hay không đây?

“Người cố ý nướng năm con cá a?” Kim Hi có chút bất đắc dĩ, mang thai thì tính cách sẽ biến hóa sao? Táp Tắc Nhĩ thật sự quá xấu xa rồi, tuy rằng loại cá này mùi vị không tệ, nhưng mà năm người, chỉ có bốn người ăn, mỗi người một con rồi, còn lại một con cho ai đây?

“Người có thể tự ăn a.” Táp Tắc Nhĩ nhìn ra Kim Hi lo lắng, dựa vào Kim Hi. Kim Hi nhận thấy, Táp Tắc Nhĩ kỳ thật cũng không phải hoàn toàn tự nhiên như biểu hiện bên ngoài, dù sao y mới mang thai không bao lâu, nếu cá này thật sự lại để cho bọn Hi Tư Lạc có người mang thai, trong lòng y nhất định sẽ thực phức tạp. Kim Hi ôm cổ Táp Tắc Nhĩ, trán đè lên trán Táp Tắc Nhĩ. Táp Tắc Nhĩ có chút ngượng ngùng cười cười, cái mũi cọ cọ chớp mũi Kim Hi, Kim Hi cũng cọ lại, mặc dù là nhân hình, nhưng động tác này vẫn tràn ngập dịu dàng.

“Cơ hội khó có được, ta không nên như vậy.” Táp Tắc Nhĩ thấp giọng nói. Ra khỏi Thánh Địa, bọn họ sẽ không thể ăn được loại cá chỉ đoạn Khuê hà này mới có, nếu con cá này công hiệu thật sự mạnh mẽ như vậy, vậy toàn bộ Tát Nhĩ hẳn đều nên ăn nhiều một ít, dù sao Thú nhân mang thai xác suất quá thấp, ngay cả Thú nhân cường đại như Hoa Lê bị Kim Hi chà đạp nhiều lần thậm chí như vậy, vẫn chưa hề mang thai.

Kim Hi lại không nghĩ như vậy: “Ta không cưỡng cầu, thật sự, Táp Tắc Nhĩ, có các người, đã là hạnh phúc nhất của đời ta rồi, thượng thiên có thể ban hài tử cho ta, đều là quá mức thi ân.”

Táp Tắc Nhĩ chặn môi hân: “Không phải quá mức thi ân, người nhất định sẽ có rất nhiều hài tử.” Kim Hi nắm tay Táp Tắc Nhĩ, ôn nhu hôn lên ngón tay Táp Tắc Nhĩ. Bầu không khí giữa hai người tràn ngập niềm tình mật ý, làm ba người ngồi bên nhìn đều có chút không được tự nhiên.

“Hình như, có mùi cháy.” Nạp Lan cúi đầu, hai tay ôm đầu gối, đầu gối lên đầu gối, nhẹ giọng nói.

“Táp Tắc Nhĩ chế biến trông rất tuyệt, nếu không ta ném thử trước hương vị đi?” Hoa Lê mở miệng, vuốt cái mũi mình, hiển nhiên cũng ngượng ngùng.

Hi Tư Lạc nhất quán dung nhượng, nhưng ánh mắt y cũng lóe sáng trộm nhìn cá nướng. Kim Hi phát cá nướng lần lượt đến tay bọn họ, mấy người nhanh tay nhanh chân ăn như hổ đói, sau đó cùng lúc nhìn con cá còn lại. Nạp Lan cúi đầu lấy tay vẽ vòng vòng trên mặt đất, Hi Tư Lạc như đang xếp lại bao đồ, có điều lần qua lần lại cũng không có động tác gì. Hoa Lê không phải cào đầu thì là gãi chân, giống như cả người nổi ngứa, chỉ là không nhìn Kim Hi.

Kim Hi cầm cá nướng, chú ý tới nhóm Tát Nhĩ cả người đều run lên, hân vút cá nướng ra xa xa, Thần Long cao hứng phần chân nuốt ăn, cặp mắt nó rõ ràng to hơn bọn Nạp Lan, đã sớm thêm khát không chịu nổi rồi. Kim Hi lấy khuê tinh mình dỡ từ Thánh Địa xuống ra, đặt ở mô nhỏ trên mặt đất, khụ một tiếng, vuốt

góc nhọn của khuê tinh, sau đó nhẹ nhàng xoay tròn. Ba Tát nhĩ đều như mèo con thấy cần câu mèo, nhìn chăm chăm khuê tinh không chuyển mắt, bọn họ đều đoán được, khuê tinh chỉ vào ai, thì có thể đó là người đầu tiên làm với Kim Hi, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi một hồi, rồi lại làm người cuối cùng, qua việc Tập Tắc Nhĩ thành công đều làm bọn họ cân nhắc thật lâu, trong lòng ai cũng muốn hoàn toàn rập khuôn theo Tập Tắc Nhĩ để thử thử.

Nhóm Tát nhĩ đều khát vọng mang thai, khiến Kim Hi trong lòng vừa ngọt vừa chua, còn có chút chát chát. Khôi hài chính là lần đầu tiên lại chỉ đúng Kim Hi. Hi Tư Lạc ngồi xa nhất cũng đỏ mặt sán lại đây, vây quanh tinh thạch kín không kẽ hở. Kim Hi lại dùng sức xoay, tinh thạch chuyển động nhanh, dần dần thông thả, sau đó, trải qua vài vòng thông thả, cuối cùng chỉ đến một người.

53. Chương 53: Đoán Thử Ai Mang Thai

Tinh thạch thể nhưng lại chỉ hướng Hi Tư Lạc, kết quả này hiển nhiên ngay cả Hi Tư Lạc đều không dự đoán được, kinh ngạc cực kỳ. Kỳ thật dựa theo chỗ ngồi, tính cả Kim Hi, xác suất mỗi người đều là một phần tư, nhưng Hi Tư Lạc hiển nhiên cũng không cho rằng sẽ chỉ tới mình, cho nên miệng mở rộng không biết nói cái gì.

Kim Hi kỳ thật có chút thẹn thùng, kiểu đồ xúc sắc quyết định sung hạnh ai là “giấc mộng lớn của nam nhân”, hẳn cũng không phải chưa từng có, chẳng qua khi thành hiện thực, vẫn cảm thấy có chút hoang dã vô đạo. Nạp Lan nhìn kết quả cuối cùng, trên mặt khó nén khỏi thất vọng, nhưng y cũng không nói gì. Hoa Lê thấy, ngưỡng ngừng cười cười, Kim Hi biết trong lòng y cũng rất thất vọng, nhưng ngoài mặt không biểu hiện ra. “Nếu ta có ba căn thì tốt rồi.” Kim Hi nghĩ nghĩ phun ra một câu ngu đến cực điểm. Ba người lập tức nhìn hần khinh bỉ, rõ ràng đã hình dung ra cảnh tượng khủng bố ấy.

Kim Hi bị Tát nhĩ của mình đồng loạt ghét bỏ, lập tức cười xấu xa nhào lên Hi Tư Lạc. Lúc này lửa trại còn cháy, làn da Hi Tư Lạc được ánh lửa thoa lên màu sắc bóng loáng, Kim Hi yêu thích vuốt cơ bụng xinh đẹp kia, hai tay Hi Tư Lạc chống thân thể, rừ đôi mi dài, nhìn tay Kim Hi dao động trên thân mình. Kim Hi tối hướng thụ kỳ thật chính là thời khắc này, Tát nhĩ của hần hoàn toàn tín nhiệm triển khai thân thể mình, mặc hần rong ruổi, đó thuần túy là tín nhiệm và tình yêu. Kim Hi gục xuống bụng Hi Tư Lạc, Hi Tư Lạc ngửa đầu, cố gắng duỗi thân, nhưng hơi thở của Kim Hi khiến cơ bụng y chịu không nổi, không ngừng phập phồng. Kim Hi chìa đầu lưỡi, như ngòi bút vẽ trên tấm lụa mà thường thức làn da Hi Tư Lạc.

“Thực ngứa.” Hi Tư Lạc thở dài một tiếng, khi Kim Hi nhẹ nhàng hà hơi quanh rốn y, đầu lưỡi tiến vào rốn Hi Tư Lạc, ngón tay miết lên thắt lưng Hi Tư Lạc, dọc theo đùi chậm rãi vuốt ve, côn thịt Hi Tư Lạc đã sớm ngóc đầu, khi bán nhuyễn cọ vào ngực Kim Hi, càng ngày càng cứng rắn, bị ngực Kim Hi ép tới hơi gấp khúc, sau đó liền thẳng băng, đánh vào cằm Kim Hi, vênh lên tận rốn. Kim Hi dùng ngón tay đè ép gốc nhục côn của Hi Tư Lạc, đầu lưỡi vẫn quần lấy rốn Hi Tư Lạc, đầu lưỡi thỉnh thoảng thối qua nhục côn Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc cúi đầu rên rỉ, đầu lưỡi Kim Hi giống bàn chải nhỏ đảo qua quy đầu của y, còn chui vào mã nhân của y, nơi đó chảy ra chất lỏng bị Kim Hi bôi lên rốn Hi Tư Lạc. Hi Tư Lạc hai tay khoát lên đùi mình, hai chân thon dài mở thật lớn, như sơn dương trên tế đàn, tùy ý ác ma Kim Hi thưởng thức. Kim Hi hôm nay đặc biệt ôn nhu, cũng đặc biệt giầy vò người, hần ôn nhu liếm láp nhục côn Hi Tư Lạc từ trên xuống dưới, ngay cả song cầu cũng bị hần ngậm trong miệng dùng đầu lưỡi đùa nghịch hồi lâu, đến khi Hi Tư Lạc rút cục giăng chân ngồi trên người hần, ngực bụng cùng nửa thân dưới đều sáng bóng ngân lượng, theo động tác Hi Tư Lạc phập phồng, dưới ánh lửa khi sáng khi tối.

Hi Tư Lạc sớm đói khát không chịu nổi, lôi kéo tay Kim Hi lung tung vuốt ve thân thể mình, Kim Hi ôn nhu âu yếm y, bàn tay nắm hai bên sườn Hi Tư Lạc, ngón tay cọ nụ hoa Hi Tư Lạc, tham lam hôn lấy làn da ướt mồ hôi của y. Đây là một thứ tình ái khoái trá, nháy mắt đạt tới triều cường, Kim Hi cảm thấy đều muốn hôn mê, thật sự có một loại khoái cảm “bạch quang huyền mục” mãnh liệt bắn thẳng vào đại não. Mà Hi Tư Lạc cũng thích tới vài giờ, y chặt vật ghé vào vai Kim Hi, thân thể phi thường mệt mỏi, mồ hôi nhỏ lên ngực Kim Hi. Nhưng Kim Hi trong khoái cảm triều cường vẫn còn có chút lo âu phát hiện, lúc này có chút không giống khi làm cùng Tập Tắc Nhĩ, không có cái loại cảm giác kỳ diệu tiến nhập đặc biệt sâu kia. Hơn nữa Hi Tư Lạc tựa hồ đặc biệt mệt mỏi, tuy rằng y phun ra nuốt vào nhục côn Kim Hi đói khát nhiệt liệt hơn ngày thường, nhưng cũng không đạt tới thể năng cực hạn, hiện tại y lại ngay cả trượt xuống khỏi người Kim Hi cũng làm không được, hai chân vô lực giẫm mặt đất hai cái. Nạp Lan đi tới đỡ Hi Tư

Lạc dây, Hi Tư Lạc có chút xấu hổ, dùng cánh tay che mặt. Kim Hi lại cảm giác thể lực vẫn rất dồi dào, mà lúc này Hoa Lê đã bu lại.

Kim Hi có một khắc cảm thấy, Tất nhĩ quá nhiều, kỳ thật Giống đực cũng rất vất vả, bởi vì cần lấp đầy tiểu huyết hư không của từng Tất nhĩ, nhưng mà loại vất vả này hẳn cũng vui vẻ chịu đựng. Hoa Lê như tên trộm nhích lại gần, y đôi khi sẽ cố ý muốn nắm vị trí chủ đạo, nhưng sẽ bị Kim Hi sẽ gây sức ép gấp bội, nhưng sau đó Kim Hi phát hiện, tao hóa này là cố ý, y thích bị Kim Hi thô bạo đối đãi. Cho nên Kim Hi kéo cổ y, hung hăng hôn Hoa Lê. Đầu lưỡi Hoa Lê nho nhỏ rấp rấp, khi hôn môi sẽ có cảm giác đau đau, y cười toe toét, lộ ra răng nanh trắng tinh, Kim Hi đè y xuống, bàn tay vuốt ve cơ ngực Hoa Lê, cơ ngực Hoa Lê dày mà hữu lực, Kim Hi ngang tàn vuốt ve, thậm chí thô bạo xoa nắn đến mức in lại dấu tay. Hoa Lê nắm tay Kim Hi, cắn ngón tay Kim Hi, đầu lưỡi liếm lấy khe hở, hít mất hương thụ. Tay Kim Hi theo ngực Hoa Lê trượt đến phía sau lưng y, tấm lưng dày sờ lên bóng loáng mà ẩm áp, hẳn một đường trượt đến thắt lưng Hoa Lê, Hoa Lê ngồi xồm hơi hơi động thân, để tay Kim Hi thuận lợi nắm lấy hông y. Kim Hi thích loại cảm giác này, vô luận thích tác quái, thích làm mấy chuyện xấu như thế nào, Hoa Lê chưa bao giờ cự tuyệt hẳn, mặc dù trong tình ái y có vẻ thực chủ động, thậm chí có điểm phóng dăng, nhưng một mặt này chỉ để mình Kim Hi xem, tựa như hiện tại y nắm ngón tay dính đầy nước miếng của Kim Hi, nắm cả nắm tay ấy trong tay, chỉ có ngón trỏ vươn ra, vuốt mã nhân y. Giờ phút này Hoa Lê phi thường dâm dăng, y khỏe đẹp, cường tráng, là một nam nhân sẽ khiến vạn nữ nhân ái mộ, thế nhưng y lại ngồi chồm hổm, không biết thẹn nhếch nhếch còn lên, dùng mã nhân phun đầy dâm thủy hôn hít ngón tay ướt át của Kim Hi, mà y còn lộ ra răng nanh trắng tinh cười xấu xa, như là một đứa trẻ khờ dại giở trò đùa dai. Kim Hi từ từ hoạt động nắm tay, ngón trỏ hơi hơi đâm vào mã nhân của Hoa Lê, đỉnh quy đầu rất tròn bị đè ép dưới ngón tay hẳn, hẳn vươn người cắn lên cổ Hoa Lê, cắn cắn hầu kết Hoa Lê. “Hừ ừ” Hoa Lê gian nan rên rỉ, lúc bị cắn cắn, ngược lại đặc biệt muốn nuốt nuốt, nhưng đôi môi Kim Hi lại hàm chứa cổ y, khiến hầu kết di động thập phần gian nan. Kim Hi đi xuống gặm xương quai xanh, tay Hoa Lê run run lên, y kích động thân thể có chút mất đi lực khống chế, cầm không nổi tay Kim Hi, tay Kim Hi cầm nhúc còn trắng kiện của Hoa Lê, phân thân vừa to lại vừa cứng có độ cứng kiệt ngao bất tuần, hẳn có chút thô lỗ dùng sức nhéo xuống. Hoa Lê đang hơi hơi nâng hông mặc hẳn đùa bỡn, tay Kim Hi nâng hông y, ngón giữa cũng đã chạm tới cửa huyết hơi hơi co rút của Hoa Lê. Bị Kim Hi nắm chặt, cái hông Hoa Lê nháy mắt kéo căng, cơ thể căng đầy cùng làn da bóng loáng, làm Kim Hi nháy mắt có một loại dục vọng mạnh mẽ tách ra nó, hung hăng sáp nhập, nhưng càng làm hẳn kinh ngạc chính là tiểu huyết Hoa Lê, Hoa Lê hoàn toàn không đề phòng động tác đùa bỡn của hẳn, cho nên ngón tay Kim Hi tiếp cận chỉ hơi chút dùng sức là có thể tiến vào nửa ngón tay, hẳn lại thích ác ý vỗ về chơi đùa nơi không ngừng run rẩy kia chậm chạp không có đột phá, mà khi Hoa Lê kẹp chặt, nơi ẩm áp ấy đã hơi hơi ướt ướt.

Kim Hi nhớ rõ Mẫu mụ từng nói, hai Thú nhân đồng thời làm cùng Giống đực thì có khi sẽ cần dùng tình dịch của đối phương làm bôi trơn. Nhưng hẳn cơ hồ chưa từng đụng tới tình huống này, Tất nhĩ của hẳn khi ở trong lòng hẳn, cơ bản rất nhanh liền “nhuyễn như xuân thủy”. Hơn nữa làm một nam nhân Địa Cầu, hẳn biết kia tuyệt đối không phải loại nước hóa học nào đó, đó là một loại chất lỏng mang theo mùi thơm thân nhiên của cơ thể, bôi trơn tề thiên nhiên, là loại tuyến thể Thú nhân tiến hoá để bảo vệ mình. Hẳn từng khẩn trương hỏi qua Bạch Linh có gặp tình huống như vậy hay không, Bạch Linh dùng giọng điệu vừa ao ước vừa đổ kỵ nói “Thú nhân rất mẫn cảm với mùi và âu yếm, như vậy thuyết minh bọn hẳn đã đợi không kịp.” Lúc đó hẳn không hiểu rõ, Bạch Linh tức giận đến xoay người mà đi, chỉ để lại một câu “Vậy thuyết minh bọn hẳn đã cực kỳ thêm muốn! Ngàn vạn lần đừng ép ta nói đệ đệ của ta đang phát lãng!”

Cho nên hẳn cũng không thực lo lắng, hẳn tiến đến bên môi Hoa Lê: “Khát khao như vậy? Đã muốn xuất thủy.” Hoa Lê thậm chí có chút ngượng ngùng cắn môi, tiểu hồ nha đáng yêu hơi hơi bốc lên, theo lỗ mũi phát ra từ tính “Ân”. Hơi thở Kim Hi thô dần, hẳn vỗ vỗ hông Hoa Lê, “Ngày hôm nay đối tư thế, lật người quỳ lên.”

“A?” Hoa Lê có chút ngốc, há to miệng ngây người rằng nanh đáng yêu như ẩn như hiện, một đôi hồ nhĩ tròn tròn ướt mà run hai cái, sau đó y cười hắc hắc, làn da chocolate dưới ngọn lửa đỏ rừng rực, y xoay người hai tay chống đất, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, nhếch cái hông nhạt màu lên đối diện Kim Hi, cửa huyết đỏ tươi trôi nổi ánh sáng nhàn nhạt, hồ vĩ linh hoạt uốn lượn trên không trung, chà qua cánh tay Kim Hi. Kim Hi lại không hề động thân, tay hẳn từ giữa hai đùi Hoa Lê đùa bỡn song cầu của Hoa Lê. Nhúc còn của Hoa Lê dán lên bụng, cao hoàn treo lên, bị Kim Hi nâng lên tả hữu gầy gầy. Y phục hạ thân, đầu ghé lên tấm da thú trải trên mặt đất, khuôn mặt anh tuấn chôn trong lớp da lông mềm mại, ánh mắt sáng ngời

nhìn Kim Hi, cười đến lộ ra một bên răng nanh, y dùng hai vai chống thân thể, đùi càng thêm mở rộng, lấy tay ép nhục côn mình xuống, đưa đến tay Kim Hi. Nhục côn kiên cường tráng kiện bị ép đến góc độ khi mềm rũ mới có, Kim Hi nắm nó chơi đùa, dùng bàn tay ma xát quy đầu, hai tay Hoa Lê hạ xuống nắm lấy da thú, mắt híp lại, miệng mở rộng hỏn hển rên rỉ, lông tơ trên tấm da bị thổi rung động.

“Thật giống như mọc cái đuôi thứ hai.” Kim Hi cúi đầu cắn cắn mông Hoa Lê, đầu lưỡi chậm rãi dời đến cửa huyết, mông Hoa Lê co chặt, Kim Hi ác ý nói: “Tự mình tách mông ra.” Hoa Lê ánh mắt ướt át, mê mang ân một tiếng, hai tay từ thắt lưng lần qua, cầm mông mình, tay Kim Hi thường thức nhục côn tráng kiện của Hoa Lê như vắt sữa, đầu lưỡi đỉnh vào tiểu huyết Hoa Lê, Hoa Lê thấp giọng thở hổn hển. Kim Hi khê cắn mông y, tiểu huyết Hoa Lê kịch liệt co rút, mặt y chôn trong lớp da lông, áp úng nói: “Nhanh lên đi, chịu không nổi.”

“Chịu không nổi sao?” Kim Hi thổi khí vào tiểu huyết, nhìn nơi đó mẫn cảm rung động. “Phía sau, nơi bị người thổi.” Hoa Lê giảo hoạt né tránh vấn đề. “Nơi bị thổi làm sao?” Kim Hi cũng không chịu buông tha y. Hoa Lê hiểu ý cầm lấy cánh tay Kim Hi, quay đầu lại hơi cầu xin nhìn hần. Kim Hi lúc này mới đỡ thịt côn của mình, chậm rãi tiến nhập thân thể Hoa Lê. Hần lần đầu chọn phương thức cầu giao sáp nhập Hoa Lê, Hoa Lê hoàn toàn không chế không nổi quyền chủ động, Kim Hi cũng phát ngoan, đâm vừa hung vừa mãnh liệt, đỉnh đến Hoa Lê trước sau chớp động, tiếng đánh lạch cách lạch cách, chất lỏng ở chỗ giao hợp không ngừng nhỏ xuống da lông trên mặt đất. Hoa Lê nhịn không được sờ tay sờ thịt côn của mình, nhưng Kim Hi lại bắt lấy cánh tay y cố định phía sau lưng, mà tay kia của Hoa Lê thì phải chống đỡ thân thể mình, bị Kim Hi dùng tư thế như tù binh này kiên đến chỗ sâu nhất, Hoa Lê cầm gối lên cánh tay phóng đặng kêu lên, cho dù bày nhiều kiểu đâm đặng y cũng nói không nổi đâm từ điểm ngữ gì, chỉ có từ tiết tấu đục chạm kịch liệt mà a a a liên miên không dứt, tay bị chế trụ dùng sức nắm tay Kim Hi, gắt gao siết, nhưng một lát sau lại không còn khí lực, Kim Hi đỉnh đến hung hãn, sau đó lại như y bị Kim Hi thao mỗi như thân thể. Kim Hi buông lỏng tay y, nắm hai bên thắt lưng y, như vậy lại càng dễ phát lực, cái đuôi Hoa Lê mới bắt đầu còn lung tung run rẩy, sau lại thẳng băng, đỉnh đến điểm, phía sau cắn ngày càng chặt. Kim Hi ghé vào người y, cắn cắn bả vai bằng phẳng rộng rãi của y, cắn cổ Hoa Lê, như dã thú giao hợp, thật sâu xuất trong thân thể Hoa Lê. Kỳ quái chính là Hoa Lê rõ ràng là kiểu cầu giao, cũng một mỗi xui lơ ở đẳng kia, thân thể vẫn duy trì tư thế mông nhếch cao cao, gối lên cánh tay mình chậm chạp không thể đứng dậy.

Kim Hi lại cảm thấy trong thân thể có một đoàn lửa, tựa hồ khí lực vô cùng dồi dào, hần chủ động tới bên Nạp Lan, đẩy ngã Nạp Lan lên mặt đất, rõ ràng vừa mới phát tiết một lần, nhưng phía dưới đã lại cứng rắn khó chịu, may mắn hần còn biết cầm đuôi Nạp Lan, gấp chân Nạp Lan lên đến ngực, dùng miệng lưỡi chăm sóc tiểu huyết Nạp Lan một phen. Nạp Lan diễn cảm trở nên ngày càng phong phú, lúc này là một loại biểu tình yếu đuối, hai tay y ôm chân mình, Kim Hi thì dùng hai tay kẹp hai bên y, ánh mắt như mang theo ngọn lửa xâm lược nhìn chăm chăm Nạp Lan, hung hăng cắm vào trong thân thể Nạp Lan. Nạp Lan bị Kim Hi kịch liệt trừu sáp nhịn không được cầu xin tha thứ, nhưng Kim Hi đã kích động quá độ, hần chỉ có thể tạm thời khắc chế dục vọng của mình, cho nên sau khi bắn vào trong thân thể Nạp Lan hai lần, lại làm Hi Tư Lạc và Hoa Lê một lần, hần cảm thấy vẫn còn có thể làm tiếp, nhưng nhóm Tát Nhĩ của hần hôm nay lại cực kỳ suy nhược, mặc hần an bài, mà hần còn nhớ rõ quyết không thể thương tổn Tạt Tắc Nhĩ, cho nên đành phải nhảy xuống Khuê hà ngấm mình một hồi.

Loài cá này hiệu quả rất cổ quái, ngày hôm sau thức dậy tất cả mọi người đều cho rằng như vậy. Mà bọn hần cũng không biết nguyên nhân tạo nên sự khác biệt ấy. Hơn nữa ngày hôm sau không ai có phản ứng mang thai rõ ràng như Tạt Tắc Nhĩ, Kim Hi không để ý, nhưng Hi Tư Lạc lại đặc biệt uể oải, tuy rằng ngoài mặt y không biểu hiện ra cái gì, nhưng hôm qua y chiếm được Kim Hi đặc biệt sủng ái, mà kết quả cuối cùng lại không như y chờ mong, làm trong lòng y rất khó chịu.

“Nếu tốc độ Thần Long nhanh như vậy, không bằng chúng ta tiếp tục thăm dò nơi này, trong trí nhớ Thần Long, đi thông Thánh Địa chủ yếu là thủy lộ, Khuê hà ở hoàng thổ cao nguyên này còn có rất nhiều nhánh sông, mà trong những nhánh sông này tựa hồ lưu trữ di vật về văn minh ký ức của Giống được thừa sơ khai, ta cảm thấy chúng ta hẳn là nên đi xem.” Lúc này hành trình Thánh Địa, đối với Kim Hi mà nói thu hoạch lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Tạt Tắc Nhĩ mang thai, đối với lịch sử văn minh thế giới này thu hoạch lớn nhất chính là lý giải nguồn gốc văn minh, tai họa và trùng sinh. Nhưng đối với công hiến Bộ lạc kỳ thật rất nhỏ, hần đã có phương tiện giao thông hữu lực như Thần Long, hoàn toàn có thể nghịch lưu mà trực tiếp dọc theo Khuê hà trở lại Bộ lạc Bể Mông, như vậy trước đó, vì sao không tìm xem có gì đó hữu

dụng với Bộ lạc hay không, tỷ như vũ khí sắc bén như trường đao của Long Tước?

54. Chương 54: Di Dân

Nhánh sông Khuê hà rắc rối phức tạp như mạng nhện, nếu thăm dò từng nhánh, hao phí thời gian vô cùng lâu, Kim Hi dùng Ngã Lộ Ni lực phân hình đường sông, phát hiện có gì đó giá trị thì đi tới, quá xa thì bỏ qua. Mà Thần Long chọn cũng là một nhánh chính trong số đó, đường sông này tựa hồ mực nước ngang với đường sông hành hương tới, bọn hắn một đường thăm dò nhánh sông ngắn, còn lại đều bỏ qua, cho dù như vậy vẫn tiêu phí thời gian tới năm ngày. Lúc này bọn hắn đã xâm nhập tới nơi sâu nhất trong nhánh sông, nếu nói là quan sát Khuê hà, Khuê hà trên Hồ Luân thảo nguyên là nhánh chính, ở đó chia làm ba nhánh, Thánh Địa là nhánh lớn nhất chảy ở giữa, như vậy bọn hắn hiện tại đang tiến vào nhánh trái của “cây đại thụ” này. Nhưng giữa đường sông giăng chằng chịt, thậm chí có nơi Thần Long do dự không tiến vào.

Thần Long cùng Kim Hi trao đổi ngày càng lưu loát, nhưng miêu tả vẫn không rõ ràng, theo miêu tả của Thần Long, nhánh sông này lại thông về cao nguyên hoàng thổ, nơi đó có một đám người từng đã thương Thần Long sinh sống!

Nơi này thế nhưng cũng có nhân loại sinh sống nga, Kim Hi kinh ngạc vạn phần, cao nguyên hoàng thổ còn khắc nghiệt hơn hoang mạc, bọn họ đến tột cùng đã sống sót thế nào? Thế nhưng khi bọn hắn theo Khuê hà đi vào nhánh kia, đường sông ngày càng rộng thì kinh ngạc phát hiện cuối con sông, không ngờ là một mảnh xanh um tươi tốt —— rừng trúc!

Kim Hi lập tức có một suy đoán thực cổ quái, khi bọn hắn tới gần rừng trúc, bắt gặp bóng dáng hắc bạch xen giữa những cây trúc thì Kim Hi lập tức cảm giác thấy đầu đầy mồ hôi. Thân ảnh hắc bạch xen nhau đều biến thành nam nhân dáng người khỏe đẹp, đồng loạt giương cung trong tay, cung tên này tạo hình kỳ lạ, rất giống thứ chỉ xuất hiện trong trò chơi, nhưng đầu tiên bọc sắt lại làm cho Kim Hi không rét mà run, Thần Long cũng chần chừ không tiến.

“Hắc! Các người hảo! Chúng ta hành hương từ Bộ lạc Bỉ Mông trên Hồ Luân thảo nguyên! Chúng ta không có vũ khí, không có địch ý!” Kim Hi dùng tiếng hô và Ngã Lộ Ni lực truyền đạt ý tứ này. Nhưng những Thú nhân này vẫn thực cảnh giác, một người trong đó hô lên: “Chúng ta không thể để gia hỏa kia tiến vào, hãy buông vũ khí và gơ cao hai tay lên!”

“Vậy quá nguy hiểm!” Hi Tư Lạc lập tức nói.

“Tin tưởng ta!” Kim Hi vẫn duy trì mỉm cười gơ hai tay lên, hắn tin tưởng không phải Thú nhân này, mà là thực lực của chính mình, ở khoảng cách gần như vậy, nếu như hắn hoàn toàn bạo phát tuyệt đối không có vấn đề. Mà nhóm Tất nhĩ của hắn, không có vũ khí cũng không có nghĩa là bọn họ mất tính uy hiếp.

May mắn là đám Thú nhân này vẫn minh hơn bọn hắn nghĩ, Thú nhân trên bờ vẫn nắm chặt cung tên, hai Thú nhân đẩy nghiêng một khóm trúc, bọn họ không cầm bất kỳ vũ khí nào, dùng một mái chèo cong gạt mặt nước, cảnh giác tới gần bọn hắn. Kim Hi cùng nhóm Tất nhĩ nhảy lên bè gỗ, sau đó Tập Tắc Nhĩ được Kim Hi thật cẩn thận đỡ xuống.

“Các người là người ở đâu?” Thú nhân mới mở miệng, làm cho Kim Hi trong lòng một trận kích động. Sau trận đại họa kia, Giống đực có thể dùng Ngã Lộ Ni lực trao đổi, ngôn ngữ là vì Thú nhân mà xuất hiện, mà các Thú nhân thì có năng lực gầm rú bẩm sinh của thú hình, cho nên ngôn ngữ cũng chỉ là thay đổi tiết tấu phát âm, có rất ít từ ngữ và âm tiết phức tạp, Kim Hi dựa theo từ ngữ và phát âm phong phú của Hán ngữ, mà lời Thú nhân này nói, rõ ràng là Hán ngữ!

“Chúng ta tới từ Bộ lạc Bỉ Mông xa xôi, tới nơi này hành hương.” Kim Hi nói thật tự nhiên, “Ta ở trên đường thu phục quái vật này, nó sẽ không tiếp tục thương tổn nhân loại, các người không cần lo lắng.”

“Chúng ta không lo lắng.” Thú nhân mang theo một tia kiêu ngạo, “Chúng ta không e ngại nó.” Nói đến đây hắn hơi có chút mất tự nhiên nói, “Nó rất ít đã thương chúng ta, nó ăn trúc, chúng ta đánh nó.” Kim Hi chú ý tới, tuy rằng phát âm rất giống, nhưng phương thức y nói chuyện cứng nhắc hơn nhiều, xem ra Thú nhân ít dùng ngôn ngữ trao đổi, cho nên ngôn ngữ của bọn họ không chỉ không phong phú, ngược lại còn thoái bộ.

Kim Hi cảm thấy hứng thú hỏi: “Ngôn ngữ của các người là học từ nơi nào?”

“Tổ tiên.” Thú nhân hồ nghi nhìn hấn, “Người rất giống chúng ta, cho nên chúng ta gặp người.” Kim Hi biết giống này là chỉ về ngôn ngữ, nhưng nghe hai chữ ‘tổ tiên’, hấn liền thất vọng, hấn có một khắc đã nghĩ đến, nơi này sẽ có một người cũng xuyên qua như hấn.

Kim Hi cố gắng thăm dò: “Ta gọi là Kim Hi, có thể nói cho ta biết tên của người không?”

“Cát Cát.” Thú nhân thực kiêu ngạo mở miệng, “Tên như vậy, là quang vinh.”

Kim Hi nén xuống, âm từ lặp muốn chọc cười, thiếu chút nữa không nín được, hấn nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Các người sao lại sinh hoạt ở nơi này, các người sống ở đây bao lâu rồi?”

Lúc này bọn hấn đã đến bờ, một thanh âm khác trầm ổn hơn đáp lại Kim Hi: “Tổ tiên của chúng ta vẫn luôn sinh hoạt ở đây, rời xa các Bộ lạc khác, vô luận là bên này sông, hay bên kia sông. Ta là Đoàn Đoàn.” Kim Hi cảm thấy cái tên đó thật sự làm hấn có ham muốn phun tào, hấn thật sự thấy khó hiểu về kiểu đặt tên kỳ quái này, có điều ý tứ trong lời Đoàn Đoàn làm hấn cảm thấy hứng thú: “Bên này sông, bên kia sông?”

“Người theo chúng ta!” Đoàn Đoàn phát phát tay, mang theo hấn vào sâu trong rừng trúc. Kim Hi lại phát hiện, diện mạo bọn họ không giống bọn Hoa Lê phát triển giống như người Âu Châu, mà Đoàn Đoàn cùng Cát Cát và tộc nhân của bọn họ, đều có đặc thù rõ ràng của người Á Châu, mà màu da của họ vì thường xuyên bại lộ dưới dương quang, ngược lại cũng không quá khác biệt, đều là màu da rám nắng khỏe mạnh.

Đi một quãng đường xa, mới đến chỗ sâu trong phiến rừng trúc không biết lớn tới mức nào này, nơi nơi đều là nhà sàn bằng trúc.

“Các người tới thật là tốt, vừa kịp buổi chợ.” Đoàn Đoàn kiêu ngạo nói. Kim Hi cũng nhìn ra đây là chợ, kỳ thật Bộ lạc trên Hồ Luân thảo nguyên cũng có chợ, mừng một mỗi tháng chính là ngày họp chợ của mấy Bộ lạc xung quanh, mọi người giao dịch vật phẩm, chung sống hoà bình, không thể đánh nhau, Kim Hi tuy rằng chưa trải qua, nhưng có thể tưởng tượng. Nhưng chợ ở Bộ lạc này cũng vượt qua tưởng tượng của Kim Hi, hấn thấy được nhân loại da đen hơn, hơn cả làn da chocolate của Hoa Lê, giống như than đá vậy, tựa như người Châu Phi. Càng kinh khủng hơn nữa, Kim Hi lại bắt gặp nhân loại có làn da xanh biếc, Kim Hi đoán thú hình của bọn họ nhất định là loài bò sát nào đó, bởi vì da bọn họ có đường cong lóng lánh, do vảy nhỏ tạo thành. Đây hoàn toàn phá vỡ hiểu biết của Kim Hi, hấn lại chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này, nếu lúc trước di dân lưu lại, đều là quân nhân ở các quốc gia, Thu nhân bị Áo Lạp Hách cải tạo và Giống được tự chủ tiến hoá, nhất định sẽ có cả người của các quốc gia khác!

Mà hiện tại, những người này cứ như vậy xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Nơi này có rất nhiều người, có người rất xa, chúng ta rất cường đại, tốt lắm, để bọn họ ở nơi này.” Đoàn Đoàn nói, tựa hồ tỏ vẻ Bộ lạc bọn hấn cường đại, cho nên hấp dẫn rất nhiều Bộ lạc đến, và họ đã đồng ý cho những người đó định cư, “Cũng có nhóm người từ chỗ các người.”

Bắc Man, Bỉ Mông, Lạc Mông, Sóc Mông, vô luận bọn họ quan hệ địch ta thế nào, tựa hồ đều bị người ở đây quy về một thể, mà Kim Hi không biết, hấn muốn thấy đến tận cùng là người ở đâu trong bốn Bộ lạc tới đây định cư.

55. Chương 55: Mẫu Nào Tử Nấy

Nhưng nhìn đến người hành hương kia trong nháy mắt, Kim Hi liền biết người này đến tận cùng vì sao lại hành hương, y là nam nhân trung niên thành thực, diện mạo tuấn mỹ, hơi hung lệ, nhưng tuổi càng thành thực lại giảm bớt khí thế xâm lược.

Mẫu chốt nhất là, y giống hệt Long Tước khi đến tuổi trung niên.

“Không nghĩ tới lại có thể gặp được người Bộ lạc Bỉ Mông, Bỉ Mông gầy yếu rất cực cũng xuất hiện dừng sĩ có gan xâm nhập Thánh Địa.” Người này nói chuyện rất không khách khí, ngẩng đầu đánh giá đám người Kim Hi, “Ta là Long Dã, cho ta biết tên của các người.”

“Khó trách Long Tước lợi hại như vậy, thì ra hần là nhi tử của Long Dã!” Hoa Lê tiến đến bên tai Kim Hi, “Ta vẫn cho rằng đây là tục lệ của Sóc Mông, hóa ra Long Tước và Long Dã thật sự có quan hệ huyết thống.”

“Hóa ra người chính là dũng sĩ cực mạnh của Sóc Mông hai mươi năm trước, Long Dã, sao người lại lưu lạc đến nơi này?” Hi Tư Lạc tách khỏi đám người, ngạo nghễ đứng trước mặt Long Dã. Long Dã quét mắt nhìn bọn hần, giọng điệu có chút thốn thức: “Chẳng qua là hai mươi năm, Bỉ Mông và Lạc Mông vậy mà lại tới cùng nhau, cũng đều xuất hiện dũng sĩ cường đại như vậy.”

“Sóc Mông cũng rất cường đại, cường hãn đến mức hai Bộ lạc chúng ta không thể không liên hợp.” Hi Tư Lạc có chút thâm ý mở miệng.

“Có ý gì.” Long Dã gắt gao nhú mày, “Lạc Mông cùng Bỉ Mông thật sự liên hợp sao?” Kim Hi nhìn ra ý đồ của Hi Tư Lạc, chỉ có Thú nhân ánh mắt đủ cao, mới có thể chú ý tới liên minh bộ lạc đại biểu cho cái gì, hai Bộ lạc cường đại nhất Hô Luân thảo nguyên liên hợp, sẽ thay đổi vận mệnh toàn bộ đại lục. Hần hiện tại càng thêm tò mò năm đó đã xảy ra chuyện gì, khiến chiến sĩ cực mạnh, lại có trí tuệ như thế, Sóc Mông tộc trưởng vì sao lại bỏ rơi y?

“Chúng ta lần này đến Thánh Địa, mục tiêu đầu tiên là tìm hiểu thực lực Sóc Mông và địa hình hoang nguyên, sau khi trở về, Bỉ Mông cùng Lạc Mông sẽ tiến công Sóc Mông.” Kim Hi vỗ vỗ cánh tay Hi Tư Lạc, để Hi Tư Lạc đứng qua một bên, tự mình đi tới.

“Kim Giác! Người chính là tên Bỉ Mông quái thai kia! Người đã lớn như vậy!” Ánh mắt Long Dã híp lại nguy hiểm, “Người nói ra những lời này, không sợ ta sẽ kiếm người vĩnh viễn tại chỗ này? Phải biết rằng, nơi này mặc dù là khu buôn bán cấm gây chiến, nhưng tìm mấy bằng hữu ở Khuê hà chặn giết các người, vẫn rất dễ dàng.”

“Xem ra người cũng không biết phương thức chúng ta đến nơi này, nếu người biết thì sẽ không tự tin như vậy, hướng chỉ, tên Sóc Mông đi cùng chúng ta, đã tính giam ta vĩnh viễn lại Thánh Địa, tên đi cùng chúng ta ấy, gọi là Long Tước.” Kim Hi mang theo phần hận nói.

Ánh mắt Long Dã tròn to, sau đó cười trào phúng: “Đây mới là Sóc Mông hợp cách, hết thấy đều vì Bộ lạc sinh tồn, không từ thủ đoạn nào, Long Tước có phụ mẫu tốt.”

“Mẫu thân thì không biết, phụ thân chắc chắn không tốt, nếu như hần không phải là bị Bộ lạc gạt bỏ, sao lại tới Thánh Địa với chúng ta?” Kim Hi nhất thời khí phách, tranh luận.

Long Dã cười đến đắc ý, nhưng Kim Hi lại rõ ràng thấy được khóe mắt y lấp lánh: “Đây là chuyện mỗi người Sóc Mông đều có thể làm, người Sóc Mông đều là chiến sĩ độc hành, vì sinh tồn không thể không gom lại, càng là cường giả, càng không muốn ở chung với người khác. Nếu Long Tước kia bị Bộ lạc bài xích, vậy nhất định là chiến sĩ cực mạnh của Bộ lạc, vô luận trong lòng hần chán ghét Bộ lạc thế nào, cũng phải vì sinh tồn của Bộ lạc mà hy sinh yêu ghét cá nhân. Sóc Mông ở hoang nguyên quá cần cỗi, hoang nguyên cho chúng ta khí lực cường hãn, cũng cho chúng ta tính cách cô độc, chúng ta không thể không phân tán ra, mới có thể cam đoan thức ăn sung túc cho bản thân.” Y bỗng nhiên ngừng đầu, cười lạnh nhìn Kim Hi, “Người nhất định thực thích nhi tử của ta.”

Kim Hi không nói gì, chờ đợi Long Dã tiếp tục mở miệng.

“Long Tước lúc nhỏ rất giống ta, nói vậy trưởng thành cũng thực giống ta đi?” Long Dã thì thào, “Cho dù thành hôn, Thú nhân và Giống đực Sóc Mông cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Long Tước chịu tới Thánh Địa cùng người, còn lưu hương vị trên người người rõ ràng như vậy, chứng minh tình cảm hần cho người nhất định rất sâu. Giống đực cường đại như người, lại bị Long Tước tính kế, khẳng định cũng vì thích mới thả lỏng phòng bị.”

“Nhưng hần vẫn thương tổn ta.” Kim Hi buồn bã thở dài, không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào, người cảm thấy không công bình, bị tổn thương?” Long Dã cười trào phúng, “Nhìn theo góc độ của người, Long Tước tổn thương người, theo thân phận Long Tước mà nói, người không phải cũng tổn thương hần? Chẳng lẽ chỉ có trợ giúp người mới là chính nghĩa, tổn thương người là tà ác? Người là Kim

Giác, lại là Bỉ Mông miện hạ, cho người trở về, chính là đại nạn của Sóc Mông, cho dù Long Tước thích người thế nào, cũng không thể vì Giống được mà buông tha chủng tộc của hắn, bởi vì đó là gốc rễ của hắn.”

Kim Hi sao lại không thể lý giải điểm này, nếu hắn là nhân vật chính trong tiểu thuyết, như vậy điều Long Tước làm nhất định là đáng giận đến cực điểm, nhưng ngược lại thì sao, nếu Long Tước là nhân vật chính của tiểu thuyết, vậy y quân pháp bất vị thân, huy kiếm đoạn tình, có phải liền khả kính khả bội sao?

Hắn ngẩng đầu, nhìn rừng trúc xanh biếc trước mắt, phía trên rừng trúc là trời xanh mênh mông, dưới trời xanh, có Hồ Luân thảo nguyên bao la, có Khuê hà chảy siết, có hoang nguyên núi đồng hoang vu vô tận, đây là một thế giới to lớn, là Địa Cầu trùng sinh sau đại nạn, mỗi chủng tộc trên thế giới này đều có quyền sinh tồn, không ai có thể bỏ qua lợi ích chủng tộc vì thứ gọi là “chính nghĩa”. Hắn chỉ là không thể không làm như vậy, tựa như Long Tước không thể không giam hắn lại Thánh Địa. Có lẽ không có ám sát Kim Hi, đã là sự yếu đuối lớn nhất của Long Tước rồi đi?

Không phải không yêu, chỉ là không thể, bọn hắn nắm trong tay tình yêu, nhưng cũng vác trên lưng vận mệnh.

“Dem hết toàn lực đi chinh phục Sóc Mông đi.” Long Dã nói hết một phen, lại bỗng nhiên phun ra một câu như vậy, “Long Dã vì Sóc Mông hy sinh đã chết rồi, Long Dã vì bảo hộ nhi tử mà hy sinh cũng đã chết, hiện tại ta nên vì chính mình mà sống. Đây là Sóc Mông, vì tấn nghĩa vụ mà cái gì cũng làm được, làm được rồi sẽ không tiếp tục quan tâm nữa, là chủng tộc vô tình nhất.” Y cười cúi đầu, “Nếu người chinh phục Sóc Mông, nếu không thể tha thứ cho Long Tước, vậy giết hắn đi, đây là sự tôn kính nhất với một chiến sĩ Sóc Mông.”

Có thể tha thứ sao? Long Tước thương tổn nếu chỉ có Kim Hi, có lẽ hắn sẽ tha thứ, nhưng trong Thánh Địa còn có Tất Nhĩ của hắn, còn có Tập Tắc Nhĩ đang mang thai, trước ngã rẽ vận mệnh, Long Tước đã chọn con đường không lối về, cũng làm cho Kim Hi không thể quay đầu lại.

“Sóc Mông là một chủng tộc khó chinh phục nhất, cũng là chủng tộc dễ chinh phục nhất.” Long Dã ngao khí lớn tiếng nói, “Muốn đả bại Sóc Mông, đừng vọng tưởng dùng âm mưu quỷ kế gì. Đối mặt với ngoại xâm, Sóc Mông quai gở nhất cũng sẽ tụ lại, chỉ cần đả bại sự đoàn kết cực mạnh này, Sóc Mông thấy cũng sẽ không phản kháng, làm sẽ tấn đảo toàn lực, không làm liền hoàn toàn buông tay, đây cũng là Sóc Mông.”

Một chủng tộc dám yêu dám hận, độc lập tự phụ.

“Ta sẽ cho Sóc Mông một trận chiến công bằng.” Kim Hi trịnh trọng hứa hẹn.

“Miện hạ trẻ tuổi, nếu người có thể chinh phục Sóc Mông, như vậy đường của người còn rất dài, hảo hảo nhìn nơi này, cho đến cuối đời, thậm chí mấy thế hệ sau đều phải gặt gao nhìn nơi này.” Long Dã dùng cằm ra hiệu bốn phương, xoay người rời đi.

“Đối địch với Sóc Mông nhiều năm như vậy, cũng không hiểu biết được nhiều bằng những lời này.” Hi Tư Lạc nhẹ nhàng mở miệng, y trầm ngâm một chốc, quét mắt nhìn các Tất Nhĩ khác của Kim Hi, bắt gặp ánh mắt tương tự, trịnh trọng nói với Kim Hi: “Nếu người muốn tha thứ cho Long Tước sau trận chiến, chúng ta cũng sẽ không trách người.”

“Ta sẽ không tha thứ cho hắn, đây là phương thức biểu đạt tình yêu của chúng ta.” Kim Hi xoa lòng bàn tay Tập Tắc Nhĩ, hạ quyết tâm

56. Chương 56: Đêm Cuối Cùng

Cảm giác nguy cơ trùng trùng khiến Kim Hi quyết định mau chóng trở lại Bộ lạc. Chủng tộc vô danh xuất hiện, làm hấn ý thức được thế giới này còn có vô vàn điều hắn không biết, thời đại đại dân tộc giao lưu, chiến tranh, dung hợp sắp tiến đến, muốn chiếm cứ vị trí thống trị thế giới này, Bỉ Mông Lạc Mông Sóc Mông nhất định phải nhanh chóng dung hợp, trở thành Bộ lạc lớn nhất trên Hồ Luân thảo nguyên, như vậy mới có thể sinh ra đời sau ưu tú nhất, chiếm cứ địa vị thống trị khi xã hội này đang biến chuyển nhanh chóng.

Thần Long chở đoàn người bọn hắn đi, dọc theo Khuê hà nghịch lưu mà lên, bơi về phía Bộ lạc Bỉ Mông, mục đích đoạn đường này chính là nhanh chóng hồi hương, Khuê hà cuộn cuộn bị Thần Long chẻ đôi, dùng hết tốc độ lao về phía trước, Thần Long chỉ dùng một ngày, khi mặt trời ngả về tây đã tới Bộ lạc Bỉ Mông.

Lúc này trời chiều hạ xuống, Khuê hà liễm diễm hồng quang, Hồ Luân thảo nguyên cỏ xanh thành đỏ thắm, trắng lệ dị thường. Thần Long khổng lồ khiến chiến sĩ Bộ lạc cảnh giác, tất cả đều chạy lên đỉnh núi, nắm cung tên, song đầu kiêu bay vòng giữa không trung, thời khắc chuẩn bị đánh chết nó. Nhưng bất ngờ nhìn đến Kim Hi, toàn bộ thần dân Bộ lạc đều hoan hô lên.

Nhưng Kim Hi miễn tuệ phát hiện, số lượng chiến sĩ Bộ lạc rõ ràng không đúng, ở trên đỉnh núi hắn thấy được một bóng dáng quen thuộc, Bạch Linh đang ngoắc gọi hắn, mà Bạch Thiên và Khang Dịch lại vắng mặt. Trước tình cảnh dị chủng như Thần Long xâm nhập, nếu Bạch Thiên và Khang Dịch đều không xuất hiện, chỉ có thể nói rõ bọn hắn đều không có ở Bộ lạc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Kim Hi mang theo tươi cười ấm áp cùng Bạch Linh trấn an người dân đang lưu thủ tại Bộ lạc Bỉ Mông, để bọn họ biểu đạt tán thán với Thần Long xong, liền kéo Bạch Linh vào thần miếu.

Ánh mắt Bạch Linh phức tạp: “Ta còn tưởng ngươi không về được nữa.”

“Làm sao vậy?” Kim Hi mơ hồ đoán được đáp án.

“Sóc Mông truyền đến tin tức, các người bắt cóc Vương trưởng Sóc Mông, Long Tước, tiến nhập Thánh Địa, quyết định phát động chiến tranh với Sóc Mông. Nhưng sau đó Vương trưởng Sóc Mông Long Tước lại đi ra chiến đấu, chúng ta dùng tam đầu giác ngư mới đổi được tin tức về các người, các người đã chết ở Thánh Địa.” Bạch Linh cười lạnh một tiếng, “Ta và phụ thân còn có Bạch Thiên tôn đều không tin tưởng tin tức này, tuy rằng có chút gấp gáp, vẫn tiến hành liên minh với Lạc Mông gây chiến với Sóc Mông. Vốn lưu thủ là Bạch Thiên tôn, nhưng bởi vì ở tiền tuyến ta thiếu chút nữa làm liên minh tan vỡ, cho nên bị bắt trở về.”

Thấy Bạch Linh biến hoá kỳ lạ lại tươi cười mang theo một tia ngạo khí, Kim Hi lập tức liền đoán được đáp án: “Tiểu cùng Thoan Lưu?”

“Lần đầu tiên giáp mặt với Sóc Mông trong trận chiến hai người bị bao vây, ta vì cứu viện không kịp, khiến hai người tử vong. Lạc Mông trách ta là cố ý không cứu viện, nhưng bị Ô Giang tôn cùng Tộc trưởng Nộ Phong áp chế, vì bình ổn phần nộ ta đành rút khỏi chiến trường lưu thủ Bộ lạc.” Bạch Linh cười đắc ý, “Vốn ta còn nghi hoặc quyết định của ngươi, dù sao hại chết một Tộc trưởng và một miện hạ cũng không dễ dàng như vậy, nhưng hiện tại xem ra, ánh mắt ngươi nhìn xa hơn ta. Ô Giang tôn vẫn còn rất trẻ, một nhi tử chết vẫn còn có thể cố gắng sinh một đứa, có hi vọng, hắn cũng không dám dễ dàng gây chiến vào thời khắc nguy cấp như vậy. Mà Nộ Phong tuy rằng có thể áp đảo người Lạc Mông, nhưng về mặt kinh nghiệm lại không cách nào đối kháng với phụ thân ta, trong chiến tranh này, chiến lực của Lạc Mông đã giảm bớt không ít.”

Xem ra vô luận là thời kỳ nào, nhân loại đều thực giỏi bày mưu tính kế, việc này nói thì đơn giản, thực hiện lại rất gian nan, nhưng mục đích đã đạt được, chính là chuyện tốt.

“Lúc này Sóc Mông tựa hồ cũng biết đang đối mặt với sinh tử tồn vong, chiến đấu đặc biệt ương ngạnh. Nhưng sau khi Long Tước trở về, chiến cuộc lại trở nên giằng co.” Sắc mặt Bạch Linh cổ quái nhìn Kim Hi, “Hắn yêu cầu hai Bộ lạc tiến hành quyết đấu, nếu Sóc Mông không thể chiến thắng liên minh hai Bộ lạc, liền cam nguyện làm nô lệ. Mà nếu Sóc Mông thắng, như vậy thuyết minh một chiến sĩ Sóc Mông cường đại hơn hai Bộ lạc, Sóc Mông muốn nhập vào Bỉ Mông và Lạc Mông, cùng xây dựng một Bộ lạc mới bình đẳng.”

“Nô lệ và bình dân, sự khác biệt thân phận thật lớn.” Kim Hi thần sắc nháy mắt chuyển lạnh, “Chúng ta thật vất vả mới đả kích được Lạc Mông, tiếp tục chinh phục Sóc Mông, Hồ Luân thảo nguyên chính là một nhà Bỉ Mông duy nhất. Nếu Sóc Mông thành công tránh được kiếp nạn này, sẽ biến thành Sóc Mông và Lạc Mông cùng đối phó Bỉ Mông! Mà nếu quả thật thành lập Bộ lạc liên hợp, sẽ không thể dùng chiến tranh để quét sạch địch nhân, còn không bằng không liên hợp!”

“Hiện tại không phải đã như vậy sao, Lạc Mông hiện tại cũng ủng hộ yêu cầu ấy, không muốn tiếp tục hao tổn chiến lực, mà chúng ta hiện tại chỉ có thể giằng co với bọn họ.” Bạch Linh có chút phần hận nói.

“Giăng co?” Kim Hi kinh ngạc, “Ta thật sự nghĩ không ra lý do Lạc Mông giăng co, nếu Nộ Phong và Ô Giang không nắm chắc cơ hội này, bọn hắc không khỏi làm ta quá thất vọng rồi.”

“Làm sao ngươi còn nói giúp đối thủ.” Bạch Linh cười khở, “Nhưng ngươi nói đúng, Nộ Phong và Ô Giang quả thật ủng hộ trận đấu này, nhưng ngươi đã quên một nhân tố trọng yếu.” Nói xong lại dùng ánh mắt nhìn nhóm Tất nhĩ phía sau Kim Hi.

“Chiến sĩ mạnh nhất Bỉ Mông và Lạc Mông cơ hồ đều bị ngươi mang đi, nếu đấu với Sóc Mông thua thảm, chúng ta sẽ tổn thất càng nhiều. Ngoài trận tỷ thí với Long Tước, chúng ta không được phép thua một trận nào a.” Bạch Linh mắt sáng lên, “Hơn nữa trận đấu này còn có Giống đực, Bộ lạc chúng ta ngoài ngươi ra còn ai nữa?”

“Nói ta biết quy tắc cụ thể.” Kim Hi sắc mặt ác liệt, nhưng lại bất giác liếc Bạch Linh một cái, đại chiến sắp tới, nếu như mình thật sự chiến thắng Sóc Mông, thành anh hùng, như vậy Bạch Linh chẳng phải sẽ bị mình áp chế càng thêm lợi hại, trong lòng hắc, lại thật sự không có khúc mắc sao?

Cao xử bất thắng hàn, Kim Hi vào thời khắc này dần dần cảm nhận được ý nghĩa những lời này.

“Sóc Mông đưa ra là song phương phái ra mười người, không hạn Giống đực hay Thú nhân. Đầu tiên do hai chiến sĩ quyết đấu, bên thắng được ở lại đài, bên thua có thể phái chiến sĩ tiếp tục tham gia, đến khi song phương chỉ còn một người.” Bạch Linh cười khở một tiếng, “Chiến lực của mỗi một chiến sĩ Sóc Mông đều mạnh hơn hai Bộ lạc, giai đoạn trước chúng ta muốn phái chiến sĩ cực mạnh lên, sớm biết chỉ là cho Long Tước cơ hội. Long Tước kia thật sự quá mạnh, lực chiến đấu của hắn quá cao, hơn nữa không biết hắn làm thế nào, có thể tiến vào một loại trạng thái đáng sợ, ngay cả Ngã Lộ Ni lực cũng không thể đụng vào hắn, Thú nhân chống lại hắn đều thua không thể nghi ngờ.”

“Ta và bọn Hi Tư Lạc tới trước xem tình huống.” Kim Hi nhủ mảy, “Phương pháp quyết chiến này quá mạo hiểm, nhưng cũng không phải không được, vẫn cần nhìn thực lực của Sóc Mông rồi nói sau.” Thú nhân Sóc Mông đuổi giết bọn hắc ở hoang nguyên cũng không cho hắc cảm giác quá cường đại, thế nhưng khi đi theo bên cạnh hắc đều là chiến sĩ ưu tú nhất của cả ba Bộ lạc. Hắc còn nhớ rõ Long Tước từng có một lần tiến vào trạng thái mà Bạch Linh đề cập tới, khi đó ngay cả hắc cũng suýt nữa không thể thắng Long Tước, nếu Sóc Mông không phải có mình y nắm giữ loại năng lực này, vậy Bỉ Mông và Lạc Mông liền xác định rồi.

Bạch Linh vỗ vỗ vai hắc: “Ta nói nhiều hơn nữa cũng không bằng ngươi tận mắt xem, tuy rằng vẫn luôn xung đột với Lạc Sóc, nhưng vẫn là lần đầu tiên phát sinh chiến tranh chinh phạt. Bỉ Mông mặc dù có chiến lực yếu nhất trong ba Bộ lạc, nhưng lại từng chinh phạt Bộ lạc Bắc Man, có kinh nghiệm chiến tranh, hơn nữa nếu hợp lại thì thực lực cực mạnh, trái lại chiếm được ưu thế. Thấy rõ điểm này, Lạc Mông không tín nhiệm chúng ta như ngoài mặt, nếu lần này liên minh bị phá vỡ, chúng ta lại biến thành ba cổ thế lực độc lập trên Hồ Luân thảo nguyên, cái gọi là thống nhất mà ngươi nói không biết phải chờ đến bao giờ.”

“Ngươi có biết ta lần này tới Thánh Địa thu hoạch lớn nhất gì không?” Kim Hi ánh mắt lóe lóe, “Ta phát hiện một khu chợ ở sâu trong Khuê hà, nơi đó tụ tập chủng tộc ta chưa từng gặp, thế giới này đối với các đại chủng tộc mà nói, đều có vẻ càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng gần, chúng ta nhất định phải giao lưu, chinh chiến, cuối cùng thống nhất ba ‘Mông’ Bộ lạc, đoạt lấy phiên đất dưới bầu trời này là bước đầu tiên của chúng ta, chúng ta tuyệt không thể thua ở điểm khởi đầu.”

Bạch Linh nhìn tà dương phía chân trời, trong mắt lóe ra quang mang bao hàm dã tâm: “Kim Hi, ngươi không giống ta, tâm ngươi hướng lên trời, lòng ta nằm ở đất, mấy ngàn năm sau, mọi người chỉ nhớ kỹ từng có một vị quân vương tài đức sáng suốt gọi là Bạch Linh, lại vĩnh viễn tôn sùng một vị Thần sử vĩ đại gọi là Kim Hi. Ngươi từng nói với ta, anh hùng bồi dưỡng lịch sử, lịch sử tạo thành anh hùng, hiện tại chúng ta chính là kẻ viết lên lịch sử, để cho chúng ta viết xuống trang lịch sử huy hoàng nhất đi.”

Này xem như thần phục, hay là bợ bành? Kim Hi biết Bạch Linh không đơn giản như vậy, lại không nghĩ rằng ánh mắt hắc có thể hiểu được mưu đồ của Kim Hi, vô luận sau này có thể nắm tay cùng tiến hay không, giờ phút này, mục tiêu của bọn họ là giống nhau.

Nhưng mà, kế hoạch có biến hóa bất ngờ, sau khi tới rừng rậm Lạc Mông, Bạch Thiên thân thể khê trượt, tay đỡ thân cây, thống khổ ôm đầu mình.

“Phụ thân!” Kim Hi cuống quýt chạy tới, tuy rằng hắn cũng không có tình cảm sâu đậm với lão cha tiện nghi này, nhưng bất ngờ thấy hắn như vậy, trong lòng vẫn sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Người đã làm thế nào?” Bạch Thiên phi thường hậm hực hỏi Kim Hi.

“Cái gì?” Kim Hi thực kinh ngạc mở miệng.

Đại Tể Ti Ô Giang mang theo ánh mắt phức tạp lại bắt đầu dĩ lại gần: “Người làm thế nào, khiến ba người bọn họ đều mang thai.”

“Gì? Mang thai?” Kim Hi tròn mắt, Táp Tắc Nhĩ mang thai hắn biết, nhưng ba? Còn có ai?

Bạch Thiên và Ô Giang một tả một hữu cầm tay Hi Tư Lạc và Hoa Lê, sau đó ăn ý gật đầu: “Thời gian Thú nhân mang thai phản ứng trì độn hơn, nhưng không hề nghi ngờ, bọn hắn đều mang thai.”

Kim Hi há to miệng, trong lòng trống rỗng, cảm giác sấp sấp vui sướng tràn đầy tim hắn, lại có loại cảm giác khó tin. Hắn tự tay nắm eo Hi Tư Lạc và Hoa Lê, hai người cũng cực kỳ kinh ngạc. Lại nói hôm nay cách ngày ăn loại cá thần kỳ ở Khuê hà không có mấy ngày, bởi vì không rõ ràng phản ứng thời kỳ mang thai, bọn hắn đều không có tự hỏi vấn đề này, không nghĩ tới loại cá này thật sự có thể nói là thần dược mang thai, thật không ngờ hiệu suất cao như vậy.

Vui sướng vì có tôn tử khiến Bạch Thiên ngậm miệng không nói gì, Đại Tể Ti Ô Giang lại nói thẳng: “Sóc Mông yêu cầu luận võ quyết chiến, hiện tại chiến sĩ xuất sắc nhất hai Bộ lạc đều mang thai, chúng ta làm sao bây giờ?”

“A, Đại Tể Ti Ô Giang, thực xin lỗi.” Kim Hi vẻ mặt áy náy, “Ngài gần đây tang tử, ta lại thảo luận chủ đề này trước mặt ngài, thực xin lỗi.”

Ô Giang sắc mặt nháy mắt tái nhợt, hắn cố nén tức giận, lạnh giọng cười nói: “Thần sử Kim Hi cơ trí vẫn nên ngẫm lại nên ứng chiến với Sóc Mông như thế nào thì hơn.”

“Các người lo lắng chẳng qua là Long Tước, chỗ dựa duy nhất của Sóc Mông bất quá cũng chỉ là Long Tước.” Kim Hi cười cúi đầu, trong ý cười lại mang hàm xúc giải thoát, “Báo với Sóc Mông, để ta và Long Tước quyết chiến, để quyết định thắng bại của ba Bộ lạc đi.”

“Người không khỏi quá mức tự phụ đi?” Nộ Phong cười đi tới, “Tuy rằng ta biết Kim Hi miện hạ thực lực rất mạnh, thế nhưng Giống đực đối chiến Thú nhân, còn là cận chiến, thật khôi hài.”

Kim Hi ngẩng đầu, ánh mắt thâm hàn: “Đối với các người mà nói, đây chỉ là trận chiến giữa ba Bộ lạc, nhưng đối với ta và Long Tước mà nói, trận này lại có thể quyết định mấy ngàn năm sau ai mới là bá chủ thế giới này.” Sáu Ca linh hồng nhạt đáng yêu bên cạnh hắn dấy lên luồng điện thật lớn, giống như Lôi Thần hạ phàm, cây cối chung quanh nháy mắt cháy đen một mảng, nhưng không thương tổn đến bất cứ người nào, hắn như đứng giữa ngục lôi nói, “Long Tước đã phát hiện năng lực mạnh hơn của Thú nhân, Giống đực đã không có cách nào đả thương hắn. Trên đường chúng ta tới Thánh Địa đã phát hiện một loại cá, có thể làm Thú nhân dễ dàng mang thai. Bây giờ có khả năng chiến thắng Long Tước, chỉ còn lại mình ta, nếu trận chiến này không giành thắng lợi, Sóc Mông sẽ càng ngày càng cường đại, cuối cùng bị nô dịch, chỉ có thể là Bỉ Mông và Lạc Mông!”

“Người thật sự có phần tự tin này?” Nộ Phong miễn cưỡng duy trì tươi cười.

Kim Hi thu hồi luồng điện bên người, thu phát tự nhiên khiến những kẻ bàng quang của hai Bộ lạc rung động từ đáy lòng: “Cho dù các Tát Nhĩ của ta không mang thai, ta cũng sẽ không để bọn hắn đi quyết đấu, đây là trách nhiệm của Giống đực, vì sao lại khiến Thú nhân đổ máu? Đây là Bộ lạc của ta, con dân của ta, nên để ta thủ hộ!”

Tiếng vỗ tay thưa thớt dần dần vang dội như sấm. Nộ Phong sắc mặt tái nhợt, hắn phái chiến sĩ Lạc Mông gây rối Sóc Mông, muốn tung tin miện hạ cường đại này đã chết, không ngờ tới hắn lại thành công tiến nhập Thánh Địa. Hắn vốn tưởng rằng trong trận chiến hắn lập công huân có thể áp chế một đầu, không nghĩ tới Kim Hi vừa về đã cướp đoạt công lao lớn nhất, cố tình công lao này hắn muốn cũng muốn không nổi.

Từ khi miện hạ này thức tỉnh, trong nửa năm gần gũi, thế cục ba Bộ lạc đều biến hóa cực lớn, Nộ Phong biết đây là một trận nổi loạn, nhưng hắn hiện tại mới phát hiện, hắn cũng không phải một kẻ đủ tư cách lãnh đạo, trong trận biến hóa này, Lạc Mông chỉ có thể là nước phụ thuộc.

Trải qua thương nghị gần gũi, sứ giả được phái đến Bộ lạc Sóc Mông, bất ngờ là, tựa hồ bên kia đã sớm chờ tin tức này, sứ giả đã trở về Lạc Mông ngay trong ngày, báo cáo Sóc Mông đã đáp ứng điều kiện.

“Sóc Mông hiện tại cũng là nỗ lực hết đà.” Bạch Thiên nhẹ giọng cảm thán, “Sóc Mông miện hạ chết trận, Đại Tế Ti lại bỏ mình, bọn hắn cũng bị đánh sợ.”

Chứng kiến biểu tình kinh ngạc của Kim Hi, Bạch Thiên mang theo tươi cười tự tin của nam nhân thành thực: “Tiểu tử, trước khi ngươi tỉnh lại, ta vẫn luôn là Giống được cực mạnh trên Hồ Luân thảo nguyên.”

Kim Hi buồn cười, Bạch Thiên vỗ vỗ vai hắn: “Bồi bên các Tát nhĩ của ngươi đi, ngày mai, người bọn hắn lo lắng nhất chính là ngươi.”

“Trong phòng bọn hắn ta đã thả một chút mê diệt hương, sẽ ngủ một ngày một đêm.” Kim Hi cắn môi, ánh mắt hiện lên một tia âm u.

Bạch Thiên ngạc nhiên, lập tức thoải mái: “Như vậy, có lẽ cũng tốt, đi ngủ sớm một chút đi, ngươi và Long Tước kia, ngày mai chính là một trận chiến sinh tử.”

Kim Hi không nói với Bạch Thiên mình đã sớm giao thủ với Long Tước, cũng không nói dây dưa giữa hắn và Long Tước, trong lòng hắn rất loạn, lại không tìm được câu trả lời.

Thế nhưng khi hắn trở lại chỗ của mình, lại phát hiện có người đứng ở cửa, đang chờ hắn.

“Sao ngươi không ngủ?” Kim Hi sững sờ, lập tức hiểu được, “Ngươi vẫn luôn không ngủ!”

Nạp Lan mặt than lộ ra một chút ý cười, y không biết Kim Hi ra tay, bởi vì y chưa hề về gian phòng của bọn hắn. Trong lòng Kim Hi nổi lên một trận áy náy, ngày hôm nay tin ba Tát nhĩ mang thai khiến hắn cao hứng muốn hôn mê, duy nhất còn Nạp Lan không mang thai, bị hắn vô ý vắng vẻ.

Nạp Lan mở miệng muốn nói chuyện, rồi lại tựa hồ không biết nên nói cái gì. Kim Hi tiến tới ôm lấy y, đưa y lên cây, tay vội vàng thăm dò vào trong quần mỏng của Nạp Lan.

“Ngươi ngày mai còn phải chiến đấu, đừng lãng phí thể lực!” Nạp Lan vội vàng cự tuyệt.

“Nếu ta chết đi, ít nhất có thể để lại cho ngươi tưởng niệm.” Kim Hi cũng không biết trong đầu mình nghĩ như thế nào, giờ này khắc này, hắn chỉ muốn giữ lấy nam nhân này, chứng minh sự tồn tại của bản thân ở thế giới này, ngày mai, quyết đấu, đều ném ra đầu đi.

Trận chiến cuối cùng

Kim Hi cùng Long Tước đối chiến, được xưng là trận đấu pháp thượng đẳng trong lịch sử. Bể Mông, Lạc Mông, Sóc Mông, tam đại Bộ lạc vây thành một vòng, quan sát trận chiến này.

Khí thể như bốc cháy hùng hực trên thân Long Tước, thậm chí khu vực chung quanh y, đều bị loại năng lực cường đại này bao trùm, Ngã Lộ Ni lực của Kim Hi cũng không thể tới gần. Long Tước rốt cuộc tìm được phương pháp dùng thân thể Thú nhân đối kháng pháp lực.

Sáu con Ca linh nhẹ giọng cười, nhưng lại trở nên đỏ tươi như máu, khổng lồ, pháp lực vô hình chuyển động giữa chúng nó. Pháp lực cùng đầu khí lần đầu tiên va chạm, cứ như vậy triển hiện trước mặt tam đại Bộ lạc, vũ lực của Long Tước gần như trở lại nguyên trạng, pháp lực của Kim Hi cũng đạt tới đỉnh. Vốn đang muốn khắc chế bản thân Kim Hi lại phát hiện, Long Tước đã mạnh đến mức có thể đối kháng trực diện với hắn, Long Tước, thật sự ôm quyết tâm phải giết hắn, chỉ hơi lưu thủ, có lẽ chết chính là mình.

Trường đao bọc đầu khí chẻ ngang ngọn lửa Kim Hi dấy lên, liệt diễm hình thành từ pháp lực trước khi đụng tới Long Tước đã bị ép tách ra, trường đao trong tay Long Tước chém thẳng vào Kim Hi.

“Thực xin lỗi, Long Tước.” Kim Hi mở miệng, đồng thời, hắn thấy được Long Tước cũng nhẹ nói: “Thực xin lỗi, Kim Hi.”

Kim Hi mở hai tay, đối mặt Long Tước, nhẹ nhàng mở miệng: “Chư thần hàng lâm!”

Ba vòng minh nguyệt hiện lên phía sau hắn, quang, âm, thủy, hỏa, phong, lôi, sáu loại năng lực xoay chuyển trong ba vòng minh nguyệt, giống như tận thế rơi xuống, Kim Hi mở miệng thì thào: “Hủy diệt.”

Sáu loại năng lực ngưng kết thành năng lực như ánh mặt trời, hung hãn đánh bay Long Tước ra ngoài.

Trầm mặc thật lâu sau, vô luận là liên quân Bỉ Mông Lạc Mông giành thắng lợi, hay Sóc Mông thất bại, đều bị năng lực kia làm kinh sợ. Khó có thể hoàn hồn.

Tam đại Bộ lạc sau trận đánh này liên liên hợp, sinh ra Bộ lạc cường đại nhất trên Hồ Luân thảo nguyên, Bộ lạc chinh chiến, chiếm đoạt, cuối cùng dung hợp thành quốc gia nguyên thủy, cuối cùng đã bắt đầu.

Mà buổi tối sau trận quyết chiến, Kim Hi tìm được Long Tước bị hắn đánh bay. Một kích kia cũng không giết chết Long Tước. Nhưng sự chênh lệch của năng lực song phương đã mười phần rõ ràng, Long Tước tìm được chìa khóa đã bại Kim Hi, nhưng phiên cửa ấy còn chưa hoàn toàn mở ra, con đường y phải đi còn rất dài.

“Long Tước, Sóc Mông đã hoàn toàn sát nhập vào Bộ lạc Bỉ Mông, người, sẽ làm gì bây giờ?” Kim Hi nhìn Long Tước ôm trường đao ngồi đó, cái chuôi trường đao này thật sự là thần khí, một kích kia đã đạt tới toàn lực, tới mức không thể thu hồi. Nhưng chính vì dùng trường đao ngăn chặn, Long Tước mới thành công chặn được công kích của Kim Hi.

“Ta không phải thua vì không bằng người, mà là thua vì chưa hoàn toàn nắm giữ loại năng lực này, có loại năng lực này, vũ kỹ của ta sẽ đạt tới trình độ hoàn toàn mới.” Long Tước tiêu điều mở miệng, “Kim Hi, người giết ta đi. Khi ta ở Khuê hà thiếu chút nữa đã đẩy người vào chỗ chết, hiện tại Sóc Mông lại thua trận, chết, đối với ta mà nói, là kết quả tốt nhất.”

“Vậy năng lực mới mà người phát hiện thì sao?” Kim Hi hỏi, “Người thật sự nhẫn tâm để sáng tạo vĩ đại này như vậy mai một?”

“Người thật sự không biết hay cố ý!” Long Tước phẫn nộ đứng lên, trong ánh mắt quang hoa chớp động, “Người không giết ta, chính là có lỗi với con dân của người, chẳng lẽ người còn muốn thả ta đi sao? Người cho người là thần sao? Từ bi bố thí cho địch nhân của người? Người là đấng ngốc?”

“Ta biết, nếu lưu lại mạng người, đối với cả Bỉ Mông mà nói chính là một uy hiếp.” Kim Hi nói, “Nhưng ta thực chờ mong nhìn xem năng lực của người có thể lớn đến mức nào, nếu người thật sự hoàn thành nó, đối với Bỉ Mông cũng là cống hiến thật lớn. Ta sẽ cho người một cơ hội, bất kể thời điểm nào cũng có thể tới khiêu chiến ta. Phát huy toàn bộ ý chí chiến đấu để hoàn thành loại năng lực này đi.”

“Toàn bộ ý chí chiến đấu sao? Vậy gọi nó là đấu khí đi.” Long Tước đứng lên, cầm trường đao bên chân Kim Hi, “Ta sẽ không tiếp tục mang theo cây đao này, mang theo nó, ta sẽ luôn may mắn, chỉ khi bỏ quên nó, ta mới có thể chân chính đối mặt với người. Kim Hi, người hôm nay làm một quyết định sai lầm, nếu ta thật sự phát triển đầy đủ đấu khí, có lẽ nó chính là điểm tựa để ngày sau ta chinh phục Bộ lạc của người.”

“Thời bình phải nghĩ tới thời loạn, nước không có ngoại xâm, nước sớm vong.” Kim Hi cười khê, “Ta có tâm thả người, cũng có tâm suy nghĩ vì Bộ lạc, Long Tước, ta sẽ không cho người cơ hội.”

Long Tước nhìn hắn thật sâu, xoay người muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Kim Hi lại đột nhiên mở miệng.

Long Tước thản nhiên xoay người, bộ dạng như đã liệu trước: “Đổi ý sao?”

Kim Hi lại lắc đầu: “Nếu là cho người cơ hội khiêu chiến, không khỏi tốt quá với người đi. Việc người làm với ta, là sai lầm vĩnh viễn không thể tha thứ, ta không thể cứ như vậy bỏ qua người.”

“Vậy người muốn thế nào, phế bỏ một cánh tay của ta, hay là một chân?” Long Tước giọng điệu thoải mái mà mở miệng.

Kim Hi lại quỷ bí nheo mắt lại: “Đều không phải, thương tổn người, ta không đành lòng, bỏ qua người, ta không cam lòng, cho nên ta quyết định, để người mang thai hài tử của ta.”

“Người không sợ ta xúi giục hài tử của người tới giết người?” Long Tước trừng to mắt, hoảng loạn lui về phía sau từng bước.

Kim Hi lại không kiêng sợ nở nụ cười: “Nếu người dùng tới cách ấy, chỉ sợ cả đời này người cũng đánh không lại ta, ta, chính là tâm ma của người.”

Hắn từng bước đến gần Long Tước, Long Tước từng bước lui về phía sau: “Ta không biết dùng năng lực gì, đây là thưởng ta nên được, đây là trừng phạt người nên nhận. Long Tước, là Thú nhân nên chịu trách nhiệm về hành động của mình.”

“Người là muốn, là muốn...!” Long Tước nói không ra cái từ kia, thế nhưng y lại đứng ở đó.

Kim Hi đứng cách y một thước, lời nói không chút lưu tình: “Người sợ? Một lần lại một lần, y vào ta yêu người, là có thể tham sống sợ chết? Bởi vì ta sẽ không dể thương người, cho nên người không sợ hãi, người không muốn trả giá cái gì, lại muốn nhận hết sao? Nếu quả thật hèn hạ như vậy, Long Tước, người muốn dể bại ta thế nào?”

Trong mắt Long Tước bắt đầu dấy lên lửa giận, y sáp thanh nói: “Kim Hi, sau ngày hôm nay, ta không nợ người cái gì, mang hài tử của người được hay không, là bổn sự của người!”

Kim Hi cũng đã vươn tay tới thân thể Long Tước. Long Tước vũ lực xuất sắc, đã dẫn phát thân thể biến hóa, làn da nóng hơn người thường, không sợ lạnh, cho nên thường xuyên lỏa thân trên. Đường nét cơ thể y cực kỳ hoàn mỹ, cơ vai chắc mẩy, xương quai xanh xinh đẹp, cơ ngực căng đầy, gần như hình thoi, hai núm hoa phần nổi điểm tuyết đường cong viền dưới cơ ngực, không chỉ có tám khối cơ bụng hoàn mỹ, hai sườn cùng thắt lưng cũng có thể thấy rõ những múi cơ, phần eo nhân ngư tuyến kéo dài vào trong quần da, dưới vùng phong cảnh bị che lấp, là hai bắp đùi thon dài thẳng tắp.

Tay Kim Hi phủ trên ngực Long Tước, ngực Long Tước không tự giác bắt đầu phập phồng. Kim Hi lại không hề tiếp tục động tác: “Đã giác ngộ việc này?”

“Tùy người đi.” Long Tước chuyển mắt, bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Kim Hi lắc đầu: “Tùy ta? Người có thể làm thật sao? Vô luận ta khiến người làm cái gì?”

“Đương nhiên có thể!” Long Tước biết mình nói những lời này nhất định sẽ hối hận, thế nhưng y lại vô pháp khắc chế mình.

“Vây quỳ xuống.” Kim Hi lạnh giọng hạ lệnh. Long Tước ngậy người, ánh mắt chứa phần nộ quỳ xuống. “Cởi quần ta ra.” Kim Hi hờ hững mệnh lệnh. Long Tước đỏ mặt lên, cắn răng, kéo quần Kim Hi xuống, điều kiện ở nguyên thủy, cho dù là Kim Hi, cũng không có quần lót để mặc, cho nên khi cởi quần ra, dương vật bán bột liền bắn ra, trà qua má Long Tước. Long Tước muốn né tránh, nhưng khứu giác mãnh cảm của Thú nhân khiến mũi y tràn ngập hơi thở Giống đực của Kim Hi. Y từng cảm thấy Giống đực đều thối đều ghê tởm, ngay cả tới gần cũng không nguyện ý, nhưng vào lúc này đối mặt với hung khí của Kim Hi, lại cảm thấy một cổ hương vị khó hình dung nhét đầy chóp mũi khiến y cả người khô nóng.

“Biết cái gì là khẩu giao không?” Kim Hi hỏi. Long Tước cau mày, thứ này, Mẫu mẹ y chưa từng dạy đến, thế nhưng y lại không muốn thừa nhận, “Nắm nó, sau đó dùng đầu lưỡi của người liếm.” Long Tước do dự nâng tay, cảm nhục còn lửa nóng của Kim Hi, độ ẩm này còn nóng hơn nhiệt độ cơ thể y, khi y cầm, cái kia vốn còn có chút mềm lại nhanh chóng nâng lên, trên lưng trụ dần dần lồi ra mạch máu, phần da đỉnh cao nhất rút xuống, quy đầu hình dạng dữ tợn đỏ tươi cứ như vậy thẳng tắp đâm đến trước mặt y, tản mát ra một loại hương làm y nhịn không được, Long Tước lè lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy quy đầu của Kim Hi, đầu lưỡi ẩm áp mang theo cảm giác hơi xước khiến Kim Hi thích ý, cả căn nhục còn nhảy đánh một chút, đỉnh vào miệng Long Tước. Long Tước chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ dùng miệng hàm chứa vật này của Giống đực, nhưng trên ấy có hương vị mãnh mẽ thần nhiên lại khiến y muốn ngừng mà không được, y dùng môi ngậm lấy quy đầu của Kim Hi, đầu lưỡi đảo quanh đỉnh, quy đầu bóng loáng giống như thứ mỹ vị gì đó, làm y không biết thẹn không ngừng liếm láp.

“Đừng có cần nha.” Kim Hi cúi đầu nhìn Long Tước, gia hỏa ngạo khí, cường đại, chưa bao giờ chịu nhìn thẳng xem bất luận kẻ nào này, lại mở cánh môi không ai chạm qua, ngậm lấy quy đầu của mình, còn lộ ra biểu tình thực thích, rồi lại chán ghét rồi rắm. Kim Hi nắm lấy cằm Long Tước: “Há lớn một chút.” Long Tước hướng trừng mắt nhìn hắn, lại há lớn miệng, quy đầu xát qua đầu lưỡi y, hướng vào sâu trong yết hầu tìm kiếm, cảm giác không khoẻ làm y muốn nôn khan, thế nhưng y lại không muốn lộ ra vẻ yếu đuối, đành phải nâng cổ lên, để thứ thô dài còn giống như không có điểm cuối kia tiến vào được thông thuận. Thân

dương vật gồ lên dán vào đầu lưỡi y, mũi Long Tước cách Kim Hi ngày càng gần, cuối cùng áp lên âm mao của Kim Hi, biết Kim Hi cố ý chinh mình, cho nên cho dù khóe mắt rưng rưng, Long Tước cũng chưa từng lùi bước. Kim Hi chậm rãi rút nhục côn ra, mặt trên đã phủ đầy nước miếng trong suốt, Long Tước nhìn không được nhẹ giọng nôn một chút, sau đó bắt khuất mà nuốt lấy nhục côn của Kim Hi lần nữa, có điều tuy rằng y làm bộ không chút nào e ngại, nhưng lần thứ hai lại chỉ tiến vào được hơn phân nửa. Kim Hi thích nắm miệng Long Tước, tùy ý Long Tước trước sau hầu hạ thịt côn của hắn, thoải mái trong chốc lát hắn liền rút ra. “Tận lực tách đầu gối ra, hai tay cầm lấy chân mình.” Kim Hi hạ lệnh, Long Tước mở hai đầu gối gần như thành một đường thẳng, hai tay ở sau người nắm mắt cá chân mình, Kim Hi dùng chân nhẹ nhàng gầy cao hoàn của Long Tước: “Liếm thịt côn của ta, sao lại khiến người cứng rắn thành cái dạng này.”

Long Tước xấu hổ quay đầu, y không biết mình làm sao nữa, phía dưới thế nhưng lại vừa cứng vừa nóng, y không muốn thừa nhận ngón chân Kim Hi nhẹ nhàng gầy nhục côn cùng cao hoàn lại làm y thích tới mức muốn kêu lên. Nhưng thân thể y vẫn bán rẻ cảm giác của y, Kim Hi ngồi xổm xuống cầm cao hoàn của Long Tước, dùng bàn tay nhẹ nhàng đè ép rồi thả lỏng, tay kia thì dọc theo phân thân chậm rãi đụng đến đỉnh quy đầu, cơ bụng chính tề của Long Tước không ngừng phập phồng, khe rãnh giữa cơ thể như là làn sóng nhô lên lại trũng xuống, cơ đùi không ngừng căng cứng, cao hoàn bởi vì phấn khởi mà co rút nhanh, nhục côn vênh lên thẳng tắp, ngón tay Kim Hi chậm rãi dọc theo thân đụng đến đỉnh thì mã nhân chảy ra một giọt chất lỏng trong suốt, Kim Hi gạt lấy chất lỏng dâm mỹ kia, đưa đến bên miệng Long Tước: “Nếm thử hương vị dâm thủy của bản thân, chưa từng thích đến như vậy đi?”

Long Tước trừng mắt Kim Hi, ngậm lấy ngón tay Kim Hi, Kim Hi lại thuận thế đâm ngón tay vào, Long Tước quay đầu né tránh. Kim Hi vỗ vỗ cái mông y: “Lật người, úp sấp như dã thú ấy.” Long Tước dùng lực trở mình, tứ chi chầm đất, Kim Hi bắt lấy nhục côn cứng rắn đã dán vào cơ bụng của y, triệt động như là vắt sữa, lòng bàn tay cầm quy đầu của Long Tước như vặn ốc. Lần đầu tiên nhận thức loại khoái cảm ngập đầu này, Long Tước uốn cong thắt lưng hữu lực, hai tay chống đất, vai gắt gao co lại, bắp thịt trên lưng đều căng cứng, miệng phát ra rên rỉ dâm mỹ: “Không! A!” Kim Hi lại không ôm y, “Giúp ta kéo thứ dâm loạn ấy tới đây.” Long Tước quay đầu lại nhìn Kim Hi, tay lần tới giữa hai chân, ép nhục côn cứng rắn đến phát đau của mình đến khi vuông góc với mặt đất, tay Kim Hi tùy ý xoa nắn trên đỉnh nhục côn, ngón tay thô làm Long Tước nhìn không được hai chân run rẩy, ngón chân đều co rút. Kim Hi vươn ngón tay dính dâm thủy Long Tước chảy ra, bôi lên mặt sau chưa được khai phá, chậm rãi vói vào, tiểu huyết nhanh chắt lại nóng hơn so với bọt Tắc Nhĩ nhiều lần nghênh đón vị khách đầu tiên, Kim Hi chậm rãi khai phá, một bên lấy tay vuốt vuốt nhục côn của Long Tước dời lực chú ý, một bên cắm vào hai ngón tay, lần đầu khuếch trương kỳ thật còn lâu mới kết thúc, nhưng Kim Hi muốn cho Long Tước một ấn tượng khắc sâu, buông tay ra quỳ gối giữa hai đùi Long Tước, đè thấp bờ vai y, hai tay vuốt ve cơ ngực cùng cơ bụng khoé đẹp của y, sau đó đỡ thịt côn của mình đâm vào hậu huyết của Long Tước.

“Đau quá, ngao!” Bởi vì đau đớn khó nhịn, Long Tước gầm lên giận dữ, thế nhưng biến thành một con kim lân sử xinh đẹp, Kim Hi cũng đã là cung đã lên dây, hắn túm lấy lông trên cổ Long Tước, như dùng sĩ Hercules trong truyền thuyết chế phục sư tử da đồng, hắn dùng lợi mâu dưới hạ khó xuyên thủng hậu huyết của Long Tước, da lông phía sau Long Tước hơi bạc cọ vào thân thể hắn, thế nhưng hắn lại không thêm quan tâm dùng sức tiến lên. Thú hình Long Tước cuộn lại chân sau, quỳ rạp trên mặt đất, tùy ý Kim Hi ghé vào trên người y, mà Kim Hi nửa thân dưới còn như máy đóng cọc lạch cách lạch cách đập vào thân thể y. Khoái cảm mãnh liệt làm Long Tước phát ra tiếng rống kịch liệt, Kim Hi cảm thụ được sự nhanh chắt khác hẳn nhân hình, thế nhưng sản sinh dục vọng với một con sư tử, hắn cũng phát ra tiếng kêu như dã thú, hai người ở giữa trời đất nguyên thủy, như là hai con dã thú giao cấu.

Sau khi gieo hạt giống vào thật sâu trong thân thể Long Tước, Kim Hi giữ lấy Long Tước đã biến thành nhân hình lại làm sáu lần, đúng là nhất dạ thất thứ lang hàng thật giá thật, Long Tước bị quỳ thao, đổi mặt cầm hai chân thao, còn từ bên sườn thao, các loại tư thế cơ hồ đều bị Kim Hi chơi mấy lần, y giữ mình thời gian dài, lại bị Kim Hi cả đêm bù đủ, cuối cùng không còn khí lực rên rỉ, hai chân càng không ngừng run rẩy, phía sau bị uy nọ, vừa động liền thấy chất lỏng trắng đục chảy ra. Kim Hi lại đem một viên Lệ châu bôi nhét vào thân thể y, làm thứ chất lỏng dâm ác ấy, cứ như vậy bị giữ chặt trong thân thể y. Kim Hi xem y mệt đến mức hai chân đều đứng không nổi, liền ở bên chiếu cổ y một ngày, đợi cho Long Tước rốt cục khôi phục năng lực hành động, y hung hăng đánh Kim Hi một quyền rồi bỏ chạy. Mà khi y lúi Lệ châu bôi ra thì trừ bỏ quanh cửa huyết còn sót lại, thì chất lỏng trắng đục vùi sâu bên trong đều bị y hấp thu,

chỗ sâu nhất trong thân thể y đều bị Giống đực chết tiệt kia để lại dấu vết và khí vị, đời này đều rửa không sạch hương vị độc chiếm ấy.

Sau đêm đó, Long Tước thật sự mang thai hài tử của Kim Hi. Sau đó, hàng năm Long Tước đều sẽ tìm Kim Hi khiêu chiến, nhưng lại luôn bị Kim Hi áp chế, mỗi lần thất bại, đều bị Kim Hi ăn xong lau sạch. Cái này coi như là tương ái tương sát đi.

57. Chương 57: Ngoại Truyện Chi Chứng Lo Âu Làm Ba Ba

Thú nhân hoài thai tám tháng, Giống đực hoài thai chín tháng, cho nên rõ ràng Tật Tắc Nhĩ mang thai trước Hi Tư Lạc và Hoa Lê, mà Hi Tư Lạc và Hoa Lê lại sinh hạ cực cứng trước.

Công việc dung hợp tam đại Bộ lạc đã sắp chấm dứt, Kim Hi dồn ép bản thân điên cuồng mấy tháng, rốt cục thất bại bắt đầu ra một bộ “chế độ” đầy đủ, sau đó liền bị Bạch Thiên hung tàn đá vào bởi nhóm Tật nhĩ an thai.

Lúc mới bắt đầu mang thai, Kim Hi tuy có “kết hợp” với nhóm Tật nhĩ của mình, nhưng vẫn luôn suy tính về chế độ, pháp luật của Bộ lạc. Sau đó thời gian thai kỳ phát triển, Kim Hi lại càng ít về nhà, vẫn luôn là Nạp Lan lo liệu trong ngoài, còn nhóm Tật nhĩ thì tự lực cánh sinh, thật sự là không có Na nhĩ nào vô trách nhiệm hơn hẳn.

Nhưng hiệu quả do bận rộn mang đến là, Kim Hi luôn không có giác ngộ làm cha, chờ khi hần rốt cục rảnh rồi, trong óc không còn các loại chế độ, pháp luật, lễ tiết, hiến tế, hần chợt phát hiện, bụng nhóm Tật nhĩ của hần đều trở nên thật lớn.

“Thế nào lại đột nhiên lớn như vậy?” Kim Hi vuốt ve bụng Hi Tư Lạc, rõ ràng là cơ bụng gọi cảm có lỗi có lỗi, bây giờ lại biến thành tròn vo bóng láng, “Giống như biển lớn trong một đêm, như quả bóng được thổi hơi.”

Hi Tư Lạc vẻ mặt hắc tuyến: “Người đang hình dung hài tử của người sao?”

Kim Hi ngượng ngùng mỉm cười, Hi Tư Lạc sau khi mang thai tính tình trở nên có chút nóng nảy, hơn nữa tựa hồ chỉ nhằm vào Kim Hi, cho nên đến khi Kim Hi về nhà, Hi Tư Lạc mới dịu đi một ít. Kim Hi nhẹ nhàng vuốt ve bụng Hi Tư Lạc, đột nhiên hoảng sợ buông tay ra: “Nó động!”

Cơn tức trên mặt Hi Tư Lạc rõ ràng bắt đầu hừng hực thiêu đốt. Nạp Lan ngồi bên, dán vào bụng Hi Tư Lạc, vỗ tay: “Nghe!” Kim Hi ghé qua, mặt đối mặt Nạp Lan, Nạp Lan vẫn mặt than nghiêm mặt, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười ấm áp, Kim Hi dần dần tỉnh hạ tâm lại, sau đó, hần thật sự cảm giác được, trong bụng Hi Tư Lạc, có trái tim một tiểu sinh mạng đang mạnh mẽ nhảy lên, còn có thứ gì đó cách cái bụng đá hần.

Ở một khắc này, Kim Hi bỗng nhiên vô cùng rõ ràng ý thức được, trong bụng Hi Tư Lạc mang hài tử của mình, một tiểu sinh mạng thuộc về mình.

“Nó ở bên trong sẽ không bị ngạt chứ?” Kim Hi chỉ ngây ngốc hỏi. Trong nháy mắt toàn bộ cơn tức của Hi Tư Lạc vô thanh dập tắt, đây thật sự là nam nhân cơ trí mình yêu lúc trước sao? Rõ ràng là một tiểu tử ngốc đi?

“Nạp Lan người mỗi ngày chiếu cố thế nào? Hi Tư Lạc ăn tốt không, nôn nghén nghiêm trọng không? Thân thể có thoải mái không? Ngủ có cảm lạnh không? Có thể mắc chứng ứ ứ hậu sản không? Mỗi ngày có đi tản bộ không? Ăn thức ăn mặn không? Có tiền hành hương thai hay không?” Kim Hi bỗng nhiên nhảy dựng lên, bùm bùm nói một tràng, Nạp Lan nghiêm mặt nghe, nhưng Kim Hi lại càng nói càng hưng phấn, “Tả lốt nên đi đâu chuẩn bị, còn có bình sữa, xe nôi làm sao bây giờ, ta muốn xây nhà, xây một gian phòng trẻ con. Đúng rồi ta phải xây một khu nhà trẻ trong Bộ lạc, phải bắt đầu giáo dục từ nhỏ, không thể để hài tử chịu khổ như trước, ai nha còn có tài liệu giảng dạy còn chưa có, ta muốn soạn một quyển Tam Tự kinh, không được ta sao có thể đọc hai nhĩ tử của mình như vậy, tuyệt đối không thể để nó thua ở vạch xuất phát, càng không thể để nó mất đi niềm vui thời thơ ấu, ta muốn làm ba ba tốt, ba ba dưỡng Thú nhân thì dưỡng như nam hài hay nữ hài? Nhưng dưỡng nữ hài cũng không thể để một Giống đực có thể tùy tiện lừa bịp nó đi, Giống đực kia dám ra tay với hài tử của ta ta sẽ lột da bọn chúng, a!”

Nạp Lan nghiêm mặt cầm một trái dưa hấu lớn màu vàng hung hăng đập xuống đầu Kim Hi, nước dưa bên trong xối đầy đầu Kim Hi, Kim Hi rốt cục đành chỉ liên tưởng hỗn loạn siêu cấp trong đầu.

Hi Tư Lạc ngồi ghé trên thành thoir ăn dưa, cũng không thèm liếc mắt Kim Hi một cái. Kim Hi rơi lệ đầy mặt, Hi Tư Lạc người tuyệt không đáng yêu, vẫn là Táp Tắc Nhĩ tốt hơn.

Mà lúc này Táp Tắc Nhĩ đang biến thành thú hình nằm trên giường, nằm ngửa tứ chi mở lớn, lộ ra cái bụng bao trùm lông tơ tuyết trắng, ngủ giống như một con Husky. Có điều thời gian Táp Tắc Nhĩ mang thai biểu hiện điển hình chính là ngủ, Kim Hi vòng quanh y nhìn hồi lâu, lòng tràn đầy vui mừng, lại không dám quấy rầy y, đột nhiên hần thống khổ che mặt mình: “Ta thật sự hết cứu nổi rồi, thế nào lại cảm thấy một con cầu ngọc ngủ tứ chi chống vó thật đẹp mắt, nhân sinh của ta a, ma ma ta thực xin lỗi ngài, tôn tử của ngài do cầu sinh, tôn nữ của ngài do động vật họ mèo sinh, cố tình nhi tử của ngài còn vui vẻ không chịu nổi.”

“Ta đang muốn biết nếu hần bắt gặp Hoa Lê thì làm sao bây giờ.” Nạp Lan có chút do dự nhẹ giọng hỏi. Hi Tư Lạc yên tĩnh thoải mái nằm, dùng móng nhỏ xấn thịt quả dưa, thích ý mỉm cười: “Ta cũng muốn xem.”

“Cảm giác nguyên nhân chúng ta muốn nhìn không giống nhau.” Nạp Lan không nói gì nhìn Hi Tư Lạc, cảm giác quả dưa này rơi vào bụng y đều biến thành màu đen.

Lúc này Kim Hi đã chú ý tới vấn đề này: “Hoa Lê đâu? Hần không phải nên ở nhà dưỡng thai sao?”

“Ách, cái kia, hần đi ra ngoài.” Nạp Lan có chút nhức đầu.

“Àn? Hần đi ra ngoài?” Kim Hi lập tức hô, “Ai đi với hần, hần đã sắp sinh, thế nào không ai đi với hần? Hoa Lê đi đâu? Hần không quen biết nhiều người trong Bộ lạc, thế nào còn đi ra ngoài?”

“A? Ai kêu ta?” Bên ngoài truyền đến một tiếng nói tùy tiện, “Nạp Lan, phụ một tay, con này nặng quá.”

Nạp Lan dùng răng nanh cắn môi dưới, thần sắc mơ hồ nhìn ra bên ngoài.

Kim Hi môi run run đi ra ngoài, vừa đi vừa thấp giọng thì thào: “Sẽ không, sẽ không, sẽ không Hoa Lê làm sao người dám ra ngoài săn bắn! Người có biết người đang mang thai hay không, người có biết người sắp sinh hay không, người lại vẫn đi săn bắn trâu rừng, người bị nó đụng vào thì làm sao bây giờ, người người người!”

“Ai nha mỗi ngày nằm một chỗ ngọt ngọt muốn chết, người xem khí trời thật tốt a, gió nhẹ man mát a, đồng cỏ xanh biếc a, trời nhiều nắng a, đàn trâu rừng thật dễ bắt a ~~” Hoa Lê trùng to mắt, giả vờ thực khờ dại nói.

“Đàn? Trâu? Rừng? Người tham gia mùa săn bắn sao???” Kim Hi dùng giọng điệu muốn học máu hô lên.

“Ai nha ta đau bụng.” Hoa Lê nói xong liền ôm bụng, “Ai nha ta muốn đi vào nghỉ một lát.”

“Không sao chứ, ta đã nói rất nguy hiểm mà!” Kim Hi mặt mũi trắng bệch, “Nhanh đi gọi phụ thân ta! Nạp Lan nhanh đi!”

Nạp Lan mặt than run rẩy một chút: “Trâu này làm thế nào a?”

“Ta muốn ăn nướng, rắc nhiều tiêu chút nha ~” Hoa Lê lập tức vui vẻ mở miệng, tinh thần vô cùng.

“Hoa! Lê!” Kim Hi trên người giống như dấy lên ngọn lửa giận, Hoa Lê đồng học không cẩn thận bại lộ bản chất đáng thương quay đầu, sau đó ngao một tiếng biến thành thú hình, nằm trên mặt đất, tứ chi cuộn tròn, móng vuốt khua khua, bụng tròn vo, y xoay xoay tại chỗ, thực thuần khiết vô tội nhìn Kim Hi.

Kim Hi nhất thời có chút không biết phải làm sao, Nạp Lan hừ một tiếng: “Người nên vuốt lông cho hần.”

“Vuốt lông?” Kim Hi nghi hoặc.

“Thời gian Thú nhân mang thai, không có biện pháp liếm đến bụng mình, cho nên thực thích người khác vuốt lông cho bọn hần.” Nạp Lan kiên nhẫn giải thích, “Tiểu Thú nhân cũng thích.”

“Các người, lúc biến thành thú hình sẽ liếm bụng mình sao?” Kim Hi sau khi hỏi xong liền phát hiện bản thân hỏi một vấn đề rất thiếu não, bởi vì Nạp Lan cùng Hi Tư Lạc đều tái mặt rồi, Hi Tư Lạc không chút do dự phi quả dưa trong tay mình về phía Kim Hi. Hoa Lê dùng móng vuốt bụm mặt, phát ra tiếng cười hự hự, hai chân sau thu hồi móng vuốt cuộn tròn xù lên.

Kim Hi nhận định vấn đề này đáng khinh giống như hỏi nữ nhân “Các người có phải lúc đi tiểu cũng có cảm giác như đại di mụ hay không”, hần dựa theo Nạp Lan chỉ thị, vuốt thuận theo hướng lông mọc trên bụng Hoa Lê, Hoa Lê hình thái Cọp răng kiếm trần bì sắc, có một mảnh lông bụng trắng tinh như tuyết, y thoả mái mà duỗi tứ chi, tùy ý Kim Hi vuốt ve bụng y.

Nơi này chính là cực cương của mình a. Kim Hi vuốt ve nơi ẩm áp khê động động kia, một loại cảm giác kỳ diệu bao lấy hần, nhìn Hoa Lê như đại miêu híp mắt hưởng thụ, Kim Hi nhịn không được nhẹ nhàng nghiêng người qua hôn môi Hoa Lê. Hoa Lê kinh ngạc mở to mắt, sau đó chìa đầu lưỡi mang theo xước xước liếm mặt Kim Hi.

58. Chương 58: Ngoại Truyện Chi Sanh Con Thật Đáng Sợ

Theo ngày sinh dự tính của Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc từng ngày từng ngày tới gần, chứng lo âu của Kim Hi ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng lâm vào trầm mặc vật cực tất phản, hần mỗi ngày đều canh giữ ở cửa phòng, Bạch Thiên bị ngăn trong phòng cũng không thể đi ra.

“Tên hồn trưởng này, mau để cho ta đi ra ngoài!” Bạch Thiên tức giận gầm lên giận dữ, nhưng Kim Hi vẫn giữ mặt quan tài, chết sống không chịu để Bạch Thiên ra ngoài. Người trong Bộ lạc muốn hỏi chuyện gì, đều phải tới tận nhà Kim Hi.

Dựa theo chế độ mới xác lập, thần miếu biến thành nơi cao nhất, ngay cả Tế Ti cũng không thể ở trong thần miếu, phải xây mấy gian nhà bên ngoài thần miếu, mà giữa thần miếu và nhà Kim Hi còn xây một vòng tường đất, xác lập Tế Ti viện sau này.

Một con Husky cao lớn quay chung quanh Kim Hi, dùng cái đuôi nhẹ nhàng quét qua cánh tay Kim Hi. Kim Hi ôn nhu gãi bụng Tập Tắc Nhĩ, Tập Tắc Nhĩ nằm giữa tứ chi mở ra để Kim Hi giúp y vuốt ve bụng, trạng thái của y khá hơn Hi Tư Lạc và Hoa Lê. Hoa Lê ngang ngược quá phận, căn bản không chịu ngồi yên, Hi Tư Lạc thì nóng nảy, gần đây càng ngày càng nghiêm trọng. Kim Hi kỳ thật cũng cảm thấy cái gọi là gánh nặng cuộc sống, áp lực làm ba ba. Hần dù sao cũng chỉ là một sinh viên bình thường, đột nhiên tới cái thế giới này, trong thời gian ngắn đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, áp lực trong lòng hần cực kỳ lớn. Nhưng cuộc sống nhiều khi sẽ không cho người thời gian áp lực u buồn, nếu như là ở xã hội hiện đại có lẽ còn có thể đi tìm bác sĩ tâm lý linh tinh, ở cổ đại, cũng chỉ có thể tự điều tiết bản thân, là trách nhiệm mình phụ trách, thì nhất định phải tự mình khiêng lên.

Hơn nữa tương đối mà nói, còn hơn đủ loại cái gọi là áp lực tâm lý, cuộc sống phong phú mang đến hạnh phúc càng thêm sâu. Nội tâm cường đại như vậy, có lẽ chính là nguyên nhân Kim Hi có thể biến thành một Giống được đi.

“Ngao!” Đột nhiên trong phòng truyền đến một tiếng kêu rên, Kim Hi vội vàng bỏ nhào vào. Lại phát hiện Hoa Lê bọc chăn đáng thương nhìn hần.

“Làm sao vậy? Làm sao không thoả mái?” Kim Hi vẻ mặt lo lắng.

“Không! Người trước tiên đi ra ngoài đi, ta không sao!” Hoa Lê mặt dạn mày dày hiềm khi đỏ bừng mặt, Kim Hi biết nhất định có vấn đề, làm sao có thể rời đi. “Người đi ra ngoài đi, thật sự không có việc gì, không cần!” Hoa Lê cự tuyệt liền bị Kim Hi một phen xóc chăn lên, tấm da thú trải bên dưới xuất hiện một vòng dấu vết ẩm ướt quỷ dị.

“Người ái dâm sao?” Kim Hi ngây ngốc hỏi han.

Hoa Lê vẻ mặt thảm thiết ta không sống nữa, Kim Hi muốn cười lại không dám cười, đang chuẩn bị an ủi Hoa Lê, Nạp Lan theo vào đột nhiên biến sắc nói: “Không phải ái dâm, là muốn sinh!”

“Cái gì?” Kim Hi chấn động, đây chẳng lẽ là cái kia??? Nạp Lan đã nhanh chóng chạy ra ngoài, không bao lâu Mẫu mục Kim Hi và Mẫu mục Hoa Lê đều chạy tới.

“Thú nhân sanh con, Giống đực đi ra ngoài! Nhanh đi chuẩn bị nước ấm!” Kim Hi bị hai vị Mẫu mục vung tay đuổi ra phòng, trong lòng vẫn ngốc ngốc, trên mặt cũng cứng ngắc vô cùng, còn không rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Tiểu tử ngốc, bình tĩnh một chút, đừng ngốc vù vù như vậy.” Bạch Thiên không khách khí vỗ đầu hắn.

Kim Hi ngẩng đầu nhìn hắn vài giây đột nhiên hỏi: “Tại sao lại là Mẫu mục đỡ đỡ?”

“Nào có Giống đực nào đỡ đỡ cho Thú nhân, không phải vạn bất đắc dĩ Tế Ti tuyệt sẽ không tiến vào phòng sanh.” Bạch Thiên nói đương nhiên.

“Vậy người làm gì mà giả bộ như người rất trọng yếu vậy?” Kim Hi buồn bực nói, lập tức thấy Bạch Thiên chợt lóe biểu tình đặc ý liền hiểu ra, “Người lại muốn nhân hạ?” Hắn nên nói cái gì, hắn nên phải nhờ lão cha vô trách nhiệm này thế nào?

Hi Tư Lạc đỡ thắt lưng chậm rãi đi đến bên cạnh Kim Hi, sắc mặt trắng bệch. Trong phòng sinh truyền ra tiếng hô: “Mẹ nó đau quá ngao ngao, đau chết lão tử!”

Thân thể Hi Tư Lạc chóp động một cái, lập tức đỡ lấy Kim Hi. “Hi Tư Lạc, người không có chuyện gì chứ?” Kim Hi vội vàng đỡ y.

“Người sau này không cần tiếp tục chịu khinh bỉ.” Hi Tư Lạc cắn môi tái nhợt cười, Kim Hi lập tức hiểu được nguyên nhân. Bạch Thiên cuối cùng cũng không phải vô dụng như vậy, vội vàng ngẩng đầu, dùng Ngã Lộ Ni lực thông tri người nhà Hi Tư Lạc.

Đồng thời nghênh đón nhi tử hai người giảng sinh, khiến Tế Ti viện nhất thời lâm vào bận rộn, Thú nhân quen biết phụ mẫu Hi Tư Lạc và Hoa Lê đều chạy tới đỡ đỡ.

“Ngao!” Hoa Lê trong phòng sinh truyền đến một tiếng hổ rống, chân chính là hổ rống, lâu dài mà thống khổ, thân thể Kim Hi lung lay sắp đổ, hắn nắm thật chặt tay Bạch Linh, Bạch Linh đau đến dung nhan vặn vẹo cũng không dám bỏ ra. Nhưng sau một tiếng rống dài này, trong phòng đột nhiên tĩnh lặng vài giây, Kim Hi há mồm lại phát không ra thanh âm, muốn hỏi lại nói không ra lời. Bạch Linh vội vàng chuẩn bị mở miệng, đúng lúc này, hắn nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng meo meo rất nhỏ.

“Sinh! Sinh! Là một tiểu Thú nhân khỏe mạnh!” Mẫu mục Hoa Lê ôm một cái tã lót đi ra. Kim Hi run rẩy đi qua, liền chứng kiến trong tã lót có một đầu lão hổ trần bì sắc nho nhỏ như con mèo nhỏ, khoe miệng còn lộ ra hai khỏa răng nanh hơi lớn, phát ra tiếng meo meo đáng thương, lông tơ sáng bóng còn dính vết máu không quá sạch sẽ, ướt sũng bọc lấy mặt nó. Kim Hi tâm nháy mắt đều mềm nhũn, cho dù diện mạo không thuộc về mình, cho dù nhìn tựa hồ vô cùng bẩn, nhưng trong nháy mắt này, hắn rõ ràng biết đây là hài tử của hắn, là huyết mạch của hắn kể từ thế giới này, là hài tử của hắn và Hoa Lê.

“Mau vào đi, đừng để lạnh!” Kim Hi thấp giọng thúc giục, hắn tự tay đón lấy hài tử, đi vào phòng. Hoa Lê vẫn ở thú hình, một mỗi nắm tại đó, trên người bọc da lông thật dày. Thú nhân duy trì thú hình là cường tráng nhất, nhưng khi sinh sản biến thành thú hình lại vẫn thập phần mệt mỏi, cần duy trì thú hình một lát, mà anh nhi Thú nhân cho đến bảy tuổi đều là thú hình.

“Hoa Lê, đây là hài tử của chúng ta. Ta muốn đặt tên cho nó, Hoa Chương.” Kim Hi ôm hài tử ngồi bên cạnh Hoa Lê, Hoa Lê thân mật cọ cọ đầu vào hắn, lông y có chút ướt mồ hôi.

“Kim Hi người trước đi xem Hi Tư Lạc đi, tình huống có phần...” Mẫu mục Hoa Lê tuy thương con mình, nhưng vẫn tới báo tin. Kim Hi lập tức cả người run lên, hắn không biết phải làm sao nhìn Hoa Lê, Hoa Lê thăm dò ngậm lấy tã lót, tiểu lão hổ tự động tập tễnh đứng lên, chui xuống dưới thân Hoa Lê. Nhìn tiểu lão hổ mới sinh có sức sống như vậy, Kim Hi cũng hơi an tâm một ít. Hắn hung hăng hôn cái trán Hoa Lê, rồi vội vàng chạy tới phòng Hi Tư Lạc.

“Hi Tư Lạc thế nào?” Ở xã hội lạc hậu này, lúc sinh đẻ phát sinh một chút trạng huống, có thể sẽ là trí mạng, Kim Hi tâm loạn như ma, “Bạch Thiên đâu! Bạch Thiên đi đâu vậy! Hắn thế nào còn chưa tới!” Giờ

này khắc này, hẳn có bao nhiêu hi vọng hẳn có thể không cần vào lúc nhóm Tất nhĩ sinh mà lại kêu tên Bạch Thiên.

“Người loạn cái gì!” Mẫu mục Kim Hi trừng mắt hẳn một cái, “Hi Tư Lạc bây giờ còn chưa có chuyện gì, hẳn chỉ tạm thời còn chưa đổi thành thú hình. Thú nhân lúc sắp sinh mới có thể biến thành thú hình, giữ lại thể lực lớn nhất, bây giờ còn chưa đổi thành thú hình, có thể là hài tử còn chưa chuẩn bị tốt.” Ý là sản đạo chậm chạp không mở, nhưng cũng không xuất hiện bệnh biến, tạm thời còn chưa cần quá lo lắng. Nhưng Kim Hi làm sao có thể không lo lắng? Hi Tư Lạc kiên trì thật lâu, hít thở ngày càng thống khổ, mọi người dần dần từ an ủi lâm vào khẩn trương. Kim Hi ở một khắc này lại thần kỳ bình tĩnh: “Nhanh đi lấy cổ linh chi ta đã chuẩn bị ra.”

Cái gọi là cổ linh chi cũng là một loại dược thảo, loại dược thảo này giống như cổ linh chi, ôn nhuận như ngọc, trắng mịn như du, đỏ tươi như máu, xúc cảm như thịt, có tiền bối phát hiện dã thú gần chết sẽ dùng loại dược thảo này, sau đó có thể kiên trì đến khi thân thể dần dần lành lại, mới phát hiện đây là thần dược giữ mạng, Kim Hi đặc biệt đích thân vào núi hái, trên thế giới này cũng chỉ có khối nham thạch hẳn gõ trên vách đá kia mới ngắt được loại thảo dược này.

“Thế nào chỉ có một ít như vậy?” Kim Hi thanh âm bình tĩnh đến cực điểm, thậm chí một chút cảm tình cũng không có, cơ hồ có chút lãnh mạc. “Không cần nhiều lắm, quá nhiều chưa chắc là chuyện tốt.” Mẫu mục Kim Hi biết đây là quá lo lắng ngược lại vật cực tất phản, nhưng vẫn tốt hơn là hẳn mất bình tĩnh.

Mà sau khi dùng cổ linh chi, trong phòng rốt cục truyền ra tiếng thở của dã thú, Hi Tư Lạc biến thành thú hình!

“Thật tốt quá, thấy được đầu hài tử rồi!” Trong phòng báo một tiếng xong, cũng chỉ còn lại tiếng báo rống của Hi Tư Lạc liên miên không dứt, tựa hồ y đang dùng hết toàn lực, mà những người khác không dám phân tán lực chú ý của y, không phát ra tạp âm nào, Kim Hi đầu óc vận chuyển vèo vèo, nếu quả thật xảy ra vấn đề, hẳn có thể dùng Ngã Lộ Ni lực siêu tuyệt ngăn chặn bằng huyết đáng sợ nhất hay không? Sáu con Ca linh biến thành màu đỏ điểm lệ, trôi nổi phía sau hẳn.

“Hài tử đã ra rồi!” Rốt cục trong phòng truyền đến một tiếng hoan hô. Còn hơn Hoa Lê gợn gằng linh hoạt, Hi Tư Lạc kéo gần nửa ngày mới sinh ra, thật sự là làm cho người ta cảm thấy thời gian dài đến đáng sợ.

“Còn có một đứa!” Kim Hi nghe được câu này chỉ biết sững sờ, chợt một tiếng gầm rú cao vút truyền ra, tâm Kim Hi theo tiếng hô bay cao, cao rồi lại cao, sau đó yên lặng trong nháy mắt chìm xuống thấp nhất.

“Mẫu tử bình an!” Bên trong truyền ra những lời này, sáu con Ca linh phía sau Kim Hi đồng thời biến thành bạch sắc, vui vẻ phiêu phiêu.

“Là song sinh a!” Nhóm Mẫu mục đỡ đỡ đều cảm thấy thực ngạc nhiên, Kim Hi vội vàng chạy vào phòng, trong phòng còn có mùi tanh thoang thoang. Hắc báo mỗi một nhắm mắt lại, chỉ có tiếng thở gấp mỏng manh chứng minh y vô sự. Hai tiểu hắc báo cuộn bên cạnh y, cũng hít hít, trên người còn đắp thảm da thú. Kim Hi ôm đầu Hi Tư Lạc, cảm giác ánh mắt nóng nóng, hẳn ngẩng đầu, tiếng nói khàn khàn: “Không bao giờ... sinh nữa.” Lại cảm thấy đau đau mỏng manh, thì ra rằng nanh Hi Tư Lạc nhẹ nhàng cắn cánh tay hẳn. Kim Hi nhìn ánh mắt Hi Tư Lạc, nháy mắt liền hiểu được ý tứ của Hi Tư Lạc, hẳn ôm Hi Tư Lạc, chỉ cảm thấy trong lòng đã tràn ngập vui sướng vô tận.

59. Chương 59: Ngoại Truyện Chi Tiểu Hài Tử Đáng Sợ Hơ

Thời điểm Hi Tư Lạc và Hoa Lê sinh, Kim Hi đã để người đưa Tạp Tắc Nhĩ đi xa xa, hẳn sợ tạo áp lực cho Tạp Tắc Nhĩ. Có điều cả ngày không có tin tức của Hi Tư Lạc, cũng làm cho Tạp Tắc Nhĩ bị dọa không nhẹ. Kim Hi mượn toàn bộ thần dược có liên quan đến sinh sản trong thần miếu, còn đặc biệt ra roi thúc ngựa chạy tới Thánh Địa trưng cầu ý kiến ba vị nữ thần về vấn đề sinh sản, khi không có được trợ giúp gì còn thiếu chút đập phá Thánh Địa.

Có điều ba tiểu Thú nhân bình an giáng sinh làm Tạp Tắc Nhĩ áp lực giảm bớt không ít, y luôn ở trạng thái thật tốt, có thể ăn có thể ngủ, cho nên cũng an ủi Kim Hi rất lớn. Kim Hi trong đoạn thời gian này cố gắng kết hợp Ngã Lộ Ni lực hẳn gọi là “pháp thuật” với tri thức đông y hẳn chưa hiểu rõ hết làm ra một

bộ y thuật nguyên thủy nhất, chính là dùng năng lực để kiểm tra thân thể Táp Tắc Nhĩ, vì hoàn thiện quá trình này, trong Bộ lạc có bệnh người gần đây cơ hồ đều đến thần miếu để Kim Hi bài bố một phen.

Kim Hi nghiêm trang nắm cánh tay người tới, thật ra là để pháp thuật dễ dàng tiến vào thăm dò, hẳn đã tự lĩnh hội sau khi thực nghiệm, xác định phép thuật không gây thương tổn với cơ thể, chỉ là thăm dò vào thân thể khó khăn hơn khám ngoài nhiều, còn cần lực khống chế thực tinh tế cùng sức quan sát mẫn tuệ, cho nên phải có yêu cầu về tư chất và huấn luyện.

“Ngao?” Tiểu lão hổ trần bì sắc khờ đại nhảy lên cánh tay Kim Hi, tứ chi xù lông giẫm lên cánh tay Kim Hi, nhìn tay Kim Hi, sau đó thăm dò liếm liếm ngón tay Kim Hi. “Ngao ~” hai tiểu báo da lông hắc sắc bóng loáng giống nhau như đúc chạy tới, một con trong đó còn bị đẩy lui một chút, sau liền xông tới đẩy ngã tiểu lão hổ, ba tiểu thú lăn thành một đoàn.

“Ta nghĩ bệnh của ngươi đã khá hơn rồi, trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Kim Hi khẽ cười nói.

“Cám ơn Ngã Lộ Ni Tế Ti! Thật sự cảm ơn ngài, ngài thật không hổ là Thần sử a.” Giống đực được chữa trị ca ngợi tự đáy lòng, cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Trên thực tế Giống đực này là một trong số ít những người mắc bệnh nghiêm trọng ở Bộ lạc, hẳn là bị thận kết sỏi. Kim Hi lớn mật dùng thủ pháp tạo chấn động rất nhỏ đập nát sỏi, để hẳn có thể thông qua bài tiết nước tiểu mà xuất ra. Bởi vì kỹ xảo cao siêu, cho nên Giống đực này thậm chí không cảm thấy thống khổ quá lớn. Có điều đến giờ Kim Hi cũng cảm thấy nghĩ lại mà sợ, gần đây thường xuyên ôm các loại trái cây, dùng phương pháp chấn động này để phá hủy ruột bên trong, hẳn biết mình không có khả năng chữa khỏi tất cả các loại bệnh, nhưng ít nhất có thể mở cánh cửa khai sáng y học tại thế giới này, cũng vì tạo cơ hội cho đời đời con cháu của mình bình an lớn lên.

“Không cần khách khí, đây là ta phải làm.” Kim Hi một bên giả bộ bảo trì khí chất Thần sử, một bên dùng tay tách ba tiểu động vật đang vui vẻ cắn xé nhau ra. Giống đực vẫy tay từ biệt, Kim Hi đành phải miệng đáp lại: “Nửa tháng sau lại đến kiểm tra lại một lần sẽ tốt hơn.”

Ba tiểu động vật còn chưa buông tha quần lấy nhau, trong hai tiểu báo ca ca Hi Hoan đặc biệt nghịch ngợm, nó linh hoạt tránh thoát cánh tay Kim Hi, để Kim Hi một tay bắt lấy cái đuôi tiểu lão hổ một tay ôm lấy thân thể đệ đệ Hi Ái, nó cũng rất không khách khí dùng răng nanh vẫn còn rất non nớt cắn cắn tiểu móng vuốt của Hoa Chương. Kim Hi xách cổ hai nhóc động vật họ mèo, ánh mắt uy nghiêm nhìn Hi Ái, Hi Ái vốn đang truy đuổi móng vuốt của Hi Hoan, chân trước cào cào phía trên, dần dần cảm giác không đúng, nó ngừng đầu, mắt báo vô tội nhìn thấy tiểu lão hổ Hoa Chương cùng tiểu báo Hi Hoan đều cụp đuôi, cuộn tứ chi, đáng thương bị phụ thân đại nhân xách đi. Nó lập tức thu cặp móng, ngồi chồm hổm trên mặt đất, cái đuôi cuộn bên chân, mắt báo ôn nhu đáng thương nhìn Kim Hi.

Kim Hi buông hai tiểu động vật xuống, ba tiểu Thú nhân mèo meo meo ngồi xồm xuống ấy, đáng thương nhìn Kim Hi, con mắt lóe sáng như sáu ánh sao từ trời rơi xuống. Kim Hi biểu tình nghiêm túc trừng mắt ba đứa nó, ba tiểu thú nhìn nhìn nhau, theo thứ tự phát ra tiếng meo meo đáng thương. Cái đuôi trần bì sắc cùng hai cái đuôi màu đen quần lấy nhau như cái mao cầu đáng yêu, ba tiểu động vật chen chúc một chỗ, ủy khuất cúi đầu, trộm giương mắt nhìn Kim Hi. Kim Hi vẻ mặt bất đắc dĩ bùm mặt, mấy đứa nhóc xấu xa này, cũng biết hẳn làm cha thương hài tử, liền giả bán manh. Thấy Kim Hi che mặt, đám tiểu động vật lập tức biết được đại xá, vội vàng ngao ô một tiếng chạy mất. Ba quả cầu lông ngắn quay cuồng chạy ra bên ngoài.

“Cẩn thận một chút! Đừng chạy loạn, cẩn thận hồ lửa với miệng giếng.” Kim Hi vội vàng hô. “Meo meo ô!” Một thanh âm gầm rú vang lên tựa hồ đang trả lời hẳn, ba tiểu động vật vây quanh quả cầu do Kim Hi dùng sợi dây bện thành người đẩy đi ta đẩy tới, như là ba tiểu vận động viên. Hoa Chương tuy rằng nhìn qua bị Hi Ái khi dễ, nhưng thực tế phi thường thông minh, nó luôn lảng lạng mở to đôi mắt nhìn hai huynh đệ lẫn lộn, sau đó xem đúng thời cơ đột nhiên lao tới đẩy quả cầu ra, hắc báo song sinh liền đuổi theo, sau khi bị hai huynh đệ đoạt cầu, quá trình lại một lần nữa tái diễn.

“Kim Hi, ta cảm thấy ta hẳn là sắp sinh.” Táp Tắc Nhĩ đi đến bên Kim Hi, “Ta vừa mới cảm thấy bụng đau.”

Kim Hi đặc biệt nghiên cứu một chút, bởi vì thân thể tiểu Thú nhân có lông, cho nên khi sinh sẽ có dấu

hiệu, mà Giống đực sinh ra là nhân hình, cho nên sẽ có dấu hiệu đau bụng. Kim Hi từng có một lần kinh nghiệm làm phụ thân chờ sinh, rành mạch dùng năng lực gọi người tới, hần nắm tay Táp Tắc Nhĩ đi vào phòng, nhìn y nằm vật xuống giường, đau bụng trước khi sinh làm Táp Tắc Nhĩ luôn dùng cảm cứng cõi lại trán đầm mồ hôi, Kim Hi dùng khăn mặt lau trán cho y: “Ta ở cùng người, đừng sợ.”

“Có người ở đây, ta cho tới bây giờ chưa từng sợ hãi.” Táp Tắc Nhĩ nắm tay hần. Rất nhanh, nhóm Mẫu mục đã chạy tới, Kim Hi bị mời ra ngoài. Nhóm tiểu động vật tựa hồ biết Táp Tắc Nhĩ mang trong bụng chính là đệ đệ chúng, cho nên chưa bao giờ làm bị thương đến Táp Tắc Nhĩ, ngược lại thường xuyên vây lấy Táp Tắc Nhĩ khi y biến thành thú hình, ngửi tới ngửi lui bụng Táp Tắc Nhĩ, còn thân thiết hơn khi Mẫu mục bọn nó hóa thú hình, thường xuyên làm Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc phi thường ghen tị. Hiện tại chúng tựa hồ ý thức được Táp Tắc Nhĩ đang ở thời khắc mấu chốt, tất cả đều vây quanh bên chân Kim Hi.

Hoa Lê ôm lấy Hi Hoan, Hi Tư Lạc ôm lấy Hoa Chương, Kim Hi thì ôm lấy Hi Ái, ba tiểu động vật ai ya nằm úp sấp, dùng cái đuôi chúng quấn lấy cánh tay Mẫu mục và phụ thân. Không cần Kim Hi nói, Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc vì để bọn nhỏ chung sống hài hoà, tình cảm thâm hậu, đều đối xử đặc biệt tốt với hải tử của đối phương, cho nên tuy rằng ba tiểu động vật ngày nào cũng đấu đến đấu đi, nhưng cảm tình đều phi thường thâm hậu, chúng thậm chí chỉ có thể phân biệt mẫu thân sinh ra mình bằng mùi hương, còn về mặt cảm tình thì không phát hiện được khác biệt.

Lúc trước Hoa Lê cùng Hi Tư Lạc sinh sản, Kim Hi siết cánh tay Bạch Linh đến xanh tím, lúc này cảm giác khẩn trương cũng không giảm bớt bao nhiêu, nhưng ôm Hi Ái lỏng xù, cảm giác đầu lưỡi tiểu bảo liếm lấy cánh tay mình, còn lặng lẽ cong cái đuôi đùa giỡn với Hoa Chương, tay hần dùng sức lại cực kỳ ôn nhu.

Táp Tắc Nhĩ sinh sản phi thường thông thuận, cơ hồ không phí lực, Táp Tắc Nhĩ sau khi sinh xong thậm chí còn có thể đứng dậy liếm liếm con mình. Thiên Hữu đỏ au nho nhỏ, nắm nắm tay nhỏ lớn tiếng khóc. Ba tiểu động vật bị nhóm Mẫu mục bỏ vào giường, chúng quay quanh tiểu bảo bảo, thực ôn nhu chìa đầu lưỡi liếm lấy tiểu bảo bảo. Đầu lưỡi chúng còn chưa xước xước như Mẫu mục, phi thường mềm mại. Tiểu bảo bảo khóc vài tiếng, lồm bồm vài cái, tuy rằng mắt còn chưa mở ra, lại huy động nắm tay nhỏ tựa hồ rất vui vẻ. Tiểu lão hổ trần bì sắc cùng hai tiểu bảo hắc sắc quay quanh tiểu bảo bảo, hình ảnh hài hoà làm Kim Hi trong lòng từng đợt ấm áp, thật sự là không có cảnh tượng nào viên mãn hơn thế này.

Nhưng mà đây chẳng qua là cảnh tượng ngắn ngủi mà thôi.

Chẳng ai ngờ rằng, Táp Tắc Nhĩ ôn nhu, kiên cường, ẩn nhẫn, thế mà lại sinh ra một tên hỗn thế tiểu ma vương.

Tiểu ma vương vừa mới học bò, đã biết túm đuôi các ca ca, ép các ca ca làm vật cưỡi cho nó. Đáng thương Hi Hoan lớn nhất, luôn bị tiểu ma vương bắt được, nó hình thể nho nhỏ không công được Thiên Hữu, thường xuyên bị Thiên Hữu ôm, đáng thương meo meo kêu, lại không dám né tránh, đành phải không ngừng dùng cái đuôi quất quất sau lưng tiểu ma vương. Chờ tiểu ma vương lớn hơn một chút, biết đi rồi, bắt đầu mỗi ngày khi để các ca ca đáng thương, nó cưỡi, cưỡi hàng thật giá thật, còn vô cùng nhiệt tình. Thường xuyên bắt gặp tiểu động vật đáng thương kêu thảm thiết, dùng thịt mềm chi trước đã thu móng vuốt đẩy ra tiểu ma vương “cười độc ác”.

Mà tiểu tử kia còn thực ác liệt học được phương pháp dùng đồ chơi ở trái đất, nó thường xuyên chấp tay sau lưng nắm cần câu mèo mà Kim Hi làm ra để tiểu động vật phát tiết tinh lực, một tay huy động cần vĩ thảo, hấp dẫn lực chú ý của tiểu động vật nhất là Hi Hoan mở to con ngươi thạch anh, một bàn tay thừa dịp chúng không chú ý hung hăng túm lấy đuôi chúng, thường xuyên làm nhóm tiểu ca ca của nó kêu rên thê thảm.

Có điều, dùng cần câu mèo để dỗ con mình, Kim Hi đồng học người xác định không phải người làm một gương xấu chứ? Tiết tháo của người rơi đầu rồi?

Khi phát hiện bị kịch sai lầm này, Kim Hi hồn nhiên không ý thức được đó mới là bắt đầu bị kịch cho hần, khi hần một ngày bắt gặp tiểu ma vương Đường Thiên Hữu đồng học dùng cần câu mèo chỉ dẫn tiểu bảo Hi Ái nhảy qua vòng tròn, hần cảm giác nguồn gốc phiền não lớn nhất đời mình rốt cục xuất hiện.

“Đường Thiên Hữu!” Sau một lần nữa biên soạn dòng họ, Kim Hi đều chuyển dòng họ cho mọi người, mà hần vì thân là Thần sử Đường nguyệt Ngã Lộ Ni, đặc biệt phong họ Đường, đại danh mấy hải tử cũng được

xác định, Đường Hoa Chương, Đường Hải Yến, Đường Hà Thanh, Đường Thiên Hữu. Sau khi văn tự thông dụng, Kim Hi cũng không tự tin để bọn nhỏ nhà mình kêu mấy cái tên như Hi Hoan Hi Ái.

Tiểu bảo bảo bị giáo huấn lập tức quăng cần câu mèo, vẻ mặt bi thương hồi cải. Bất gặp mặt Kim Hi âm trầm muốn tiếp tục răn dạy quở mắng, ba tiểu động vật bị khi phụ vội vàng vây thành một vòng quanh Đường Thiên Hữu, như là ba con thần thú trung thành, cùng nhau dùng “mắt to bán manh thần công” nhìn Kim Hi, Đường Thiên Hữu bùm mặt, tựa hồ đang khóc, nhưng ánh mắt đen lúng liếng lại từ giữa kẽ tay rình liếc Kim Hi. Kim Hi luôn thực bất đắc dĩ, rõ ràng luôn bị Thiên Hữu khi dễ, thế nhưng ba tiểu động vật lại đặc biệt sủng ái đệ đệ, Kim Hi nếu dám đánh Đường Thiên Hữu, ba tiểu động vật nhất định liên tiếp mấy ngày đều dùng móng cùng cái đuôi nhỏ vểnh cao cao đối mặt với Kim Hi. Rõ ràng từng bướng bỉnh như vậy, hiện tại lại nhẫn nhục biến thành đồ chơi cho Thiên Hữu, thật làm cho hắn tức cũng không được, cười cũng không xong, lòng tràn đầy đều là ảm áp dưỡng nhi dục nữ.

Thấy được sắc mặt Kim Hi dịu đi, Hoa Chương thể lực tốt nhất đẩy đẩy chân nhỏ của Thiên Hữu, công nó lên, ba tiểu động vật như kẻ trộm khiêng Tiểu Thiên Hữu nhanh chóng chạy ra xa. Thiên Hữu cũng biết các ca ca đang bảo vệ mình, đầu ghé lên người Hoa Chương, hai tay còn ôm móng, sợ ba ba sẽ chạy tới xách nó lên đánh nó một trận.

“Đừng ngã! Chậm một chút!” Cho dù biết ba tiểu Thú nhân thân thể tốt lắm, Kim Hi vẫn nhịn không được lo lắng, ba ba thương hại tử, đời này đừng hy vọng lập uy nha.

60. Chương 60: Ngoại Truyện Chi Hai Người Tại Khuê Hà

Hoa Chương, Hải Yến, Hà Thanh, Thiên Hữu ra đời, khiến gia đình Kim Hi tràn ngập hạnh phúc, nhưng có một người, lại chôn dấu đau đớn trong lòng.

Ai cũng biết sự tồn tại của nỗi đau ấy, nhưng phương pháp giải quyết nỗi đau ấy chỉ có một, hoặc nên nói là phụ thuộc vào một người, bọn họ chỉ có thể tận lực không đụng tới cảm kị ấy.

Đêm đã khuya, mọi người cơ hồ đều đã say giấc, chỉ có một đạo hắc ảnh lặng lẽ tiến vào phòng bọn nhỏ. Ba tiểu động vật vây quanh Đường Thiên Hữu ngủ say sưa, miệng Đường Thiên Hữu mút mút cái đuôi Đường Hà Thanh, ngủ thực ngọt. Nạp Lan nhẹ nhàng kéo tấm lông, đắp lên người bọn nhỏ, lặng lẽ nhìn bọn nhỏ trong chốc lát, mới lặng yên lui ra ngoài, lại bị người nhẹ nhàng kéo tay. Khoảnh khắc chuẩn bị phản ứng, Nạp Lan lập tức không chế động tác của mình, bởi vì y đã biết người kia là ai.

Hôm nay là đêm tam nguyệt tề huy, sáng ngời gần như ban ngày, Kim Hi lôi kéo tay Nạp Lan đi tới bờ Khuê hà. Nạp Lan biểu tình thản nhiên, không có xấu hổ, không có vui mừng, thủy chung là mặt than.

“Thích hài tử như vậy, vì sao không tự mình sinh một đứa?” Kim Hi vượt kiểu đòn của Nạp Lan, giọng điệu mang theo trêu đùa. Nạp Lan đỏ mặt lên, trong mắt miễn cưỡng lại che lấp không được.

Nạp Lan vũ kỹ đặc biệt là binh khí gần cận thân, cùng loại với đạo tặc và sát thủ. Từ Thánh Địa trở về, sau khi sinh hạ hài tử, vì nghênh đón Bộ lạc đại chiến, nhóm Tát nhĩ của Kim Hi đều thử vũ kỹ cách tân, Nạp Lan chính là chuyên gia về phương diện thích khách, nhưng cũng khiến cho cảm giác về sự tồn tại của y càng thêm bạc nhược, ẩn giấu trong đêm tối y là sát thủ đáng sợ nhất, nhưng ở nhà y cũng trầm mặc nhất.

Thời gian bọn Hi Tư Lạc mang thai, Nạp Lan có thể nói là thời cơ tốt nhất chiếm cứ độc sủng. Nhưng đáng tiếc là, bởi vì ba Tát nhĩ đồng thời mang thai, Kim Hi không thể không làm ‘nóng’ thân thể của từng Tát nhĩ, sau đó đến bận rộn sự việc khiến hắn không có thời gian về nhà, Nạp Lan cũng cơ hồ dồn hết toàn bộ tinh lực chiếu cố Tát nhĩ của Kim Hi. Trong những Tát nhĩ của Kim Hi, Hi Tư Lạc thông minh đại khí, Hoa Lê lạc quan vui tươi, Tạp Tát Nhĩ ôn nhu cứng cỏi, đều là khí chất khiến bọn họ toả sáng, chỉ có Nạp Lan, tình yêu y trao không hề ít hơn những người khác, thậm chí yên lặng trả giá càng nhiều, lại bởi vì trời sinh kiêu lười mà có vẻ không có cảm giác tồn tại, thượng thiên lại đặc biệt không chiếu cố y, Kim Hi đặc biệt gia tăng cơ hội ở chung cùng Nạp Lan, Nạp Lan lại cứ cố tình không hề mang thai. Tạo thành tiếc nuối cũng như bóng ma lớn nhất trong lòng Nạp Lan, làm y càng thêm hướng nội.

Kim Hi nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, lại không biết nên làm cái gì.

“Có lẽ ta nhất định sẽ không có hài tử đi, cũng không phải chưa có Thú nhân như vậy.” Nạp Lan tự giễu cười cười.

Kim Hi nhìn Nạp Lan như vậy, đột nhiên khoe miệng lộ ra một tia cười xấu xa, một cái túi từ trong phòng nhẹ nhàng bay ra, một cái đầu thật lớn không tiếng động rẽ nước, lộ ra đôi mắt tròn vo, là Thần Long Mộc Tu.

“Ta quyết định bù lại một đêm vốn nên thuộc về ngươi.” Kim Hi lôi kéo Nạp Lan nhảy lên đầu Thần Long.

“Như vậy sao được, ngươi còn phải xử lý sự tình ở Bộ lạc!” Nạp Lan lập tức luống cuống, vội vàng cự tuyệt.

“Nếu không thể làm ngươi khoái hoạt, Bộ lạc phát triển lại có ý nghĩa gì?” Kim Hi nhẹ giọng nở nụ cười, hắn đã sớm chuẩn bị tốt, muốn mang Nạp Lan tới đoạn Khuê hà kia trải qua thời gian chỉ thuộc về hai người, cũng muốn nhờ loài cá thần kỳ kia mang đến kỳ tích cho Nạp Lan. Mộc Tu không tiếng động tách mặt sông, bơi về Thánh Địa.

Tam nguyệt tề huy, ba quang lẫn tẩn. Nạp Lan ngồi bên cạnh Kim Hi, bị Kim Hi ôm eo, y nhẹ nói: “Còn nhớ âm nhạc ngươi sáng tạo không?”

“Nhớ rõ a.” Kim Hi kinh ngạc, sau khi âm nhạc được sáng tạo ra, đã kích phát nhiệt tình trong Bộ lạc, nhạc cụ cùng âm nhạc nguyên thủy không ngừng được sáng tạo ra, hắn biết Nạp Lan thực thích lẳng lặng nhìn, nghe người trong Bộ lạc dùng âm nhạc hoan nhạc.

“Ta không biết ăn nói, không thú vị như bọn hắn.” Nạp Lan ảm đạm cúi đầu, dè xuống bờ môi Kim Hi mở ra định nói chuyện, cho nên ta muốn hát một ca khúc cho ngươi nghe, được không.” Kim Hi cong cong khoe mắt, gật đầu.

“Có loại người, vừa chạm mặt liền yêu thích

Có loại yêu, mới bắt đầu đã tham lam

Có loại người, nhất định phải cùng gánh vác

Có loại yêu, trả giá mà không cầu độc chiếm

Nào khóc nào cười nào mỹ cùng thê nguyện

Không phải ta không muốn nói

Mở miệng còn khó hơn trầm mặc

Yêu kỳ thật rất đơn giản

Có người ở đây cõi âm cũng màu lam

Ở bên cạnh người liền viên mãn

Những khổ đau kia cũng thật ngọt lành

Không phải ta không muốn nói

Mở miệng còn khó hơn trầm mặc

Yêu kỳ thật rất đơn giản

Có người ở đây cõi âm cũng màu lam

Ở bên cạnh người liền viên mãn”

“Rất êm tai.” Kim Hi ôn nhu vuốt ve tóc Nạp Lan, Nạp Lan tựa vào vai hắn: “Đêm đêm nghiên cứu vũ kỹ, khi ta mệt mỏi, lại nghĩ làm bài hát này, suy nghĩ thật lâu, ngươi thích là tốt rồi.”

Đối với Ngả văn, cũng chính là Hán ngữ, vừa mới bắt đầu lưu hành, có thể sắp câu được như vậy, đến tột cùng đã dùng thời gian bao lâu để chuẩn bị đây? Nạp Lan chưa từng kể ra, y chỉ yên lặng ấp ủ trong lòng, giống như hạt giống lặng thầm, tích góp từng tí năng lực, để nở rộ đóa hoa đẹp nhất.

Loại tình yêu này, chưa bao giờ cần người khác tôn sùng hay ca ngợi, y chỉ lặng lẽ yêu nam nhân của y, vui sướng và nước mắt đều tự mình nhấm nháp, từng chút đều là hạnh phúc.

“Nếu cả đời ta đều không có hài tử thì làm sao bây giờ? Tình yêu của chúng ta, có phải vĩnh viễn sẽ không có ai nhớ đến.” Nạp Lan bỗng nhiên chui đầu vào bả vai Kim Hi nói.

“Thiên Hữu nhất định sẽ nhớ kỹ, nó sẽ viết truyện ký cho chúng ta.” Kim Hi nói xong, lại không lưu tình nói, “Nhưng văn tự là vật chết, hậu nhân có lẽ chỉ biết ta có một Tất nhi gọi là Ngân Nạp Lan, sẽ không biết chúng ta rốt cuộc đã trải qua cái gì, không có con nối dõi, tình yêu của chúng ta cũng chỉ là văn tự trên giấy.”

Một giọt lạnh lẽo dừng trên đầu vai Kim Hi.

“Ta cũng không biết cá Khuê hà có thật sự linh nghiệm như vậy hay không, có lẽ nó thành công nghìn lần, chỉ là không có tác dụng với người.” Kim Hi lại không lưu tình nói, hần nâng mặt Nạp Lan lên, “Nhưng mà, ta sẽ nhớ rõ.”

“Vô luận câu chuyện về chúng ta có lưu truyền hay không, vô luận có người dùng huyết mạch để nhớ tới tình yêu của chúng ta hay không, đời này kiếp này, ta đều nhớ rõ người trước mắt ta gọi là Nạp Lan, hần phi thường phi thường yêu ta, dùng mấy năm thời gian chuẩn bị một ca khúc, sau đó hát cho ta nghe. Thời gian sẽ trôi qua, tóc đen biến thành đầu bạc, thân thể sẽ biến thành xương khô, nhưng tình yêu của chúng ta đã từng tồn tại, vô luận sinh tử hay thời gian cũng không thể gạt bỏ, ta yêu người như vậy đấy.”

“Chỉ cầu đời này, không cầu kiếp sau, ước hẹn bạc đầu, đại ái vô ngôn.” Kim Hi ôm Nạp Lan, cọ cọ hai má Nạp Lan, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên mắt y, “Nếu kiếp sau có thể gặp lại người, ta nguyện lòng bàn tay sinh một khóa hồng chí, như vậy người có thể tìm được ta, vẫn làm Tất nhi của ta.”

“Nếu quả thật có kiếp sau, người hãy tìm ta được không?” Nạp Lan nín khóc mỉm cười, cho dù lệ rơi, nhưng sắc mặt vẫn hờ hững, vĩnh viễn không có biểu hiện quá kịch liệt trên người y, nhưng lại không thể hủy diệt cảm giác của mình về sự tồn tại của y.

“Kiếp sau ta nhất định sẽ tìm được người.” Kim Hi nhẹ giọng, lại trịnh trọng hứa hẹn. Lúc này tam nguyệt tề huy, Khuê hà ba quang lãn tẩn, có lẽ hứa hẹn này quá mức ích kỷ, không để mắt đến những người khác, nhưng giờ này khắc này, để hần ích kỷ một lần như vậy đi.

61. Chương 61: Ngoại Truyện Chi Trung Thu Nguyệt Nhi Viên

Ngày đầu tiên tuần thứ hai của tháng tám hàng năm chính là ngày hội Đường nguyệt Ngả Lộ Ni nữ thần, mùa lễ thu hoạch, cũng gọi là tiết Trung thu. Trừ bỏ thưởng thức ánh trăng, châm pháo hoa, đương nhiên còn có mỹ thực đặc sắc, bánh Trung thu.

“Đường Thiên Hữu, không được ăn vụng!” Kim Hi gầm nhẹ. Lúc này Thiên Hữu đã sáu tuổi, Bộ lạc đang phát triển không ngừng, cũng có thực vật phong phú có thể chế rất nhiều điểm tâm trong ngày hội, đây là một mặt khác thể hiện nền kinh tế tiến bộ của Bộ lạc.

“Con chỉ ăn một miếng!” Thiên Hữu chìa một đầu ngón tay, diễn cảm thực khờ dại thực đáng yêu.

“Không được!” Táp Tắc Nhĩ mặc dù hết sức ôn nhu với Kim Hi, nhưng trước mặt Thiên Hữu lại càng như một nghiêm phụ, “Nơi này là thực vật của toàn Bộ lạc, không phải của nhà chúng ta, cho dù con là hài tử của Thánh Sư, cũng không thể dung túng mình, phải càng thêm nghiêm khắc với bản thân.” Kỳ thật Táp Tắc Nhĩ cũng rất ít đánh hài tử, nhưng Thiên Hữu lại cực kỳ sợ y. Thiên Hữu đành phải ủy khuất cúi đầu đi ra ngoài.

“Thiên Hữu, ở đây còn có một ít hoa quả, con cố nhin chút nhé, đừng nhiều ăn nga, bỏ bữa cơm chiều thì đừng trách ta.” Hoa Lê trộm ló vào từ cửa sau nhỏ giọng nói với Thiên Hữu. Hoa Lê trừ nghệ tề hại kinh người, cho nên phụ trách làm bánh Trung thu chính là Táp Tắc Nhĩ và Thú nhân giỏi nấu nướng trong Bộ lạc, Hoa Lê không có việc gì loạn chuyển lung tung.

Bởi vì tiểu Thú nhân không thể nói chuyện, cho nên tuy rằng Hoa Lê và Hi Tư Lạc đều phi thường thương chúng, nhưng nhóc có cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào làm người thích như Đường Thiên Hữu lại càng thêm

sủng nịch, nếu không phải Tật Tắc Nhĩ gây áp lực với nhóm ba ba Mẫu mụ, thì Đường Thiên Hữu thật sự là mỗi ngày đều nhẹ như bay.

“Mẫu mụ, ta chỉ ăn một miếng, chỉ ăn một miếng!” Đường Thiên Hữu đặc biệt đáng thương chìa một đầu ngón tay, ánh mắt nhìn quả hãm tản hương dễ ngủ. Tất cả hài tử đều gọi tất cả Mẫu mụ trong nhà là Mẫu mụ, đây cũng là từ trong nhà Kim Hi truyền ra, cuối cùng nhập vào văn tự quy tắc xã hội.

Hoa Lê nhân châu xoay động, động tác xấu xa này Đường Thiên Hữu học cực kỳ giống, y cọ cọ đến cạnh Kim Hi, giống như đại miêu ghé vào đầu vai Kim Hi: “Lão sư ~ đêm nay Hoa Lê cùng người được không ~”

“Đừng mơ!” Kim Hi nhớ tới lại tức, bởi vì Hoa Lê lần trước cũng làm nũng bán manh như vậy, hắn đành bịa ra “Ta bí mật dạy hắc Ngã văn (Ngã Lộ Ni thần văn)”, kết quả bởi vì thành tựu của Kim Hi, mọi người lại tặng hắc danh hiệu “Thánh Sư”, thậm chí vì tên này thân thiết hơn, dần dần lấn át cái xưng hô Thần sư kia.

Hoa Lê bắt đầu dĩ nhìn nhìn Đường Thiên Hữu, tiểu quỷ thông minh này thì ngay lúc Kim Hi phân tâm đã ăn vụng một miếng liền chạy thoát rồi.

“Người quá sủng ái hắc đi.” Kim Hi sao lại không biết tiểu tâm tư của Hoa Lê? Hắn chỉ không vạch trần mà thôi.

“Bản thân ta cảm thấy tính tình Thiên Hữu rất tốt.” Hi Tư Lạc mới trở về nói, “Chỉ có ý nghĩ như vậy, mới có thể bảo vệ các ca ca của nó, chống đỡ tương lai Đường tộc.” Tuy rằng Kim Hi cố gắng truyền bá một ít ý niệm về công bằng bình đẳng hiện đại, nhưng dù sao thế giới này mới chuyển biến từ xã hội nguyên thủy qua xã hội phong kiến, rất nhiều chế độ cùng luân lý đều có tính lịch sử tất yếu, cho nên bậc thêm này vẫn phải xuất hiện. Làm tầng lớp cao nhất trong Bộ lạc, trong nhà này Hi Tư Lạc là người tích cực giữ gìn cấp bậc nhất, bởi vì y biết rõ giai cấp chênh lệch như vậy có thể mang đến ưu đãi cho hài tử của họ.

“Đằng trước chuẩn bị thế nào?” Kim Hi nhẹ giọng hỏi.

“Đều không sai biệt lắm, chỉ chờ người là bắt đầu bữa tiệc lớn.” Hi Tư Lạc cười nói.

Bởi vì không có lò nướng, cho nên Kim Hi phát kiến thật lâu mới làm ra thứ tương tự, cho nên năm nay mới dám cho mở một bữa thịnh yến vào lễ Trung thu mùa thu hoạch, để mọi người liên hoan.

Trung thu năm nay nhất định phải ghi vào sử sách, trang nghiêm túc mục, hoàn toàn dựa theo lễ chế tiến hành lễ hiến tế lớn, sau đó là toàn dân ca múa cuồng hoan, dựa theo Kim Hi thiết kế biểu diễn tiết mục đơn giản lại làm mọi người cười đến ngắt nghê, ca khúc cùng vũ đạo động lòng người càng làm cho mọi người như si như say, Kim Hi tuy tuổi không lớn, lại thành trung tâm của cả ngày hội, cũng là trung tâm cả Bộ lạc, nhưng mà sau khi tế điển kết thúc, khi các gia đình trở về nhà tế tự, Kim Hi lại thập phần khó xử.

Đường Thiên Hữu ngậm miệng bánh Trung thu, ăn bất diệc nhạc hồ, nó vừa ăn nửa miếng bánh Trung thu cuối cùng của mình, vờ giờ nửa khác lên, để các tiểu ca ca có thể xúm thành một vòng gấp bánh Trung thu, nhóm tiểu động vật đã lộ răng nanh có vẻ hơi sắc bén không ngừng gấp bánh Trung thu đặc chế, ngay cả trên râu cũng mang theo bột bánh nhỏ vụn, trên đám lông xù còn dính nhân bánh.

“Đi đi, tốt nhất là có thể dẫn hắc trở về.” Tuy rằng Hi Tư Lạc luôn là trợ thủ đắc lực nhất của Kim Hi, nhưng đã quen tập tục trong Bộ lạc, Tật Tắc Nhĩ sinh nhi tử cho Kim Hi vẫn nhận được tôn trọng lớn hơn, thậm chí cả địa vị Bộ lạc Bắc Man và trình độ tranh đoạt Thú nhân Bắc Man cũng xảy ra biến hóa, đây là tập tục Kim Hi cũng vô pháp thay đổi, ở trong nhà hắc chỉ có thể tận lực ‘yêu bình đẳng’, để ngoại nhân tận lực càng tôn kính nhóm Tật nhĩ của mình. Mà đề tài tối nay, quả thật là Tật Tắc Nhĩ cũng có quyền lên tiếng.

Vô luận là Hi Tư Lạc thông tuệ hay Hoa Lê lạc quan, hoặc Nạp Lan ít nói, đều dùng trăm mặt tỏ vẻ ủng hộ.

Kim Hi lưng vác một túi bánh Trung thu đặc biệt chuẩn bị đi ra cửa phòng, lặng yên đi tới Hồ Luân thảo nguyên mờ mịt. Ra khỏi Bộ lạc ước chừng vài dặm, dưới trăng tròn chói lọi, một bóng dáng khoé đẹp lại cô đơn nắm một bóng dáng nho nhỏ đứng nơi đó. Cảm giác được Kim Hi tới gần, tiểu hài tử ngẩng đầu liếc

nhìn bóng dáng lớn một cái, quay đầu lại nhìn Kim Hi. Nắm tay y nhẹ nhàng buông ra, Long Tước xoay người nhìn con mình đi đến bên Kim Hi.

Kim Hi gắt gao ôm hài tử một năm chỉ có thể nhìn thấy vài ngày này, nhìn làn da đen xạm lại có vẻ hơi thô khác hẳn Thiên Hữu, một tia ướt át trào qua mắt hắn.

“Thiên Thịnh, có khỏe không?” Kim Hi sờ sờ mái tóc đen của hài tử.

“Ba ba, con rất khỏe.” Thiên Thịnh có vẻ thực câu nệ, thời gian bên nhau quá ngắn, khiến nó tràn ngập xa cách với người phụ thân Kim Hi này.

Kim Hi hỏi han liên miên, Thiên Thịnh đáp lại từng cái, nhìn được phong cảnh gì, thấy dã thú nào, học được bao nhiêu chữ. Kim Hi cầm bộ sách vỡ lòng đã lật đến rách nát, nắm chắc thời gian trả lời Thiên Thịnh một vài vấn đề. Đến khi tựa hồ không còn gì để hỏi, mà hắn lại không ngăn được mong muốn nói chuyện, hắn mới buộc mình ngừng đầu nhìn lên bóng dáng hao gầy kia.

“Long Tước, ở lại đi.” Kim Hi nắm tay Thiên Thịnh, “Thiên Thịnh tuổi càng lúc càng lớn, nó cần cuộc sống tốt hơn.”

“Cuộc sống như thế này thích hợp với Thiên Thịnh hơn, nó nhất định sẽ cường đại hơn Thiên Hữu mà người vẫn nuôi trong ổ phú quý kia.” Long Tước cười lạnh một tiếng, Thiên Thịnh vì không khí giữa hai người mà co rúm lại một chút, bàn tay nhỏ bé cầm thật chặt ngón tay Kim Hi, “Người biết mục đích ta tới, không cần dong dài.”

Kim Hi bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng, Thiên Thịnh lập tức buông tay ra, thần tình chờ mong, gắt gao ngậm miệng trông ngóng, đây là chuyện nó mong đợi nhất hàng năm.

Trận đấu rất nhanh liền kết thúc, Long Tước không có trường đao, Kim Hi không mang Ca linh, đều ngày càng nắm chắc năng lực của mình.

“Đấu khí của người ngày càng lợi hại, ta có thể cảm giác được người đang nổi lên biến hóa lợi hại hơn.” Kim Hi biết Long Tước cũng không thích nhiều lời, cho nên lựa chọn nội dung Long Tước nghe sẽ cao hứng nhất.

“Cái gọi là phép thuật của người, cũng càng ngày càng mạnh.” Không nghĩ tới Long Tước lại chủ động khích lệ Kim Hi, điều này làm cho Kim Hi không khỏi sửng sốt.

Long Tước khinh thường nói: “Thánh Sư Kim Hi, thanh danh của người đã muốn rơi vào tay Bộ lạc rất xa, Bộ lạc nhược tiểu thì mơ tưởng di chuyển đến Bể Mông, Bộ lạc cường đại lại đối với các người như hổ rình mồi, cuộc sống Bộ lạc chưa chắc đã bằng tự do như chúng ta.” Nhưng khi nói đến Kim Hi thanh danh lan xa thì trên mặt Long Tước thoáng hiện ôn nhu vẫn bán rẻ y.

“Hàng năm đánh với người một hồi, ta làm được, người chừng nào thì chịu ở lại đây?” Kim Hi chờ mong hỏi.

“Người biết ta không có khả năng ở lại, năm đó ta có lỗi với mong chờ của tộc nhân, có lỗi với tộc nhân cự tuyệt gia nhập Bộ lạc Bể Mông.” Long Tước trầm mặc trong chốc lát, “Mấy năm nay, ta đi tới rất nhiều nơi, thấy được rất nhiều phong cảnh mà trong Bộ lạc cả đời đều nhìn không tới, còn học được rất nhiều đồ vật này nọ, kỹ xảo đấu khí của ta dưới sự trợ giúp của Thú nhân cực mạnh ở các nơi đã ngày càng hoàn thiện, người không phải nói đó là một sự nghiệp vĩ đại sao? Ta nghĩ còn hơn thắng bại của chúng ta giờ phút này, đấu khí của ta, pháp lực của người, mới là công đức vô tận mà thế giới tương lai nhất trí nhớ khắc sâu.”

“Đúng vậy.” Kim Hi ôn nhu sờ sờ đầu Thiên Thịnh, “Có lẽ qua mấy chục năm mấy trăm năm nữa, đấu khí của Thú nhân sẽ lợi hại hơn phép thuật của Giống đực nhiều.”

“Đấu khí dễ học, phép thuật cường đại, thiếu một thứ cũng không được.” Long Tước ném một cuộn da dê cho Kim Hi, “Đây là tâm đắc của ta, rảnh thì hảo hảo xem, không phải chỉ có người mới đủ thông minh.”

Kim Hi mỉm cười, đây chính là đại lễ a, Long Tước vẫn biệt nữ như thế.

“Tựa như người đặt tên cho cây đao kia.” Long Tước cột lại mái tóc ngày càng dài của y, “Ta chuẩn bị qua bờ biển bên kia nhìn xem, xem có thể thấy chủng tộc tại hải lý hay không, có lẽ mấy năm tới sẽ không trở lại. Người đồng ý để ta mang Thiên Thịnh đi không?”

“Người dẫn con đi đi.” Kim Hi ngồi xuống nhìn Thiên Thịnh.

“Cái gì?” Long Tước kinh ngạc, y nghĩ rằng Kim Hi sẽ nhân cơ hội giữ Thiên Thịnh lại.

“Tựa như người nói, Thiên Thịnh sống bên cạnh người, không hẳn đã thiệt thòi hơn Thiên Hữu. Chúng đều là hài tử của ta, đều có huyết mạch vĩ đại, ta tin tưởng chúng cũng sẽ là nam nhân vĩ đại. Ta muốn để chúng trở thành đối thủ của nhau, như vậy mới có thể để chúng không ngừng tiến bộ.” Kim Hi biết những lời mình nói lúc này có bao nhiêu không thể tưởng tượng thậm chí không phù hợp “đạo lý”, nhưng mà, làm một người thống trị Bộ lạc, trong thời bình cần nghĩ tới thời loạn, hẳn hiểu rõ tầm quan trọng của một “đối thủ”.

“Khó trách bọn họ gọi người là Thánh Sư, người quả thật đã dẫn dắt tộc nhân làm thế nào sinh tồn, sinh sản, lớn mạnh.” Long Tước ngồi xổm xuống bên Thiên Thịnh, vuốt tóc Thiên Thịnh.

“Thiên Thịnh, con có thể sẽ rất lâu nữa không gặp được cha, thế nhưng vậy không có nghĩa là ba ba không thương con, ba ba chỉ là hi vọng con trở nên cường đại hơn, con nhất định phải hảo hảo mà sống sót, trở thành một người cường đại, được không?” Kim Hi ôm Thiên Thịnh, hốc mắt ướt át. Long Tước quay đầu đi chỗ khác, lấy tay che mặt.

“Con hứa, ba ba.” Thiên Thịnh tuy còn chưa hiểu hết, nhưng vẫn đáp ứng.

“Thiên Thịnh, chúng ta đi thôi.” Long Tước bỗng nhiên quay đầu, kiên quyết kéo tay Thiên Thịnh.

“Cầm lấy!” Kim Hi ấn gối to trong tay cho Thiên Thịnh, hẳn nhìn Thiên Thịnh vẫn luôn nhìn hẳn, và Long Tước không chịu quay đầu lại đi càng lúc càng xa, trong lòng có muôn ngàn lời muốn dặn, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một động tác, hẳn nắm nắm tay làm một động tác bươm hơi. Tiểu Thiên Thịnh cũng nắm chặt nắm tay dùng sức nện phần khuỷu xuống, làm bươm hơi giống như Kim Hi.

Có một loại yêu gọi là buông tay, Kim Hi biết, đây là lựa chọn của Long Tước, y không thể đối mặt với Kim Hi đã chiến thắng mình chinh phục Bộ lạc mình, cũng vô pháp hoàn toàn buông tha tính cảm của hai người, chỉ có thể dùng phương thức này trừng phạt bản thân, mà y phát minh ra năng lực gọi là đấu khí, thành chỗ dựa tinh thần cho y, y phát hệ “Sẽ có một ngày hậu nhân Sóc Mông sẽ san bằng Bộ lạc Bỉ Mông” như cũ boong boong bên tai, Kim Hi cũng không thèm để ý, huyết mạch cực mạnh của Bỉ Mông và Sóc Mông đều truyền thừa từ hẳn, lúc này đây, hẳn phải lựa chọn thế nào? Để tương lai và vận mệnh lựa chọn đi, đau khổ cũng tốt, hạnh phúc cũng tốt, suy bại cũng tốt, phồn vinh cũng tốt, hẳn đang cố gắng nỗ lực của mình lên bánh xe lịch sử, tiếp tục đẩy bánh xe, nên là hậu nhân.

Bỉ Mông vương triều, đã bắt đầu rồi.

.oOo. TOÀN VĂN HOÀN.oOo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-chuyen-thu-nhan>